

λων τὴν ἄκατον καὶ τοὺς Ἀμερικανούς ναυαγούς.

Τὴν 16 τοῦ μηνὸς εἶχε κοπάσῃ ὀλίγον ὁ ἄνεμος, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τόσον ὥστε νὰ ἐμπιστευθῇ ὁ Βριάν τὸν αἰτὸν εἰς τὴν πνοὴν τοῦ ἀνέμου. Ἀλλὰ μετὰ μεσημβρίαν μετεβλήθη ἡ ἀτμοσφαιρική κατάσταση καὶ ἠλλαξεν ὁ ἄνεμος διεύθυνσιν. Ἀπεφασίσθη λοιπὸν ν' ἀνυψωθῇ ὁ Ἐναέριος γίγας τὴν ἐπιούσαν, 17 Ὀκτωβρίου.

«Τί καλὰ πού το ἐσυλλογίσθη ὁ Βριάν!» ἔλεγεν ὁ Ἰόερσον καὶ οἱ ἄλλοι μικροὶ συγκρούοντες τὰς χεῖράς των.

Περὶ ὥραν 1. μ. μ. ἐξήπλωσαν οἱ παῖδες, τὸν αἰτὸν κατὰ γῆς, ἐξεδίπλωσαν τὴν μακρὰν οὐρὰν τοῦ καὶ ἦσαν τὰ πάντα ἑτοιμα. Μόνον ὑπελείπετο νὰ δώσῃ ὁ Βριάν τὸ σημεῖον τῆς ἀνυψώσεως. Ἀλλὰ παρ' ἐλπίδα ὁ Βριάν εἶπε νὰ ἀναβληθῇ ἡ ἀνυψώσις.

Καὶ διατί;

Διότι τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Πιστὸς αἴφνης ὤρμησε πρὸς τὸ δάσος ἐκβάλλων κραυγὰς κλαυθυμράς. «Τί νὰ ἔχῃ ὁ Πιστὸς; εἶπεν ὁ Βριάν.

— Μήπως ἡσθάνθη κανὲν ζῶον ὑπὸ τὰ δένδρα; εἶπεν ὁ Γόρδων.

— «Ὁχι!... διότι θὰ ἐγαύγιζε ἄλλῶς!»

— Πᾶμε νὰ ἰδοῦμε! εἶπεν ὁ Σέρβης.

— «Ὁχι, ἄσπλοι!» ἀνέκραξεν ὁ Βριάν.

Ὁ Σέρβης καὶ ὁ Ἰάκωβος ἔδραμον εἰς τὸ σπήλαιον καὶ ἔλαβον δύο ὄπλα.

«Ἐλάτε!» εἶπεν ὁ Βριάν.

Καὶ οἱ τρεῖς συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ Γόρδωνος ἔδραμον εἰς τὸ δάσος. Ὁ Πιστὸς εἶχε προστρέξῃ καὶ δὲν ἐφαίνετο ἡκούοντο ὅμως αἱ κραυγαὶ του.

Προχωρήσαντες πεντήκοντα βήματα οἱ τρεῖς παῖδες εἶδον τὸν Πιστὸν ἰστάμενον ὑπὸ δένδρον, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν ῥίζαν ἔκειτο ἐξηπλωμένον σχῆμα ἀνθρώπινον.

Ἦτο γυνὴ ἐξηπλωμένη, ἀκίνητος ὡς νεκρά· τὰ

ἐνδύματά της ἐφαίνοντο εἰς καλὴν κατάστασιν. Μόλις δὲ ἐφαίνετο τεσσαράκοντα ἢ τεσσαράκοντα πέντε ἔτων καὶ ἦτο ῥωμαλέα Ἐξηγνημένη ὑπὸ τοῦ κόπου, ἴσως καὶ ὑπὸ τῆς πείνης ἐμεινεν ἀναίσθητος μὲν, ἀλλὰ πνοὴ ἐλαφρὰ ἐξήρχετο ἐκ τοῦ στόματός της.

Εὐκόλως φαντάζεσθε πόσον οἱ παῖδες συνεκινήθησαν ἰδόντες τὸ πρῶτον ἀνθρώπινον πλάσμα μετὰ τόσους μῆνας ἐν τῇ νήσῳ Τσαίρμαν!

«Ἀναπνέει!... ἀναπνέει!... ἀνεφώνησεν ὁ Γόρδων. Ἀναμειβόμενος ἡ πεῖνα, ἡ δίψα...»

Παρευθὺς ὁ Ἰάκωβος ἔσπευσεν εἰς τὸ σπήλαιον καὶ ἔφερεν ὀλίγον διπυρίτην καὶ φλασκίον βράνδου.

Ὁ δὲ Βριάν ἤνοιξε τὰ χεῖλη τῆς γυναικὸς καὶ μετὰ δυσκολίας ἐνεστάλαξεν ὀλίγας σταγόνας ἐκ τοῦ ζωογόνου τούτου ποτοῦ.

Ἡ γυνὴ ἐκινήθη ὀλίγον καὶ ἤνοιξε τὰ βλέφαρα... Ἐξήστραψαν ὑπὸ χαρᾶς τὰ βλέμματα τῶν παιδίων. Ὁ Ἰάκωβος ἔδωκεν εἰς αὐτὴν τὸ τεμάχιον τοῦ διπυρίτου, καὶ το ἔβαλεν ἀμέσως εἰς τὸ στόμα της μετ' ἀπληστίας.

Ἀλλὰ τίς καὶ πόθεν ἦτο ἡ γυνὴ αὕτη; Καὶ πῶς νὰ συνεννοηθῶσι μετ' αὐτῆς;

Ἀλλ' ἰδοὺ ἡ γυνὴ ἀνακάθηται μόνη της καὶ λέγει ἀγγλιστί:

«Εὐχαριστῶ... παιδιὰ μου... εὐχαριστῶ...»

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἦτο εἰς τὸ σπήλαιον ὅπου τὴν εἶχον μετακομίσῃ ὁ Βριάν καὶ ὁ Βάξτερ. Ἐκεῖ δέ, βοηθούμενοι ὑπὸ τοῦ Γόρδωνος καὶ τοῦ Μόκου, περιεποιήθησαν αὐτὴν μετὰ πάσης προθυμίας καὶ ἀγάπης.

Ἀφ' οὗ ἀνέλαθεν ὀλίγον, ἐδιηγῆθη τὴν ἱστορίαν της, τῆς ὁποίας περίληψιν παραθέτομεν χάριν τῶν ἡμετέρων ἀναγνώστων.

[Ἐπεταὶ συνέχεια]

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

Κατ' ἐπιτομήν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΟΙ ΤΥΡΑΝΝΟΙ

Ὁ μικρὸς Δημήτριος ἐβάδιζε κρατῶν τὴν χεῖρα τοῦ πατρός του· διήλθον ἐξωθεν καπηλείου ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ἐστέκετο μία φορηγὸς ἄμαξα ἐκ τῶν μεγάλων ἐκείνων αἱ ὁποῖαι μεταφέρουν ἐπιπλα τὸν Σεπτέμβριον ἢ μούστον μετὰ τὸν τρυγητόν. Εἰς τὴν ἄμαξαν ἐκείνην ἦτο ἐξευγμένον ἐν ἄλογον ἰσχυρότατον. Ὁ Δημήτριος εἶχεν ἰδῆ ἄλλοτε τοὺς χωρικοὺς νὰ βασανίζουν τὰ δυστυχῆ ἄλογα, καὶ τόσον ἐλυπεῖτο ὥστε τῷ ἤρχοντο δάκρυα, ἡ δὲ μήτηρ

του, ὅταν ἡ σκηνὴ ἐγίνετο πρὸ τῆς οἰκίας των, δὲν τὸν ἄφινεν εἰς τὸ παράθυρον.

Ἐνῶ λοιπὸν τὸ παιδίον διήρχετο μετὰ τοῦ πατρός του πρὸ τοῦ καπηλείου, πολλοὶ ἄνθρωποι ἐξήλθον ἀπ' αὐτὸ μὲ πολὺν θόρυβον. Ἐφαίνοντο μεθυσμένοι.

— Ἀνεβῆτε, ἀνεβῆτε ὅλοι! ἐφώναξεν εἰς ἄνθρωπος, νέος ἀκόμη, μὲ κοντόν καὶ χονδρὸν λαιμόν· σὰς παίρνω ὅλους, ἐλάτε.

Οἱ ἄλλοι καθὼς ἤκουσαν τοὺς λόγους αὐ-

τοὺς ἤρχισαν νὰ γελοῦν καὶ νὰ φωνάζουν:

— Αὐτὸ τὸ παληάλογο ἐδῶ θὰ μᾶς πάγῃ!

— Δὲν εἶσαι 'ς τὰ σωστά σου· ζεύγουν ποτὲ τέτοια ψόφια φοράδα σὲ τέτοιο ἄμαξι!

— Θὰ τᾶχῃ τὰ εἴκοσι ἢ εὐγενεία της, εἶπεν ἄλλος δεικνύων τὴν φοράδα.

— Θᾶρθετε; σὰς παίρνω ὅλους ἀνέκραξεν ὁ καραγωγεὺς· καὶ πηδήσας εἰς τὴν ἄμαξαν ἔλαβε τὰ ἡνία· θᾶρθετε τὸ λοιπόν; θὰ τρέξῃ! ἡλεῖ δὲν θέλει!

— Ἀμ' δὲ ποῦ θὰ τρέξῃ ἡ φοράδα σου!

— Θὰ τὸ ἰδῇτε!...

— Μῆν τὴν λυπᾶσθε παιδιὰ, πάρετε ὅλοι ἀπὸ ἑνα καμιτσίνι καὶ δώστε της!

Ἀναβαίνουν πέντε ἔξ· οἱ θεαταὶ γελοῦν· καὶ πῶς νὰ μὴ γελάσῃ κανεὶς; ἦτο δυνατόν τὸ σκελετωδὲς ἐκεῖνο ἄλογον νὰ σύρῃ τόσον κόσμον;

Ἡ φορὰς τραβᾷ μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις της, ἀλλὰ ποῦ νὰ τρέξῃ; μόλις κατορθώνει νὰ προχωρήσῃ ὀλίγα βήματα· στενάζει καὶ κύπτει τὴν ῥάχιν της εἰς τὰ κτυπήματα τοῦ ἄμαξι-λάτου καὶ δύο ἄλλων. Μέσα εἰς τὴν ἄμαξαν γελοῦν, ὁ δὲ καραγωγεὺς θυμώνει, καὶ εἰς τὸν θυμὸν του κτυπᾷ ἀκόμη δυνατώτερα τὸ δυστυχισμένον ἄλογον.

— Ἀστε με κ' ἐμένα ν' ἀνέβω, παιδιὰ, εἶπε νέος τις.

— Ἀνέβα· εἶπεν ὁ καραγωγεὺς, ἀνεβῆτε ὅλοι· θὰ ἔπαγῃ ἐμπρός, τί θὰ κάμῃ;

Καὶ ἐκτύπα, ἐκτύπα μὲ λύσαν τὴν φοράδα.

— Πατέρα, πατέρα, ἀνέκραξε τὸ παιδίον, τί κάμνουν, πατέρα; κτυποῦν τὸ δυστυχισμένον τὸ ἄλογο!...

— Τὸν δρόμον μας, παιδί μου· εἶνε μεθυσμένοι καὶ διασκεδάζουν δῆθεν· ἔλα, μὴ δίδῃς προσοχὴν εἰς αὐτούς.

Ἀλλὰ τὸ παιδίον δὲν θέλει ν' ἀπομακρυνθῇ. Θέλει νὰ ἴδῃ τί θὰ πάθῃ τὸ δυστυχὲς ἄλογον.

Τὸ ἄλογον ἀσθμαίνει, προσπαθεῖ νὰ σύρῃ τὴν ἄμαξαν, ἀλλὰ παρ' ὀλίγον νὰ πέσῃ κάτω ἀναίσθητον.

— Κτυπᾶτέ το, κτυπᾶτέ το ὥς που νὰ ψοφήσῃ. Ἄλλο πλεῖα δὲν μένει!...

— Μὰ δὲν εἶσαι χριστιανός, ἄπνε ἀνθρώπε; φωνάζει εἰς γέροντα ἐκ τοῦ πλήθους.

— Κακουῖργε! φωνάζει εἰς ἄλλος.

— Μπα! καὶ τί σὰς νοιάζει σὰς; 'δικό μου δὲν εἶνε; δὲν ἤμπορεῖ κανεὶς νὰ κάμῃ ὅ τι θέλει τὸ κτῆμά του; Ἀνεβῆτε, σὰς λέγω, ἀνεβῆτε ὅλοι! Νὰ ἰδῇτε πῶς θὰ τρέξῃ!

Ἀλλ' ἐν ᾧ ὁ καραγωγεὺς ὠμίλει, τινὲς ἐκ τοῦ πλήθους ἐγέλων θορυβωδῶς· ἡ φορὰς, καταβληθεῖσα ἀπὸ τὰ κτυπήματα, ἔχασε τὴν ὑπομονὴν της καὶ ἤρχισε νὰ κλωτσᾷ. Ὅλοι ἐγέλων ὡς καὶ ὁ ἴδιος ὁ γέρον.

Δύο ἄνθρωποι προχωροῦσι ἀπὸ τὸ πλήθος, λαμβάνουν μᾶστιγας καὶ ἔρχονται νὰ κτυπήσουν τὸ ζῶον· εἰς δεξιόθεν, ὁ ἄλλος ἀριστερόθεν.

— Κτυπᾶτέ το 'ς τὸ στομα, 'ς τὰ μάτια! 'ς τὰ μάτια! φωνάζει ὁ καραγωγεὺς.

— Ἐνα τραγοῦδι, παιδιὰ!

Καὶ οἱ ἐπὶ τῆς ἀμάξης μεθυσμένοι ἀρχίζουν νὰ τραγοῦδουν.

Τὸ παιδίον ἐπλησίασεν εἰς τὸ ἄλογον. Βλέπει ὅτι τὸ κτυποῦν εἰς τὰ μάτια, ναί, εἰς τὰ μάτια! Κλαίει! Τὸ ἄκρον μιᾶς μᾶστιγος τὸ εὐρίσκει εἰς τὸ πρόσωπον· ἀλλ' εἶνε τόσον λυπημένον ὥστε δὲν αἰσθάνεται τὸν πόνον. Συστρέφει τὰς χεῖράς του, φωνάζει, ὤρμη πρὸς τὸν γέροντα, ὅστις εἶχε τὰ ἄσπρα μαλλιά καὶ τὰ ἄσπρα γένεια. Μία γυνὴ λαμβάνει τὸ παιδίον ἀπὸ τὴν χεῖρα διὰ νὰ τὸ ἀπομακρύνῃ. Τὸ παιδίον ἐκφεύγει καὶ ἐπιστρέφει ὀπίσω εἰς τὴν φοράδα. Αὐτὴ ἀπέκαμε πλέον, ἀλλ' ἐν τούτοις ἐξακολουθεῖ νὰ κλωτσᾷ.

— Ἀχ! ἀναθεματισμένον, δὲν ἔμπορεῖς νὰ κουνήσῃς τὰ ῥημάδια σου! φωνάζει ὁ καραγωγεὺς· ἀφίνει τὴν μᾶστιγά του, κύπτει καὶ λαμβάνει ἐν μικρὸν καὶ βαρὺ σανίδι· καὶ κρατῶν τὸ ἐν ἄκρον μὲ τὰς δύο χεῖράς του τὸ στείρει μὲ ὅλην τὴν δύναμιν ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς τῆς φοράδος.

— Θὰ τὴν σκοτώσῃ!

— Θὰ τὴν ἀφήσῃ 'ς τὸν τόπο!

— Δικὴ μου εἶνε! καὶ τὸ ξύλον πίπτει μὲ κρότον ἐπὶ τῆς ῥάχεως τοῦ ζῶου.

— Κτυπᾶτε! κτυπᾶτε! ἀκούονται μεθυσμένοι τινὲς φωναί· τί στέκεσθε;

Ἀλλὴν μίαν φορὰν ὑφόνεται τὸ ξύλον εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἄλλην μίαν φορὰν καταβαίνει εἰς τὴν ῥάχιν τοῦ δυστυχικοῦ ζῶου. Ἀπὸ τὴν μεγάλῃν δύναμιν τοῦ κτυπήματος ἡ φορὰς παραζαλίζεται, ἐν τούτοις ὅμως ὀρμᾷ ἐμπρός, καὶ μὲ τὰς δυνάμεις αἱ ὁποῖαι τῆς μένουν, σύ-

ρει τὴν ἄμαξαν πότε ἐδῶ, πότε ἐκεῖ, διὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ μαρτύριον ἐκεῖνο, ἀλλὰ παντοῦ εὐρίσκει τὰς ἐξ μάστιγας τῶν τυράννων της. Καὶ δευτέραν καὶ τρίτην φορὰν κτυπᾷ ὁ καρραγωγὺς τὸ ἄλογο μὲ τὸ ξύλον. Εἶνε μανιώδης διότι δὲν ἤμπορεῖ νὰ τὸ σκοτώσῃ μονομιᾶς.

— Ἐφτάψυχο τὸ ψοφίμι! τὸ βλέπεις;

— Ἄ! μπᾶ! δὲν θὰ βαστάξῃ πολὺ, λέγει ἀδιάφορος τις ἐκ τοῦ πλήθους.

— Μία ἀξίνη! ἔτσι μπορεῖς νὰ τὸ τελειώσῃς μιὰ ὥρα ἀρχήτερα!

— Τόπο! φωνάζει ὁ καρραγωγὺς· αἱ χεῖρες του ἀφίνουν τὸ ξύλον· σκαλίζει ἐκ νέου εἰς τὴν φορτηγὸν ἄμαξαν καὶ λαμβάνει ἓνα σιδηροῦν λαστόν. Ἐννοια σου τώρα, φωνάζει, καὶ καταφέρει ἐν δυνατόν κτύπημα εἰς τὸ ταλαίπωρον ἄλογον. Ἡ φορὰς κλονίζεται, προσπαθεῖ νὰ προχωρήσῃ ἀκόμη, ἀλλὰ καὶ δεύτερον κτύπημα τὴν ἐξαπλῶνει ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἀναίσθητον.

— Ἄς τὴν ἀποτελειώσωμεν! φωνάζει ὁ καρραγωγὺς, καὶ πηδᾷ ἀπὸ τὸ ἄμαξιον. Μερικοὶ μεθυσμένοι ἀρπάζουν ὅ,τι ἔπεσεν εἰς τὰς χεῖρας των: μάστιγας, ραβδία, τὸ ξύλον, καὶ τρέχουν πρὸς τὸ ἐκπνέον ἄλογον. Ὁ καρραγωγὺς ὁρθὸς πλησίον τοῦ ζώου, τὸ κτυπᾷ ἐπανειλημμένως. Ἡ φορὰς τεντώνει τὴν κεφαλὴν της καὶ παραδίδει τὴν τελευταίαν πνοήν της.

— Πάγει! ἐτελείωσε! λέγουσι φωναίτινες ἐκ τοῦ πλήθους.

— Ποιὸς τῆς φταίει; γιατί δὲν ἤθελε νὰ τρέξῃ;

— Πράγμα μου εἶνε! φωνάζει ὁ καρραγωγὺς κρατῶν τὸν λαστόν εἰς τὰς χεῖρας. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν αἰμοδαφεῖς.

— ὦ, ἀλήθεια δὲν εἶσαι χριστιανός! φωνάζουν μὲ ἀγανάκτησιν πολλοὶ ἐκ τῶν παρευρισκομένων.

Ἡ λύπη τοῦ παιδίου ἦτο ἀπερίγραπτος. Ἐν ᾧ ἐκλαίει καὶ ἐθρῆνει, ἤνοιξε δρόμον διὰ μέσου τοῦ πλήθους καὶ πλησιάζει πρὸς τὴν φορὰδα· ἐγγίζει μὲ τὰς μικρὰς του χεῖρας ὡς νὰ θωπεύῃ τὴν αἰματομένην κεφαλὴν τῆς φορὰδος... Ἐπειτα σφίγγει τὸν γρόνθον του ὡς ν' ἀπειλῇ τὸν καρραγωγέα.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ πατήρ του ὁ ὁποῖος τὸ εἶχε χάσῃ, τὸ ἀνεῦρε καὶ τὸ ὠδήγησεν ἐκτὸς τοῦ πλήθους.

— Ἄς φύγωμε, ἄς φύγωμε! ἄς πᾶμε σπίτι, τῷ λέγει.

— Πατέρα, γιατί ἐσκότωσαν... τὸ καῖμένο τὸ ἄλογο; λέγει μὲ λυγμούς τὸ παιδίον· ἡ λύπη του εἶνε τόση, ὥστε δὲν εἰμπορεῖ ν' ἀναπνεύσῃ· ἡ φωνή του πνίγεται εἰς τὸν λάρυγγά του.

— Εἶνε μεθυσμένοι... οἱ μεθυσμένοι δὲν ξεύρουν τί κάνουν· εἶνε σκληροὶ· γίνονται σὰν θηρία· μὴ συλλογίζεσαι πλεῖα αὐτὸ ποῦ εἶδες!

Ἀλλὰ τὸ παιδίον δὲν δύναται νὰ παύσῃ τοὺς λυγμούς του.

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

[Ἐλευθέρα παράφρασις ἐκ τῶν τοῦ διασήμου
ῥώσσου Δοστογιέβσκη]

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΚΡΥΟ

Τὸ κρύο ἄρχισε, γιαγιά,
Τὰ δόντια μας κτυποῦνε
Ἄδὲς πῶς ἀνάβει ἡ φωτιά·
Γύρισε, ρίξ' της μιὰ ματιά,
Μὰ ἔδὲς καὶ τὰ ἐγγόνια σου,
Γιαγιά, πῶς καρτεροῦνε...

ὦχ! ἄφισε τὸ πλέξιμο
Καὶ 'πὲς μας παραμύθια·
Πάει ἐπέρας' ὁ καιρὸς
Ποῦ ἥλιος ἔλαμπε λαμπρὸς
Κ' ἡ ζέστη μᾶς ἐτρέλαινε,
Μᾶς ἔκαιγε τὰ στήθια

Τώρα γιὰ ζέστη θᾶχωμε
Τὰ μαρμαρένια τζάκια,
Θ' ἀνάβουν πάντα τακτικά,
Κ' ἔξω τὰ χιόνια τὰ λευκὰ
Ἄς στρώνωνται 'ς τῆς στέγης μας,
Ἵ τοῦ κήπου μας τ' αὐλάκια

— Μὰ συλλογίσου, πῶς 'ς τὴ γῆ
Κι' ἄλλα παιδάκια ζοῦνε
Ὅπου δὲν ἔχουνε γωνιά,
Καὶ τοῦ βοριά ἡ παγωνιά
Τὰ μαρμαρώνει μιὰ νυχτιά
Καὶ δὲν ξαναξυπνοῦνε!

ΦΑΚ

ΕΙΣ ΤΟ ΚΡΕΒΒΑΤΙ (ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ἡ μητέρα ἔκαμε τὴν προσευχὴν μὲ τὰ δύο της παιδιὰ, τὴν Σοφίαν καὶ τὸν Ἀνδρέαν. Ἐπειτα, ἀφοῦ τὰ ἔβαλε καὶ τὰ δύο εἰς τὰ κρεββατάκια των, ἐπῆγε νὰ ἐργασθῇ ὀλίγον ἀκόμη καὶ ὕστερον νὰ πλαγιάσῃ καὶ αὐτὴ.

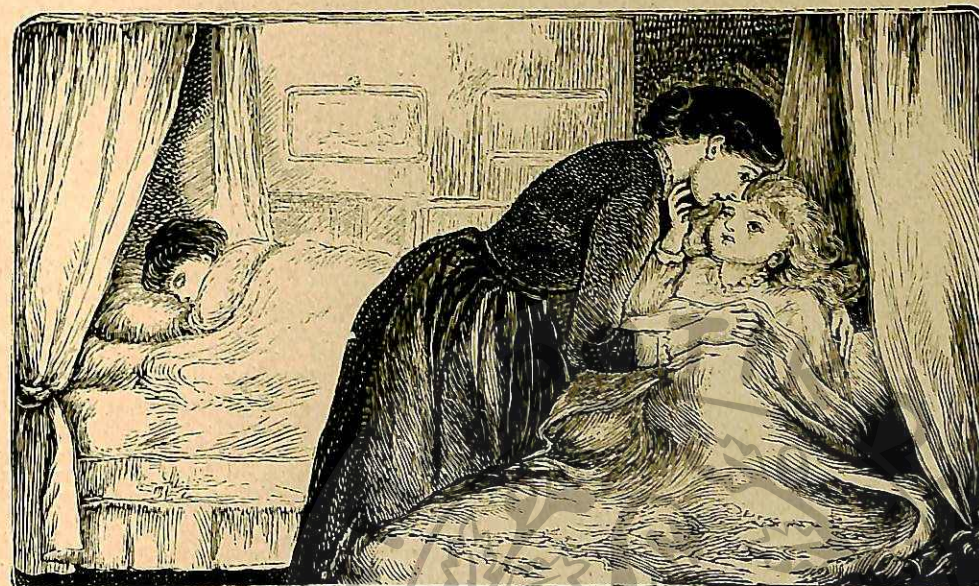
Ἡ Σοφία ἀποκοιμᾶται πάντοτε γρήγορα. Σήμερα ὅμως δὲν ἀπεκοιμήθη.

Ὅταν ἐπέστρεψε ἡ μητέρα της εὔρε τὴν Σοφίαν μὲ ὀρθάνοικτα τὰ μάτια.

— Σοφία μου, γιατί δὲν κοιμᾶσαι ἀπόψε; μὴν εἴται ἄρρωστη; τὴν ἠρώτησε.

— ὦ, ὄχι, μητερίτσα, δὲν ἔχω τίποτε, μὰ δὲν μπορῶ νὰ κοιμηθῶ.

— Μὰ πρέπει κάτι νάχῃς, Σοφία. Μήπως κρυώνει; θέλεις νὰ σοῦ ρίψω κι' ἄλλο σκέπασμα;

— Ὅχι, μητερίτσα, δὲν κρυώνω καθόλου· εἶμαι πολὺ καλὰ 'ς τὸ κρεββατάκι μου· κάτι ἄλλο ἔχω καὶ δὲν μπορῶ νὰ κοιμηθῶ.

— Κάτι ἄλλο; εἶπεν ἡ μητέρα. Καὶ τί νὰ εἶνε αὐτὸ τὸ ἄλλο; Δὲν μοῦ τὸ λέγεις νὰ τὸ μάθω κ' ἐγώ;

— Θὰ σοῦ τὸ πῶ, ἀλλὰ νὰ μὴ θυμώσῃς· δὲν θὰ τὸ ξανακάμω πλεῖα.

— Δὲν πιστεύω νὰ ἔκαμες κανένα κακὸ πρᾶγμα, καὶ δι' αὐτὸ σοῦ λέγω ὅτι δὲν θὰ θυμώσω. Τί εἶνε λοιπὸν αὐτὸ ποῦ δὲν σ' ἀφίνει νὰ κοιμηθῇς;

— Θυμᾶσαι, μητερίτσα, πῶς σήμερα τὸ ἀπόγευμα μοῦδωκες ἓνα κομμάτι ζάχαρι νὰ τὸ δώσω τοῦ καναρινιοῦ; Ἐγὼ δὲν τὸ ἔδωκα τοῦ καναρινιοῦ ἀλλὰ τὸ ἔφαγα. Ὅλο αὐτὸ συλλογίζομαι τώρα. Συλλογίζομαι πῶς δὲν ἔκαμα καλὰ, καὶ λυποῦμαι καὶ δὲν μπορῶ νὰ κοιμηθῶ.

— Ἀλήθεια, εἶπεν ἡ μητέρα, αὐτὸ ποῦ ἔκαμες δὲν ἦτο καθόλου καλόν. Ἄν τὸ καναρινάκι μας εἰμποροῦσε νὰ κλαύσῃ, θὰ ἔχυνε χωρὶς ἄλλο δάκρυα ἀπὸ τὰ ματάκια του· καὶ ἂν εἰμποροῦσε νὰ ὁμιλήσῃ θὰ σοῦ ἔλεγε:—Δὲν μ' ἀγαπᾷς λοιπὸν καθόλου, καθόλου, Σοφία; ἂν μ' ἀγαποῦσες δὲν θὰ μοῦ ἐπαιρνες τὴν ζάχαρίν μου!

Ἐν ᾧ αὐτὰ ἔλεγεν ἡ μητέρα, ἡ μικρά Σοφία ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

— Ἀλλὰ τώρα ἡσύχασε, παιδί μου, ἐξηκολούθησεν ἡ μητέρα. Ἐννόησες τὸ σφάλμα σου, καὶ αὐτὸ μ' εὐχαριστεῖ. Μοῦ τὸ εἶπες καὶ αὐτὸ μὲ εὐχαριστεῖ ἀκόμη περισσότερο. Δι' αὐτὸ δὲν εἶμαι δυσανεστήμενη μαζί σου. Καὶ οὔτε τὸ καναρίνι μας θὰ χάσῃ τίποτε. Ἀῦριον θὰ σοῦ δώσω δι' αὐτὸ δύο κομμάτια ζάχαρι. Καὶ θὰ τὰ δώσῃς καὶ τὰ δύο, αἱ Σοφία μου; δὲν θὰ τὰ δώσῃς;

— Βέβαια, μητερίτσα, ὦ βέβαια!...

— Λοιπόν, τώρα ὅλα διωρθώθησαν, κλεῖσε τὰ ματάκια σου καὶ ἀποκοιμήσου ἡσυχα, ἡσυχα.

Ἡ μητέρα ἐφίλησεν ἀκόμη μίαν φορὰν τὴν μικρὰν Σοφίαν εἰς τὸ μέτωπον. Τότε ἡ Σοφία ἔπαυσε νὰ κλαίῃ, ἔκλεισε τὰ ματάκια της καὶ ἀποκοιμήθη ἡσυχα, ἡσυχα.

ΣΕΛΙΔΕΣ ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΜΟΥ

7 Ὀκτωβρίου 187...—Τὸ ἀτμόπλοιο ἐκίνησε· τὸ ἀτμόπλοιο ἀναχωρεῖ. Τῆς πατρίδος μου τὰ σπιτάκια κατὰλευκα ἀσπρίζουν ἔς τὸ βουνὸ καὶ ποῦ καὶ ποῦ φῶς λαμπυρίζει· φαίνεται πῶς κάποιος ἀγρυπνεῖ. Ἴσως καμμία καλὴ μητέρα μανθάνει ἔς τὸ ἀκριβὸς τῆς παιδὶ νὰ προσεύχεται ἔς τὸν Θεό, ἵσως πατέρας ἀκούραστος προθυμιάζει τὸ ἀγοράκι του διὰ τὸ σχολεῖο, τὸ συμβουλεύει ν' ἀγαπᾷ τὰ γράμματα, διότι χωρὶς αὐτὰ τίποτε δὲν γίνεται σήμερα ἔς τὸν κόσμον, ἀλλὰ καὶ νὰ εἶνε ἠθικό, νὰ ἀκούῃ τοὺς μεγαλειτέρους του, νὰ μὴ ἔχῃ πείσμα, νὰ ἀποκτήσῃ καλοὺς τρόπους. Ἴσως ὀρφανὸς γυῖός, ἀκριβὸς παιδί τῆς μάνας του βάζει ὅλα του τὰ δυνατὰ νὰ κερδίσῃ χρήματα καὶ νὰ τῆς ἐτοιμάσῃ βίον ἄνετον.

Αὐτὴν τὴν ὥρα μόλις ἀνέβηκα ἐπάνω εἰς τὸ κατὰστρωμα. Εἶχαμε βγῆ ἔξω ἀπὸ τὸ λιμάνι καὶ τὸ ἀτμόπλοιο ἤρχισε νὰ παρακυλᾷ. Βοριᾶς δυνατὸς μᾶς προέλεγε πῶς θὰ ἀπαντήσωμε θάλασσα πάρα ἔξω ἀφρισμένη, ἀγρία! Ἀκούμβησα εἰς τὸ χεῖλος τοῦ πλοίου καὶ ἔβλεπα ἔς τὴ θάλασσα ποῦ ἐγυάλιζε ἀπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης ὡς ἀσημένια. Πίσω ὁ ἔλικας ἄφινε σημάδι ἑνὸς πελώριου φεῖδι, τὸ ὅποιον ὀλέονα ἐμεγάλωνε σὰν νὰ τὸ γέννοῦσε τὸ πλοῖον αὐτό! Ἐννοίωσα τότε πῶς κάποιος ἐπερνοῦσε ἀπὸ πλησίον μου. Ἐστρεψα καὶ εἶδα ἕνα παιδάκι τὸ ὅποιον ἐσταμάτησε σιμὰ μου. Τοῦ ὠμίλησα ἐγὼ πρῶτος καὶ τὸ ἠρώτησα ποῦ πηγαίνει.

— Ὡς τὸν Πειραιᾶ μου εἶπε, καὶ ἔπειτα μὲ τὸ σιδηρόδρομον ἔς τὰς Ἀθήνας.

— Καὶ ἀπὸ ποῦ εἶσαι; τὸ ἠρώτησα.

— Ἀπὸ ποῦ; ἀπὸ τὴν Πάρο.

— Καὶ πηγαίνεις γιὰ τὸ σχολεῖο; ἐξηκολούθησα.

— Ὁχι· ὁ πατέρας μου—βλέπεις; ἐκεῖνος ὁ χονδρὸς ποῦ περπατεῖ μὲ τὸν λιγνὸν ἐκεῖνον τὸν γιατρό—καὶ μοῦ ἔδειξε τοὺς δύο ἀνθρώπους, θὰ μὲ βάλῃ εἰς τὰς Ἀθήνας εἰς τὸ καπηλεῖον τοῦ θείου μου Τάσσου καὶ ἔπειτα μὲ τὸν καιρὸ ἐλπίζω νὰ κάνω καὶ ἴδιό μου.

— Ἔτσι λοιπόν;

— Ἀμὲ τί! ὅταν δουλέψῃ κανεὶς τίμια καὶ μὲ ὀρεξιν πάντα κερδίζει.

— Ἐχεις δίκαιο, παιδί μου, τῷ εἶπα συγκινηθεὶς ἐκ τῶν λόγων του· ὁ τίμιος καὶ ὁ οἰκονόμος παντοῦ προοδεύει καὶ εἰς τὰς ποῖο κακὰς περιστάσεις.

— Αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια· ἕνας ἄλλος, κύριέ μου, ἤρχισε διηγούμενος, καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὴν Πάρον, ἀπὸ τὴν Νάουσαν, ἐπῆγε ἀπὸ καιρὸ ἔς τὰς Ἀθήνας καὶ ἠδούλεψε· ἀλλ' ἔκλειπε τὸν ἀφεντικό του, κ' ἐκεῖνος τὸν ἔδειξε γράμματα δὲν ἤξευρε νὰ κάνῃ ἄλλῃ δουλειᾷ· ἤρθε ἔς τὴν Σύρα κ' ἐκεῖ τὰ ἴδια ἐμπῆκε φυλακὴν, γιὰ τρεῖς μῆνες. Κατόπιν νὰ σοῦ τον καὶ ἔς τὴν Νάουσαν· ὁ κόσμος ὅλος τὸν ἔδειχτε. — Νὰ ὁ Ἀντώνης τῆς Θανάσαιννας! Ἐ! Ἐ! Ἐ! καὶ δὲν τὸν ἐπλησίαζε κανένας, ἀναγκάστηκε κ' ἐφυγε καὶ πῆγε ἔς τὸ Λαύριο νὰ ἔργῃ δουλειᾷ,

ἀλλὰ θαρρῶ κ' ἐκεῖ... Τὰ ἴδια θαῦρη, μή σε μέλει· ὁ κακός, κακὰ θὰ πάῃ.

Εἶχε καλὰς ἀρχὰς τὸ παιδί αὐτὸ καὶ τὸ ἐσυμπάθησα πολὺ. Τώρα μόνον τὸ ἠρώτησα τὸ ὄνομά του καὶ μοῦ τὸ εἶπε:

— Σταμάτης Δετός.

— Καὶ μένα Νικήτα Παραίτη· πηγαίνω ἔς τὰς Ἀθήνας γιὰ δουλειᾷ μου.

Ἐκ περιεργείας τοῦ ἐζήτησα καὶ ἄλλας πληροφορίες καὶ μοὶ διηγήθη ὅτι ἦτο ὁ πρωτότοκος τῆς οἰκογενείας του, ὅτι εἶχε καὶ ἄλλα ἀδελφία, ὅτι ἐσπούδασε μέχρι τῆς πρώτης τοῦ Ἑλληνικοῦ, ὅτι εἶχε πολὺ καλὸν διδάσκαλον· αὐτὸς τὸν ἐμαθε νὰ εἶνε καλός, νὰ ἀγαπᾷ τὸν πλησίον του· μοὶ διηγήθη τὴν λαχτάρα τῆς μάνας του ποῦ εἶχε νὰ τὸν ἀγκαλιάσῃ, νὰ τὸν φιλήσῃ ὅταν ἐφευγε, μὲ τί λύπη ποῦ ἐχωρίστηκε, καὶ πῶς θὰ τὸν καρτεροῦν ὅλοι ἔς τὸ σπῖτι νὰ γυρίσῃ πίσω.

— Ἐγὼ ὅμως, τοὺς παρηγόρησα, τοὺς εἶπα: Θὰ πάω νὰ δουλέψω πέντε δέκα χρόνια καὶ θὰ γυρίσω νὰ σᾶς φέρω παράδες, νὰ κάνω ἀρχὴ γιὰ τὰ ἄλλα μου ἀδελφία.

Τί καλὴ καρδιά! τί ὠραία ψυχὴ!

ἤρχισε νὰ ζαλίζεται ὅμως τὸ καίμενο καὶ ὁ πατέρας του τὸ πῆρε καὶ τὸ κατέβασε κάτω. Τὸ ἤκουσα νὰ ὑποφέρῃ ἀπὸ τὴ θάλασσα καὶ νὰ γογγύζῃ τὸ φτωχὸ παιδάκι...

Ἐμείνα ἀκόμη εἰς τὸ κατὰστρωμα καὶ ἔβλεπα τὸ πλοῖον νὰ σαλεύῃ ἐδῶ καὶ κει. Θαρροῦσα πῶς ἐσκυφε νὰ φιλήσῃ τὸ φεγγάρι ποῦ ἐφαίνονταν μεσ' ἔς τὴ θάλασσα. Ἐτσι, ἐσυλλογίσθηκα, εἴμεθα καὶ μεῖς μέσα εἰς τὸ πέλαγος τῆς ζωῆς· ὅταν εἴμεθα ὠπλισμένοι μὲ τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ, μὲ τὴν ἠθικὴν, μὲ γενναίαν καρδιά, δὲν φοβούμεθα νὰ παραστρατήσωμεν, ὅπως καὶ τὸ πλοῖον ἔχει τὸ τιμόνι καὶ τὴ μηχανή. Μπορεῖ νὰ ὑποφέρωμε, ὅπως ὑποφέρει τὸ πλοῖον, ἀλλὰ ἡ ψυχὴ μας θὰ καθαρισθῇ, θὰ πεταξῇ ἵσως ἔς τὸ τέλος καθαρὰ ἔς τὰς ἀγκάλες τοῦ Πλάστου.

10 Μαΐου 188... Ἦτον λαμπρὸς ὁ καιρὸς καὶ ἐγὼ ἀπεφάσισα νὰ κάνω ἕνα ταξιδάκι εἰς τὰ νησιά τοῦ Αἰγαίου. Εἰς τὴν Πάρον, ὅταν ἐμβαίναμε ἔς τὸ λιμάνι τῆς Νάουσας, δεξιὰ

εἶδα ὠραῖον κῆπο καὶ ἀρκετὰ εὐμορφὰ σπιτάκια. — Τίνος εἶνε; ἠρώτησα ἕνα ταξιδιώτη, ὁ ὁποῖος ἀπεβιβάζετο ἐκεῖνη τὴν ὥρα.

— Τοῦ κυρ Δετοῦ τοῦ Σταμάτη.

— Μπα! εἶπα· καὶ εὐθὺς μοῦ ἤλθεν εἰς τὸν νοῦν μου ἡ ἱστορία τοῦ μικροῦ παιδίου τὸ ὅποιον εἶδα τότε ἐπὶ τοῦ πλοίου. Ἀπεφάσισα νὰ διακόψω τὸ ταξιδί μου καὶ νὰ ἀποβιβασθῶ καὶ ἐγὼ εἰς τὴν Νάουσαν. Ἐφώναξα ἕνα τυχόντα λεμβούχον καὶ μὲ ἔφερε εἰς τὴν ξηράν· σχεδὸν ἀμέσως διηυθύνθη πρὸς τὸν οἶκον ἐκεῖνον.

Νέος τις μὲ ὑπεδέχθη καὶ εἰς τὰ χαρακτηριστικά του ἀνεγνώρισα τὸ παιδίον τοῦ πλοίου.

Δὲν μὲ γνωρίζεις, κύριε Σταμάτη; τοῦ εἶπα· δὲν θυμάσαι τότε ποῦ ταξιδεύσαμε μαζί γιὰ τὴν Ἀθήνα καὶ ποῦ πῆγαίνες νὰ κάνῃς παράδες; Θυμάσαι τί εἶπαμε; Ἐ! ἦσαν παιδί καὶ μ' ἐξέχασες γλήγορα· ἐγὼ σ' ἀγάπησα καὶ σὲ θυμώμουνε πάντα· εἶμαι ὁ Νικήτας Παραίτης.

— ὦ! καλῶς τον! καλῶς ὠρίσατε! καὶ μὲ ὠδήγησε εἰς τὸν οἶκόν του.

Μὲ ἐσύστησε εἰς τὴν μητέρα του, — ἀγαθὴ γρηοῦλα — καὶ κατόπιν εἰς ὅλους τοὺς ἀδελφούς του. Τὰς ἀδελφάς του τὰς εἶχε παντρέψῃ πλέον.

Ἐβγήκαμε ἔξω εἰς τὸ ἡλιακόν· ὁ λιμὴν τῆς Νάουσας ἦτον ἡσυχος, ὅπως ἡσυχὴ ἦτο καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ Σταμάτη μὲ τὴν ιδέα ὅτι ἔκαμε τὸ καθήκον του.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴ ἤλθε καὶ ὁ πατέρας του καὶ ἀφοῦ μοῦ τὸν ἐσύστησεν, ἤρχισε νὰ λέγῃ εἰς τὸν Σταμάτη—ἐμένα δὲν μὲ ἐνδιέφερε—ὅτι τὸν Ἀντώνη τῆς Θανάσαιννας τὸν κατεδίκασαν σὲ θάνατον γιὰτὶ κατήντησε νὰ σκοτώσῃ ἕνα φίλον του!

Ἡ μητέρα του ἅμα ἤκουσεν αὐτὸ ἤλθεν ἔξω εἰς τὸ ἡλιακόν, ἀγκάλιασε τὸ γυῖό της καὶ ἐκεῖνος τῆς ἐφίλησε τὸ χεῖρ.

— Καλὸ μου παιδί, καλὸ μου παιδί, τοῦ εἶπε.

Πόσον ἦσαν εὐτυχισμένοι!...

Νικήτας Παραίτης.

Διὰ τὸ πιστὸν τῆς ἀντιγραφῆς

ΦΑΚ

Ο ΜΗ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕΝΟΣ ΜΕ ΤΙΠΟΤΕ

Ὁ Θεοδόσης ὅταν ἐκάθητο εἰς τὸ τραπέζι ἀρέσῃ, τῷ εἶπεν ἀπαθῶς ὁ θεῖός του. ἔμουρμούριζε πάντοτε, τίποτε δὲν εὑρίσκε τῆς ἀρεσκείας του.

— Αὐτὸ δὲν μ' ἀρέσει! ἔλεγε, καὶ ἐσκούντα τὸ πιάτο του.

Ὁ πατὴρ του τὸν ἐπέπληττε: « τί τρόπος εἶνε αὐτός, Θεοδόση; » ἡ μήτηρ του τὸν παρεκάλει: Φάγε, Θεοδόση μου, φάγε, Θεοδόση μου.

Ἀλλ' ὁ Θεοδοσάκης δὲν ἔτρωγε, καὶ πάλιν ἔμουρμούριζεν, ἔκλαιε, καὶ ἐπὶ τέλους ἔτρωγε γλύκισμα, ἀλλ' ἀρκετὸν ἀφοῦ δὲ ἐπείνα ὁ καϊμένος.

Ὁ ἀδελφὸς τῆς μητρός του κ. Π. καθηγητῆς τῆς παιδαγωγικῆς εἰς ἓν διδασκαλεῖον, ὅταν ἔμαθε τί συνέβαινε ἔχαμογέλασε καὶ εἶπε:

— Ὁ ἀνεψιός μου πρέπει νὰ θεραπευθῇ ἀπ' αὐτὸ τὸ ἐλάττωμά του, στεῖλέ τον μου μίαν ἐβδομάδα εἰς τὸ σπίτι μου, καὶ θὰ ἰδοῦμεν.

Ὁ Θεοδόσης εἰς τὰς παύσεις ἐπῆγεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ θεῖου του. Ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν ὁ Θεοδόσης εἰς τὸ τραπέζι ἐννοῶσε νὰ κάμῃ τὰ συνειθισμένα του.

— Τὸ ψητὸ εἶνε πολὺ ψημένο, εἶπε, καὶ ἐσκούντησε τὸ πιάτον.

— Μὴν τρῶς, παιδί μου, ἂν δὲν σ' ἐκούντῃ ἀπὸ τὸ ἐλάττωμά του.

Ἐπειτα φέρουν κρέας μὲ σπανάκια.

— Δὲν μ' ἀρέσουν τὰ σπανάκια! λέγει μορ-φάζων ὁ Θεοδόσης.

— Σὰν δὲν σ' ἀρέσουν μὴν τρῶς, παιδί μου.

Ὁ Θεοδόσης ἔλεγε μὲ τὸν νοῦν του:

— Τί καλὸς ποῦ εἶν' ὁ θεῖος· ἐδῶ εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ κάμῃ ὅ,τι θέλει.

Ἀλλὰ μετὰ τὰ σπανάκια ὁ θεῖος διπλόνει τὴν πετσέτα του.

— Πάμε νὰ κάμωμε ἓνα γῦρον κάτω εἰς τὸν κῆπον, λέγει εὐθύμως εἰς τὸν Θεοδόσην.

— Μὰ γλύκισμα δὲν θὰ φάγωμεν; ἐρωτᾷ μὲ ἐκπλήξιν ὁ Θεοδόσης.

— Ὁχι, παιδί μου.

— Μὰ ἐγώ!...

— Τί τρέχει;

— Πεινῶ ἀκόμα!

— Πεινάς; νὰ λοιπόν, παιδί μου. Καὶ ὁ θεῖος ἔκοψε ἓν κομματί ψωμί τὸ ὁποῖον ὁ Θεοδόσης ἔφαγε χωρὶς νὰ εἴπῃ τίποτε.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν τὸ ψητὸ δὲν τῷ ἐφάνη πλέον ὑπὲρ τὸ δέον ψημένον, δὲν ἐσκούντα πλέον μὲ ἀνορεξίαν τὸ πινάκιόν του καὶ ὅταν ἐπέστρεψε εἰς τὴν οἰκίαν του εἶχε πλέον θεραπευθῇ ἀπὸ τὸ ἐλάττωμά του.

Α—Ω

ΓΙΑ ΤΡΕ ΜΕΓΑΛΗ

ΔΙΑΛΟΓΟΣ διὰ νηπιαγωγεῖα, ἀπὸ τὰ «Τραγουδάκια γιὰ παιδιά» ὑπὸ ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗ

ΦΡΟΣΩ

Γιατρέ, μεγάλη τῶχω ἔννοια
Ποῦνε ἡ κούκλα μου χλωμή....
(Ξέρεις, Σταμάτη, εἶνε κερένια)....
Ἀχ Θε μου, μοῦ λιγοθυμεῖ!

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

Τὴ γλῶσσα πρέπει τῆς μικρῆς σου
Εὐθύς νὰ δῶ καὶ τὸ λαιμό...
(Σὺ ὅμως βγάλε τὴ δική σου)....
Καὶ νὰ μετρήσω τὸ σφυγμό.

Φεύγουν καὶ σὲ λίγο γυρίζουν.

ΦΡΟΣΩ

Σταμάτη, ἡ κούκλα μου! Ἀχ ἔλα
Κύτταξε, λυώνει 'ς τὴ φωτιά!...
(Μοῦ πῆρες καὶ τὴν καραμέλλα)...
Πάει καὶ μύτη πᾶν' κι' αὐτιά.

Καὶ οἱ δυὸ σφυγμοὶ τῆς εἰν' ἀνδία,
Ἡ γλῶσσα... γιὰ νὰ δῶ καλά...
(Ἄ καραμέλλες ἡ κυρία
Τρώει καὶ λέξι δὲν μιλά!)

Βάλ' τὴν εὐθύς σὲ μιὰ φανέλλα,
Καὶ 'ς τὴ φωτιά νὰ ζεσταθῇ...
(Μὰ δός' μας καὶ μιὰ καραμέλλα,
Ὁ κόπος μας νὰ πληρωθῇ).

Ο ΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

Ἐκ τῶν παιδικῶν χρόνων τοῦ βασιλέως μας.

Γερμανικὴ τις ἐφημερὶς ἀναφέρει τὸ ἐπόμενον ἀνέκδοτον περὶ τοῦ βασιλέως μας καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του, ὅτε ἀκόμη ἦσαν παιδιά.

Ὁ πατὴρ των, ὁ νῦν Βασιλεὺς τῆς Δανίας, τὸν ὁποῖον ἠτύχησαν νὰ ἴδουν αἱ Ἀθῆναι κατὰ τοὺς γάμους τοῦ διαδόχου, ἦτο ἀκόμη τότε ἀπλοῦς πρίγκηψ, συνήθιζε δὲ νὰ διέρχεται τὸ θέρος μετὰ τῆς πολυμελοῦς οἰκογενείας του εἰς ἐξοχικὸν μέγαρον. Εἰς τὴν ἐπιστροφὴν ἐσταμάτα εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου Ὁξερσλέβεν, ἐλάμβανε τὸ γεῦμά του καὶ ἀνέμενε νὰ ἔλθῃ ἡ ἀμαξοστοιχία. Οἱ υἱοὶ του ἕως ὅτου φθάσῃ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως ἔπαιζον εἰς τὸν κῆπον τοῦ ξενοδοχείου, πηδῶντες ὑπεράνω τῶν τραπεζίων καὶ τῶν καθισμάτων.

Ἡμέραν τινα ὁ ξενοδόχος παρουσίῃσθη πρὸ τοῦ πρίγκηπος Χριστιανοῦ, καὶ τῷ εἶπε:

— Ὑψηλότατε, εἶπέτε εἰς τὰ παιδιά νὰ μὴ κάμουν σήμερα γυμναστικὴν εἰς τὸν κῆπον, διότι ἐχρωματίσαμε τὰ τραπέζια καὶ τὰς καθέκλας.

Ὁ διάδοχος τοῦ δανικοῦ θρόνου εἶπεν εἰς τὸν μεγαλειτέρον του υἱόν, τὸν νῦν διάδοχον τῆς Δανίας, καὶ εἰς τὸν δευτερότοκον, τὸν βασιλέα μας, ν' ἀφήτουν ἡσυχούς τὴν ἡμέραν ἐκείνην τραπέζας καὶ καθέκλας.

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον τί εἶδε;

Τὰ ζωντὰ παιδιά δὲν ἠμπόρισαν νὰ μείνουν ἡσυχὰ· λησμονήσαντα τοὺς λόγους τοῦ πατρὸς των, ἐπέδοθησαν εἰς τὸ προσφιλέ των παιγνίδιον. Ἀλλ' αἱ χειρὲς των ἔλαμπον ἀπὸ πρᾶσινον ἐλαίου· βαφὴν, καὶ τὰ ἐνδύματά των ἦσαν καταστολισμένα ἔμπρός, ὀπίσω, εἰς τὰ γόνατα, εἰς τὴν ράχιν, μὲ χρωματισμένα στίγματα.

— Τί νὰ κάμωμεν τώρα; εἶπεν ὁ πρίγκηψ εἰς τὸν ξενοδόχον.

— Θέλει ἡ ὑψηλότης σας, νὰ στείλωμεν τὰ παιδιά ἐπάνω ν' ἀλλάξουν ἐνδύματα;

— Μὰ αὐτὸ ἴσα ἴσα εἶνε τὸ κακὸν ὅτι δὲν ἠμποροῦν ν' ἀλλάξουν ἐνδύματα, διότι ἐδῶ δὲν ἔχομεν τίποτε· ὅλα τὰ κιβώτια τὰ ἐστείλαμεν χθές.

Τί νὰ γίνῃ λοιπόν. Οἱ μικροὶ ὑψηλότατοι ἤναγκάσθησαν νὰ ἐκβάλουν τὰ ἐνδύματά των ἕως ὅτου οἱ ὑπηρέται κατορθώσουν νὰ ἀφαιρέσουν τὰς βαφὰς καὶ τὰ καθαρίσουν ὅπωςδήποτε. Οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐμειναν ἀρκετὴν ὥραν κλεισμένοι εἰς τὸ δωμάτιον, ὥς νὰ ἦσαν φυλακισμένοι· ἐκεῖνος ὁ περιορισμὸς δὲν τοὺς εὐχαρίστησε διόλου· ἀλλὰ τὸ σφάλμα φέρει πάντοτε μαζί τὴν τιμωρίαν· ὅσον ὑψηλότατος καὶ ἂν εἶνε κανεὶς τὰ πράγματα δὲν μεταβάλλονται.

Ἐποχὴ τοῦ θερισμοῦ τῶν δημητριακῶν καρπῶν εἰς τὰ διάφορα μέρη τῆς γῆς.

Τὸν Ἰανουάριον θερίζουν εἰς τὴν Αὐστραλίαν καὶ τὴν Νέαν Ζηλανδίαν (Ὡκεανία) καὶ εἰς τὸ Χιλὶ καὶ

εἰς τὴν Ἀργεντινὴν Δημοκρατίαν (Νότιος Ἀμερικὴ).

Τὸν Φεβρουάριον καὶ Μάρτιον εἰς τὰς Βρεττανικὰς Ἰνδίας (Ἀσία) καὶ εἰς τὴν Ἀνω Αἴγυπτον (Ἀφρική).

Τὸν Ἀπρίλιον εἰς τὴν Ἀσιατικὴν Τουρκίαν, Περσίαν, Σερβίαν, Μικρὰν Ἀσίαν, Μέσην καὶ Κάτω Αἴγυπτον (Ἀφρική), Μεξικὸν καὶ Κούβαν (Κεντρικὴ Ἀμερικὴ).

Τὸν Μάιον εἰς τὴν Κεντρικὴν Ἀσίαν, Σινικὴν καὶ Ἰαπωνίαν (Ἀσία), εἰς τὴν Βόρειον Ἀφρικὴν, εἰς τὸ Τεξὰς καὶ τὴν Φλωρίδα (Βόρειος Ἀμερικὴ).

Τὸν Ἰούλιον εἰς τὴν Ἑλλάδα, Ἰταλίαν, Ἰσπανίαν, Πορτογαλίαν. Εἰς τὴν Μισσουρήν, Λουϊζιάναν, Κανσάρ, Ὁρεγώνην, Κολοράδον, Γεωργίαν, Ἀλαμπάρν (Βόρειος Ἀμερικὴ).

Τὸν Ἰούλιον εἰς τὴν Ρουμανίαν, Βουλγαρίαν, Οὐγγαρίαν, Αὐστρίαν, Γαλλίαν, Μεσημβρινὴν Ρωσίαν. Τὴν Νεβράσκαν καὶ Μενεσότην, τὸν Ἀνω Καναδᾶ, τὴν Νέαν Ἀγγλίαν (Βόρειος Ἀμερικὴ).

Τὸν Αὐγουστον εἰς τὴν Ἀγγλίαν, τὸ Βέλγιον, τὴν Ὁλλανδίαν, τὴν Πολωνίαν, τὴν Γερμανίαν, τὴν Δανίαν. Εἰς τὸν Κάτω Καναδᾶν καὶ τὴν Ἀγγλικὴν Κολομβίαν (Βόρειος Ἀμερικὴ).

Τὸν Σεπτέμβριον εἰς τὴν Σκωτίαν, Σουηδίαν, Νορβηγίαν. Εἰς τὸν Βόρειον Καναδᾶν (Βόρειος Ἀμερικὴ).

Τὸν Ὀκτώβριον εἰς τὴν Βόρειον Ρωσίαν.

Τὸν Νοέμβριον εἰς τὸ Περού (Νότιος Ἀμερικὴ) καὶ εἰς τὴν Νότιον Ἀφρικὴν.

Τὸν Δεκέμβριον εἰς τὴν Βιρμανίαν (Ἀσία).

Πῶς κλέπτουν οἱ ποντικοὶ τὰ αὐγά.

Εἰς ἀπόστρατος ἀξιωματικὸς μᾶς διηγεῖται ὅτι πρὸ ἡμερῶν εἶχε παρατηρήσῃ ὅτι ὑπὸ ἀγνώστου ἐκλέπτοντο τὰ ὠὰ τῶν ὀρνίθων τοῦ ἐκ τοῦ ὀρνιθῶνος. Εἶχε τὴν ὑπομονὴν νὰ παραφυλάξῃ μήπως ἀνακαλύψῃ τὸν κλέπτην· καὶ τὸν ἀνεκάλυψε. Ἦσαν δύο μεγάλοι ποντικοί. Ἐξηπλῶντο ὁ εἰς ὑπτίος, ὁ ἄλλος ἐκύλιε τὸ αὐγὸν διὰ τοῦ ῥύγχους του εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ πρώτου ὁ ὁποῖος τὸ συνελάμβανε διὰ τῶν τεσσάρων του ποδῶν καὶ τὸ ἐκράτει σφικτὰ· ἔπειτα ὁ δεύτερος ἐλάμβανε τὸν πρῶτον ἀπὸ τὴν ἄκρην τῆς οὐρᾶς καὶ τὸν ἔσυρε μέχρι τῆς φωλεᾶς των.

Γεωφάγοι.

Εἰς τὴν Ἀμερικὴν ὑπάρχει μία φυλὴ ἰθαγενῶν, οἱ Ὀτομάχοι, οἱ ὁποῖοι τρώγουν χῶμα. Ἡ γῆ τὴν ὁποίαν οἱ ἄγριοι οὗτοι τρώγουν με μεγάλην ὄρεξιν, εἶνε λιπώδης καὶ κιτρινωπὴ, ὅπως ἡ ἀργιλλώδης ἐκ τῆς ὁποίας κατασκευάζονται τὰ ἀγγεῖα. Δὲν τρώγουν ὅμως τὸ χῶμα εἰς τὴν φυσικὴν του κατάστασιν, ἀλλὰ κατασκευάζουν δίπυρα, τὰ ὁποῖα ψήνουν εἰς τὸν φούρνον, καὶ τὰ τρώγουν κατόπιν βρεγμένα εἰς τὸ νερόν, ἀπαράλλακτα ὅπως οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι τὰ ἐκ σίτου δίπυρα.

Ἡ κατήχησις τοῦ καλοῦ μαθητοῦ.

Ἐρ. Τί πρέπει νὰ κάμνη ὁ καλὸς μαθητὴς ὅταν ἐξυπνήσῃ;
 Ἀπ. Πρέπει νὰ προσεύχεται καὶ νὰ ἀποφασίσῃ ὅτι ὅλην τὴν ἡμέραν θὰ εἶνε φρόνιμος.
 Ἐρ. Τί πρέπει νὰ κάμνη ὅταν ὁ συμμαθητὴς του τὸν γρονθοκοπῇ;
 Ἀπ. Νὰ τὸν ἀσπάζεται.
 Ἐρ. Τί ὅταν βλέπῃ πῶς ὁ μεγαλειότερος δέρει τὸν μικρότερον;
 Ἀπ. Νὰ ἐπιπλήξῃ τὸν μεγαλιότερον, ἀλλὰ με τρόπον εὐγενῆ.
 Ἐρ. Ποῖον εἶνε τὸ καλλίτερον σχολεῖον διὰ τὸν καλὸν μαθητὴν;
 Ἀπ. Ἐκεῖνο εἰς τὸ ὁποῖον αὐτὸς φοιτᾷ.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὴν Μαρίαν τὴν ἐνέγραψε ὁ πατέρας της συνδρομητρίαν εἰς τὴν «Διαπλάσιν» μετὰ τῆς «Βιβλιοθήκης» καὶ τὴν περασμένην Κυριακὴν τῆς ἔφεραν ὅλα τὰ φυλλάδια τοῦ τρέχοντος ἔτους. Ἡ Μαρία τὰ ἤρπασε με χαρὰν καὶ ὅλην τὴν ἡμέραν αὐτὰ ἀναγίνωσκε.

Τὸ βράδυ λέγει εἰς τὸν πατέρα της:
 — Πῶς ἤθελα, μπαμπά μου, νὰ ἦμουν γιὰ δυὸ ὥρες δὲ, εἰς αὐτὸν σὺ!
 — Γιατί, παιδί μου;
 — Νὰ, γιατί θὰ ἔτρεχα ἀμέσως νὰ ἀγοράσω τῆς κόρης μου ὅλους τοὺς τόμους τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τῆς «Βιβλιοθήκης».

Ἐστᾶλη ὑπὸ Πύργου τοῦ Ἡπειρώτου.

*

Ἡ μικρὰ Ἄννα ἔχει κοκκίτην καὶ ἐπομένως δὲν πηγαίνει εἰς τὸ σχολεῖον.
 Ἡ μαμά της διὰ νὰ μὴ τὴν ἀφῇ νὰ συνηθίσῃ εἰς τὴν ἀρχίαν τῆς δίδει κατὰ νὰ διαβάζῃ, κατὰ νὰ ἀποστηθίσῃ. Μίαν ἡμέραν τῆς ἔδωσε νὰ μάθῃ ἀπ' ἑξῶς τὸν μῦθον «Βοσκὸς ψεύστης» τοῦ συνεργάτου τῆς «Διαπλάσεως» κ. Φέρμου.
 — Ἐμαθες τὸν μῦθόν σου, Ἄννα μου; τὴν ἐρωτᾷ τὴν ἐπαύριον.
 — Ὅχι, μαμά, δὲν τὸν ἔμαθα.
 — Μὰ γιατί, κόρη μου; τί τεμπελιά σ' ἔπιασε πάλι;
 — Ὅχι, μαμά, ὅχι ἀπὸ τεμπελιά δὲν τὸν ἐδιάβασα, ἀλλ' ἀπὸ φόβον μήπως κολλήσω τὸν κοκκίτην εἰς τὸν καίμενον τὸν βοσκὸν τοῦ μῦθου.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Νεράιδας τῆς Λίμνης.

Ἐρ. Πῶς πρέπει νὰ συμπεριφέρεται με τοὺς νέους συμμαθητὰς του;

Ἀπ. Ὅφειλε ὅχι μόνον νὰ μὴ τοὺς περιπαίξῃ ἀλλὰ καὶ νὰ τοὺς προστατεύῃ.

Ἐρ. Πῶς νὰ φέρεται πρὸς τοὺς καθηγητὰς του;

Ἀπ. Νὰ τοὺς σέβεται, νὰ τοὺς χαιρετᾷ καθ' ὁδόν, νὰ τοὺς ἀγαπᾷ καὶ νὰ μὴ τοὺς τυραννῇ εἰς τὸ σχολεῖον.

Ἐρ. Πῶς νὰ συμπεριφέρεται εἰς τὸν σχολεῖον;

Ἀπ. Ἀμέμπτως.

Ἐρ. Καὶ εἰς τὰς μελέτας του;

Ἀπ. Νὰ καταγίνεται νὰ μελετᾷ τὴν ἡμέραν, νὰ γράφῃ καθαρὰ τὰ γραψίματά του διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὸ ἐσπέρας με τὸν πατέρα του καὶ τὴν μικρὰν ἀδελφὴν του.

Ἐρ. Τί πρέπει νὰ φοβῇται περισσότερο;

Ἀπ. Τὸ νὰ μείνῃ εἰς τὴν ἰδίαν τάξιν.

Ἐρ. Ποῖα εἶνε τὰ πρώτιστά του καθήκοντα;

Ἀπ. Νὰ γνωρίζῃ καλὰ τὰ μαθήματα του, τὰ τετράδια του νὰ εἶνε ἐν τάξει· νὰ μὴ καταδίδῃ χωρὶς ἀνάγκην τὸν συμμαθητὴν του καὶ νὰ μὴ βλέπῃ ἐν καιρῷ τῶν συνθέσεων τὰ τετράδια τοῦ πλησίου του.

Ἐρ. Τί πρέπει νὰ ἐπιθυμῇ;

Ἀπ. Τὴν ταχείαν ἀποπεράτωσιν τῶν σπουδῶν του ὅπως καταστῇ χρήσιμος εἰς τὴν πατρίδα του.

Ἐρ. Τί πρέπει νὰ κάμνη τὸ βράδυ ὅταν πηγαίνει νὰ κοιμηθῇ;

Ἀπ. Νὰ λέγῃ εἰς τὴν μητέρα του τί ἔπραξε, τί εἶπε, ὅλην τὴν ἡμέραν ἔπειτα νὰ προσεύχεται καὶ νὰ κοιμάται ἡσυχῶς.

Διάλογος μετὰ δύο παιδιῶν:

Γιάννης (με δεδεμένον ὀφθαλμόν). Μὲ πονεῖ τὸ μάτι μου φρικτὰ· ἂν εὗρῃς κανένα γιαντικὸ νὰ μοῦ πῇ, Πέτρο, θὰ μοῦ κάμῃς μεγάλη χάρι.

Πέτρος. Νὰ σοῦ πῶ· ἐμένα πέρνει μοῦ ἐπονοῦς τὸ δόντι μου· τὸ ἔβγαλα, καὶ εὐθὺς πέρασεν ὁ πόνος... κάμε καὶ σὺ τὸ ἴδιο.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἰσλαίδος.

*

Ἡ μικρὰ Ἑλλήν εἶχε θυμώσῃ πολὺ τὴν μητέρα της. Ἐπομένως εἰς τὸ γεῦμα ἐφοβήτο ὅτι θὰ χάσῃ τὰ φρούτα της.

Καὶ τῶντι, μόλις τὰ ἔφεραν εἰς τὴν τράπεζαν, ἡ μητέρα με τόνον ἐπιπλήξεως τῆς λέγει:

— Ἄν ἐσὺ τώρα εἶχες ἓνα τέτοιο κακοκρίτιστο, τί θὰ ἔκαμνες;

— Ἐγώ; θὰ τῆς ἔλεγα: «Ἐλα! πάρε πλέον καὶ σήμερα, μὰ ἂν τὸ ξανακάμῃς!»

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀιδεῖου Ἑλλήνου.

*

— Ὅλο σὲ σένα δίδει ἡ μαμά τὰ μεγαλιότερα κομμάτια, λέγει με παράπονον ὁ Γιώργος εἰς τὴν ἀδελφὴν του, ἥτις κρατεῖ μεγαλιότερον τεμάχιον γλυκίσματος τοῦ ἰδίου του.

Καὶ ἡ μικρὰ Νίνα διὰ νὰ τὸν παρηγορήσῃ:

— Ἐννοία σου, Γιώργό μου, τὸ βράδυ ποῦ θὰ μᾶς δώσῃ ἡ μαμά μουρουνόλαδο θὰ τῆς πῶ νὰ δώσῃ σὲ σένα πειδὸν πολὺ.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Πασχούρας Κρήτης.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»,

«ΤΟ ΠΟΥΛΑΚΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Τὸ πουλάκι ἔκανε αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἓνα ταξιδάκι εἰς τὴν Σύρον, ἀλλὰ τὸ δυστυχισμένο ἔχασε τὰ νερά του. Πρῶτη φορά, βλέπετε, καὶ ἐκεῖ ποῦ γύριζε βλέπει ἓνα σπῆτι ὑψηλὸ ὑψηλόν. Πάει καὶ κάθεται διὰ νὰ ἀνατάνῃ λίγο ὅτε ἀκούει κάτω εἰς τὸν ἐξώστη ἓνα παπαγάλον ποῦ ἐφώναζε. Τὸν πλησιάζει λοιπὸν καὶ ἀρχίζει νὰ τοῦ ζητῇ πληροφορίας, ἀλλ' αὐτὸς, κουτὸς φαίνεται, δὲν ἤξευρε τίποτε ἀπὸ τοῦ πῆ. Μόνον τὸ ὄνομα τοῦ φίλου του ποῦ ἔκατο κοῦσε ἔκει ἐγνώριζε. Τὸ πουλάκι ἐκατέρησε ἔως τὸ μεσημέρι, ὅτε βλέπει τὸν παχουλὸν μου φίλον *Μιχαλάκη Δεγᾶ* (μὰ τί ψευδώνυμον!) ὁ ὁποῖος ἐπέστρεψε εἰς τὸ σπῆτι φορτωμένος με κατὰ βιβλία!

— Τί βιβλία νὰ ἦσαν;

— Ἦσαν Ἰταλικά, λέγει τὸ πουλάκι, καὶ νὰ δῇς τί προκομμένοι καὶ ἐπιμελῆς ποῦ εἶνε. Μελετᾷ πολὺ, καὶ ὕστερα ἀπὸ τὰ μαθήματα τοῦ ἔχει ἓνα πιστόλι, ποῦ τοῦ ἔφερε ὁ πατέρας; τοῦ ἀπὸ τὸ Παρίσι, καὶ μανθάνει σκοποβολή. Ὁραία διασκεδάσις, αἱ *ΔΙΑΠΛΑΣΕΙΣ*; ἀλλὰ ξεύρεις, τοῦ εἶπα σιγὰ σιγὰ ὅτι αὐτὸ νὰ προσέχῃ. Μία ἀπροσεξία μπορεῖ νὰ τοῦ κοστήσῃ τὴ ζωὴ· δὲν εἶν' ἀλήθεια; Τὸν ἀφῆκα λοιπὸν ἔτσι φρόνιμον, καὶ ἐπῆγξ νὰ ἰδῶ κανέναν ἄλλον, ἀλλὰ μάτην ἐγύριζα. Δὲν ἤξευρα τοὺς δρόμους! Ὅμως εἶμαι εὐχαριστημένο. Ἀχ δὲν ξεύρεις πῶς χαίρομαι ἅμα βλέπω ἔτσι καλὰ παιδιὰ. Ὑστερα ἀπὸ τῆς λύπης ποῦ ἐποτίσθηκα εἰς τὰς Ἀθήνας, ἡ Σύρος με ἱκανοποίησε. Σ' τὴν ἐπιστροφὴ ὅμως μ' ἔπιασε βροχὴ καὶ μὴν ἐρωτᾷς τί ὑπέφερα.

Πραγματικῶς ἦτον καταβεγμένο τὸ πουλάκι μου. Ἐπὶ ταξὶ ἐπάνω εἰς τὴν θερμάστραν, ἐτίναξε τὰ πτερὰ του, ἐξεστᾶθη καὶ ἔπειτα ἤλθε καὶ ἐρράμφιζε τὰ γράμματα τῶν συνδρομητῶν μου, ἐνῶ ἐγὼ ἐξηκολούθουν νὰ γράφω.

Καλῶς τὴν! Καλῶς τὴν! Καλῶς τὴν! τὴν *Ἀκάνθινον Ροδῆν*. Τί μοῦ ἔγινες τόσον καιρὸν καὶ δὲν ἐφαίνεσαι; Ἐλαβὰς τὰς λύσεις σου καθαρὰ καθαρὰ γραμμένες· ἀλλὰ δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ γράφῃς ὑπὸ τίνος; ἐστᾶλη καὶ πνευματικὴ ἄσκησις τὴν ὁποίαν λύεις. Ἀρκεῖ ὁ ἀριθμὸς καὶ ἡ λύσις. Νὰ σὲ βλέπω συχνὰ τώρα. Ἐ, καλὴ μου φίλη!

Πῶς; τέτοιαις ιδέαις ἔχει ὁ *Κορυδαλὸς* γιὰ τὸ πουλάκι μου; Μὴ δὲν ἀνῆκε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν τάξιν τῶν πετηνῶν; Σὺ ὅμως, *Γυπολαίς*, δὲν θ' ἀφῆσιν νὰ πραγματοποιήσῃς ὁ *Κορυδαλὸς* καὶ ὁ *Κοκκὸς* τὰ σχέδια των, καὶ νὰ τὸ αἰχμαλωτίσῃ. Ἄν καὶ τὸ δίκῳ μου πουλάκι δὲν φοβέται, διότι γνωρίζει ὅλας τὰς ἀνθρωπίνους παγίδας. Περιμένω τὸ πλῆμα τοῦ *Κορυδαλοῦ* ἀνυπομονῶς.

Καλλίτερα καὶ ἀπὸ δικηγορίαν ὑπεστήριξες τὰ δίκαιά σου, φιλότατη *Πάσχουσα Κρήτη*· τώρα ἐνοῶ διατὶ ἐρράμφιζε τὰ γράμματα τοῦ πουλάκι· ἤθελε, φαίνεται, νὰ ἰδῇ ἂν μοῦ ἔγραφε, καὶ ἅμα εἶδε τὸ γράμμα σου τὸ ἔστριψε χωρὶς νὰ μ' ἀποχαιρετίσῃ; ἀλλὰ θὰ γυρίσῃ πάλιν, καὶ τότε.

Ποιητικώτατον τὸ νέον σου ψευδώνυμον, *Σαφρά*. Περιμένω νὰ σὲ ἐμπνεύσῃ ἡ ἀρχαία ποιητρία καὶ νὰ μοῦ στείλῃς εὐφυστέρως καὶ ὥραιότερας πνευματικὰς ἀσκήσεις. ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ τὸ χαιρέσαι ὁλομόναχον τὸ ψευδώνυμον αὐτό, ἀφοῦ καμμιὰ ἄλλη δὲν τὸ ἔχει.

Ἀσχολίας λοιπὸν ἔχει ἡ *Ἀριάνη*, φίλη μου *Τρυφῶν*. Τί καλὰ ἐσὺ ποῦ εὗρσκεις καιρὸν νὰ μοῦ γράφῃς καὶ νὰ μὲ εἰδοποιῇς διὰ τὰς ἄλλας μου φίλας.

Ἐξετελέσθη ἡ παραγγελία σου, ἀγαπητὴ *Ἑπτανησία*, ἀλλὰ διατὶ τόσον σοφορὰ ἡ ἐπιστολή σου; Ὡς νὰ ἦτο ἀπὸ καμμιὰ μεγάλη κυρία ἡ ὁποία ὁμιλεῖ διὰ τὸν προστατευόμενον της. Ἐλησιμόνησες πῶς μοῦ ἔγραφες πρὶν;

Ἀληθῶς λαμπρὰ ἦτον ἐδῶ εἰς τὰς ἑορτὰς τῶν γάμων τοῦ *Διαδόχου*, φίλε *Ι. Μ. Μαυραγάνη*. Τόσος κόσμος, τόσα σῶτα! Καὶ ἔτσι ἔπρεπε νὰ γίνοντο, διότι ἡ ἡμέρα αὕτη ἦτον εὐσέλιος, εὐτυχὴς ἡμέρα δι' ὅλον τὸν Ἑλληνισμόν. Νὰ ἔδωκες τι ἐνθουσιασμόν, τί δάκρυα συγκινήσεως!

Προσεχῶς εἰς τὴν ἀγγελίαν τὴν ὁποίαν θὰ δημοσιεύσω θὰ ἴδῃς τὰ τῆς «*Βιβλιοθήκης*» τοῦ τρέχοντος ἔτους. *Μαρμαίρων Ἀστὴρ*· Φίλησε μου τὴν «*Καρδερίνα*» καὶ περιμένω τὸ γλυκὺ κελάδημά της.

Μὰ βέβαια, φίλε *Κωνσταντῖνε Γιόση*, κάθε ἀρχὴ εἶνε δύσκολος καὶ δι' αὐτὸ ἦσαν καλὰ τὰ παιδικὰ πνεύματα ποῦ μοῦ ἔστειλες. Προσπάθησε ὅμως καὶ θὰ κάμῃς καλλίτερα.

Ἐχάθηκα μέσα εἰς τὰ παιδικὰ σου πνεύματα, ἀγαπητέ μου φίλε *Ἀνδρέα Ἑλλήν*· τί πῆθος! καὶ ἦσαν καὶ εὐμορφὰ μερικὰ ἀπ' αὐτὰ· ἂν δὲν μοῦ στείλουν ἄλλα καλλίτερα βεβαίως θὰ δημοσιεύσω τινὰ ἄλλα διατὶ εἶσαι τόσον δεξυδουμος καὶ νομίζεις ὅτι ἐγὼ ξεχωρίζω τοὺς φίλους μου καὶ ἄλλους ἀγαπῶ περισσότερο καὶ ἄλλους ὅχι; Δὲν εἶνε, παιδί μου, καλὸν πρᾶγμα ὁ θυμὸς, μπορεῖ καμμιὰ φορά νὰ σὲ φέρῃ εἰς θέσιν νὰ κάμῃς καὶ διὰ τὸ ὅποῖον νὰ μετανοήσῃς ἔπειτα.

Ἐφάρσα καὶ γυαλιὰ καὶ πάλιν δὲν κατόρθωσα νὰ διαβάσω τὸ γράμμα σου, ἀγαπητέ μου *Πύρρε Ἡπειρώτα*· εἶνε τόσο ἀνοικτὸ τὸ χρῶμα τῆς μελάνης σου καὶ ἐπέθου μοῦσα τόσο πολὺ νὰ τὸ ἀναγνώσω ὕστερα ἀπὸ τόσον καιρὸν ποῦ εἶχες νὰ μοῦ γράψῃς. Ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ ὅμως ἐνόησα πῶς μοῦ ἐκφράζεις τὰ θερμά σου αἰσθήματα καὶ σὲ εὐχαριστῶ πολὺ.

Δὲν εἶσαι σὺ μόνος, φίλτατε *Μιμῆκε Μέξη*, ὁ ὁποῖος ἀναμένει τόσον ἐναγωνίως νὰ ἴδῃ τὴν ἐξομολόγησιν τοῦ *Ἰακώβου*. Καὶ ἐγὼ ἀναμένω τὸ τέλος με συγκίνησιν· ἐγὼ μάλιστα με μεγαλιότεραν ἀπὸ σᾶς· διότι θὰ εὐχαριστηθῶ μὲν ἂν εἶνε καλόν, ἀλλὰ περισσότερο ἐπειδὴ θὰ συλλογίζωμαι ὅτι καὶ σᾶς θὰ καταβέβη.

Θάρρος, ἐπιμονὴν καὶ ὑπομονὴν ἔχε, *Τέκνον* τῆς *Χώρας* τῶν Ὁρέων, καὶ με τὴν ἐξάσκησιν ποῦ λέγεις πῶς ἔχεις πιστεύω νὰ ἐπιτύχῃς· εἰς τὸν διαγωνισμόν. Ὅσον διὰ τὴν συγχώρησιν τὴν ὁποίαν μοὶ ζητεῖς σοὶ τὴν δίδω ἐξ ὅλης μου τῆς καρδίας.

Σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχὰς σου, ἀγαπητὴ *Κυπριακὴ Ἀστὴρ*, καὶ ἐγὼ ἐνόησα πῶς θὰ μὲ εἶχες λησμονήσῃ πλέον. Εἰς διάστημα ἐξ μηνῶν δὲν εὗρῃκες καιρὸν νὰ μοῦ γράψῃς δύο τρεῖς λέξεις, νὰ γνωρίξω τί γίνεσαι;

Μαζὶ με τοὺς πολλοὺς μου φίλους ἔχω καὶ ἓνα μικροῦτσικο, μικροῦτσικο ποῦ δλοὶ οἱ φίλοι του τὸν ἐξέρουν γιὰ *Στρατηγὸν*. Αὐτὸς, ἐπειδὴ δὲν γνωρίζει νὰ γράφῃ, μοῦ ἔστειλε προφορικῶς τοὺς στίχους τοῦ αὐτοῦ:

Ἐνα κοριτσάκι

Μὲ ξανθὰ μαλλιάκα καὶ ἄσπρο καπελάκι

Περιπατεῖ ἔς τὸ χωματάκι!!!

Καὶ ξεύρετε πόσον χρόνων εἶνε; πέντε μόνον! Καθὼς μοῦ εἶπε δὲ τὸ πουλάκι εἶνε τόσο καλὸ παιδί ποῦ τὸ ἀγαποῦν ὅλοι μέσα ἔς τὸ σπῆτι. Κ' ἐγὼ τ' ἀγαπῶ ὅμως πολὺ πολὺ.

Καὶ ἡ μικροῦλα μου φίλη, ἡ ἐκαστῆς *Τσιλιθίθρα* μοῦ ἔστειλε ἓνα γραμματάκι σὰν τὸ ἀνάστημα της· ἀκούσατε τί μοῦ γράφει με ὅσην ὀρθογραφίαν ξεύρει· «Σὲ φίλὸ πολὺ *διάπλασις* καὶ διατὶ μοῦ δόσες τὸ ψευδώνυμον *τσιλιθίθρα*, καλλίτερα θὰ ἦτον *πλιγομένη* περιστέρα.» Καλὰ λοιπὸν *Πληρωμένη* μου *Περικτερά*, ἀπὸ τὸ γραμματάκι σου φαίνεται πῶς εἶσαι χαριτωμένο κοριτσάκι. Κάνε γλήγορα νὰ μάθῃς πολλὰ πολλὰ γράμματα, νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς καὶ τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις. Φίλησε μου τὸν *Πίν-Λό*.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αι λύσεις θα δημοσιευθῶσιν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Νοεμβρίου]

82—84. Μεταμορφώσεις.

Τὸ νέον τοῦτο εἶδος τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τὸ ὁποῖον ἐγκαινιάζομεν σήμερον, συνίσταται εἰς τὸ μετατρέπειν μίαν λέξιν εἰς ἄλλην διὰ βαθμιαίων μεταμορφώσεων· εἰς ἐκάστην νέαν μεταμόρφωσιν δεῖον νὰ παρουσιάζεται ἄλλη λέξις διαφέρουσα τῇ προηγουμένης κατὰ ἐν μόνον στοιχείον. Ἡ διαφορὰ δύναται νὰ ἐγκριεῖται εἴτε εἰς τὴν μετατροπὴν ἐνὸς στοιχείου τῆς προηγουμένης λέξεως εἰς ἄλλο, εἴτε εἰς τὴν ἀποβολήν, εἴτε εἰς τὴν προσθήκην ἐνὸς στοιχείου, ἢ καὶ πλειοτέρων ἀν τοῦτο ῥητῶς ὀρίζεται. Ἡ λέξις π ἄ θ ο ς π. γ. μεταμορφῶται εἰς τὴν λέξιν π ἰ θ ο ς διὰ τῆς μετατροπῆς τοῦ α εἰς ι· ἡ λέξις χ ρ ὠ μ α δι' ἀποβολῆς τοῦ ρ μεταμορφῶται εἰς χ ὠ μ α· ἡ λέξις ρ α φ ῆ διὰ προσθήκης τοῦ γ μεταμορφῶται εἰς τὴν λέξιν γ ρ α φ ῆ. Αἱ διφθόγγαι θεωροῦνται εἴτε ὡς δύο εἴτε ὡς ἐν γράμμα, ὡς ἐπίσης· καὶ τὰ δύο ὅμοια σύμφωνα ἥτοι τὰ λλ, μμ, σσ, γγ, ββ, ρρ, κτλ. Οὕτω ἡ λέξις δ ε ῖ γ μ α γίνεται δ ὄ γ μ α διὰ τροπῆς τῆς διφθόγγου εἰ εἰς ο, ἡ λέξις κ ὀ μ μ α συμπτῶνως πρὸς τὰ ἄνω δύναται νὰ μεταμορφωθῇ καὶ εἰς κ ὠ μ α καὶ εἰς κ α ὠ μ α καὶ εἰς κ ὀ μ μ ι καὶ εἰς κ ὀ λ λ α καὶ εἰς κ ὀ ρ α, ἀναλόγως τῆς ἀνάγκης. Ἀπαραίτητον εἶνε δλαὶ αἱ λέξεις εἰς ἃς θὰ μεταμορφῶται βαθμυδὸν ἡ δεδομένη ὡς θέμα νὰ ἔχωσιν ἴσας πρὸς αὐτὴν συλλαβὰς καὶ τὸν τόνον εἰς τὴν ἰδίαν συλλαβὴν μὲ ἐκείνην, ὡς ἐπίσης ἀπαραίτητος εἶνε ἡ τήρησις τῆς ὀρθογραφίας.

Δίδομεν τρεῖς παραδείγματα πρὸς εὐκολωτέραν κατανόησιν τοῦ τρόπου τῆς λύσεως τῶν μεταμορφώσεων:

Παράδειγμα πρῶτον: Ἡ κ ὀ ρ η διὰ τεσσάρων μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ θ α ὠ μ α.

Λύσις: Κόρη, κόμη, κόμμα, καῦμα, θαῦμα.

Παράδειγμα δεῦτερον: Ἡ Ἄ ν ν α διὰ τριῶν μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ σ α ὠ ρ α.

Λύσις: Ἄννα, ἄρα, αῦρα, σαῦρα.

Παράδειγμα τρίτον: Ὁ Γ ἰ λ α ὠ κ ο ς διὰ τεσσάρων μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ φ ὠ κ ο ς.

Λύσις: Γλαῦκος, γλεῦκος, Λεῦκος, λύκος, φῦκος.

Προτείνομεν δὲ πρὸς λύσιν τὰ ἑξῆς τρία θέματα:

Α.) Ὁ π ὠ λ ο ς δι' ἐξ μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ ῥ ὠ ς.

Β.) Ἡ Κ ἄ σ σ ο ς δι' ἐπτά μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ ρ ὄ χ θ ο ς.

Γ.) Ὁ χ ἄ ρ ο ς δι' ἐννέα μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ φ ἄ σ μ α.

85. Στοιχειόγραφος.

Ἐν γράμμα διαφέρομεν καὶ ὁμῶς τί διαφορὰ!

Ἐγὼ εἰς κάθε φορτῆγόν εἰς ἄμαξαν ὑφίσταμαι.

Ἐγὼ δὲ πάλιν παιδικῇ ὅπου εὐρίσκειται χαρὰ

Κ' εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ νεογνοῦ φρουρὸς γενναῖος ἵσταμαι.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πράσινης Γουστερίτσας.

86. Μωσαϊκόν.

Ἀπὸ τὰ φῶτα, ἀπ' τὸ φῶς, ἀπὸ τοῦ φάρους καὶ φανοῦ· Κ' ἀπὸ τῆς λάμπης ζήτησε στοιχεῖα νὰ σοῦ δώσουν.

Καὶ θὲ νὰ γίνῃ κατὰ τι ποῦ βλέπεις εἰς τοὺς ποταμούς· Κ' ἡ θάλασσα κ' οἱ χεῖμαρροι μποροῦν νὰ μορφώσουν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνθού· τῆς Μυρσίνης.

87. Τρίγωνον.

1. Μ' ἐλάτρευσαν μὲ ὕμνησαν οἱ ποιηταὶ τὸ πάλαϊ.

2. Χωρὶς ἐμὲ οὔτ' ἄνθρωπος, οὔτε γυναῖκες ἄλλαι.

3. Πόλις ἀρχαία Φωκικὴ συνάνημι· ἀνθέων

4. Ἐντὸς ἀθύσσαν ζήτη με κ' ἐντὸς δαῶν βαθέων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κατεργαράκου.

88. Κυβόλεξον.

1. Θεὰ ὑπῆρξα, φίλε μου, ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων.

2. Σύνδεσμος εἰμαι καὶ ἐγὼ ἐκ τῶν συνηθεστάτων.

3. Κ' ἐγὼ εἰμαι μὲ πρὸς εἰς ἐκ τῶν εὐφρονισμάτων.

Ἐστάλη ὑπὸ Γιωργίου Λιοντίδου.

89. Μαγικὸν γράμμα.

Ποῖον γράμμα πρέπει νὰ προσθέσωμεν εἰς τὰς ἐπομένους λέξεις ὅπως σχηματισθῶσιν ἄλλαι τῶσαι;

Ἦρα, ὄσος, Ἰος, ὄλος, ἄρτος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀφρικανοῦ Λιοντοῦ.

90. Σταυρός.

Διὰ τῶν ἐπομένων γραμμάτων σχηματίσων σταυρὸν ἀποτελούμενον ἐκ δύο ποταμῶν.

Δ Ε Η Ι Ι Δ Ν Ο Ο Η Σ Σ Φ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πυρπολικοῦ τοῦ Κανάρη.

91. Γεωμετρικὸν πρόβλημα.

Χωρὶς τις εἶχεν ἕνα ἀγρόν, εἰς ἐκάστην γωνίαν τοῦ ὁποίου ἦτο φυτευμένον ἓν δένδρον, ὡς δεικνύει τὸ σχῆμα. Ὁ χωρὶς ἤθελε νὰ διπλασιάσῃ τὸν ἀγρόν του, ἀλλ' ἤθελε νὰ μὴ ἀλλάξῃ σχῆμα ἀλλὰ νὰ μείνῃ πάλιν τετράγωνος, καὶ τὰ δένδρα νὰ μείνουν εἰς τὴν θέσιν των, ἔξωθεν τοῦ τετραγώνου. Κατῴρθωσε ν' ἀγοράσῃ τὸν τόπον ὁ ὁποῖος τῷ ἔχρειάζετο πρὸς τοῦτο. Τί σχῆμα εἶχε τότε ὁ ἀγρὸς τοῦ γεωργοῦ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μολυβδένιου Σεραιώτου.

92. Λένιγμα.

Ὁ γυιὸς μου ὁ Κοντοδόωρος ζώνεται ξεζώνεται καὶ ξεζωσμὸ δὲν ἔχει.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Καλλιφόου Πηγῆς.

93. Λογοπαλινγιον.

Ποῖον ἐπιτραπέσιον σκεῦος φέρομεν πάντοτε μεθ' ἡμῶν, ἀλλ' οὐδέποτε κάμνομεν χρῆσιν αὐτοῦ ὅταν τρώγομεν;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀφράτου Μύδαλο.

94. Φωνηεντόγραφος.

Τῇ βοηθείᾳ τῶν κάτωθι συμφώνων σχηματίσατε ἐξ λέξεων, ὧν ἐκάστη νὰ περιέχῃ τρεῖς διάφορα φωνήεντα. Ἡ τάξις τῶν συμφώνων δύναται νὰ μεταβληθῇ. Αἱ εὐρεθιζόμεναι λέξεις θὰ σημαίνωσι τὰ ἑξῆς:

1) Σύζυγον φιλοσόφου. 2) Ἀρχαῖον συγγραφέα. 3) Νῆστον. 4) Ποταμόν. 5) Φυσικὸν φαινόμενον. 6) Πτηνόν.

α.) ΠΘΝΕΠ· β.) ΝΦΕΝ· γ.) ΣΑΚ· δ.) ΧΣΠΣΡ· ε.) ΧΑΜ· ς.) ΡΓΠΣΔ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πιν-Χό.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Σεπτεμβρίου πνευματικῶν ἀσκήσεων.

59. Αἰκὸς (Αἶ, α, Κῶς). — 60. Η Δ Ι Ο Σ

61. Φ Ω Ρ — 62. Τὸ ἔξος. — 63. α.) Δ Α Ο Σ

Ω Δ Ε Κυπάριστος· β.) Εὐρώ· Ι Ο Σ

Ρ Ε Α τας· γ.) Λεωνίδας· (ἐξ ἀ· Ο Σ

Σ

θλεψίας τοῦ διορθωτοῦ ἐπρωτάθησαν τὰ

σύμωνα ΝΑΡΣΑ ἀντὶ ΝΔΣΑ· δ.) Ἰγνεύμων· ε.) Ἀντι

λόπη. — 64. Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τοῦ φωνήεντος

α, αἱ δὲ σχηματίζομεναι νῆαι λέξεις εἶναι: ἔλαφος, ἱκανός,

παῦν, ῥάπτω, ραχός, μακρά, ἄρκτος, γαζία. — 65. α.)

Πάνθηρ· β.) Θῶς· γ.) Ὀνος· δ.) Μῦς. — 66. Ὁ κ. Φάκ (Fac

προστακτικὴ τοῦ facere). — 67. Ἡ ῥίς. — 68. ΙΔΟΜΦ-

ΝΕΥΣ (1. Ἰάσων. 2. Δανία. 3. Ὀθων. 4. Μελομένην. 5.

Εὐόνοος. 6. Νίκαία. 7. Ἐαρ. 8. Ὑάκινθος. 9. Σαπφώ).

— 69. Ἡ «Διάπλασις» εἶνε περιοδικὸν τόσον εὐχάριστον

ὥστε ἀναγινώσκων τις αὐτὴν δὲν ἐννοεῖ πότε παρῆλθεν

ὁ καιρὸς.

« ΜΗ ΠΥΡΟΒΟΛΗΣΕ! ΑΝΕΦΩΝΗΣΕΝ Ο ΒΡΙΑΝ » (Σελ. 115)

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ. — ΚΑΤ' ΕΠΙΤΟΜΗΝ ΥΠΟ Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΥ

[Συνέχεια · ἴδε σελ. 97]

Ἡ γυνὴ αὕτη κατήγετο ἐξ Ἀμερικῆς καὶ ὠνομάζετο Αἰκατερίνη Ροῖδη, ἡ ὅπως τὴν ἔλεγον εἰς τὴν πατρίδα τῆς κυρὰ Καίτη. Ἦτο δὲ οἰκονόμος ἐπὶ εἴκοσι ἔτη παρὰ τινι κυρίῳ Οὐίλλιαμ Πέμφιλδ, ὅστις ἦτο κάτοικος τῆς Ἀλβάνης, πρωτεύουσας τῆς Πολιτείας Νέας Ὑόρκης.

Πρὸ ἐνὸς μηνὸς ὁ κύριος Πέμφιλδ μετὰ τῆς συζύγου του κατέβη εἰς Ἀγίον Φραγκίσκον, τὸν κυριώτατον λιμένα τῆς Καλλιφορνίας, διὰ νὰ μετα-

δῇ εἰς Χιλήν εἰς συνάντησιν τινῶν συγγενῶν του. Ἐπεδιδάσθησαν δὲ ἐπὶ τοῦ πλοίου Σέβερν τοῦ πλοιάρχου Τζῶν Τάρνερ, ὁπερ ἀπέπλεεν εἰς Βαλπαράϊσον. Εἶχον δὲ παραλάβῃ καὶ τὴν Καίτην ἥτις ἐθεωρεῖτο, οὕτως εἰπεῖν, ὡς μέλος τῆς οἰκογενείας.

Τὴν ἐνάτην ἡμέραν τὸ πλήρωμα τοῦ πλοίου, ἀποτελούμενον ἐξ ὀκτῶ ναυτῶν, ἀνθρώπων φαύλων καὶ ἀχρείων, ἀπεστάτησε καὶ ἐφόνευσε τὸν πλοίαρχον.

χον και τον κύριον Πέρφιλο μετὰ τῆς συζύγου του. Δὲν ἐφόνευσαν δὲ δύο μόνον, τὴν Καίτην, κατὰ παράκλησιν ἐνὸς τῶν ναυτῶν ὅστις τὴν εἶχε λυπηθῆ, καὶ τὸν ναύκληρον τοῦ πλοίου, νέον τριάκοντα περίπου ἐτῶν ὀνόματι Ἐβανς, διότι εἶχον τὴν ἀνάγκην του νὰ κυβερνᾷ τὸ πλοῖον.

Τὸ φρικαλέον τοῦτο κακούργημα συνέβη τὴν νύκτα τῆς 7 πρὸς τὴν 8 Ὀκτωβρίου, ὅτε τὸ πλοῖον ἀπείχε περὶ τὰ διακόσια μίλλια ἀπὸ τῆς Χιλιανῆς ἀκτῆς. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγας ἡμέρας πυρκαϊὰ ἐξερράγη ἐντὸς τοῦ πλοίου ἄδηλον ἐκ τίνος αἰτίας. Ἀφ' οὗ δὲ μάτην προσεπάθησαν νὰ τὴν σβέσωσιν, ἐδέησε νὰ καταδιβάσωσιν εἰς τὴν θάλασσαν τὴν ἄκατον τοῦ πλοίου, νὰ ρίψωσιν ἐντὸς αὐτῆς ἐν βίᾳ ὀλίγας τροφὰς καὶ ὅπλα καὶ πολεμοφόδια καὶ νὰ ἀπομακρυνθῶσιν, ἐν ᾧ τὸ πλοῖον ἐπυρπολεῖτο.

Δίκαιον βεβαίως θὰ ἦτο νὰ καταποντισθῇ καὶ ἡ ἄκατος μετὰ τῶν κακούργων, ἀλλὰ πάλιν ὅμως ἦσαν ἐν αὐτῇ καὶ δύο ἄθωοι, ἡ Καίτη καὶ ὁ Ἐβανς.

Αἰφνης ἐθραύσθη ὁ ἰστός τῆς ἀκάτου ὑπὸ τῆς σφοδρᾶς τρικυμίας, πέντε ἐκ τῶν κακούργων ἐσάρωσαν τὰ φοβερά κύματα καὶ ἡ ἄκατος ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς νήσου Τσαίρμαν.

Οἱ ναυαγοὶ ἐξηγνημένοι καὶ παγωμένοι ὑπὸ τοῦ ψύχους ἐρρίφθησαν ἐπὶ τῆς ἄμμου λιπέθυμοι. Ἡ Καίτη πρώτη συνῆλθε καὶ ἐκάθητο περιμένουσα νὰ γίνῃ ἡμέρα καὶ νὰ ζητήσῃ καταφύγιον εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς νήσου. Ἀλλ' αἰφνης περὶ τὴν τρίτην ὥραν τῆς πρωίας ἤκουσε τριγμὸν βημάτων ἐπὶ τῆς ἄμμου πλησίον τῆς ἀκάτου.

Ἦσαν τρεῖς ναῦται, ὁ Οὐάλστον ὁ ἀγριώτατος τῶν κακούργων, ὁ Βράντ καὶ ὁ Ρόκ, οἵτινες εἶχον κατορθώσῃ νὰ διαφύγῃσι τὸν κίνδυνον. Ἦλθον δὲ ἐκεῖ πλησίον ὅπου ἔκειντο δύο σύντροφοί των, ὁ Φόρφ καὶ ὁ Πίκ καὶ προσεπάθησαν νὰ τοὺς ζωογονήσωσιν, ἐν ᾧ ὁ Ἐβανς ὀλίγα βήματα περαιτέρω ἵστατο φυλαττόμενος ὑπὸ τοῦ Κόπ καὶ τοῦ Ρόκ. Καθίσαντες δὲ συδιελέγοντο, καὶ ἡ Καίτη ἤκουσε μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς:

«Μωρὲ παιδιά, ποῦ εἶνε ὁ Ἐβανς;

— Ἐκεῖ πέρα τὸν φυλάνει ὁ Φόρφ καὶ ὁ Πίκ. Αὐτὸν θὰ τον χρειασθῶμε.

— Ἀμ' ἡ Καίτη, βρὲ παιδιά, τί ἀπόγινε; Μήπως ἐσώθη;

— Θεὸς σχωρὲς τὴν! εἶπεν ὁ Οὐάλστον τὴν εἰδὰ πού τὴν ἐσάρωσαν τὰ κύματα. Πάει, μὲρ' μάτια μου, ἔς τὸν πάτο.

— Ἐγλυτώσαμε κι' ἀπ' αὐτὴν! Εἴξερε ὅλη μας τὴν ἱστορία... καὶ δὲν μας ἐσύμφερε... ἐγλυτώσαμε καὶ ἀπὸ ἑνα κόπο νὰ τῆς μπηξώμε μιὰ μαχαίριά...»

Ἡ Καίτη ἀκούσασα ταῦτα ἤρχισε νὰ τρέμῃ. Εὐτυχῶς μετ' ὀλίγον ἀπεμακρύνθησαν. Καὶ ὁ μὲν

Οὐάλστον παρέλαβε τὸν Φόρφ, ἄλλος δὲ τις τὸν Πίκ, καὶ ἄλλος ἐπῆρε λείψανα τροφῶν ἐκ τῆς ἀκάτου καὶ ἀπεμακρύνθησαν κατευθυνόμενοι πρὸς ἀνατολὰς. Τότε ἡ Καίτη ἠγέρθη καὶ τυχαίως ἐπερεύθη πρὸς βορρᾶν.

Τώρα καταλαμβάνετε διατὶ ὁ Δόνιφαν, ὁ Οὐίλκοξ, ὁ Οὐέπ καὶ ὁ Κρός, ὅτε ἐπανῆλθον νὰ θάψωσι τοὺς ναυαγούς, δὲν εὗρον ψυχὴν.

Πῶς δὲ ἀνεκάλυψε τὴν κυρὰ Καίτην ὁ Βριάν, εἰδομεν ἀνωτέρω.

Ἡ κατάσταση τῶν πραγμάτων ἦτο ἤδη σοβαρά διότι ἐπτὰ κακούργοι ἦσαν ἐν τῇ νήσῳ, ὅπου μέχρι τοῦδε ἔζων ἐν πάσῃ ἀσφαλείᾳ οἱ μικροὶ ἀποικοὶ φίλοι μας.

Ὁ Βριάν πρῶτος ἐσχέθη ὅτι μέγαν κίνδυνον διέτρεχεν ὁ Δόνιφαν, ὁ Οὐίλκοξ, ὁ Οὐέπ καὶ ὁ Κρός, οἵτινες ὡς γνωστὸν, εἶχον μετοικίση πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος τῆς νήσου, ὅπου ἴσα ἴσα θὰ ἐπλάωνντο οἱ κακούργοι.

«Θὰ ὑπάγω νὰ τοὺς φέρω, εἶπεν ὁ Βριάν.

— Σὺ, Βριάν; εἶπεν ὁ Γόρδων.

— Διατὶ ὄχι! ἐμβαίνω εἰς τὸν κέλητα μαζί με τὸν Μόκον καὶ ἀναχωρῶ ἀπὸψε ἀμέσως.

— Νὰ ἔλθω καὶ ἐγὼ μαζί, ἀδελφέ; εἶπεν ὁ Ἰάκωβος.

— Ὅχι, Ἰάκωβέ μου, διότι δὲν θὰ χωρέσωμεν ὅταν ἐπιστρέφωμεν.»

Περὶ τὴν ὀγδόην ὥραν ἀπέπλευσεν ὁ κέλης. Μετὰ δύο ὥρας περίπου—ὥρα 10, 30'—ὁ Βριάν καθήμενος ἐν τῇ πρύμνῃ ἔλαβε τὸν βραχίονα τοῦ Μόκου καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν:

— Κύνταξε ἐκεῖ, Μόκο...»

Περὶ τὰ ἑκατὸν βήματα μακρὰν ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχτης ἐν τῷ μέσῳ τῆς σκιᾶς ἐφάνη λάμψις ἀμυδρὰ πυρᾶς.

Τίς ἀρά γε ἦτο ἐκεῖ κατεσκηνωμένος; ὁ Οὐάλστον ἢ ὁ Δόνιφαν; Ἦτο ἀνάγκη νὰ πληροφορηθῇ ὁ Βριάν πρὶν εἰσχωρήσωσιν εἰς τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμίου.

«Ἀποβίθασέ με, Μόκο, εἶπεν ὁ Βριάν.

— Νὰ μὴ σας συνοδεύσω, κύριε Βριάν; εἶπεν ὁ ναυόταις χαμηλῇ τῇ φωνῇ.

— Ὅχι! καλλίτερα νὰ εἶμαι μόνος! ἀλλὰ περιμένε με ἐδῶ.»

Καὶ ταῦτα λέγων ὁ Βριάν ἐπήδησεν ἔξω εἰς τὴν γῆν, κρατῶν τὴν μαχαίράν του καὶ ἔχων εἰς τὴν ζώνην τὸ περιστροφόν, τὸ ὅποιον ὅμως εἶχεν ἀποφασίαν νὰ μεταχειρισθῇ ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ. Κατ' εὐθεῖαν δὲ εἰσέδυσεν ὑπὸ τὰ δένδρα.

Ἀλλ' αἰφνης ἐστάθη. Εἴκοσι βήματα μακρὰν εἰς τὴν ἀσθενῆ λάμψιν τῆς πυρᾶς ἦτις διετηρεῖτο ἀκόμῃ, ἐνόμισεν ὅτι εἶδε σκιὰν ἐρπούσαν μεταξὺ τῶν χόρτων.

Βρυχηθμός δεινὸς ἠκούσθη, καὶ μέγας ὄγκος ἐπήδησε πρὸς τὰ ἐμπρός.

Ἦτο τίγρις πελωρία! Ταυτοχρόνως δὲ ἠκούσθησαν κραυγαί:

«Βοήθεια!... Βοήθεια!...»

Ὁ Βριάν ἀνεγνώρισε τὴν φωνὴν τοῦ Δόνιφαν. Καὶ πράγματι ὁ Δόνιφαν ἦτο.

Ὁ δούσμοιρος! Δόνιφαν εἶχεν ἀνατραπῇ ὑπὸ τοῦ θηρίου καὶ ἐπάλαιε πρὸς αὐτό, χωρὶς νὰ δύναται νὰ μεταχειρισθῇ τὰ ὅπλα του.

Ὁ Οὐίλκοξ ἀφυπνισθεὶς ἐκ τῶν κραυγῶν τοῦ Δόνιφαν ἐσπευσε μετὰ τοῦ ὅπλου του καὶ σκοπεύσας ἦτο ἐτοιμὸς νὰ πυροβολήσῃ.

«Μὴ πυροβολήσῃς!... Μὴ πυροβολήσῃς! ἀνεφώνησεν ὁ Βριάν.

Καὶ πρὶν προφθάσῃ ὁ Οὐίλκοξ νὰ τον ἴδῃ, ὁ Βριάν ὤρμησε κατὰ τοῦ θηρίου, τὸ ὅποιον παρευθὺς ἐστράφη κατ' αὐτοῦ, ὁ δὲ Δόνιφαν ἠγέρθη μετὰ πολλῆς εὐκαμψίας.

Εὐτυχῶς ὁ Βριάν παρεξέκλινε ταχέως καὶ ἐκτύπησε τὸ θηρίον διὰ τῆς μαχαίρας του. Τόσον δὲ ταχέως ἔγινε τοῦτο, ὥστε οὔτε ὁ Δόνιφαν οὔτε ὁ Οὐίλκοξ ἔλαβον καιρὸν νὰ ἐπεμβῶσι. Τὸ θηρίον, τραυματισθὲν θανασίμως, κατέπεσε καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Οὐέπ καὶ ὁ Κρός ἐσπευδον εἰς βοήθειαν τοῦ Δόνιφαν.

Ἀλλὰ τὴν νίκην ταύτην ὁ Βριάν μικροῦ δεῖν ἐξηγόρασε πολὺ ἀκριβὰ ἀπὸ τοῦ ὧμου του ἔρρεεν αἷμα, διότι ἡ τίγρις εἶχε κατασπαράξῃ αὐτὸν διὰ τῶν ὀνύχων τῆς.

«Πῶς εὐρέθης ἐδῶ, Βριάν; ἠρώτησεν ὁ Οὐίλκοξ.

— Θὰ το μάθετε ἀργότερα, ἀπεκρίθη ὁ Βριάν.

Ἐλᾶτε!... ἔλᾶτε!...

— Ὅχι, πρὶν σε εὐχαριστήσω, Βριάν! εἶπεν ὁ Δόνιφαν. Μὲ ἔσωσες...

— Ἐκαίμα ὁ τι ἔθᾳ ἔκαμνες καὶ σὺ ἂν ἦσο εἰς τὴν θέσιν μου! ἀπεκρίθη ὁ Βριάν. «Ἀς τάψῃσωμεν τώρα αὐτὰ καὶ ἀκολουθεῖτέ με!...»

Ἀλλὰ καὶ τοι τὸ τραῦμα τοῦ Βριάν δὲν ἦτο βαρὺ, ἐδέησεν ὅμως νὰ το δέσῃ διαμαντηλίου. Ἐν ᾧ δὲ ὁ Οὐίλκοξ το ἔδενε, ὁ γενναῖος παῖς ἐδιηγῆθη συντόμως εἰς τοὺς συντρόφους του πάντα τὰ διατρέξαντα.

Ὅθεν οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους ἐνόμιζεν ὁ Δόνιφαν παρασυρθέντας ὑπὸ τῶν κυμάτων ὡς πτώματα, ἦσαν ζωντανοὶ καὶ περιεπλανῶντο ἀνὰ τὴν νήσον! Καὶ τὸ χεῖριστον ἦσαν κακούργοι!

Τώρα πλέον οὐδεμία ἀσφάλεια ἐν τῇ νήσῳ!...

Διὰ τοῦτο ὁ Βριάν εἶχεν ἀνακράξῃ πρὸς τὸν Οὐίλκοξ νὰ μὴ πυροβολήσῃ κατὰ τοῦ θηρίου, μήπως ἀκούσωσιν οἱ κακούργοι τὸν πυροβολισμόν, καὶ διὰ τοῦτο ὁ γενναῖος παῖς εἶχε προτιμήσῃ νὰ προσβάλλῃ τὴν τίγριν διὰ τῆς μαχαίρας καὶ οὐχὶ διὰ τοῦ ὅπλου.

«Ἄ! Βριάν εἶσαι πολὺ καλλίτερός μου! ἀνεφώνησεν ὁ Δόνιφαν μετὰ ζωντανῆς συγκινήσεως καὶ εὐγνωμοσύνης.

— Ὅχι, Δόνιφαν, ὄχι, ἀδελφέ μου, ἀπεκρίθη ὁ Βριάν καὶ ἐπειδὴ τώρα κρατῶ τὴν χεῖρά σου, δὲν θὰ τὴν ἀφήσω πρὶν συναινέσης νὰ ἐπανέλθῃς κάτω εἰς τὸ σπήλαιον...

— Μάλιστα, Βριάν, πρέπει! ἀπεκρίθη ὁ Δόνιφαν. Σοὺ ὑπόσχομαι ὅτι τοῦ λοιποῦ ἐγὼ θὰ εἶμαι ὁ πρῶτος ὅστις θὰ σε ὑπακούω! Ἀῤῥιον... τὰ χαράγματα... θὰ ἀναχωρήσωμεν...

— Ὅχι! τώρα εὐθὺς, ἀπεκρίθη ὁ Βριάν, διὰ νὰ φθάσωμεν χωρὶς νὰ κινδυνεύσωμεν νὰ μας ἰδοῦν.

— Καὶ πῶς;... ἠρώτησεν ὁ Κρός.

— Ὁ Μόκος εἶνε ἐδῶ πλησίον, με τὸν κέλητα καὶ μας περιμένει. Ὅτι ἠθέλαμεν νὰ εἰπλεύσωμεν ἔς τὸ πατάμιον, διέκρινα λάμψιν καί...»

— Καὶ ἦλθες ἐγκαίρως διὰ νὰ με σώσης!... ἐπανέλαθεν ὁ Δόνιφαν.

— Καὶ νὰ σε ἐπαναφέρω εἰς τὸ σπήλαιον!

Ἀλλὰ διατὶ ὁ Δόνιφαν, ὁ Οὐίλκοξ, ὁ Οὐέπ καὶ ὁ Κρός ἦσαν κατεσκηνωμένοι εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ οὐχί εἰς τὴν ἐκβολὴν τοῦ ποταμίου;

Ἀφ' οὗ ἀνεχώρησαν ἐκ τοῦ τόπου ὅπου εἶχε ναυαγήσῃ ἡ ἄκατος, ἐπανῆλθον εἰς τὸν βράχον των τὴν ἐσπέραν τῆς 16 τοῦ μηνός. Τὴν ἐπιούσαν πρωίαν, κατὰ τὴν συμφωνίαν, εἶχον ἀναβῇ τὴν ἀριστερὰν ὄχτην τοῦ ποταμίου μέχρι τῆς λίμνης, ὅπου καὶ κατεσκήνωσαν ἕως ὅτου ἐξημερώσῃ, διὰ νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὸ σπήλαιον καὶ νὰ παραλάβωσι τὰ ἀναλογούντα εἰς αὐτοὺς πράγματα. Ἀλλ' ὡς εἶδομεν ἡ ἐπανοδὸς των ἐμελλε νὰ γίνῃ ἐπισημότερα. Τὴν πρωίαν ὁ Βριάν καὶ σύντροφοί του ἐπεδιβάσθησαν εἰς τὸν κέλητα, καὶ ἐπειδὴ ἦτο πολὺ στενὸς δι' ἑξ ἀνθρώπων, ἐδέησε νὰ πλέωσι μετὰ προσοχῆς μεγάλῃς. Ἐφθασαν δὲ αἰσίως καὶ ἀπεδιβάσθησαν περὶ ὥραν 4 μ. μ. Χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις! Ὁ Γόρδων καὶ οἱ λοιποὶ ὑπεδέχθησαν τοὺς φυγάδας μετ' ἀδελφικῆς ὄντως ὑποδοχῆς καὶ ἀγάπης.

Ἐάν ἡπεῖλουν τοὺς παῖδας δεινοὶ κίνδυνοι, τοῦλάχιστον ἦσαν πάντες ἡνωμένοι ὡς καὶ πρότερον, καὶ εἶχε καταπαύσῃ ἡ ὀλεθριωτάτη διχόνοια καὶ ἀσυμφωνία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'

ΠΟΙΑ Ἡ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ—ΠΡΟΦΥΛΑΞΙΣ—ΠΡΟΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΚΑΙΤΗΣ.—ΕΧΘΡΟΝ ΤΟΥ ΒΡΙΑΝ.—ΕΥΖΗΤΗΣΙΣ

Λοιπὸν ἥδη ἡ ἀποικία ἦτο πλήρης, καὶ μάλιστα ἠῤῥημένη κατὰ ἐν μέρος νέον—τὴν ἀξιόλογον Καίτην. Ἀλλ' ὅμως κίνδυνοι σπουδαῖοι ἠπειλούν τοὺς φίλους ἡμῶν, ἐκτεθειμένους εἰς τὰς προσβολὰς ἐπτὰ κακούργων ῥωμαλέων καὶ ἐνόπλων. Ἀναμφιβόλως τὸ συμφέρον τοῦ Οὐάλστον ἦτο νὰ ζητήσῃ

νά φύγη ἐκ τῆς νήσου· ἀλλ' ἐὰν ὅμως ὑπώπτευεν ὅτι ὑπάρχει ἐπὶ τῆς νήσου μικρά ἀποικία, ἔχουσα πάντα τὰ ἀγαθὰ, βεβαίως θὰ ἐπετίθετο κατ' αὐτῆς καὶ ἐξ ἀπαντος θὰ ὑπερίσχυε. Διὰ τοῦτο οἱ παῖδες ἀπεφάσισαν νὰ μὴ ἀπομακρύνωνται πολὺ ἀπὸ τοῦ σπηλαίου πρὶν ἀπέλθωσιν οἱ κακοῦργοι.

Περὶ τὸν νὰ εἴπωμεν ὅτι ὁ Βριάν, εὐθὺς μετὰ τὴν ἐπάνοδον εἰς τὸ σπήλαιον, ἐπεμελήθη τὸ τραῦμα του καὶ ἐθεραπεύθη τελείως· μόνον ὀλίγον βάρος ἠσθάνετο, τὸ ὁποῖον καὶ αὐτὸ μετ' ὀλίγον ἐξηλείφθη.

Ἐν τούτοις παρήλθεν ὁ Ὀκτώβριος, ὁ δὲ Οὐάλαςτων δὲν εἶχε φανῇ πούθεν· εἰς τὰ περίξ. Ἐφυγεν ἄρα γε ἀφ' οὗ ἐπεσκέυασε τὴν ἀκατον; Τοῦτο δὲ δὲν ἦτο δύσκολον διότι καὶ πέλεκυν εἶχε καὶ μάχαιραν.

Ὅμως διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον ἐξηκολούθουν αἱ προφυλάξεις. Αἱ μακριναὶ ἐκδρομαὶ ἀπηγορεύθησαν, ἐκτὸς μιᾶς ἐκδρομῆς, καθ' ἣν ὁ Βάξτερ καὶ ὁ Δόνιφαν μετέβησαν καὶ κατεβίβασαν τὸν ἱστὸν ὅστις ὑψύτο ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ βράχου.

Ἀπὸ τῆς κορυφῆς ταύτης ὁ Δόνιφαν παρετήρησε διὰ τοῦ τηλεσκοπίου ὅλην τὴν περίξ χώραν, ἀλλ' οὐδὲ ἕχνος ἀνεκάλυψεν οὔτε καπνοῦ οὔτε ἄλλου τινὸς σημείου.

Εὐτυχῶς τὸ σπήλαιον ἦτο ἐφωδιασμένον τροφαί, ἔλαιον, παστά κρέατα, ἀφθονον κρέας νωπὸν ἐκ τοῦ πτηνοτροφείου, γάλα, φύλλα τοῦ τεϊοδένδρου, καυσόξυλα, τὰ πάντα ἦσαν ἀφθονα. Εἰς ταῦτα δὲ προσετέθη καὶ νέα πηγὴ γάλακτος ἀφθονωτάτη, τὴν ὁποίαν ἀνεκάλυψεν ἡ Καίτη.

Πλησίον τοῦ σπηλαίου ἦσαν πολλὰ δένδρα πενήκοντα μέχρι ἐξήκοντα ποδῶν τὸ ὕψος. Ἐπειδὴ δὲ τὸ ξύλον των δὲν ἦτο στερεὸν καὶ δὲν ἐχρησίμευεν ὡς καύσιμος ὕλη, διὰ τοῦτο δὲν τα εἶχον πειράξῃ

οἱ παῖδες. Τὴν 25 Ὀκτωβρίου ἡ Καίτη καθὼς εἶδε τὰ δένδρα ἀνεφώνησε.

«Αἱ! . . . νὰ καὶ ἀγελάδες!»

Ὁ Δόλης καὶ ὁ Κοστάρ οἵτινές τὴν συνώδουν ἀνεκάγχασαν· τὸσον παραξένον ἐφάνη εἰς αὐτοὺς τὸ ὄνομα τοῦ δένδρου.

«Πῶς, πῶς. κυρὰ Καίτη; ἀγελάδα τὸ εἶπες; εἶπεν ὁ Δόλης.

— Μὰ ἔχει καὶ γάλα; ἤρωτησεν ὁ Κοστάρ.

— Μάλιστα παιδιά μου, ἀπεκρίθη ἡ Καίτη, ἔχει γάλα καὶ γάλα μιὰ φορά.»

Ὅτε ἐπανῆλθον εἰς τὸ σπήλαιον, εἶπεν ἡ Καίτη πρὸς τὸν Γόρδωνα περὶ τοῦ δένδρου· ὁ δὲ Γόρδων παρέλαβε τὸν Σέρβην καὶ μετέβησαν καὶ εἰδὼν τὰ δένδρα. Ἦσαν δὲ «γαλακτοδένδρα» καὶ τοιαῦτα ὑπάρχουσιν ὁλόκληρα δάση εἰς τὴν βόρειον Ἀμερικὴν.

Πολύτιμος ἀνακάλυψις! Ἐὰν χαράξῃ τις τὸν φλοιὸν τοῦ γαλακτοδένδρου, εὐθὺς ἐκρέει ὅπως γαλακτώδης, ὅστις εἶνε θρεπτικώτατος ὅσον καὶ τὸ γάλα τῆς ἀγελάδος. Ὅταν πῆξῃ γίνεται τυρίον γευστικώτατον· ἐξ αὐτοῦ δὲ γίνεται καὶ κηρίον καθαρώτατον ὡς τὸ τῶν μελισσῶν, καὶ ἐξ αὐ-

τοῦ δύναται νὰ κατασκευασθῶσι λαμπάδες ἀρίστης ποιότητος.

Ὁ Γόρδων ἐχάραξε τὸν φλοιὸν καὶ ἐξῆλθε τὸ γάλα, ἡ δὲ Καίτη ἐγέμισε δύο μεγάλα δοχεῖα. Ἐπιὸν δὲ τὰ παιδιά καὶ ὁ Κοστάρ ἐπασάλειψε τὸ στόμα του καὶ τὰ χεῖλιν του. Ὁ δὲ Μόκος ὁ ἀρχιμάγειρος δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀποκρύψῃ τὴν χαρὰν του, διότι εἶχεν ἤδη ἀφθονον γάλα νὰ κατασκευάζῃ γλυκύσματα. Τώρα πλέον ὅποτε ἤθελε ἠδύνατο νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ «κοπάδι» τῶν γαλακτοδένδρων νὰ ἀλμύρη γάλα.

«Τί χαρά! τί χαρά!» ἀνεφώνουν οἱ μικροί.

« Η ΚΑΙΤΗ ΕΓΕΜΙΣΕ ΔΥΟ ΔΟΧΕΙΑ ΓΑΛΑΚΤΟΣ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΑΚΤΟΔΕΝΔΡΟΥ »

Πολλάκις ὁ Βριάν ἔλεγε νὰ ἐπιχειρήσῃ ἐκδρομὴν εἰς τὰ ἀνατολικά τῆς νήσου πρὸς ἐξέτασιν τῆς χώρας· ἦσαν δὲ πρόθυμοι νὰ τὸν ἀκολουθήσωσιν ὁ Δόνιφαν, ὁ Βάξτερ καὶ ὁ Οὐίλκοξ. Ἀλλὰ πάλιν ἐφοβούντο μήπως περιπέσωσιν εἰς χεῖρας τοῦ Οὐάλαςτων, ὅστις βεβαίως θὰ ἐθρασύνετο ἐὰν ἐβλεπεν ὅτι οἱ ἀντίπαλοί του ἦσαν παιδιά ἀνήλικα. Διὰ τοῦτο ὁ Γόρδων ἀπέτρεπε τὸν Βριάν νὰ μὴ ἐπιχειρήσῃ τὴν κινδυνώδη ταύτην ἐκδρομὴν.

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἡ Καίτη ὑπέβαλεν εἰς τὸν Βριάν πρότασιν, ἣτις οὐδὲν εἶχε τὸ κινδυνώδες.

«Κύριε Βριάν, εἶπεν ἐσπέραν τινὰ μετὰ τὸ δεῖπνον ἐν ᾧ πάντες οἱ παῖδες ἐκάθηντο εἰς τὴν τράπεζαν, μοῦ δίνετε τὴν ἄδειαν νὰ ἀναχωρήσω αὐριον πρῶτ' ἡμέρᾳ;

— Νὰ ἀναχωρήσῃς κυρὰ Καίτη; . . . εἶπεν ὁ Βριάν.

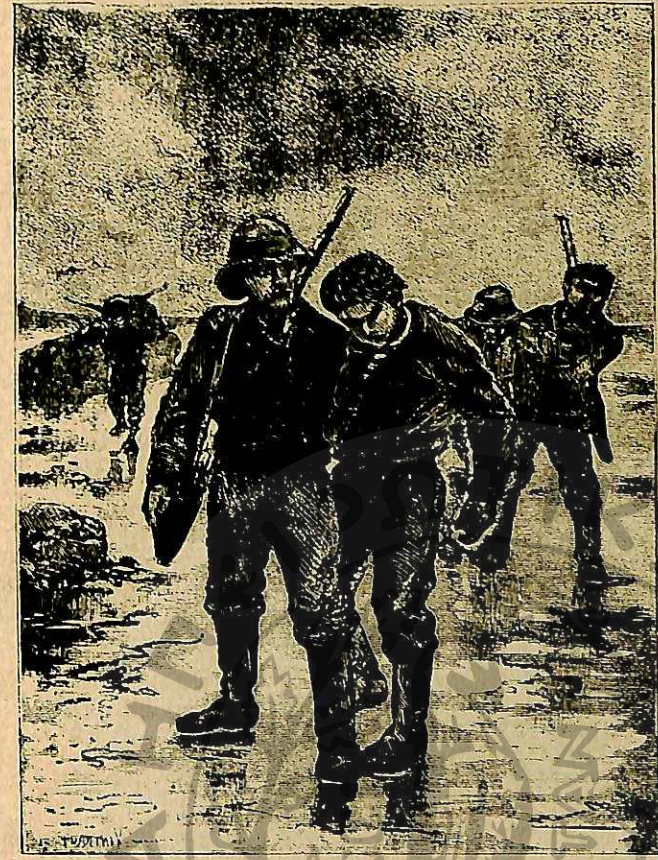
— Μάλιστα, κύριε Βριάν. Νὰ πάγω νὰ κυττάξω ἂν εἶνε ἀκόμη ἐδῶ ὁ Οὐάλαςτων. Θὰ πάγω ἐκεῖ που ἐναυαγήσαμε νὰ ἰδῶ καὶ ἂν τυχὸν καὶ εἶνε ἀκόμη ἐκεῖ ἡ βάρκα, πᾶ νὰ πῇ πῶς ὅτι ὁ Οὐάλαςτων εἶνε ἀκόμη ἀπάνω 'ς τὸ νησί. Ἄν ἴσως ὅμως δὲν εἶνε ἐκεῖ ἡ βάρκα, εἴ! θὰ εἰπῇ πῶς τα ἐπρῦμνισε καὶ «ῶρα του καλὴ κι' ὁ δρόμος του γιαλὶ» καὶ ἐγλυτώσαμε ἀπ' αὐτὸν τὸν φονιά!

— Αὐτὸ που θέλεις νὰ κάμῃς, κυρὰ Καίτη, εἶπεν ὁ Δόνιφαν, ἠθέλαμεν νὰ το κάμωμεν ὁ Βριάν, ὁ Βάξτερ, ὁ Οὐίλκοξ καὶ ἐγώ!

— Μετ' ἡμετέρας, κύριε Βριάν, πῶς ὅτι ἐγὼ δὲν ἔχω νὰ πάθω τίποτα, ἐν ᾧ διὰ σᾶς εἶνε κίνδυνος.

— Ἀλλ' ὅμως, κυρὰ Καίτη, ἂν σε συλλάβῃ ὁ Οὐάλαςτων; εἶπε ὁ Γόρδων.

— Καὶ τί μὲ τοῦτο; θὰ γίνω ὁ τι ἡμουν πρῶτῃτερα· θὰ σκάσω ἐγὼ πάλι, παιδάκι μου; Καὶ

« Ο ΟΥΑΛΑΣΤΩΝ ΠΑΡΕΛΑΒΕ ΤΟΝ ΦΟΡΦ » (Σελ. 114)

ἔπειτα δὲν εἰξέρω ἐγὼ νὰ τοῦ φύγω κρυφά; τώρα μάλιστα που ἔξερω τὸ δρόμο θὰ τρέξω μιὰ καὶ δυὸ ἴσα ἐδῶ. Αἱ, καὶ ἂν το κατὰφερνα νάρθη μαζί μου καὶ ὁ Ἐβας, δὲν ξέρετε τί θησαυρὸς θὰ ἦτον διὰ σᾶς! . . .

— Ναί, ἀλλ' ὅμως ἂν ὁ Ἐβας εἰμποροῦσε νὰ φύγῃ, τάχα δὲν θὰ ἦτο φευγάτος ὡς τώρα; εἶπεν ὁ Δόνιφαν.

— Καλὰ λέγει ὁ Δόνιφαν, εἶπεν ὁ Γόρδων. Ἀλλὰ τότε λοιπόν, ἡ τὸν ἐσκότωσαν ἡ τὸν φυλάττου καλὰ.

— Ὡστε, κυρὰ Καίτη μου, κάθου καλλίτερα 'ς ταῦτά σου, εἶπεν ὁ Βριάν, καὶ ἡμεῖς θὰ εὐρωμεν τρόπον νὰ μάθωμεν ἂν εἶνε ἐδῶ ὁ Οὐάλαςτων χωρὶς νὰ κινδυνεύσωμεν.»

Ἐὰν ὑπῆρχε μέρος πολὺ ὑψηλόν, θὰ ἠδύναντο νὰ ἀναβῶσι καὶ νὰ παρατηρήσωσι μήπως ἴδωσιν εἴτε καπνὸν εἴτε λάμψιν τινά. Ἀλλὰ δυστυχῶς τὸ ὑψιστον μέρος ἦτο ἡ κορυφὴ τῆς ἀποκρήμνου ἀκτῆς, ἣτις δὲν εἶχεν ὕψος ἀνωτέρων τῶν διακοσίων ποδῶν. Ἀνέβησαν δις καὶ τρίς ἐπὶ τῆς κορυφῆς ταύτης, ἀλλ' οὐδὲν ἠδυνήθησαν νὰ διακρίνωσιν. Ἐὰν ὅμως ἦτο δυνατόν νὰ ἀναβῶσιν ὑψηλότερον ὀλίγας ἑκατοστάς ποδῶν, θὰ ἠδύναντο νὰ διακρίνωσιν ὅλην τὴν νήσον.

Τότε διανοήθη ὁ Βριάν σχέδιον παρακεκινδυνεμένον ἢ μᾶλλον σχέδιον ἀνθρώπου παράφρονος, τὸ ὁποῖον παρευθὺς ἀπέρριψεν. Ἀλλὰ τὸσον ἐκυρίευσεν τὸν νοῦν του τὸ σχέδιον τοῦτο, ὥστε δὲν τὸν ἄφινε νὰ κοιμηθῇ.

Ἐνθυμεῖσθε ὅτι ἡ ὑπόθεσις τοῦ αἵτου εἶχε ἀναβληθῇ διότι, ἀφ' οὗ ἡ Καίτη ἔφερε τὴν εἰδησιν ὅτι οἱ ναυαγοὶ ἐπλανῶντο εἰς τὴν ἀνατολικὴν ὄχθην, δὲν ἦτο φρόνιμον νὰ ὑψώσωσι τὸν αἶτον καὶ νὰ προσδοθῶσι μόνον τῶν ἠδύνατο ὅμως νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὴν ἐξέτασιν τῆς νήσου, διότι ἐκ τῆς ἐξετάσεως

ταύτης ἐξηρτάτο ἡ ἀσφάλεια τῆς μικρᾶς ἀποικίας. Μάλιστα ὁ Βριάν ἐνεθυμεῖτο ὅτι εἶχεν ἀναγνώση εἰς Ἀγγλικὴν ἐφημερίδα, ὅτι περὶ τὰ τέλη τῆς παρελθούσης ἑκατονταετηρίδος γυνὴ τις ἐτόλμησε νὰ ἀναβῇ ὑψηλὰ εἰς τὸν ἀέρα δι' αἵτου, ἐπιτηδες κατασκευασθέντος διὰ τὴν κινδυνώδη ταύτην ἀνάβασιν (1).

Ὁ τι λοιπὸν ἐτόλμησε νὰ ἐπιχειρήσῃ μία γυνή, δὲν θὰ τολμήσῃ νέος φιλότιμος ὁποῖος ἦτο ὁ Βριάν; Καὶ ναὶ μὲν τὸ πρᾶγμα ἦτο πῶς κινδυνώδες, ἀλλὰ χάριν τοῦ κοινοῦ καλοῦ ὁ κίνδυνος ἦτο τίποτε. Διότι ἐὰν ἐν καιρῷ νυκτὸς ἤθελεν ἀνυψωθῇ, θὰ ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ φῶς ἢ πῦρ· καὶ νὰ βεβαιωθῶσιν ἂν ὁ Οὐάλστον ἦτο ἐπὶ τῆς νήσου.

Λοιπὸν τὴν ἐσπέραν τῆς 4 τοῦ μηνὸς προσκαλέσας ἰδιαιτέρως τὸν Γόρδωνα, τὸν Δόνιφαν, τὸν Οὐίλκοξ, τὸν Οὐέπ καὶ τὸν Βάξτερ, ἀνεκοίνωσεν εἰς αὐτοὺς τὸ σχέδιόν του. Οἱ παῖδες εἶχον τόσον πολὺ συνηθίσῃ εἰς τοὺς κινδύνους, ὥστε δὲν ἐφάνη εἰς αὐτοὺς ἄτοπος ἡ πρότασις τοῦ Βριάν· μόνον δὲ ὁ Γόρδων διανοεῖτο μήπως ὁ Βριάν ἀστελεῖται, διότι ἡ ἐπιχείρησις ἦτο πράγματι δυσκολωτάτη.

— Ἀλλ' ὁ αἰτὸς μας εἰμπορεῖ νὰ σηκώσῃ τόσον βάρος; ἠρώτησεν ὁ Δόνιφαν.

— Ὅχι βέβαια, εἶπεν ὁ Βριάν· ἀλλὰ θὰ τον μεγαλύνωμεν καὶ θὰ τον στερεώσωμεν.

— Μὰ εἶνε δυνατόν νὰ γίνῃ αὐτὸ ὅπου λέγεις; ἠρώτησεν ὁ Οὐίλκοξ.

— Ἀφ' οὗ ἔγινε καὶ ἄλλοτε, εἶπεν ὁ Βριάν, καὶ ἐδιηγῆθη τὰ περὶ τῆς γυναικὸς ἥτις πρὸ ἑκατὸν

περίπου ἐτῶν εἶχεν ἀνυψωθῇ δι' αἵτου μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας. Ἐπειτα δὲ προσέθηκε:

«Τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται ἐκ τῶν διαστάσεων τοῦ αἵτου καὶ ἐκ τῆς δυνάμεως τοῦ ἀνέμου.

— Βριάν, ἠρώτησεν ὁ Βάξτερ, εἰς πόσον ὕψος λέγεις ὅτι πρέπει νὰ ὑψωθῇ ὁ αἰτὸς;

— Νομίζω ὅτι ἂν ὑψωθῇ ἕως ἐπτακοσίων πόδας, εἶνε δυνατόν νὰ διακρίνωμεν ἂν εἶνε πουθενὰ ἀναμμένη φωτιά.

— Μὰ ἄς γίνῃ τὸ λοιπὸν! ἀνεφώνησεν ὁ Σέρβης, τί προσμένομεν; Ἐδαρέθηκα πλέον νὰ μὲνω καρφωμένος ἐδῶ καὶ νὰ μὴ εἰμπορῶ νὰ τρέξω ὅπου θέλω.

— Καὶ μεῖς νὰ μὴ ἔμποροῦμεν νὰ βλέπωμεν τοὺς λάκκους, προσέθηκεν ὁ Οὐίλκοξ.

— Καὶ ἐγὼ νὰ μὴ εἰμπορῶ νὰ ρίψω μιὰ τουφεκιά, ὑπέλαβεν ὁ Δόνιφαν.

— Αὐριοι λοιπὸν! εἶπεν ὁ Βριάν.

Ἐπειτα δὲ ὅτε εὐρέθησαν μόνον ὁ Βριάν καὶ ὁ Γόρδων, εἶπεν ὁ δευτέρος πρὸς τὸν πρῶτον.

«Μὲ τὰ σωστά σου ἐπρότεινες τὸ ἐναέριον ταξίδιον;

— Τί χάνομεν; ἄς δοκιμάσωμεν, εἶπεν ὁ Βριάν.

— Ἀλλ' εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνον!

— Ἴσως ὀλιγώτερον παρ' ὅσον φαίνεται.

— Καὶ τίς θὰ ἀποφασίσῃ νὰ κινδυνεύσῃ δι' αὐτὴν τὴν δοκιμὴν;

— Σὺ πρῶτος, Γόρδων μου, ἂν σου λάχῃ ὁ κλῆρος.

— Λοιπὸν εἰς τὴν τύχην θὰ στηρίζωμεν τὰς ἐλπίδας μας;

— Ὅχι, Γόρδων! ὁποῖος θὰ ἀποφασίσῃ νὰ κινδυνεύσῃ, πρέπει νὰ το κάμῃ μετὰ πάσης προθυμίας καὶ ὅχι παρὰ τὴν θέλησίν του.

— Καὶ ἔχεις ὑποψήφιον;

— Ἴσως, εἶπεν ὁ Βριάν καὶ ἔθλιψε τὴν χεῖρα τοῦ Γόρδωνος.

[Ἐπεται συνέχεια]

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ
Κατ' ἐπιτομήν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ
τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΑΝ ΕΓΕΝΝΩΜΟΥΝ

— Ἄν ἐγεννώμουν ῥόδο, μπτέρα,
Τὸ καλοκαίρι ὅλο θ' ἀνθοῦσα
Καὶ ἀνοιγμένο νύκτα καὶ ἡμέρα
Γύρω μου μῦρα θὰ ἐσκορποῦσα.

Ἄν ἐγεννώμουν καναρινάκι,
Σ τὰ κοριτσάκια τὰ προκομμένα,
Κλεισμένο ὅς εὐμορφο κομψὸ κλουβάκι,
Θὰ κελαδοῦσα χαριτωμένα.

Ἄν ἐγεννώμουν πάλι ἀστέρι,
Γλυκὰ τὴ νύκτα θὰ ἐφωτοῦσα,
Σ τὸν ναύτη ἐλπίδες ἤθελα φέρει
Καὶ τὰ καράβια θὰ ὠδηγοῦσα...

— Πράγματ' ἀδύνατα ὅς τὸ νοῦ μὴ βάζης:
Καλὴ ἂν εἶσαι καὶ προκομμένη,
Κι' ἂν μ' ἐπιμέλεια πολλὴ διαβάζης,
Ἀπ' ὅλους θάσαι ἀγαπημένη.

ΦΑΚ

ΤΙ ΝΑ ΑΓΟΡΑΣΩ;

Ὁ μικρὸς Κωνσταντῆς ἦτο πτωχὸ παιδί. Ἦτο υἱὸς ἐνὸς κηπουροῦ, ὁ ὁποῖος κατ' ὅρει εἰς τὰ Πατήσια.

Τὴν παραμονὴν τῆς περασμένης πρωτοχρονιάς ὁ Κωνσταντῆς εἶπε εἰς τὸν πατέρα του, τὸν Μπάρμπα-Σταῦρος:

— Πατέρα, πάρε με νὰ ἰδῶ τί βοή καὶ κακὸ γίνεται ὅς τοὺς δρόμους. Ἐνὰ ἀρχοντόπουλο ἀπ' τὴν Ἀθήνα, ποὺ κάθονταν τὸ καλοκαίρι ἐδῶ κοντὰ μας, μοῦ εἶπε τί ὠραία ποῦ εἶνε. Δῶσέ μου καὶ μιὰ δεκαρίτσα νὰ ἀγοράσω κανένα ἀπ' ἐκεῖνα τὰ ὠραία πράγματα ποῦ πωλοῦν ὅς τὰ ἐμπορικά.

— Ἄς εἶνε, ἔλα μαζί μου, εἶσαι καλὸ καὶ φρόνιμο παιδί, καὶ θὰ σὲ πάρω νὰ ἰδῇς τί γίνεται ὅς τὴν Ἀθήνα. Θὰ σοῦ δώσω καὶ μιὰ δεκαρίτσα ν' ἀγοράσῃς ὅ,τι θέλεις.

Φαντάζεσθε πῶς τοῦ ἐφάνη τοῦ Κωνσταντῆ. Ἐπηδοῦσε ἀπὸ τὴν χαρὰν του, καὶ κάθε λίγο καὶ λιγάκι ἐξέβαλε τὴν δεκάραν, τὴν ὁποῖαν τῷ εἶχε δώσῃ ὁ πατήρ του, καὶ τὴν ἔβλεπεν.

— Ἄ! μ' αὐτὰ τὰ λεπτὰ πόσα πράγματα μπορῶ ν' ἀγοράσω! ἐσχέπετο.

Ἐπειτα πάλιν ἔλεγε μέσα του:

— Σὰν τί ν' ἀγοράσω; ν' ἀγοράσω ἓνα τόπι, ν' ἀγοράσω στρατιωτάκια ὅσ' ἐκεῖνα ποῦ εἶχε τὸ παιδί ἀπ' τὴν Ἀθήνα, ν' ἀγοράσω καραμέλες νὰ τῆς φάγῃ, τί νὰ ἀγοράσω;

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Μπάρμπα-Σταῦρος καὶ ὁ Κωνσταντῆς ἔφθασαν εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Ὀμονοίας. Ἐκεῖ εἰς μίαν ἄκρην, ἔστέκετο μιὰ πτωχὴ μὲ παλαιὰ καὶ ἐμβαλωμένα φορέματα: εἰς τὸ πλάγι τῆς δὲ ἓν πτωχὸν κοριτσάκι, ἕως ἐξ ἐτῶν, ἓν τυφλὸν κοριτσάκι.

Καὶ τὸ τυφλὸν κοριτσάκι ἦτο πολὺ πτωχικὰ ἐνδυμένον. Ἦτο καὶ πολὺ ὠχρὸν καὶ λιγνόν, ὥς νὰ εἶχε μείνῃ πολλὰς φορὰς νυστικὸν τὸ κακόμοιρον. Εἶχε κλειστὰ τὰ βλέφαρά του καὶ σταυρωμένα τὰ χεράκια του· ἀλλ' ἐμπρὸς του ἦτον ἓν πιατάκι εἰς τὸ ὁποῖον εὐσπλαγχνικοὶ τινες διαβάται εἶχαν ρίψῃ ὀλίγας πεντάρας.

Ἀμα ὁ Κωνσταντῆς εἶδε τὸ τυφλὸν κοριτσάκι, τὸ πρόσωπόν του ἔγεινε σοβαρόν. Εἰς τὴν ζωὴν του δὲν εἶχεν ἰδῇ ἀκόμη τυφλὸν παιδί, καὶ ὁ μικρὸς Κωνσταντῆς ἐλυπήθη πολὺ.

— Πατέρα, εἶπε, αὐτὸ τὸ τυφλὸ κοριτσάκι δὲν εἰμπορεῖ καθόλου, καθόλου νὰ ἰδῇ;

— Καθόλου, εἶπεν ὁ Μπάρμπα-Σταῦρος. Δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἰδῇ τίποτε· οὔτε λουλουδι, οὔτε ἄνθρωπο, οὔτε τὴ μάνα του καὶ δὲν ἔμπορεῖ νὰ τὴν ἰδῇ.

— Ἀχ! τὸ καϊμένο! εἶπε μὲ στεναγμὸν ὁ μικρὸς Κωνσταντῆς. Καὶ ὅλον αὐτὸ ἐσυλλογίζετο· καὶ τὰ ματάκια του ἐδράχθησαν μὲ δάκρυα.

— Πατέρα, ἔχεις τί σκέφθηκα, εἶπε μετ' ὀλίγον, θὰ δώσω τὴ δεκάρα μου ὅς τὸ τυφλὸ κοριτσάκι. Ἄς μὴν ἀγοράσω καὶ τίποτε ἀπ' ἐκεῖνα ποῦ ἤθελα. Θάμαι πάλι εὐχαριστημένος· ἐγὼ ἔχω τὰ μάτια μου καὶ βλέπω· δὲν μοιάζω τὸ κακόμοιρο τὸ τυφλόν.

— Δὸς τὴν τὴ δεκάρα σου, παιδί μου, εἶπεν ὁ Μπάρμπα-Σταῦρος· εἶνε γιὰ λύπη τὸ κακόμοιρο τὸ κορίτσι.

Τότε ὁ μικρὸς Κωνσταντῆς ἐγύρισεν ὀλίγα βήματα ὀπίσω ἔβαλε τὸ χεῖρ του εἰς τὸ θυλάκιόν του, ἐξέβαλε τὴν δεκάραν του καὶ τὴν ἔβαλεν εἰς τὸ πιάτον σιγὰ σιγὰ.

Ἀλλὰ τὸ τυφλὸν κοριτσάκι ἤκουσε τὸν κρότον, ἐνόησεν ὅτι κάποιος τὸ ἐλυπήθη καὶ τοῦ ἔδωκεν ἐλεημοσύνην, καὶ εἶπε μὲ σιγανὴ καὶ γλυκεῖα φωνή:

— Νᾶσαι καλά, ἀφέντη, ὁ Θεὸς νὰ σὲ πολυχρονᾷ.

Ὁ Κωνσταντῆς ἐπῆγε μὲ τὸν πατέρα του εἰς τὴν ὁδὸν Αἰόλου καὶ Ἐρμοῦ ὅπου ἦτο ἀμέτρητον πλῆθος πολλὰ παιδιὰ ἐκρατοῦσαν μπαλόνια, ἢ τρακατροῦκες καὶ ἄλλα παιγνίδια. Ὁ Κωνσταντῆς δὲν εἶχε τίποτε· δὲν εἶχε πλέον δεκαρίτσαν ν' ἀγοράσῃ. Καὶ ὅμως, δὲν ἦτο καθόλου λυπημένος· μέσα εἰς τὴν καρδίαν του εἶχε μίαν γλυκεῖαν χαρὰν ὅτι ἔδωκε τὴν δεκάραν του εἰς τὸ μικρὸν κοριτσάκι, τὸ δυστυχὲς τυφλόν.

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΕΧΩ ΚΑΙΡΟΝ!

Ἡ μήτηρ τοῦ Φιλίππου ἀνοίγει τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνός του καὶ τῷ λέγει :

— Φίλιππε, ἡ ὥρα εἶνε ἐπτά· σήκω.

Ὁ Φίλιππος τανύζεται καὶ χασμάται.

— Ἄα! ἔχω καιρόν! ἀπαντᾷ.

Ἄλλ' ἂφ' οὗ ἀνεχώρησεν ἡ μήτηρ του ἐξαπλόνεται πάλιν εἰς τὴν κλίνην καὶ μένει ἐκεῖ μισοκοιμισμένος ἀρκετὴν ὥραν. Ἐπὶ τέλους ἀποφασίζει νὰ σηκωθῇ· σηκώνεται, πλύνεται, ἐνδύεται βιαστικά, λαμβάνει τὰ βιβλία του καὶ πηγαίνει εἰς τὸ σχολεῖον.

Οἱ μαθηταὶ εἶνε ἤδη εἰς τὴν παράδοσιν· ὁ διδάσκαλος εἶνε εἰς τὴν ἔδραν καὶ ἐξετάζει τοὺς μαθητάς· ὁ Φίλιππος ἀνοίγει δειλῶς τὴν θύραν τῆς αἰθούσης τῆς παραδόσεως καὶ προχωρεῖ σιγὰ σιγὰ, κατακόκκινος, ἀναμένων ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ν' ἀκούσῃ ἐπίπληξιν ἀπὸ τὸν διδάσκαλον.

— Πάλιν ἤργησες· καμμίαν σημασίαν λοιπὸν δὲν δίδεις εἰς τοὺς λόγους μου; τῷ λέγει ὁ διδάσκαλος. Πήγαινε εἰς τὴν θέσιν σου· θὰ μείνης νηστεῖαν.

*

Ὁ Φίλιππος πρόκειται νὰ δώσῃ ἐξετάσεις, διὰ νὰ ὑπάγῃ ἀπὸ τὸ σχολαρχεῖον εἰς τὸ γυμνάσιον· ἀλλὰ διὰ νὰ προβιβασθῇ πρέπει νὰ μελετήσῃ. Αἱ ἐξετάσεις πλησιάζουν· ἀλλ' ὁ Φίλιππος λέγει· «Ἄ, μπᾶ! ἔχω καιρόν· ἔχω ἀκόμη ἓνα μῆνα καιρόν.» Καὶ ἀντὶ νὰ μελετήσῃ, παίζει εἰς τὸ δωμάτιόν του· παίζει μὲ τὸν σκύλον του, εἰς τὸν ὅποιον μανθάνει νὰ στέκῃ σοῦζο!

Ὁ Φίλιππος ἐπιστρέφει ἀπὸ τὰς ἐξετάσεις. Πόσον ἀνῆσυχος εἶνε οἱ γονεῖς του! Παρατηροῦν ἀπὸ τὸ παράθυρον τὸ ὕψος τοῦ υἱοῦ των. Τὸν βλέπουν ὅτι ἔρχεται ἀργὰ ἀργὰ μὲ κεφαλὴν σκυμμένην. Μαντεύουν ἤδη τί συνέβη· ὁ Φίλιππος ἀπέτυχεν εἰς τὰς ἐξετάσεις· θὰ μείνῃ εἰς τὴν ἰδίαν τάξιν.

*

Ὁ Φίλιππος ἔγεινεν εἰκοσι ἑτῶν. Προετοιμάζεται διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς ταξίδιον. Ἡ μήτηρ του τῷ λέγει:—Κάμε γράγορα δᾶ, Φίλιππε, δὲν θὰ προφθάσῃς τὸν σιδηρόδρομον!— Ἄ! μπᾶ! δὲν βιάζομαι· ἡ ἀμαξοστοιχία θὰ φύγῃ εἰς τὰς ἑνδεκα καὶ δέκα. Ἐχω καιρόν. Καὶ ἐνώπιον τοῦ καθρέπτου διορθώνει τὸν λαιμό-

δέτην του καὶ παρατηρεῖ πῶς στέκει καλλίτερα ἢ κακίτερα του.

Ἐπὶ τέλους ἀναχωρεῖ. Πλησιάζας εἰς τὸν σταθμὸν παρατηρεῖ τὸ ὥρολόγιόν του. Ἐνδεκα καὶ ἐπτά. Τρέχει μὲ τὴν μίαν χεῖρά του κρατῶν τὸ ἀλεξιβρόχιόν του, μὲ τὴν ἄλλην τὸν ὁδοιπορικόν του σάκκον. Φθάνει εἰς τὸν σταθμὸν ἀκριβῶς εἰς τὰς ἑνδεκα καὶ δέκα· ὁρμᾷ διὰ νὰ πάρῃ εἰσιτήριον· ὠθεῖ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τὸ πλῆθος· τρέχει ὡσάν τρελλός. Τέλος φθάνει εἰς τὴν ἐξέδραν τοῦ σιδηροδρόμου, ἀσθμαίνων, μόλις δυνάμενος ν' ἀναπνεύσῃ.

— Ἡ ἀμαξοστοιχία τῶν ἑνδεκα καὶ δέκα; ἐρωτᾷ ἓνα ὑπάλληλον.

— Νὰ ὁ καπνὸς τῆς φαίνεται ἀκόμη, πρὸ ὀλίγου ἀνεχώρησεν, ἀπαντᾷ ὁ ὑπάλληλος.

*

Ὁ Φίλιππος ἔγεινε εἰκοσιπέντε ἑτῶν. Ὑπὲρ ῥέτησεν εἰς τὸν στρατὸν καὶ ἔλαβε τὴν ἀπόλυσίν του· ὁ πατὴρ του ζητεῖ δι' αὐτὸν μίαν καλὴν θέσιν εἰς τὸ κατὰστημα ἑνὸς μεγαλεμπόρου.

— Ὁμίλησα τοῦ μεγαλεμπόρου, λέγει εἰς τὸν υἱόν του, θέλει νὰ σὲ ἰδῇ, σὲ περιμένει σήμερον μάλιστα! Κύτταξε νὰ μὴν ἀργοπορήσῃς πάλιν κατὰ τὴν συνήθειάν σου.

Ὁ Φίλιππος ἀναχωρεῖ ἀπὸ τὴν οἰκίαν, ἀλλ' εἰς τὸν δρόμον συναντᾷ μερικὸς φίλους του, οἱ ὅποιοι τῷ προτείνουν νὰ κάμῃ ἐκτεταμένον περίπατον μαζί των.

— Μπᾶ! λέγει μὲ τὸν νοῦν του ὁ Φίλιππος· ἔχω καιρόν· πηγαίνω αὔριον.

Τέλος πάντων κατάρθωσε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ μεγαλεμπόρου.

— Εἶμαι ὁ Φίλιππος Κωνσταντινίδης.

— Ἐχω πολλὴν εὐχαρίστησιν· λέγει ὁ μεγαλέμπορος.

— Ὁ πατὴρ μου σὰς ὠμίλησε δι' ἐμέ· λέγει ὁ Φίλιππος.

— Μήπως ἔρχεσθαι διὰ τὴν θέσιν ἐκείνην;

— Ὡ, ναί, λέγει ὁ Φίλιππος μειδιῶν διὰ νὰ φανῇ περιποιητικὸς καὶ εὐγενής.

— Λυποῦμαι, φίλε μου, λυποῦμαι πολὺ, λέγει μὲ ἑκφρασιν λύπης ὁ μεγαλέμπορος· εἶχα ἀπόλυτον ἀνάγκην ὑπαλλήλου· καὶ προσέλαβα ἤδη ἓνα χθὲς βράδυ.

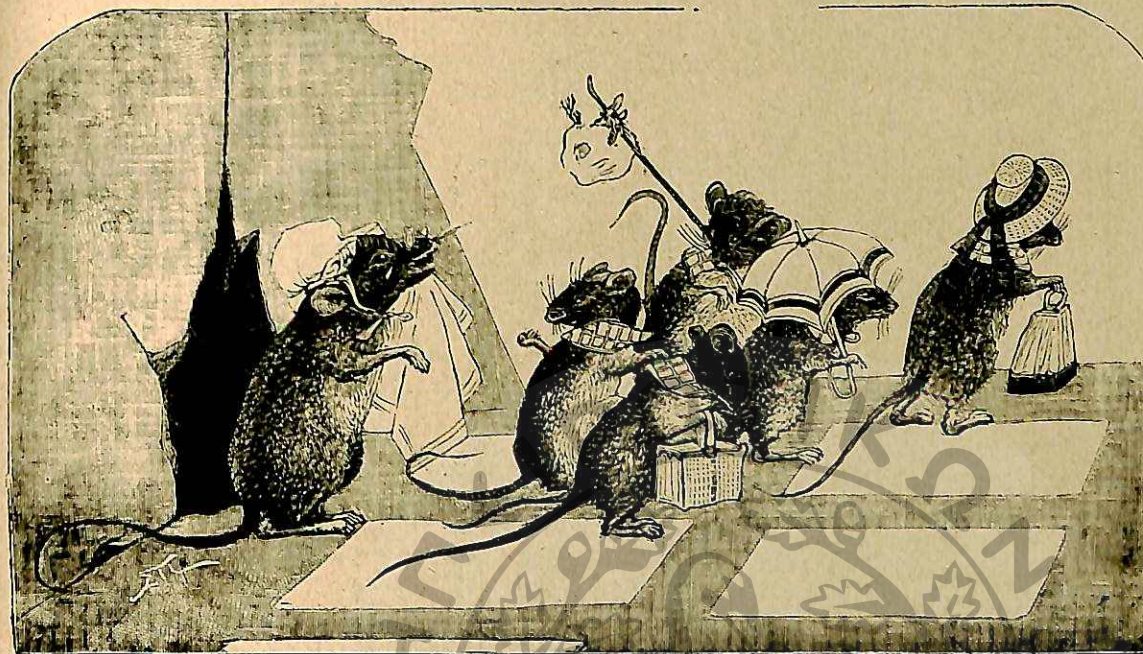
Α—Ω

ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΠΕΝΤΕ ΠΟΝΤΙΚΩΝ

Θὰ σοὶ διηγηθῶ, ἀγαπητὲ ἀναγνώστα, τὰς περιπετείας τῶν πέντε τέκνων τῆς Κυρᾶς Λιγνῆς. Ἐνα μικρὸ ποντικᾶκι, ἡ Λευκίτσα, συλληφθὲν εἰς τὴν ποντικοπαγίδα μοὶ τὰς διηγήθη· καὶ εἶνε ἀληθινὴ ἡ ἱστορία, διότι ἡ Λευκίτσα ἦτον συγγενὴς των.

Μοὶ τὴν διηγήθη διὰ νὰ τὴν ἀφίσω νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ δόκανον, καὶ ἐγὼ θὰ σὰς τὴν ἐπαλαλάβω καταλεπτῶς, λέξιν πρὸς λέξιν· ὥστε Δυστυχῶς δὲν τῆς ἔμοιασαν τὰ παιδιὰ της. Ἦσαν τόσον θερμοκέφαλα ὅσον ἡ μητέρα των ἦτον ἡσυγος. Πάντοτε ἀχάριστα, δὲν ὠνεῖ-
 ρεύοντο ἄλλο παρὰ ἐκδρομὰς πρωτοφανεῖς καὶ δρόμους μακρυνούς.

»Πρέπει νὰ σὰς πῶ πῶς τὰ ἐξαδέλφια μου εἶχαν καταράγῃ μίαν ὀλόκληρη βιβλιοθήκη, καὶ ἀπὸ τὰ πλέον τρυφερά παιδικὰ των χρόνια ἐτρέφοντο μὲ περιγραφὰς ταξιδίων

« ΣΥΝΩΛΕΥΣΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΩΦΛΙ ΤΟΥ ΔΩΜΑΤΙΟΥ »

ἀν δὲν σὰς ἀρέσῃ, ἀναφερθῆτε εἰς τὴν Λευκίτσαν, ἐγὼ δὲν ἔχω νὰ κᾶμω τίποτε!

...
 «Ἦτον μία φορά, ἤρχισε νὰ μοῦ διηγηθῇ ἡ Λευκίτσα, μιὰ ποντικᾶ, ἡ θεία μου, καὶ εἶχε πέντε παιδιὰ· ἐζοῦσαν εἰς τὸν ἀχυρῶνα ἐντίμου οἰκογενείας. Ἡ Κυρὰ Λιγνὴ δὲν ἐβλαπτε σχεδὸν καθόλου ἐκεῖ μέσα κ' ἔτσι τὴν ἄφιναν νὰ ζῇ ἡσυχη, αὐτὴ καὶ οἱ συγγενεῖς της, χωρὶς νὰ ἀποφασίσουν ποτὲ νὰ τὴν ξεπαστρέψουν εἴτε μὲ ποντικοπαγίδας, εἴτε μὲ δόκανα, εἴτε μὲ κάθε ἄλλο ἐργαλεῖο ποῦ εὕρηκαν οἱ κακοὶ ἄνθρωποι!

»Ἐζοῦσε λοιπὸν ἱκανοποιημένη ἡ θείτσα μου ὅπως ἔμοιαζε νὰ ζῇ ὀλιγαρκὴς ποντικᾶ.

καὶ μυθιστορημάτων τοῦ παρελθόντος αἰῶνος.

»Μιὰ μέρα ἅμα ἔξυπνησαν λέν' εἰς τὴν μητέρα των πῶς ἐβαρέθησαν αὐτὴ τὴ ζωὴ των στερησεων, ὅτι θέλουν νὰ ἰδοῦν τόπους νὰ ἔβρουν τὴν τύχην των νὰ κάμουν περιουσίαν.

»Ἡ φτωχὴ κυρὰ Λιγνὴ εἰς μάτην τοὺς ἐσυμβούλευσε νὰ καθήσουν 'ς τὰ αὐγά των, εἰς μάτην τοὺς παρέστησε τοὺς κινδύνους ποῦ ἔχουν τὰ ταξείδια. Τοῖς εἶπε πῶς δυνατόν εἶνε νὰ ἀπαντήσουν τὴν αὐτῆς ἐξοχότητα τὴν Γάτα, τοῖς περιέγραψε τὰς ἀναριθμήτους ποντικοπαγίδας τὰς ὁποίας στήνουν οἱ ἄνθρωποι εἰς τὸν λαὸν τῶν ποντικῶν· ὅμως αὐτὰ τὰ πεισματάρικα δὲν ἤθελαν ν' ἀλλάξουν γνώμην.

»Τῆς ἐζήτησαν τὴν εὐχὴν της καὶ ἀφοῦ

τῆς ὠρκίσθησαν πῶς δὲν θὰ ἐκτεθοῦν πολὺ, ἀνεχώρησαν καὶ τὰ πέντε, ἀφοῦ ὑπεσχέθησαν πῶς θὰ ἐπιστρέφουν εὐθὺς ἀμέσως ἅμα κάμουν περιουσίαν.

»Ἡ κυρὰ Λιγνὴ συνώδευσε τὰ παιδιὰ τῆς εἰς τὸ κατῶφλι τοῦ δωματίου. ἦτο πολὺ συγκεκινημένη ἐπειδὴ τὰ ἐχωρίζετο καὶ ἐπέστρεψε λυπημένη εἰς τὴν τρύπα τῆς, ἐπειδὴ ἐφοβεῖτο μὴ πάθουν τὰ παιδιὰ τῆς κανὲν δυστύχημα εἰς τὴν ξενιτειά.

»Ὁ πρωτότοκος ὠνομάζετο Συνετός. Ἦτον ἀπὸ ὅλους ὁ πλέον φρόνιμος καὶ δι' αὐτὸ ἐξελέγη, ὁμοθυμῶς, ἀρχηγὸς τῆς συνοδίας.

»Ὁ Τυροφάγος καὶ ὁ Τρυπανοίκτης ἦσαν διδυμοί, πολὺ ἐπιχειρηματικοὶ καὶ ἀκολουθοῦσαν ἔς τὰ τυφλὰ τὸν πρωτότοκον ἀδελφόν των.

»Ἄν ἐρωτᾶτε καὶ διὰ τὰ δύο μικρότερα ἐξαδελφία μου, τὸν Κουτεντίκο καὶ τὸν Στρεφοκέφαλον, αὐτὰ ἦσαν δύο ποντικάκια, τὰ περὶ ἀνόητα ποῦ ἤμπορουσαν νὰ γεννηθοῦν. Ἦσαν ἀμαθῆ, λαίμαργα, ἀσυλλόγιστα. Τὸ χειρότερον δὲ δὲν ἤθελαν ν' ἀκούσουν ἄλλον, παρὰ μόνον εἰς τὸν ἑαυτὸν των εἶχαν ἐμπιστοσύνην. Αὐτὸ δὲν τοὺς ὠφέλησε διόλου, καθὼς θὰ ἰδῇτε παρακάτω.

»Φεύγουν λοιπὸν καὶ τὰ πέντε κατὰ τάξιν· ἐπέρασαν δωματία, αἰθούσας, κλίμακας, ἀνοίξαν τρύπες, ἐτρύπωναν ἀπὸ τῆς χαραμμάδας τῶν θυρῶν. Πότε πάλιν ἐστέκοντο φοβισμένα ἅμα ἤκουον τίποτε κρότους ἄλλοκοτους. Πότε πάλιν πλησιάζοντα κανὲν ἀγκιστρον ποῦ ἐμύριζε λαρδί ὠπισθοχώρουν ἔντρομα.

»Πρὸς τὸ βράδυ εἰσέδυσαν σὲ μίαν ἀποθήκην ποῦ ἦσαν σάκκοι ἀλεῦρι.

»—Ἀ! ἐδῶ θὰ μείνω γιὰ ὅλη μου τὴ ζωὴ! εἶπε ὁ Κουτεντίκος τρελλὸς ἀπ' τὴ χαρὰ του.

»—Καλὲ τί λές! ἐδῶ εἶνε ὁ παράδεισος τῶν ποντικῶν! ἔκραξεν ὁ Στρεφοκέφαλος: Ζήτω ἡ ἐλευθερία καὶ καλὴ ἀρχή!

»Τὰ δύο λαίμαργα χώνονται μέσα εἰς τὸ σακκί.

»Ὁ Συνετός περιεργάζεται γύρω τὸν τόπον γιὰ νὰ ἰδῇ μὴ τοὺς ἀπειλῇ κανένας κίνδυνος. Τριγυρίζει γύρω, ξεψαχνίζει ὅλες τῆς γωνιὰς καὶ ἔς τὸ τέλος βλέπει κάτι πράσινα μάτια, γυαλιστερά εἰς τὸ σκοτάδι.

»Στέκει καὶ ἀκούει. Τὰ λόγια των δὲν ἦσαν διόλου καθησυχαστικά.

»—Μιάου, μιάου!... Ποντικίσιο κρέας μοῦ μυρίζει! σοῦ λέγω.

»—Ἀπατᾶσαι, Φαγοποντίκα. Προχθὲς ἐφάγαμε τὸ τελευταῖο ποντίκι τοῦ κελαριοῦ. Σὲ βεβαιῶ πῶς δὲν ὑπάρχει κανένα πλέον.

»—Μὰ, φίλη μου Ποντικοπνίκτρα, ποτὲ δὲν μ' ἐγέλασεν ἡ μυρωδιά, καὶ νᾶ, 'δὲς ἐκείνη τὴν οὐρίτσα ποῦ φαίνεται πίσω ἀπὸ τὸ σακκί.

»Ὁ Συνετός δὲν χάνει διόλου τὸν καιρὸ του. δὲν περιμένει ν' ἀκούσῃ τὸ τέλος. Μ' ἓνα πήδημα φθάνει κοντὰ εἰς τ' ἀδελφία του. Ὁ Τρυπανοίκτης καὶ ὁ Τυροφάγος τὸν ἀκολουθοῦσι χωρὶς δυσκολία. Ὁ Στρεφοκέφαλος ὅμως καὶ ὁ Κουτεντίκος δὲν θέλουν ν' ἀκούσουν τίποτε, ἰσχυρίζονται πῶς ἡ γάτα εἶνε ζῶν φανταστικὸν τὸ ὅποιον εὐρήκαν ἢ ποντικομητῆρες νὰ φοβερίζουν τὰ παιδιὰ των.

»Ὁ Κουτεντίκος λέγει πῶς ὁ ἀδελφός του εἶνε ζηλιάρης διὰ τὴν τύχην του καὶ θέλει νὰ τὸν ξεβγάλῃ ἀπὸ 'κεῖ μέσα γιὰ νὰ μὴ τρώγῃ πολὺ.

»—Ὅχι, δὲν φεύγω, θὰ μείνω, ἐφώναζεν. Ἐσὺ πήγαινε ὅπου θέλεις!

»Ὁ Συνετός ἀφοῦ εἶδε πῶς δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς πείσῃ, ἔφυγε καταλυπημένος καὶ τοὺς ἀφῆκε εἰς τὴν τύχην των· αὐτὸς καὶ τὰ δύο ἄλλα ποντίκια κατέφυγαν ἔς ἓνα κενὸ σάκκο. Ἐντὸς ὀλίγου ἤκουσαν δυνατὸ νιαούρισμα καὶ μιὰ ψιλὴ φωνίτσα. Κυτάζουν ἀπὸ τὴν τρύπα τοῦ σάκκου καὶ βλέπουν τὸν Κουτεντίκον εἰς τὰ δόντια τῆς Ποντικοπνίκτρας. Ὁ Στρεφοκέφαλος μόλις κατάρθωσε νὰ ξεφύγῃ, ἀλλ' ἀφῆκε τὸ αὐτί του μπλεγμένο εἰς τὰ νύχια τοῦ ἐχθροῦ του.

»Τὰ ποντικάκια κλαίουσαν τὸ πτωχὸ τους ἀδελφάκι. Τὸ ἀγαποῦσαν μὲ ὅλες τῆς ἀνοησίας του. Συμβουλευοῦν τὸν Στρεφοκέφαλον, ὁ ὁποῖος ὀρκίζεται, μὰ τὸ κομμένο αὐτί του, πῶς εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ὑπακούῃ.

»Ἐπειτα τρυπώνουν καὶ τὰ τέσσερα σὲ μιὰ σχισμάδα. Ἡ νύκτα ἐπέρασε χωρὶς κανένα συμβάν. Ἐπάνω εἰς τὴν στέγην ἐναούριζαν ἡ γάτες, καὶ τὰ ποντίκια ἔς τὸν ὕπνον τους εἶχαν ἐφιάλτη.

»Τὸ πρωτὶ τῆς ἄλλης ἡμέρας ὁ Συνετός συμβουλευεται τοὺς ἀδελφούς του τί νὰ κάμουν.

»—Νὰ φύγωμε, λέγει ὁ Στρεφοκέφαλος, τὸν

ὅποιον τὸ κόψιμο τοῦ αὐτιοῦ του κατέστησε περισσότερον σοβαρόν. Νὰ φύγωμε, νὰ ζητήσωμε καταφύγιον εἰς τὴν ἀποθήκην ἢ ἄλλου ὅπου θὰ εἴμεθα σὲ ἀσφάλειαν ἐναντίον τῶν γάτων.

»Ἄμα ἤκουσαν τὴν συμβουλὴν αὐτὴν τοῦ Συνετοῦ τὰ τέσσερα ποντικάκια βάζουν ὅλα τὰ δυνατὰ των νὰ ἀνοίξουν μιὰ τρύπα εἰς τὸν τοίχον. Καὶ ἀμέσως τὴν ἀνοίγουν χωρὶς νὰ χάσουν καιρόν.

»Φθάνουν σὲ δωματίον ἐγκαταλειμμένο. Ἀφοῦ τὸ ἐξήτασαν καλὰ ἐγκαθίστανται. Οἱ γάτοι δὲν ἤμπορουσαν νὰ τρυπώσουν εἰς τὴν κατοικίαν των. Καὶ ὅμως οἱ ἐξαδελφοί μου, ἀποφασίζουν νὰ φρουρῇ πότε ὁ ἓνας πότε ὁ ἄλλος, ὅταν οἱ λοιποὶ θὰ κοιμῶνται ἢ θὰ ἔχουν ὑπάγῃ νὰ ἰδοῦν τὴν τύχην των εἰς τοὺς σάκκους τοῦ ἀλεύρου τῆς γειτονικῆς ἀποθήκης. Τῆς πρώτης ἡμέρας ἐπερνοῦσαν καλὰ ἀλλ' ὄχι ἡσυχᾶ. Κάποτε ἔβλεπαν τὰ μάτια τῆς Ποντικοπνίκτρας ἢ τῆς Φαγοποντίκας ποῦ ἐξήταζαν διὰ μέσου τῆς ὀπῆς τοῦ τοίχου.

»Κάποτε ἐξερχόμενοι ἢ εἰσερχόμενοι ἔβλεπαν τοὺς ἐχθροὺς των οἱ ὁποῖοι τοὺς παραφύλαγαν καὶ τότε ἔτρεχαν νὰ προφθάσουν νὰ κρυφθοῦν.

»Ἡ ζωὴ αὐτὴ τὰ ἀδυνατίσει περισσότερον παρὰ ἡ κακοπέραςις κοντὰ ἔς τὴν μητέρα των. Ἐσυλλογίζοντο ἀληθινὰ νὰ γυρίσουν, μὰ ἔλα ποῦ ἡ ὑπερηφάνειά τους δὲν τοὺς ἄφινε. Γιὰ συλλογίσου τί περιγέλασμα ποῦ θὰ τοὺς ἔκαναν οἱ φίλοι των, τὰ ἐξαδελφία των.

»Ἐνα πρωτὶ οἱ τέσσαρες ἀδελφοὶ φεύγουν μὲ τὸ καλάθι 'στὸ χέρι γιὰ νὰ ζητήσουν λίγον ἀλεῦρι εἰς τὴν γειτονικὴν ἀποθήκην. Πλησιάζουν ἓνα σάκκο ποῦ ἦτον πλέον ἐξογκωμένος ἀπὸ τὸ σῦνηθες! Ὁ Συνετός ὁ ὁποῖος ἦτον ποντίκι πολὺ πεπαιδευμένο, ἐπειδὴ ἐροκάνισε ἓνα ὀλόκληρον τόμον τῶν μύθων τοῦ Αἰσώπου, λείει ἔς τὰ ἀδελφία του:

»Αὐτὸς ὁ σάκκος δὲν μοῦ λείει καλὰ πράγματα. Ὁ ἐχθρός μας θὰ εἶνε κρυμμένος αὐτοῦ μέσα. Πολὺ συνειθίζεται αὐτὸ τὸ στρατήγημα εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν γάτων. Ὁ πατέρας τὸ διδάσκει ἔς τὸ γυιὸ ποῦ ἐκεῖνος πάλι τὸ εἶχε μάθῃ ἀπὸ τὸν πάππο του.

»—Κατέργαρε, τοῦ λέγει θυμωμένος ὁ Στρεφοκέφαλος. Θέλεις νὰ μᾶς κάνῃς νὰ πιστέψωμε τῆς ψευτιᾶς ποῦ ἐροκάνισες ἐσὺ ἔς ἓνα τέτοιο

σαχλὸ βιβλίον! δὲν εἶμαι δὲ τόσο μωρόπιστος, δόξα σοι ὁ Θεός! Καὶ ὅλες ἡ ἱστορίαι τῆς βιβλιοθήκης δὲν θὰ μ' ἐμποδίσουν ἀπὸ τοῦ νὰ φάγω ἅπαξ καὶ ἔτυχα ἔς ἓνα τέτοιο γεῦμα!

»Ἀλλ' ἐκεῖ ποῦ ἔλεγαν αὐτὰ, τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ σάκκος κινεῖται καὶ μόλις προφθάνουν νὰ ξεφύγουν. Ἡ γάτα ἦτον τῶντι κουλουρισμένη μέσα ἔς τὸ σάκκο μὲ τὸ σκοπὸ νὰ συλλάβῃ τοὺς πτωχοὺς ἐξαδελφούς μου.

»Ὁ Στρεφοκέφαλος γυρίζει ἔς τὴν τρύπα του, κατεντροπιασμένος καὶ μελαγχολικός. Οἱ ἀδελφοὶ του θέλουν νὰ τοῦ δώσουν νὰ ἐννοήσῃ πόσον ἡμπορεῖ νὰ τὸν βλάψῃ ἡ συμπεριφορὰ του.

»Ὁ εὐγενέστατος κύριος Στρεφοκέφαλος δὲν θέλει ν' ἀκούσῃ τίποτε, παρακαλεῖ τοὺς ἀδελφούς του νὰ τὸν ἀφίσουν ἡσυχᾶ καὶ τοὺς κάνουν τὸ βαρὺ δύο ἡμέρας ἀντὶ νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸ σφάλμα του.

»Ἐνα πρωτὶ, τὰ τρία ἐξαδελφία μου ἤθελαν νὰ περιγηθοῦν ἐκεῖ γύρω. Ὁ Στρεφοκέφαλος ἦτον κουρασμένος καὶ ἠθέλησε νὰ μείνῃ σπίτι.

»—Πρόσεχε καλὰ, ἀδελφούλη μου, τῷ λέγει ὁ Συνετός. Μὴν ἀφήσῃς κανένα νὰ ἐμβῇ μέσα, καὶ σὺ μὴν ἐβγῇς ἀπὸ 'δῶ... προσοχὴ ἔς τῆς γάτες!

»—Μὰ τί δηλαδὴ, ἔτσι ἀνόητο μὲ νομίζετε; Εὐρῶ πολὺ καλὰ τί θὰ κάμω, καὶ ἴσως ποιοῦ καλλίτερα καὶ ἀπὸ σᾶς. Χαίρετε! καὶ προσέχετε μὴ κάμετε περὶ πολλὰς ἀνοησίας ἀπὸ μένα. Ἀφοῦ τοὺς εἶπεν αὐτὰ ὁ Στρεφοκέφαλος, τοὺς ἔστρεψε τὰ νῶτα ὅπως κάμνουν τὰ αὐθάδικα ποντίκια.

»Πρὸς τὸ βράδυ, οἱ τρεῖς περιγητῇ ἐπιστρέφουν εἰς τὸ κατάλυμά των. Ποῖα ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς των, ὁ τρόμος των, ὅταν εἶδαν τὴν Φαγοποντίκα ἐμπρὸς εἰς τὴν τρύπαν των νὰ δμιλῇ μὲ οἰκειότητα μὲ τὸν Στρεφοκέφαλον.

»Τὰ τρία μου ἐξαδελφία κρύβονται ἐκεῖ κάπου περὶφοβὰ καὶ ἀκούουν τὴν ἀκόλουθον συνδιάλεξιν:

»—Ὡ ἂν εἰξεύρατε, ἔλεγεν ἡ Φαγοποντίκα, πόσον σᾶς ἀγαπῶ, εὐγενέστατε κύριε Στρεφοκέφαλε. Οἱ ἀδελφοὶ σας νομίζουν τοὺς ἑαυτοὺς των περισσότερον ἐξύπνους καὶ ὅμως ὁ Θεὸς γνωρίζει πόσον σῆς εἰσθε ὑπέρτερος.

»—Μὲ κολακεύετε, κυρία μου, ἀποκρίνεται ἐρυθριῶν ὁ Στρεφοκέφαλος.

»—Ἄ ὄχι, καλέ μου κύριε, εἶνε ἡ μόνη ἀλήθεια· οἱ ἀδελφοί σας εἶνε σκληροὶ καὶ σὰς ἀφίνουν μόνον εἰς τὸ σπῖτι. Ἐλεγα πρὸ ὀλίγου εἰς τὴν Ποντικοπνίγκτην : « Πῶς κκομεταχειρίζονται αὐτὰ τὰ ποντικάκια τὸν ἀξιέραστον ἀδελφόν των ! — Τῶντι, μοὶ ἀπεκρίθη, εἶνε κῶμα ἕνα τέτοιο εὐμορφο πλάσμα νὰ μένη ἔτσι μαζὶ μὲ τὰ ἀδελφία του, τὰ ὅποια δὲν τὸν ἐκτιμῶσι διόλου.

»—Φεῦ ! ἀνεστέναξεν ὁ Στρεφοκέφαλος.

»—Ἐλθετε μαζὶ μου, κύριε. Θὰ σὰς καταστήσω εὐτυχῇ ἐγὼ ποῦ σὰς ἀγαπῶ τόσο !

—Ὅχι, ὄχι, λέγει ὁ Στρεφοκέφαλος, ὀπισθοχωρήσας ἕνα βῆμα . . . Οἱ ἀδελφοί μου μοὶ εἶπαν πῶς εἰσθε κακῇ. Ἐπειτα ξεύρω καὶ τι, μοῦ ἐφάχατε τὸν ἀδελφούλη μου, τὸν Κουτεντίκο.

»—Ἐφάγαμε τὸν Κουτεντίκο ! ἐφάγαμε τὸν Κουτεντίκο ! ἐκράυγασεν ἡ Φαγοποντίκα, καὶ τὸ πιστεύετε ! ὦ ἀδικία ! ἀδικία ! . . . Πῶς σεῖς τόσο ἐξυπνος ἐπιστεύσατε παρόμοιον πράγμα ! Ὁ Κουτεντίκος ζῇ : ἀκούσατέ με. Ἡ ἀδελφὴ μου εὐρήκεν εὐμορφὸν τὸν ἀδελφόν σας ὅπως καὶ ἐγὼ εὐρίσκω σὰς πολὺ εὐμορφον. Τὸν ἀγαπᾷ ὅπως καὶ ἐγὼ ἀγαπῶ σὰς. Ἀμα τὸν εἶδε τί εὐμορφα ποῦ ἔτρωγε τὸ ἀλεύρι εἶπε μέσα της : Αὐτὸς θὰ γίνῃ σύζυγός μου, καὶ τὸν ἐπῆρε ἔς τὰ δόντια της, ἀλλὰ πολὺ μαλακὰ χωρὶς νὰ τὸν βλάψῃ καὶ τὸν ἔφερε εἰς ἕνα τόπον λαμπρὸν διὰ τὰ ποντικάκια . . . εἰς ἕνα κεφαλοτύρι Κρητικὸ ! Κάθε μέρα τοῦ διδομε ζάχαρι καὶ τὸν περιποιούμεθα πολὺ. «Εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένος, μᾶς λέγει συχνά, ἀλλ' ὅμως ἂν εἶχα τὸν ἀδελφόν μου τὴν Στρεφοκέφαλον ! Πήγαινε νὰ τὸν ζητήσῃς, καλὴ μου Φαγοποντίκα . . . » Δι' αὐτὸ ἦλθα, ἀγαπητὴ Στρεφοκέφαλε, θέλεις νὰ μὲ ἀκολουθήσῃς τώρα ;

»Ὁ Στρεφοκέφαλος βγάζει τὸ κεφαλάκι του ἔξω ἀπὸ τὴν τρύπα.

Ἡ Φαγοποντίκα εἶχε κρεμασμένην τὴν κόκκινη γλῶσσά της ἔξω ἀπὸ τὸ στόμα, τὰ πράσινα μάτια της ἐσπινθυροβολοῦσαν ἐκεῖ ἔς τὰ σκοτεινά !

»Ὁ Στρεφοκέφαλος εἶνε κατάντικρυ τῆς Φαγοποντίκας. Ἀμέσως ὅμως τότε ἡ εὐγενέ-

στάτη αὐτὴ κυρία, πηδᾷ μὲ καὶ τὸν ἀρπάζει.

»—Ἐλα, ἔλα ! θὰ σὲ ὀδηγήσω εἰς τὸν ἀδελφόν σου, διὰ νὰ τὸν εὐρῃς θὰ περάσῃς ἀπὸ τὸ δρόμο ποῦ πέρασε καὶ ἑκεῖνος, θὰ σὲ ἀλέσουν τὰ δόντια μου ὅπως ἄλεσαν καὶ ἑκεῖνον ! Ἐταί θὰ πᾶς καὶ σύ, ἀλλέως θὰ χάσω τὴν φῆμην μου ἐγὼ !

»—Χάριν ! χάριν ! ἐστέναξεν ὁ Στρεφοκέφαλος ὁ ὁποῖος τώρα ἐνόησε μὲ ποῖαν εἶχε νὰ κάμῃ.

»—Δὲν ἔχει χάριν ! ἐμιαούρισε ἡ Φαγοποντίκα· τὸν ἔπαιξε ἕλικο μὲ τὰ πόδια της καὶ ἔπειτα τὸν ἐσχίσε ! . . .

»Μόλις ἀνασαίνουν τὰ ἄλλα τρία ποντικάκια. Περιμένουν νὰ φύγῃ ἡ γάτα καὶ καθὼς τὴν βλέπουν καὶ ἀπομακρύνεται, καταφεύγουν κρυφὰ εἰς τὴν τρύπαν των.

»Πρῶτος συνέρχεται ὁ Συνετός καὶ ζητεῖ νὰ τοῖς προτείνῃ καὶ τι.

»—Μίλα ! λέγουν ὁ Τρυπανόικτης καὶ ὁ Τυροφάγος.

»—Ἡ γνώμη μου, ἀρχίζει νὰ λέγῃ ὁ Συνετός, εἶνε νὰ γυρίσωμε ἔς τὴ μάνα μας. Ἦλθαμε νὰ ζητήσωμε τὴν εὐτυχία, ἐφύγαμε μακριὰ καὶ δὲν εὐρήκαμεν παρὰ ἀνησυχίας καὶ φροντίδας ἀντὶ τὴν γλυκεῖα ἡσυχία ποῦ εἶχαμε.

»Ἀφίσαμε τὴν καλὴ μας μητέρα, ἀντὶ νὰ τὴν στηρίξωμε ἔς τὰ γηρατεῖα της καὶ ὁ Θεὸς μᾶς ἐτιμώρησε ! Μᾶς ἐπῆρε τοὺς δύο πολυαγαπημένους ἀδελφούς μας. Ἀς ἀφήσωμε κατὰ μέρος τὴν ψευτοπερηφάνειαν : ἄς γυρίσωμεν πίσω εἰς τὴν μητέρα μας. Ἀς τῆς ζητήσωμε συγγνώμην, ἄς τὴν παρηγορήσωμεν διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν δύο της παιδιῶν καὶ ἄς τῇ καταστήσωμεν τὰ γηρατεῖα της εὐτυχισμένα.

»—Ἐχεις δίκαιον, Συνετέ, εἶπον οἱ δύο ἀδελφοί, ἄς γυρίσωμεν πίσω εἰς τὴν μητέρα μας.

»Τότε λοιπὸν τὰ τρία ἐξαδέλφια μου καιροφυλακτοῦν τὴν ὥρην ποῦ οἱ γάτοι δὲν ἦσαν ἐκεῖ, καὶ τὸ κόβουν λάσπη. Ὑστερα ἀπὸ πολλὰ ἐγύρισαν εἰς τὸ παλὸν τῶν σπῖτι. ὦ ! πῶς ἔτρεξε ἡ μητέρα των εἰς συνάντησίν των ! πῶς τὰ ἔσφιξε εἰς τὴν καρδιά της !

»—Καὶ ὁ Κουτεντίκος ; καὶ ὁ Στρεφοκέφαλος ; εἶπε.

»—Ἀχ ! Ἀχ ! ἀπεκρίθησαν τὰ τρία ποντικάκια, καὶ διηγήθησαν κλαίοντα τὴν ἰστορίαν των !»

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Πολὺ καλὰ ἐννοεῖτε, ἐξυπνοὶ ἀναγνώσταί μου, ὅτι ἡλευθέρωσα τὴν καίμενη τὴν Λευκίτσα.

Τῆς ἐζήτησα τὴν ἀδειαν νὰ δημοσιεύω τὴν διήγησίν της διὰ νὰ σὰς διδάξω, ἀγαπητά μου παιδάκια, ὅτι πρέπει νὰ μένετε εὐχαριστημένα

μὲ ὅ τι ἔχετε καὶ ὅτι ὁποῖος δὲν ἀκούει τοὺς μεγαλειτέρους του, παρὰ κάνει ὅ τι τοῦ καταιβῇ, καθὼς ὁ Κουτεντίκος καὶ ὁ Στρεφοκέφαλος, θὰ ἔλθῃ καιρὸς νὰ τὸ μετανοήσῃ, ἀλλ' ἴσως θὰ εἶνε πολὺ ἀργά.

[Παράφρασις]

ΦΑΚ

«Ω ! ΠΩΣ ΕΤΡΕΞΕ Η ΜΗΤΕΡΑ ΤΩΝ ΕΙΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΝ ΤΩΝ»

ΕΧΟΥΜ' ΕΝΑ ΣΚΥΛΟ

[Ἀπ' τὰ «Τραγουδάκια γιὰ παιδιὰ» ὑπὸ ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗ]

Ἐχοιμ' ἕνα σκύλο
Μαῦρο μαλλιαρό,
Κι' ἀγαπᾷ νὰ μπαῖνῃ
Ἐς τὸ νερό.

Τί φωνὲς καὶ πύδους
Κάνει σὰν μὲ ὀδῇ
Πῶς ἔς τὸ χέρι παίρνῃ
Τὸ ραβδί !

Τὸ πετῶ ; τεντόνει
Μιὰ στιγμὴν τ' αὐτιά,
Καὶ σὰν σπῖθα ῥίχνει
Μιὰ ματιά,

Καὶ μὲ κρότο πέφτει
Πάφ ! μέσ' ἔς τὸ νερό,
Καὶ ἔψηλά τινάζει
Τὸν ἀφρό.

Πῶς ἔς τὰ δύο του λάμπει
Μάτια ἢ χαρά,
Σὰν γυρνᾷ κουνώντας
Τὴν οὐρά !

Πῶς μοῦ τὸ προσφέρει
Μὲ τὴν κεφαλήν,
Γιὰ νὰ τὸν χαϊδέψω,
Χαμηλὴ !

Κι' ὅταν νὰ τ' ἀρπάξῃ
Πίσω προσπαθεῖ,
Πῶς καὶ μὲ λασπόνει . . .
Νὰ καθῇ !

Ο ΕΜΠΑΙΓΜΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

Οι "Αραβες ἐκαλλιέργουν τοὺς ἀγρούς τῶν, ὅτε ὁ διάβολος προσῆλθε καὶ τοῖς λέγει :

— Θά μού δώσετε τὸ ἥμισυ ὅταν θερίσετε.

— Πῶς ;

— Ναί, διότι ὁ ἥμισυς κόσμος ἀνήκει εἰς ἐμέ· λοιπὸν ἔχω δικαίωμα καὶ εἰς τὸ ἥμισυ τοῦ ἀγροῦ σας.

— Καλά, τῷ λέγουν οἱ "Αραβες οἵτινες ἐγνώριζον, ὅτι τὸ καλλίτερον μέσον νὰ ἀπαλαγοῦν ἀπὸ τὸν διάβολον ἦτο νὰ προσποιηθῶσι ὅτι συγκατανεύουν.

— Καλά, ἐσύ νὰ πάρῃς τὸ ἐπάνω καὶ ἡμεῖς ἐκεῖνο ποῦνε κρυμμένο μέσα ἔς τὴ γῆ.

— Αὐτὸ ἤθελα κ' ἐγώ, εἶπεν ὁ Σατανᾶς ! κρατήσατε σῆς τὰς ρίζας.

— Καλά, εἰμεθα σύμφωνοι, τοῦ ἀπήντησαν καὶ πάλιν οἱ "Αραβες.

"Ἐσπειραν λοιπὸν γογγύλια, ὅταν ἦλθεν ὁ

καιρὸς τῆς συγκομιδῆς, ὁ διάβολος παρουσιάσθη διὰ νὰ πάρῃ τὸ μερίδιόν του, οἱ "Αραβες τοῦ ἔδωκαν τὰ φύλλα, ἐνῷ αὐτοὶ συνέλεξαν τὰς ρίζας.

Ὁ διάβολος ἦτον ἠναγκασμένος νὰ εὐχαριστηθῇ. Τὸ ἐρχόμενον ἔτος παρουσιάσθη καὶ πάλιν τὴν στιγμὴν τῆς σποράς.

— Αὐτὴ τὴ φορά, εἶπε μανιώδης, δὲν θὰ γελασθῶ ὅπως πέρυσιν· θὰ κρατήσετε σῆς τὸ ἐπάνω μέρος κ' ἐγὼ θὰ πάρω ὃ τι παράγει ἡ γῆ ἀπὸ κάτω.

— Καλά, τοῦ εἶπον πάντες οἱ "Αραβες καὶ ἔσπειραν σῖτον καὶ κριθήν.

"Ὅταν ἐθέρισαν, ἔφθασε καὶ ὁ διάβολος διὰ νὰ πάρῃ ὃ,τι τοῦ ἀνῆκε. Τῷ παρεχώρησαν τὰς ρίζας ἐνῷ ἐκεῖνοι συνεκόμισαν τὸν σῖτον, καὶ τὴν κριθήν.

"Ἐγελάσθη καὶ τὴν δευτέραν φοράν. Γ.

ΟΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

Φιλία.

Ἡ φιλία εἶνε ἱερὸν αἶσθημα τὸ ὁποῖον μόνον εὐγενεῖς καρδίαι δύνανται νὰ αἰσθανθῶσιν· ὁ ἀληθὴς φίλος χαίρει ἐκ βάνθους ψυχῆς διὰ τὴν εὐτυχίαν τοῦ φίλου του καὶ λυπείται κατὰ καρδία διὰ τὴν δυστυχίαν του· διὰ τοῦτο προθύμως βοῦνται αὐτὸν μετὰ ὅλας τὰς δυνάμεις του, ἀναλόγως τῆς ἀνάγκης.

Εἰς τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους τῆς Ἑλλάδος ὡς ζεύγη παραδειγματικῆς φιλίας ἀναφέρονται ὁ Κᾶστωρ καὶ ὁ Πολυδεύκης, ὁ Θησεύς καὶ ὁ Πειρίθους, ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ ὁ Πάτροκλος, ὁ Ὀρέστης καὶ Πυλάδης.

Περίφημος ἦτο καὶ ἡ φιλία δύο ἐπισήμων ἀνδρῶν τῶν Θηβῶν, τοῦ Πελοπίδου καὶ τοῦ Ἐπαμεινώνδου, οἱ ὁποῖοι ἠνωμένοι καὶ πιστοὶ κατέστησαν ἔνδοξον καὶ ἰσχυρὰν τὴν πατρίδα τῶν.

Λέγουν ὅτι εἰς τινὰ μάχην ὁ Πελοπίδας ἐπτὰ πληγὰς λαβὼν ἔπεσεν ἐντὸς σωροῦ πληγωμένων. Ὁ Ἐπαμεινώνδας ἂν καὶ ἐνόμιζεν ὡς φονευθέντα ἐκ τῶν τῶν πληγῶν τὸν Πελοπίδαν, ὁρμᾷ νὰ σώτῃ τὸ σῶμα καὶ τὰ ὄπλα τοῦ φίλου διὰ νὰ μὴ πέσουν εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν. Πολεμεῖ μετὰ ἐκτακτὸν γενναϊότητα, πληγόνεταί καὶ αὐτὸς εἰς τὸ στῆθος μὲν διὰ λόγῃς, εἰς τὸν βραχίονα δὲ διὰ ξίφους, ἀλλὰ δὲν δειλιά, προχωρεῖ, ἀπωθεῖ τοὺς ἐχθρούς καὶ γίνεται κύριος τοῦ σώματος καὶ τῶν ὀπλῶν τοῦ Πελοπίδου. Ἀλλὰ φαντάζεσθε τὴν ἀγαλλίασίν του ὅταν εἶδεν ὅτι ὁ Πελοπίδας ἔζη ἀκόμη καὶ ὅτι ἔσωσε ὅχι μόνον ὃ τι ἐνόμιζε,

ἀλλὰ καὶ μεγαλειότερον, αὐτὴν τὴν ζωὴν τοῦ μεγαλόφρονος φίλου του.

Παροιμιώδης εἶνε καὶ ἡ φιλία τοῦ Δάμωνος καὶ Φιντίου.

Πῶς ἀνατρέφονται οἱ μικροὶ αὐτοκρατορικοὶ πρίγκιπες τῆς Κίνας.

Ἡ ἀγωγή τῶν αὐτοκρατορικῶν πρίγκιπων τῆς Κίνας εἶνε ἐκ μικρᾶς ἡλικίας πολὺ αὐστηρά. Οἱ πρίγκιπες σηκώνονται εἰς τὰς τέσσαρας τῆς πρωίας, τὸ δὲ πρῶτον μάθημά των εἶνε ἡ κινεζικὴ φιλολογία, τὴν ὁποίαν διδάσκονται ἀπὸ τὸν αὐτάρχη των. Ὁ διδάσκαλος οὗτος ἅμα ἰδὼν εἰσερχόμενον τὸν αὐτοκρατορικὸν μαθητὴν του, σηκώνεται ἀπὸ τὴν ἔδραν του καὶ περιμένει ὄρθιος ἕως οὗ ὁ πρίγκιψ πρῶτος τῷ κάμῃ ὑπόκλινσιν, ἔπειτα δὲ ὑποκλίνεται καὶ αὐτός. Μετὰ τὴν παράδοσιν, ὁ μαθητὴς μελετᾷ κατ' ἰδίαν τὸ μάθημα, ἔπειτα δὲ ἐπιστρέφει εἰς τὴν θέσιν του, ἀφίνει τὸ βιβλίον του πλησίον τοῦ διδασκάλου καὶ λέγει ἀπ' ἑξῆς τὸ μάθημά του. "Ἄν τυχὸν ὁ πρίγκιψ δὲν τὸ ἔμαθε καλῶς, ὁ διδάσκαλος προστάσσει ἕνα ἐκ τῶν περιστοιχιζόντων αὐτὸν ὑπηρετῶν νὰ φέρῃ τὴν ράβδον καὶ ἐτοιμάζεται νὰ δώσῃ μικρὰν τιμωρίαν. Ἀλλὰ τὸ παράδοξον εἶνε ὅτι δὲν δέρει τὸν πρίγκιπα, ἀλλ' ἄλλους. Ἐκαστος πρίγκιψ συνοδεύεται ἀπὸ ὀκτὼ συμμαθητᾶς, οἱ ὁποῖοι ὀνομάζονται «χα-χα τσού» καὶ οἱ ὁποῖοι μελετᾶσι τὰ ἴδια μαθήματα μετὰ τοῦ κυρίου των. Ὅταν λοιπὸν ὁ διδάσκαλος θέλῃ νὰ τιμωρήσῃ τὸν αὐτοκρα-

τορικὸν μαθητὴν του ράβδιζει ἀντ' αὐτοῦ τοὺς συμμαθητᾶς του, τοὺς ὁποῖους ὁμως καὶ ἐπαινεῖ καὶ ἀνταμειβεῖ διὰ βραδείων ὅταν ὁ πρίγκιψ ἔμαθε καλῶς τὸ μάθημά του.

Μετὰ τὰ μαθήματα ἔρχονται αἱ σωματικαὶ ἀσκήσεις, ἧτοι γυμναστικὴ, ἱππασία, τοξευτικὴ, ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν καὶ ὁδηγίαν πολλῶν εἰδικῶν διδασκάλων. Καθ' ὅλην λοιπὸν τὴν ἡμέραν οἱ πρίγκιπες εἶνε ἠναγκασμένοι ν' ἀσκῶνται πνευματικῶς καὶ σωματικῶς, μόλις δὲ κατὰ μικρὰ τινα διαλείμματα λαμβάνουν καιρὸν νὰ φάγουν ὄρθιοι ὀλίγον φαγητόν, οὐδέποτε δὲ εἰς τὴν τράπεζαν. Τὸ ἐσπερὰ κατακλίνονται λίαν ἐνωρίς.

Μία δὲ ἐκ τῶν τερπνοτέρων διασκεδάσεων τῶν πρίγκιπων τῆς Κίνας εἶνε καὶ ἡ λύσις τῶν κινεζικῶν συνδυασμῶν, εἰδους πνευματικῶν ἀσκήσεων, τοὺς ὁποῖους καὶ ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ θὰ ἀρχίσῃ νὰ σᾶς προτείνῃ ἀπὸ τοῦ νέου ἔτους, βεβαίᾳ οὕσα ἐκ τῶν προτέρων ὅτι πολὺ θὰ διασκεδάσετε μετὰ αὐτοὺς καθὼς πολὺ διασκεδάζουσι καὶ οἱ πρίγκιπες τῆς Κίνας.

Οἱ μεγαλειότεροι ναοὶ τῆς Εὐρώπης.

Ὁ ἐν Ῥώμῃ ναὸς τοῦ Ἁγίου Πέτρου ἡμπορεῖ νὰ περιλάβῃ 54,000 ἀνθρώπους, ὁ ἐν Μιλάνῳ καθεδρικός ναὸς 37,000, ὁ ἐν Λονδίνῳ τοῦ Ἁγίου Παύλου 25,000, ἡ Ἁγία Σοφία ἐν Κωνσταντινουπόλει 23,000, ὁ τῆς Παναγίας τῶν Παρισίων 21,000, ὁ καθεδρικός τῆς Πίζης 13,000, ὁ τοῦ Ἁγίου Μάρκου ἐν Βενετίᾳ 7,000.

Ἀκριδὰ αὐγά.

Τὸν καιρὸν κατὰ τὸν ὁποῖον δὲν ὑπῆρχον ἀκόμη σιδηρόδρομοι, οἱ ἄνθρωποι ἐταξίδευον μετὰ ἀμάξας ἢ

λεωφορεῖα, ὅπως ἀκόμη εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Γεώργιος Α'. ταξειδεύων μετὰ ἀμάξαν ἐστάθη εἰς ἓν χωρίον διὰ νὰ ἀλλάξῃ ἵππους. Ἐν ᾧ δὲ οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἐφρόντιζον ν' ἀντικαταστήσωσι τοὺς κουρασθέντας ἵππους μετὰ ἄλλους ζωηροὺς καὶ ἀκμαίους, ὁ βασιλεὺς εἰσῆλθεν εἰς μικρὸν ξενοδοχεῖον καὶ διέταξε τὸν ξενοδόχον νὰ τῷ φέρῃ ταχέως δύο αὐγάς.

Μετ' ὀλίγον οἱ ἵπποι ἐξεύχθησαν, ὁ βασιλεὺς ἀνέβη εἰς τὴν ἀμάξαν, καὶ ἠτοιμάσθη ν' ἀναχωρήσῃ· ἀλλ' εἰς ἐκ τῶν αὐλικῶν, τεταραγμένος, πλησιάζει εἰς τὴν θυρίδα τῆς ἀμάξης.

— Μεγαλειότατε, ὁ ἄθλιος αὐτὸς ξενοδόχος ζητεῖ ἑκατὸ λίρας στερλίνας διὰ τὰ αὐγά, τὰ ὁποῖα τοῦ ἐκάματε τὴν τιμὴν νὰ φάγετε εἰς τὸ ἐλεεινόν του χάνι.

— Εἰπέτε του νὰ ἔλθῃ ἐδῶ, διέταξεν ὁ βασιλεὺς. Ὁ ξενοδόχος ἦλθε, κρατῶν τὸν σκούφον του εἰς τὴν χεῖρα, κάμων ἀκαταπαύστους ὑποκλίσεις.

— Μπάρμπα, τῷ λέγει ὁ βασιλεὺς, φαίνεται ὅτι τ' αὐγά εἶνε πολὺ σπάνια εἰς τὸ χωρίόν σου, καὶ δι' αὐτὸ τὰ πωλεῖς τόσο ἀκριδὰ.

— Ὡ, ὅχι, Μεγαλειότατε, ἀπαντᾷ ὁ ξενοδόχος, ὑφόντων πρὸς τὸν βασιλέα τὴν ἐξυπνὴν μορφήν του τὰ αὐγά δὲν εἶνε σπάνια ἐδῶ· ἔχομε πληθὺς· μονάχα οἱ βασιλεῖς εἶνε σπάνιοι. Ὅταν λοιπὸν ἡ τύχη μᾶς στείλῃ ἕνα μεγάλο βασιλέα σὰν τὴν Μεγαλειότητά σου, αἱ, τότε πῶς νὰ μὴν ἀκριδῇουν τ' αὐγά, Μεγαλειότατε ;

Ὁ βασιλεὺς μειδιῶν προσέταξε νὰ πληρώσωσι τὰς ἑκατὸν στερλίνας λίρας εἰς τὸν ξενοδόχον τοῦ χωρίου.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Μπεμπὲς βλέπων ἕνα κύριον φαλακρὸν, ἐρωτᾷ τὴν μαμὰ του, δεκνύνων τὴν γυνὴν κεφαλὴν αὐτοῦ :

— Μαμὰ, τοὺς μεγάλους ἐκεῖ ἐπάνω τοὺς δέρνουν· ὅταν κάνουν ἄταντα ;

Ἐστᾷλη ὑπὸ τῆς Ἀκακίας.

*

Ἡ μήτηρ συλλαμβάνει τὸν Ἀντωνάκην τρώγοντα τὸ γλυκὸ.

— Δὲν μού λές, τί θάλεγες σὺ ἂν ἔβλεπες ἄλλον νὰ τρώγῃ τὸ γλυκὸ ;

— Θὰ ἔλεγα ὅτι ἦτο τυχερός ! ἀπαντᾷ ὁ Ἀντωνάκης.

Ἐστᾷλη ὑπὸ τοῦ Μαρμαίροντος Ἀστέρου.

*

— Ἀλέκο, δώσέ μου, σὲ παρακαλῶ, τὴν ζαχαριέρα, λέγει ἡ Φιφὴ εἰς τὸν ἀδελφόν της ἐνῷ ἔπινε τὸν καφέ της.

Καὶ ὁ Ἀλέκος κενώνει ἀπαθῶς τὴν ζαχαριν εἰς ἕνα πιάτο, καὶ δίδει τὴν ζαχαριέρα εἰς τὴν ἀδελφὴν της.

Ἐστᾷλη ὑπὸ τῆς Πασχούσης Κρήτης.

Ὁ Κουφιοκεφαλᾶκης μεταβαίνει εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ φίλου του Νίκου, ἀλλ' ὁ Νίκος εἶνε ἀπών.

— Τὸ ὄνομά σας ; ἐρωτᾷ ὁ ὑπηρέτης.

— Ἀ ! δὲν πειράζει ! μετὰ γινώριζε πολὺ καλὰ ὁ Νίκος.

Ἐστᾷλη ὑπὸ Πύρου τοῦ Ἡπειρώτου.

Ἡ κυρία Εὐκλείδου εἰσερχεται δρομαίως εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου εὕρισκετο ὁ υἱὸς της Νίκος καὶ τῷ λέγει :

— Τρέξε γρήγορα νὰ φωνάξῃς τὸν ἰατρόν, ἡ Φωρὴ κατὰ πῃ μίαν πεντάραν !

Καὶ ὁ Νίκος μετ' ἀπορίας :

— Εἰ καὶ ἔχετε σκοπὸ νὰ δώσετε δέκα δραχμὰς κούρα γιὰ νὰ κερδίσετε μίαν πεντάραν μόνον !

Ἐστᾷλη ὑπὸ τῆς Ἰπολατίδος.

*

Ἡ μαμὰ ἐπιπλήττει τὴν Λιλίκα δι' ἐν σφάλμα της.

— Μάλιστα, κυρία, αὐτὸ ποῦ ἔκαμες ἦτο πολὺ κακὸ, καὶ γιὰ τιμωρία σου θὰ τὸ πῶ εἰς ὅλους ὅσους γνωρίζομεν, νὰ σὲ μάθουν τί ἀνόητη εἶσαι.

Ἡ Λιλίκα μένει σκεπτικὴ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, καὶ ἔπειτα μετὰ ὕψος ἀδιαφορίας λέγει :

— Εἰ καὶ τί μὲ τοῦτο ; ἐκεῖνοι ποῦ δὲν τοὺς γνωρίζομε εἶνε πολὺ περισσότεροι.

Ἐστᾷλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Ἑλλήνου.

*

Ὁ Γιαννάκης πρὸς τὸν μητέρα του :

— Μὰ, γιατί, μαμὰ, παραπονεῖσαι ἐναντίον μου αἰώνως, εἶμαι κακὸς τάχα ;

— Ναί, Γιαννάκη, εἶσαι κακὸς, πολὺ κακὸ παιδί !

— Εἰ ! τότε πρέπει νὰ εὐχαριστήσῃς τὸ Θεὸ ποῦ δὲν ἐγεννήθηκα δίδυμος.

Ἐστᾷλη ὑπὸ τῆς Νεράιδας τῆς Δίμνης.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αι λύσεις θα δημοσιευθῶσιν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 30 Νοεμβρίου]

95. Συλλαβόγριφος.

Τοῦ πρώτου μου ἡμίσεως σύ μόνον εἶσαι ἡ πηγὴ.
Τὸ δεύτερον, ἂν καὶ μικρόν, εἶνε ὁλόκληρος ἡ γῆ.
Τὸ σύνολον ταῖς γυναιξὶ μέγαλον κόσμον φέρει.
Μὲ καταστρέφει δ' αὐθωρὶ πᾶς ὅστις μὲ προφέρει.

[Ἐστὼν ὑπὸ τῆς Νεφέρας τῆς Λίμνης.]

96. Λεξιγρίφος.

Τὸ πρῶτον σ' ἀποτρέπει, τὸ ἄλλο σὲ προστάζει
Τὸ σύνολόν μου βλέπον τούτ' Ἑλληνας τρομάζει.

[Ἐστὼν ὑπὸ τοῦ Ἀφρικανοῦ Λέντοτος.]

97. Στοιχειόγριφος.

Εἰς ἀρχαιοτάτους χρόνους ἀπὸ τὰ νερὰ ἀνῆλθον,
Εἰς θεὸς νὰ γεννηθῇ.
Ἐκοψαν τὴν κεφαλὴν μου καὶ ἀπὸ τὸ πῦρ ἐξῆλθον
Ὁ θεὸς νὰ σταυρωθῇ.

[Ἐστὼν ὑπὸ τῆς Κυανῆς Βίβλου.]

98. Μωσαϊκόν.

Ἡ δύσις ἡ ἀνατολή, ἡ ἀνοιξις, ἡ φύσις
Καὶ οἱ ἱστοὶ τῶν πλοίων μας, τῶν Καλαμῶν τὰ σῦκα,
Ἐγκλείουν τὰ συστατικά τοῦ πρέπει νὰ ζητήσης
Νὰ σχηματίσης τὸν καρπὸν τοῦ ἔχει τόση γλύκα.

[Ἐστὼν ὑπὸ τῆς Βοιωτῆς Γάτας.]

99—101. Μεταμορφώσεις.

Α'.) Ἡ σαῦρα δι' ἐπτά μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ λέων.
Β'.) Ἡ γαλῆ δι' ὀκτώ μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Δανός,
Γ'.) Ὁ τάφος δι' ὀκτώ μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ λί-
κρον.

[Περὶ τοῦ τρόπου τῆς λύσεως τῶν μεταμορφώσεων ἴδε
τὰς ἐν σελ. 112 τοῦ προηγούμενου φυλλαδίου ὁδηγίας.]

102—105. Ἀστεῖα περὶ ῥάμματα.

Α'.) Ὁ γάτος εἶνε θέσις τῶν φυτῶν.
Β'.) Ὅταν παρουσιάζεται ἡ χώρα τῆς νίκης ὁ μὲν ἔνο-
χος τρέχει, ὁ δὲ ἀθῶος ραίνει ἀτάραχος.

[Ἐστὼν ὑπὸ τῆς Γλυκεῖας Αὐγῆς.]

104—107. Κεκρυμμένα ὀνόματα πτηνῶν.

α'.) Πάντα ὁμοῦ τὰ ὅσα ἀποτελοῦσι τὸν σκελετόν.
β'.) Πυρπολικὸν τοῦ Κανάρη ὀνομάζεται εἰς τῶν συν-
δρομητῶν τῆς «Διαπλάσεως».
γ'.) Ἐνίοτε βραχεῖα ἡδονὴ μακρὰν τίκτει λύπην.
δ'.) Ὅσοι κατοικοῦσιν εἰς ἀνήλια δωμάτια ὑπόκεινται
εἰς ἀσθενείας.

[Ἐστὼν ὑπὸ τῆς Ἡρακλείου Μαρούνης.]

108. Πρόβλημα.

Ὁ Κουφιοκεφαλῆς ἦνοιξε κουρεῖον καὶ ἔχει, φαίνεται,
ἀρκετὴν πελατεῖαν. Πόσα ἄνθρωποι, ἂς κρίνῃ ἕκαστος
ἀπὸ τὸ ἐξῆς περιστατικόν :

Τρεῖς ἄνθρωποι εἰσῆλθον εἰς τὸ κουρεῖον τοῦ νὰ κουρευ-
θοῦν. Ὁ πρῶτος ἀφοῦ ἐκουρεύθη ἐρωτᾷ τὸν Κουφιοκεφα-
λῆν πόσον ἔπρεπε νὰ πληρώσῃ, αὐτὸς δὲ τῷ λέγει :
«Ἀνοίξατε, παρακαλῶ, αὐτὸ το σурτάρι, διπλασιάσατε
ὅσα λεπτὰ εὑρετε μέσα καὶ πάρτετε 40 λεπτὰ ῥέστα.»

Ὁ πελάτης ἔκαμεν ὅτι τῷ εἶπεν ὁ Κουφιοκεφαλῆς καὶ
ἀπῆλθε.

Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ἐπλήρωσε καὶ ὁ δεύτερος καὶ ὁ
τρίτος. Ὅταν δὲ ἀνεχώρησε καὶ ὁ τρίτος, ἦνοιξε τὸ συρ-
τάρι ὁ Κουφιοκεφαλῆς νὰ μετρήσῃ τὰ κέρδη του, ἀλλὰ
δὲν εὑρῆκε οὔτε ἓν λεπτὸν μέσα.

Πόσα λεπτὰ περιείχε τὸ сурτάρι εἰς τὴν ἀρχήν ;

[Ἐστὼν ὑπὸ τῆς Ἀκακίας.]

109. Ἀπροσδόκητον.

Διατὶ ὁ ἐπιμελέστατος Δημητράκης τὴν ἐπαύριον τῆς
ἐορτῆς του δὲν εἶπε μᾶθημα ;

[Ἐστὼν ὑπὸ τοῦ Κορυδαλοῦ.]

110—114. Συμφωνόγριφοι.

Τῇ βοήθειᾳ τῶν κάτωθι φωνηέντων σχηματίσων πέντε
λέξεις ὧν ἕκαστη νὰ περιέχῃ τρία διάφορα σύμφωνα.

Ἡ τάξις τῶν φωνηέντων δύναται νὰ μεταβληθῇ.

Αἱ σχηματισθῆσθαι λέξεις θὰ σημαίνωσι τὰ ἐξῆς :

1) Θεὸν τῆς μυθολογίας. 2) Πτηνόν. 3) Ρωμαῖον ποιητὴν.
4) Νῆσον εὐρωπαϊκὴν. 5) Τετράποδον.
α'.) ΗΕ. β'.) ΥΟ. γ'.) ΟΑΙΟ. δ'.) ΑΙΕΙ. ε'.) ΩΑΗ.

[Ἐστὼν ὑπὸ Πύργου τοῦ Ἡπειρώτου.]

115—125. Μαγικὸν γράμμα.

Διὰ τῆς ἀνταλλαγῆς ἐνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτω
δέκα λέξεων μεθ' ἐνὸς συμφώνου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ
σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις.

Θεωρία, ἄθος, βοσκός, ὄρμος, ῥικνός, λοφία, γάμος,
λόχη, δίαίτα, ἄρκεϊ.

[Ἐστὼν ὑπὸ τῆς Ἀλκυόνος.]

126. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 4 7 8 9 10 11 4 12 = Πτηνόν.
2 8 5 3 4 1 = Τετράποδον.
3 4 7 8 = Φυτόν.
4 9 10 3 4 1 = Ποιητής.
5 11 8 7 10 = Φωνὴ ζῴου τινός.
6 8 3 3 4 1 = Δύναμις τῆς ψυχῆς.
7 5 1 10 3 8 = Νῆσος.
8 3 7 2 4 1 = Θηρίον.
9 8 3 2 4 1 = Ὄνομα κύριον.
10 3 8 = Θεά.
11 5 3 8 = Μουσικὸν ὄργανον.
12 5 3 4 1 = Νῆσος.

[Ἐστὼν ὑπὸ τοῦ Πυρπολικοῦ τοῦ Κανάρη.]

127. Ἀκροστοιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦ-
σι τὸ ὄνομα ἀρχαίου βασιλέως.

1. Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 2. Κράτος τῆς Εὐρώπης. 3. Μέ-
ρος τοῦ χρόνου. 4. Νῆος; τῆς Ἑλλάδος. 5. Φυσικὸν φαι-
νόμενον. 6. Τετράποδον. 7. Πολύτιμος λίθος. 8. Πτηνόν.
[Ἐστὼν ὑπὸ τῆς Ἰωάννου Α. Βιδάλη.]

128. Ἑλληνοσύμφωνον.

Ο'·ι·—ὦ·ι·ᾷ—ἀ·ὸ—ὀ·ῆ—ᾱ—ο·ῖ·ι·ῆ—ε·—ὀ·ῖ·ο·
—ἀ·ὸ—αἰ·ῖ·ῆ.

[Ἐστὼν ὑπὸ τῆς Πράσινης Γουστέρτσας.]

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 30 Σεπτεμβρίου πνευματικῶν ἀσκήσεων.

70. Μαχαίρι, (Μά, χαίρει). — 71. Γεώργιος, γεωργός.
— 72. Ὁ λύκος. — 73. α'.) Ἀδάμας. β'.) Παναμάς. γ'.)
Ἀναῖας. δ'.) Μολοσσός. ε'.) Ὁβολός. ς'.) Ἀγραφα. ζ'.)
Κόδορος. — 74. ΑΓ—ΚΙ—Α.—75. ΣΕΙΣΟΠΙΓΙΕ
—76. Ὁ Σωρρό. ΚΙ—ΘΑ—ΡΑ ΜΕΛΕ Α ΓΡΙΕ
νιος (Σώφρων Α—ΡΑ—ΓΕ ΧΕΑ Ι ΔΩΝ
νός). — 77. (Ἡ λύσις τῆς Σεισου- ΤΡΕ Γ ΩΝ
πίδας θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ φυλλάδιον ΟΡ Ν ΙΕ
τῆς 30 Νοεμβρίου ὅπως δοθῇ κειρὸς ΦΑΣ Ι ΑΝΟΣ
περισσότερο; εἰς τοὺς δυναμένους νὰ συνθέσωσι τὸ ζητού- ΦΟΙΝΙΚ Ο ΠΤΕΡΟΣ
μενον ἐξάστιχον). — 78. Ἡ ἀνταλλαγή γίνεται διὰ τοῦ ΚΥΚ Ν ΟΕ
φωνήεντος; ε, αἱ δὲ σχηματίζονται λέξεις εἶνε: Λεῖος, κε-
ρνώ, κέρκος, στενάζω, ἑλατος, ἑλαρος, πιέζω, εἰρμός, ἔτνος,
ἑλκος. —

79. Χάριν ποτὲ μὴ λησμονῆς, κακὸν μὴν ἐνθυμῆσαι
Δίδε καλὸν ἀντὶ κακοῦ, ποτὲ μὴν ἐκδικῆσαι.

— 80. ΝΑΠΟΛΕΩΝ (Νύξ, ἀργά, πόλις, ὄρος, λίμνη, ἐρ-
χομαι, ὠχρός, νόσος. — 81. ΙΘΑΚΗ (Ἰάσων, Θεσεύς,
Ἀδμητος, Κάστωρ Ἡρακλῆς).

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ. — ΚΑΤ' ΕΠΙΤΟΜΗΝ ΥΠΟ Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΥ
[Συνέχεια. ἴδε σελ. 113.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΔ'

ΠΡΩΤΗ ΔΟΚΙΜΗ. — ΜΕΓΕΘΥΝΣΙΣ ΤΟΥ ΑΕΤΟΥ.

— ΔΕΥΤΕΡΑ ΔΟΚΙΜΗ. — ΑΝΑΒΟΛΗ — ΠΡΟΤΑΣΙΣ ΒΡΙΑΝ. —

ΠΡΟΤΑΣΙΣ ΙΑΚΩΒΟΥ. — ΟΜΟΛΟΓΙΑ. — ΥΨΗΛΑ ΕΝ ΤΩ

ΜΕΣΩΙ ΤΗΣ ΝΥΚΤΟΣ. — ΤΙ ΦΑΙΝΕΤΑΙ. —

ΥΠΩΥΧΡΟΣ ΑΝΕΜΟΣ — ΛΥΣΙΣ.

Τὴν πρωτὰν τῆς 25 Νοεμβρίου ὁ Βριάν καὶ

ὁ Βάξτερ ἤρχισαν
τὴν ἐργασίαν. Ἐὰν
ἦσαν δυνατότεροι
εἰς τὴν μηχανικὴν,
θὰ εὕρισκον διὰ μα-
θηματικῶν ὑπολο-
γισμῶν πόσον βά-
ρος ἔπρεπε νὰ ἔχῃ
ὁ αἰτός, πόσην ἐπι-
φάνειαν, ποῦ ἔπρε-
πε νὰ δεθῇ τὸ σχοι-
νίον κτλ. Ἐπειτα
θὰ εὕρισκον μετὰ
πόσης δυνάμεως θὰ
ἀνέβαινεν ὑψηλά,
καὶ πόσον ὑψηλὰ
θὰ ἀνέβαινε, καὶ
πόσην δύναμιν ἔ-
πρεπε νὰ ἔχῃ τὸ
σχοινίον διὰ νὰ ἀν-
θῇ.

Ἀλλ' ἐπειδὴ
δὲν ἦσαν μηχανι-
κοί, περιορίσθησαν
νὰ αὐξήσωσι τὴν
ἐπιφάνειαν τοῦ α-
ετοῦ διὰ τῆς προσ-
θήκης καὶ ἄλλων
ξύλων καὶ ἄλλου
υφάσματος. Εἰς τὴν
ἐργασίαν ταύτην ἡ
Καίτη ἐφάνη χρη-
σιμωτάτη, διότι ἔρ-
ραπτε μετὰ πολ-
λῆς ἐπιτηδεύτητος
καὶ ταχύτητος βε-
λόνα δὲ καὶ κλω-
στή ἦσαν ἀφθονώτατα ἐν τῷ σπηλαίῳ.

Ἀφ' οὗ δὲ καλῶς ὑπελόγησαν, ὅπως ἡδύνατο
ποῦ θὰ κρεμασθῇ τὸ βάρος τὸ ὅποιον ἐμελλε νὰ
σηκώσῃ ὁ αἰτός, ἔδωσαν τὰ κατάλληλα σχοινία, τὰ
κοινῶς λεγόμενα ζύγια, οὕτως ὥστε τὸ βάρος νὰ
κρέμαται εἰκοσι πόδας ὑποκάτω τοῦ αἰτοῦ. Ἡ τοί-

ΕΤΟΣ 11^{ον}. — ΤΕΥΧΟΣ 21^{ον}

μασαν σχοινίον χιλίων διακοσίων ποδῶν τὸ μήκος,
διὰ τοῦ ὁποίου, ἀφαιρουμένης τῆς καμπύλης, θὰ
ὑψοῦτο ὁ αἰτός περὶ τοὺς ὀκτακοσίους πόδας.

Τέλος δὲ διὰ νὰ μετριάσωσιν ὅσον τὸ δυνατόν
τὸν κίνδυνον, ἐὰν τυχὸν ἐκόπτετο τὸ σχοινίον ἢ ἐσχί-
ζετο ὁ αἰτός καὶ ἐπίπτε, ἐσκέφθησαν νὰ τον ὑψώ-
σωσιν ὑπεράνω τῆς λίμνης, ὥστε, ἂν πέσῃ ὁ αἰτός

νὰ ὑψῆς, νὰ πέσῃ
εἰς τὴν λίμνην καὶ
νὰ σωθῇ κολυμβῶν.

Καὶ ἰδοὺ ὁ αἰτός
ἔτοιμος.

Εἶχε σχῆμα ὀ-
κτάγωνον καὶ ἐπι-
φάνειαν ὀγδοήκοντα
τετραγωνικῶν μέ-
τρων ἢ ἀκτίς του
ἦτο δέκαπέντε πο-
δῶν καὶ ἑκάστη τῶν
πλευρῶν τεσσάρων
περίπου. Ἡ δύνατο
δὲ νὰ ἀνυψώσῃ βά-
ρος ἑκατὸν εἰκοσι
λιτρῶν (47 περίπου
ὀκάδων).

Ἀντὶ δὲ πλοια-
ρίου ἐμελλον νὰ
κρεμάσωσιν εἰς τὸν
αἰτὸν κόψινον, ἐξ
ἐκείνων τοὺς ὁποί-
ους ἔχουσι τὰ πλοῖα
καὶ τοὺς μεταχειρί-
ζονται εἰς διάφορους
χρεῖας.

Ἀλλὰ ὅταν ὁ
αἰτοναύτης θελήσῃ
νὰ τον κατεβάσω-
μεν, πῶς θὰ μᾶς
το γνωστοποιήσῃ;
ἠρώτησεν ὁ Γόρδων
καὶ ὁ Δόνιφαν τὸν
Βριάν.

— Πράγμα εὐκο-
λῶτατον, ἀπεκρίθη

ὁ Βριάν. Ἐσκέφθημεν ὁ Βάξτερ καὶ ἐγὼ καὶ ἐπενοή-
σαμεν ἓνα τρόπον λαμπρότατον. Θὰ πάρωμεν σπάγ-
γον ὅσον εἶνε τὸ μήκος τοῦ σχοινίου, καὶ θὰ δέσωμεν
τὴν μίαν ἄκρην εἰς τὸ πλοῖαριον καὶ τὴν ἄλλην θὰ
τὴν ἔχωμεν ἡμεῖς. Θὰ περάσωμεν δὲ εἰς τὸν σπάγ-
γον μίαν σφαῖραν μολυβδίνην τὴν ὅποιαν θὰ κρατῇ

ΤΟΜΟΣ 16^{ος} — 9

Ο ΑΕΤΟΣ ΗΡΧΙΣΕ ΝΑ ΑΝΑΒΑΙΝΗ (Σελ. 132)

ὁ ἀετοναύτης. Λοιπὸν ὅταν θέλῃ νὰ τον σύρωμεν, θὰ ἀφήσῃ τὴν σφαῖραν νὰ κυλίσῃ εἰς τὸν σπάγγον, καὶ ἡ σφαῖρα θὰ ἔλθῃ εἰς τὰς χεῖρας ἐκείνου ὁ ὁποῖος θὰ κρατῇ τὸν σπάγγον.

— Περὶφημα ! » εἶπεν ὁ Δόνιφαν.

Ἀφ' οὗ διωρθώθη καὶ ἡ δυσκολία αὕτη, ὑπελείπετο πλέον νὰ γίνη ἡ προκαταρκτικὴ δοκιμὴ. Ἡ σελήνη ἔμελλε νὰ ἀνατείλῃ περὶ ὥραν 2 μετὰ τὸ μεσονύκτιον, καὶ ἔπνεε λαμπρὸς βορειοδυτικὸς ἀνεμος οὐχὶ σφοδρὸς. Περί ὥραν 9 τὸ σκότος ἦτο βαθύτατον καὶ νέφη ἐκάλυπτον τὸν οὐρανόν· εἰς ὅποιον δὴποτε δὲ ὕψος ἂν ἀνέβαινεν ὁ ἀετός, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τον διακρίνῃ τις ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σκότους.

Ἔστησαν ἔξω τὸ βαρούλκον τοῦ Σιλώγι καὶ περιετόλμασαν τὸ σχοινίον τοῦ ἀετοῦ, ἐντὸς δὲ τοῦ κοφίνου ἐτοποθέτησαν ὁ Βριάν σάκκον χρώματος πεντήκοντα ὀκάδων, τοῦτ' ἐστὶ βάρους ἀνωτέρου καὶ τοῦ βαρυτάτου τῶν συντρόφων του.

Ὁ Δόνιφαν, ὁ Βάξτερ, ὁ Οὐίλκοξ καὶ ὁ Οὐέπ ἐστάθησαν πλησίον τοῦ ἀετοῦ, ὅστις ἦτο ἠπλωμένος καταγῆς ἐκατὸν βήματα ἀπὸ τοῦ βαρούλκου, διὰ νὰ τον ὑποδαστάζωσιν ὅταν ἀρχίσῃ νὰ ἀναβαίνει, ὁ δὲ Βριάν, ὁ Γόρδων, ὁ Σέρρης, ὁ Κρὸς καὶ ὁ Γάρνερ ἴσταντο παρὰ τὸ βαρούλκον διὰ νὰ περιστρέψωσιν αὐτὸ καὶ δίδωσι σχοινίον εἰς τὸν ἀετὸν καθ' ὅσον θὰ ἀνυψοῦτο εἰς τὸν ἀέρα.

«Εἰς προσοχήν ! » ἀνεφώνησεν ὁ Βριάν.

— Ἔτοιμοι ! ἀνεφώνησεν ὁ Δόνιφαν.

— Ἐμπρός ! »

Ὁ ἀετός ἤρχισε νὰ ὑψοῦται, ἐσείσθη ὀλίγον ὑπὸ τοῦ ἀνέμου καὶ ἐκλινεν ἐπὶ τοῦ ρεύματος τοῦ ἀέρος. « Ἀφίνετε σχοινί !... ἀφίνετε !... » ἀνεφώνησεν ὁ Οὐίλκοξ.

Ἦδὴ ὁ ἀετός ἀνέβαινε βραδέως παρασύρων τὸν κόφινον.

« Ζήτω ὁ Ἐναέριος γίγας » ἀνεφώνησαν οἱ παῖδες χωρὶς νὰ σκεφθῶσιν εἰς πόσον κίνδυνον ἐξετίθεντο.

Μετ' ὀλίγον ὁ ἀετός δὲν ἐφαίνετο :

« Κρίμα ! νὰ μὴ φαίνεται ! » ἔλεγον μετὰ φανεράς λύπης οἱ μικροί, ὁ Ἰβερσον, ὁ Γέγκινς, ὁ Δόλγς καὶ ὁ Κοστάρ.

— Μὴ λυπᾶσθε πουλάκια μου, εἶπεν ἡ κυρὰ Καίτη πρὸς τοὺς μικροὺς ! Μίαν ἄλλην ἡμέραν ὅταν δὲν θὰ εἶνε πλέον κίνδυνος, θὰ τον πετάξωμεν τὸν ἀετὸν ἡμέρα μεσημέρι καὶ νὰ του στέλλετε καὶ τηλεγραφήματα, μὰ ἂν εἴσθε φρόνιμα. »

Καὶ δὲν ἐφαίνετο μὲν ὁ ἀετός, ἀλλ' ὅμως ἡσθάνοντο οἱ παῖδες ὅτι ἡ ἀνύψωσις γίνεται κανονικῶς, σημεῖον ὅτι τὰ ζύγια εἶχον δεθῇ ὅπως ἔπρεπε.

Ὁ Βριάν διὰ νὰ βεβαιωθῇ ἀκριβῶς ἐξετόλμαζεν ὅλον τὸ σχοινίον, καὶ τοὺς χιλίους διακοσίους πόδας,

ὥστε πιθανῶς ὁ ἀετός θὰ ἀνέβῃ εἰς ὕψος ἐπτακοσίων ἢ ἑξακοσίων ποδῶν. Ἡ ἐργασία αὕτη διήρκεσε περὶ τὰ δέκα λεπτά τῆς ὥρας.

Ἀφ' οὗ ἐβεβαιώθησαν περὶ τῆς ἐπιτυχίας τῆς δοκιμῆς, ἤρχισαν νὰ στρέψωσι τὸ βαρούλκον κατ' ἀντίθετον διεύθυνσιν διὰ νὰ συναῶσιν τὸ σχοινίον καὶ καταβῇ ὁ ἀετός. Ἀλλ' ἡ ἐργασία αὕτη ἦτο δυσκολωτέρα τῆς πρώτης. Μία ὅλη ὥρα ἐχρειάσθη διὰ νὰ συναχθῶσιν οἱ χίλιοι διακοσοὶ πόδες τοῦ σχοινίου.

Ὅπως εἰς τὸ ἀερόστατον οὕτω καὶ εἰς τὸν ἀετὸν μεγίστη προσοχὴ ἀπαιτεῖται κατὰ τὴν κατάβασιν διὰ νὰ μὴ κυτῇσῃ πουθενά. Ἀλλ' εὐτυχῶς ὁ ἀνεμος ἦτο ὁμαλὸς καὶ ἡ κατάβασις ἔγινε μετὰ πάσης ἐπιτυχίας. Μετ' ὀλίγον ἡ ὀκτάγωνος μηχανὴς ἐφάνη ἐν τῇ σκιᾷ καὶ κατέβη ἐλαφρὰ ἐλαφρὰ εἰς τὸ ἔδαφος σχεδὸν ἐκεῖ ὅπουθεν εἶχεν ἐκκινήσῃ. Ἐπευφημῖαι καὶ ζήτω ὑπεδέχθησαν τὴν κάθοδον τοῦ ἐναερίου γίγαντος ὅπως καὶ τὴν ἀνοδὸν του.

Διὰ νὰ μὴ τὸν παρασύρῃ δὲ ὁ ἀνεμος προσεφέρθησαν νὰ μένωσι διὰ νὰ τον προσέχωσι τὴν νύκτα ὁ Βάξτερ καὶ ὁ Οὐίλκοξ μέχρι τῆς πρωίας.

Τὴν ἐπιούσαν, 8 Νοεμβρίου, τὴν αὐτὴν ὥραν ἔμελλε νὰ γίνη ἡ ὀριστικὴ ἀνάβασις.

Πάντες δὲ ἴσταντο ἀναμένοντες τὸ πρόσταγμα τοῦ Βριάν διὰ νὰ ἀπέλθωσιν εἰς τὸ σπήλαιον νὰ κοιμηθῶσιν. Ἀλλ' ὁ Βριάν στηρίζων τὰς χεῖράς του ἐπὶ τοῦ κοφίνου εἰσώπα καὶ ἐφαίνετο σκεπτόμενος.

Τί ἄρα γε διανοεῖτο ; Τοὺς κινδύνους τῆς ἀναβάσεως, ἢ τὴν εὐθύνην τὴν ὁποίαν ἀνελάμβανεν ἐὰν ἄφινεν ἓνα ἐκ τῶν συντρόφων του νὰ κινδυνεύσῃ ἐντὸς τοῦ κοφίνου ;

« Δὲν πηγαίνομεν ; εἶπεν ὁ Γόρδων, εἰνὲ ἀργά... »

— Μίαν στιγμὴν, εἶπεν ὁ Βριάν, Γόρδων, Δόνιφαν, περιμένετε !... Ἔχω μίαν πρότασιν...

— Λέγε, ὑπέλαθεν ὁ Δόνιφαν.

— Ἐδοκιμάσαμεν τὸν ἀετὸν μας καὶ ἡ δοκιμὴ ἐπέτυχεν. Ἀλλ' ἄρα γε εἴμεθα βέβαιοι ὅτι καὶ αὐριοῦν ὁ ἀνεμος θὰ εἶνε εὐνοϊκὸς ὅπως σήμερον ; Δι' αὐτὸ νομίζω ὅτι δὲν εἶνε φρόνιμον νὰ ἀναβάλωμεν αὐριοῦν τὴν ἀνάβασιν. »

Φρονιμωτάτη ἦτο ἡ πρότασις τοῦ Βριάν, ἀλλ' οὐδεὶς ἀπεκρίθη, πάντες ἐδίσταζον καὶ ἦτο φυσικόν, διότι ὁ κίνδυνος ἦτο μέγιστος καὶ πρόδηλος. Καὶ ὅμως ὁ Βριάν ἠρώτησε.

« Τίς θέλει νὰ ἀναβῇ ; »

— Ἐγώ ! εἶπε ζωηρῶς ὁ Ἰάκωβος.

— Καὶ ἐγώ... » ἀνεφώνησαν ταυτοχρόνως ὁ Δόνιφαν, ὁ Βάξτερ, ὁ Οὐίλκοξ, ὁ Κρὸς καὶ ὁ Σέρρης.

Καὶ ἔγινεν ὀλίγη σιωπὴ. Ἐπειτα δὲ ὁ Ἰάκωβος ἐπανέλαβεν :

— Ἀδελφέ, ἐγὼ πρέπει νὰ κάμω αὐτὴν τὴν θυσίαν... Ναί, ἐγώ... σὲ παρακαλῶ, ἀδελφέ μου... Ἀρσέ με νάναθῶ.

— Καὶ διατὶ τάχα σὺ καὶ ὄχι ἐγὼ ἢ ὁποῖος δὴποτε ἄλλος ; εἶπεν ὁ Δόνιφαν.

— Ναί !... διατὶ ; ἠρώτησε καὶ ὁ Βάξτερ.

— Διότι ἐγὼ πρέπει....

— Σὺ πρέπει ; ἠρώτησεν ὁ Γόρδων.

— Μάλιστα ! »

Ὁ Γόρδων ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ Βριάν ὡς διὰ νὰ τον ἐρωτήσῃ τί ἤθελε νὰ εἰπῇ ὁ Ἰάκωβος, ποῖαν ἔννοιαν εἶχον οἱ λόγοι του· ἀλλ' ἡσθάνθη τὴν χεῖρα τοῦ Βριάν τρέμουσαν· ἐὰν δὲ ἡ νύξ δὲν ἦτο σκοτεινὴ, θὰ ἔβλεπεν ὡχρὰς τὰς παρειὰς τοῦ φίλου του, θὰ ἔβλεπε δάκρυα ἀναδύοντα ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του.

« Λοιπὸν, ἀδελφέ ; ὑπέλαθεν ὁ Ἰάκωβος μετὰ φωνῆς δηλούσης ἀπόφασιν ἀκράδαντον παρὰ τὴν μικρὰν ἡλικίαν του.

— Δὲν ἀποκρίνεσαι, Βριάν ! εἶπεν ὁ Δόνιφαν. Ὁ Ἰάκωβος λέγει ὅτι πρέπει αὐτὸς νὰ κάμῃ αὐτὴν τὴν θυσίαν· ἀλλὰ διατὶ τάχα δὲν πρέπει καὶ ἡμεῖς ; Τί ἔκαμε λοιπὸν καὶ θέλει νὰ ἐκτεθῇ εἰς κίνδυνον ;

— Τί ἔκαμα ! ἀπεκρίθη ὁ Ἰάκωβος, τί ἔκαμα... θὰ σᾶς το εἰπῶ τώρα ἀμέσως !...

— Ἰάκωβε ! ἀνεφώνησεν ὁ Βριάν, θέλων νὰ ἐμποδίσῃ τὸν ἀδελφόν του νὰ μὴ ὀμιλήσῃ.

— Ὅχι, ὑπέλαθεν ὁ Ἰάκωβος καὶ ἡ φωνὴ του ἔτρεμεν ὑπὸ συγκινήσεως. Ἀφῆσέ με νὰ ἐξομολογηθῶ, διότι τὸ ἔχω βάρος εἰς τὴν ψυχὴν μου... Γόρδων, Δόνιφαν, ἐὰν αὐτὴν τὴν στιγμὴν εὕρισκασθε ἐδῶ... ὅλοι σας... μακρὰν ἀπὸ τοὺς γονεῖς σας... ἐγώ... ἐγὼ καὶ ὄχι ἄλλος, ἐγὼ εἶμαι ἡ αἰτία ! Ἐὰν τὸ Σιλώγι παρεσύρθη εἰς τὸ πέλαγος, ἐγώ, δὲν εἰξεύρω πῶς μοῦ ἦλθε καὶ ἔκοψα τὸ παλαμάρι μετὰ ὅποιον ἦτο δεμένον ἔξω εἰς τὴν παραλίαν ! Καὶ το ἔκαμα χάριν ἀστείότητος !... Καὶ ἔπειτα ὅταν εἶδα τὸ πλοῖον ὅτι ἐξεκίνησε τὰ ἔχασα καὶ δὲν ἐφώναξα, ἐν ᾧ ἦτο ἀκόμη καιρὸς νὰ το προφθάσω !... Καὶ μετὰ μίαν ὥραν... μέσα εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτός... εἰς τὸ πέλαγος !... Ἀ ! συγγνώμην, παιδιά, συγγνώμην !...

Καὶ τὸ δύστηνον παιδίον ἔκλαιε μετὰ λυγμῶν καὶ τὴν μίαν χεῖρα ἔφερεν εἰς τὴν καρδίαν του τὴν δὲ ἄλλην ὕψωσε καὶ ἐπανελάβε γοερῶς :

« Συγγνώμην !... »

Πάντες ἀπέμειναν κατάπληκτοι.

« Καλὰ, Ἰάκωβε, εἶπεν ὁ Βριάν. Ὡμολόγησες τὸ παῖσμά σου καὶ θέλεις νὰ κινδυνεύσῃς τὴν ζωὴν σου διὰ νὰ το ἐξαλείψῃς... ἢ τοῦλάχιστον νὰ διορθώσῃς ἐν μέρει τὸ κακὸν τὸ ὅποιον ἐπραξες... »

— Καὶ μήπως δὲν το ἐξεπλήρωσεν ; ἀνεφώνησεν ὁ Δόνιφαν, τοῦ ὁποίου ἡ γενναία φύσις ἐξεδηλώθη κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην. Μήπως δὲν ἐξετέθῃ πολλὰκις διὰ νὰ μὴ διευκολύνῃ ;... Ἀ ! Βριάν, τώρα ννοῶ διατὶ πάντοτε ἔβαζες ἐμπρὸς τὸν ἀδελφόν

σου ὁσάκις ὑπῆρχε κίνδυνος, καὶ διατὶ πάντοτε ἔτρεχε προθύμως νὰ κινδυνεύῃ !... Δι' αὐτὸ λοιπὸν ἔτρεξε νὰ εὕρῃ τὸν Κρὸς καὶ ἐμὲ μέσα εἰς τὴν οὐμίχλην... μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του !... Ναί, Ἰάκωβε μου, σὲ συγχωροῦμεν ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας, καὶ δὲν ἔχεις πλέον ἀνάγκην νὰ προσπαθήσῃς νὰ ἐξαλείψῃς τὸ σφάλμα σου. »

Πάντες εἶχον περικυκλώσῃ τὸν Ἰάκωβον· ἔδωκαν εἰς αὐτὸν τὰς χεῖράς των, καὶ ὅμως αὐτὸς δὲν ἠδύνατο νὰ καταστρίλῃ τοὺς λυγμούς. Τώρα τέλος ἐνόησαν διατὶ ὁ εὐθυμότετος πάντων τῶν μαθητῶν τοῦ ἐκπαιδευτηρίου Τσαίρμαν καὶ ὁ ζωηρότατος, εἶχε γίνη τόσον σκυθρωπὸς καὶ κατηγρῆς, διατὶ πάντοτε ἤθελε νὰ εἶνε μόνος καὶ μακρὰν τῶν συντρόφων του !... Ἐπειτα κατὰ προτροπὴν τοῦ ἀδελφοῦ του, ἐξ ἰδίας μάλιστα θελησέως πολλάκις τὸν εἶδον οἱ σύντροφοί του κινδυνεύοντα, καὶ ὅμως ἐνόμιζεν ἔτι ὅτι αἱ θυσίαι του αὐταὶ δὲν ἦσαν ἀρκεταί· ἤθελε νὰ ἐκτεθῇ εἰς μεγαλύτερους κινδύνους χάριν τῶν ἄλλων.

Ὅτε δὲ παρήλθεν ὀλίγον ἡ σφοδρὰ συγκίνησις του καὶ ἠδυνήθη νὰ ἀνοίξῃ τὸ στόμα του, καὶ τότε πάλιν εἶπε :

« Βλέπετε... ἐγὼ πρέπει νὰ πάγω... ἐγὼ μόνος μου !... δὲν λέγω καλὰ, ἀδελφέ μου ; »

— Πολὺ καλὰ, Ἰάκωβε μου, » εἶπεν ὁ Βριάν λαμβάνων αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Καὶ ὁ Δόνιφαν δὲ καὶ οἱ λοιποὶ παῖδες ἐνόμισαν πρέπον νὰ πεισθῶσιν εἰς τοὺς λόγους τοῦ Ἰακώβου, καὶ νὰ τον ἀφήσωσι νὰ ἀναβῇ αὐτός.

Ὁ δὲ Ἰάκωβος ἔθλιψε τὴν χεῖρα τῶν συντρόφων του, εὐχαριστῶν αὐτοὺς καὶ ἡτοιμάσθη νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν κόφινον ἐκ τοῦ ὁποίου εἶχεν ἀφαιρεθῇ ὁ σάκκος τοῦ χρώματος.

Πρὶν δὲ εἰσελθῇ, ἐστράφη πρὸς τὸν ἀδελφόν του, ὅστις ἴστατο ἀκίνητος ὀλίγα βήματα ὀπισθεν τοῦ βαρούλκου.

« Νὰ σε φιλήσω, ἀδελφέ μου ! » εἶπεν ὁ Ἰάκωβος.

— Μάλιστα, ἀδελφέ μου... ἔλα, εἶπεν ὁ Βριάν καταστέλλων τὴν σφοδρὰν συγκίνησίν του. Ἡ μᾶλλον, ἐγὼ πρέπει νὰ σε φιλήσω, διότι ἐγὼ θὰ ἀναβῶ.

— Σὺ ! ἀνεφώνησεν ὁ Ἰάκωβος.

— Σὺ !... σὺ !... ἐπανελάβον ὁ Δόνιφαν καὶ ὁ Σέρρης.

— Μάλιστα ! ἐγώ. Διότι τὸ σφάλμα τοῦ Ἰακώβου εἶπε αὐτὸς ὁ ἴδιος τὸ ἐξαγοράσῃ εἴτε ὁ ἀδελφός του, εἴνε ἐν καὶ τὸ αὐτό. Καὶ ἔπειτα ὅταν ἐγὼ ἐσκέφθην νὰ χρησιμοποιήσωμεν τὸν ἀετὸν, νομίζετε ὅτι ἐσκόπευον νὰ ἀφήσω ἄλλον νὰ ἐκτελέσῃ τὸ σχέδιόν μου ;

— Ἀδελφέ μου, ἀνεφώνησεν ὁ Ἰάκωβος, σὲ παρακαλῶ !

— "Οχι, Τάκωδε !

— Τότε λοιπόν, είπε ο Δόνιφαν, απαιτώ και εγώ να . . .

— "Οχι, όχι, Δόνιφαν ! απεκρίθη ο Βριάν μετά τόνου φωνής όστις δέν έπεδέχετο αντίρρησην. Έγώ θα άναβώ ! . . . Τό θέλω . . .

— "Αχ! Βριάν, εγώ έμάντευσα», είπεν ο Γόρδων Ολίβων την δεξιάν του.

Ο Βριάν έκαμε τον σταυρόν του και παρευθύς επήδησεν έντός του κοφίνου και άφ'ού έτοποθετήθη άσφαλώς και έν άνέσει, είπε να στήσωσι τον άετον όρθιον και να τον άπολύσωσι.

Ο άετός άφ'ού έκλινε προς τον άνεμον ήρχισε να αναβαίνει κατά πρώτον βραδέως· έπειτα δέ ο μέν Βάξτερ, ο Ούίλκοξ, ο Κρός και ο Σέρβης ιστάμενοι προς τό βαρούλκον απέλυον τό σχοινίον, ο δέ Γάρνερ εκράτει τον σπάγγον όστις διήρχετο διά μέσου των δακτύλων του.

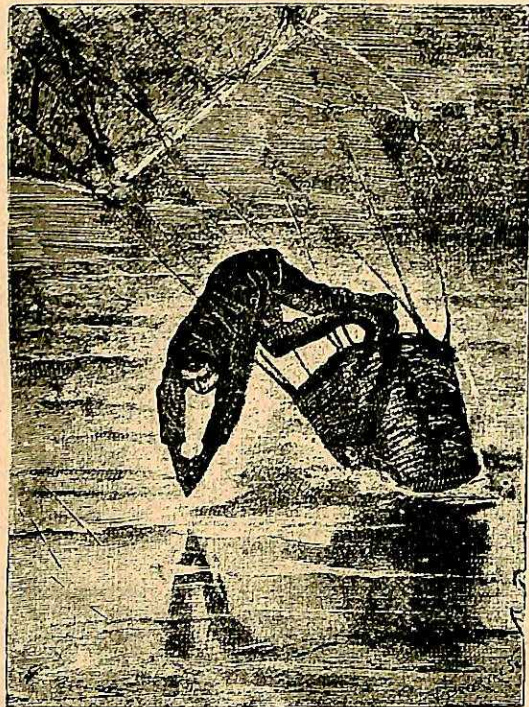
Έντός δέκα λεπτών της ώρας ο «Έναέριος γίγας» εξηφανίσθη είς τό σκότος ούχί πλέον συνοδευόμενος υπό ζήτω, αλλά έν βαθεία σιωπή.

Έν τούτοις ύψοϋτο μετά ίσοχρόνου και όμαλής βραδύτητος. Ο κόφινος δέν έταλαντεύετο πολύ, ο δέ Βριάν ιστατο άκίνητος κρατών δι' άμφοτέρων των χειρών τά σχοινία.

Οποίαν άλλόκοτον έντύπωσιν ήσθάνθη ο Βριάν ότε είδεν ότι άνέβαινε κρεμάμενος άπό της έναερίου εκείνης μηχανής, ήτις έτριζεν έλαφρά άνωθουμένη υπό του βεύματος του άέρος. Ένόμιζεν ότι τον άνήρπασεν όρνεον φανταστικόν ή μάλλον ότι ήτο προσκεκολλημένος είς τας πτέρυγας πελωρίας νυκτερίδος μαύρης. Άλλ' έπειδή ήτο χαρακτηρός ζωηρού κατώρθωσε να μείνη άπαθής, διότι άπάθειαν ήθελεν ή επιχείρησις την όποίαν ανέλαβε να εκτελέση.

Δέκα λεπτά μετά την άνοδον του άετού, έλαφρός τιναγμός έδειξεν ότι έπαυσε πλέον να αναβαίνει, διότι είχεν εκτυλιχθή όλον τό σχοινίον. Κατά δέ τους ύπολογισμούς των ο Βριάν ήτο ήδη περί τους έπτακοσίους πόδας υπεράνω των συντράφων του.

Ο Βριάν χωρίς να ταραχθή ήρχισε να παρατηρή διά του τηλεσκοπίου.

« Ο ΒΡΙΑΝ ΕΚΑΜΕ ΒΟΥΤΙΑΝ » (Σελ. 133)

Υποκάτω του ήτο σκότος βαθύτατον. Η λίμνη, τά δάση, ή απόκρημνος ακτή ήσαν μία μάζα συμπεφυρμένη και δυσδιάκριτος. Ουδέν ήδυνήθη να διακρίνη προς δυσμάς προς βορράν και προς μεσημβρίαν, ένεκα των πυκνών νεφών· αλλά προς ανατολάς τά νέφη άπεσύρθησαν όλίγον, και μικρόν τμήμα του στερεώματος έφάνη καθαρόν και τινες άστέρες έφάνησαν λάμποντες.

Ακριβώς δέ προς τούτο τό μέρος έφείλκυσε την προσοχήν του Βριάν λάμψις ζωηρά.

«Θα είναι καμμία φωτιά... είπε καθ' έαυτόν...

Μήπως είναι ο Ουάλστων; . . . "Οχι, δέν γίνεται, διότι ή λάμψις φαίνεται πολύ άπομειμαχρόμένη και βεβαίως δέν είναι επάνω είς την νήσον! . . . Μήπως άρά γε είναι εκρηξις ήφαιστίου; Άλλά τότε θα είναι πλησίον είς την νήσον καμμία ξηρά!»

Και τότε ένεθυμήθη τό ύπόλευκον στίγμα τό όποιον είχε παρατηρήσει προς εκείνο τό μέρος ότε εξετέλεσε την πρώτην εκδρομήν του.

«Βέβαια, είπε, προς τούτο τό μέρος παρατήρησα τό στίγμα εκείνο...»

Τήν στιγμήν εκείνην ανέλαμψεν άλλο φώς μεταξύ των δένδρων προς ανατολάς της λίμνης επί της νήσου, αλλά μόλις ανέλαμψε και παρευθύς άπεσδόεσθη.

Μικρού δειν κατέπεσεν άπό της χειρός του τό τηλεσκόπιον· τοιούτος τρόμος κατέλαβε τον Βριάν.

»Ωστε, είπε κινών την κεφαλήν, ο Ουάλστων είναι έδω πλησίον μας! και ουδεμίαν πλέον ασφάλειαν είμπορούμεν να έχωμεν!»

Ο Βριάν άποπερατώσας τας παρατηρήσεις του ένόμιζε περιττόν να παρατείνη την έναέριον διαμονήν του. Ετάνυσε λοιπόν τον σπάγγον και άφηκε την μολυβδίνην σφαίραν να όλισθήσῃ, ήτις και μετά τινα δευτερόλεπτα έφθασεν είς την χείρα του Γάρνερ, και παρευθύς ήρχισαν να περιστρέφωσι τό βαρούλκον.

Καθ' όσον δέ κατέβαιναν ο άετός, ο Βριάν εξηκολούθει να παρατηρή, και έβλεπε και τας φλόγας της εκρήξεως του ήφαιστείου και την φλόγα των κατεσκηνωμένων κακούργων.

Είκοσι λεπτά της ώρας έμεινεν είς τον άέρα· τά δέ είκοσι ταύτα λεπτά έφάνησαν είκοσιν αιώνας είς τον Γόρδωνα και είς τους λοιπούς παίδας, οίτινες μετ' άγωνίας άνέμενον τό σημείον της καθόδου.

Έν τούτοις ο Δόνιφαν, ο Βάξτερ, ο Ούίλκοξ, ο Σέρβης και ο Ουέπ περιέστρεφον εύρώστως τους μοχλούς του βαρούλκου. Παρατήρησαν δέ ότι ο άνεμος μετεβάλλετο και έγίνετο ανώμαλος και δυνατός, και τό σχοινίον ετινάσσετο μετά σφοδρότητος.

Τίς οίδε τί υπέφε-
ρεν ο δύστηνος Βριάν έκ
του τιναγμού τούτου!

Λοιπόν όσον τάχιστα είργάσθησαν διά να συνάξη τό βαρούλκον τους χιλίους διακοσίους πόδας του σχοινίου τό όποιον είχεν εκτυλιχθή. Ο άνεμος εξηκολούθει ψυχραινόμενος και μετά τρία τέταρτα της ώρας έπνεε σφοδρότερος.

Ο άετός θα ήτο ήδη υπεράνω της λίμνης υπέρ τους εκατόν πόδας.

Άλλ' αϊφνης βίαιος τιναγμός του σχοινίου μικρού δειν κατέρριψε κατά γής τον Ούίλκοξ, τον Δόνιφαν, τον Σέρβην, τον Ουέπ, τον Βάξτερ . . .

Τό σχοινίον είχε κοπή! . . .

«Βριάν! . . . Βριάν! . . .» ήκούσθη κραυγή τρόμου είκοσάκις εξελθοῦσα άπό του στόματος των παιδιών.

Εύτυχως μετ'όλίγα λεπτά της ώρας ο Βριάν επήδησεν επί της όχθης της λίμνης κραυγάζων δυνατά.
«Αδελφέ! . . . αδελφέ μου! ανεφώνησεν σπεύσας να τον άσπασθῇ.

— Έδω είναι ο Ουάλστων» είπεν ο Βριάν είς τους καταπεπληγμένους παίδας.

Καθ' ήν στιγμήν τό σχοινίον εκόπη, ο Βριάν ήσθάνθη ότι κατεφέρετο ούχι καθέτως, αλλά πλαγίως και βραδέως, διότι ο άετός έχρησίμευεν είς αυτόν ως αλεξίπτωτον. Πριν δέ καταπέση είς την λίμνην ο άετός, ο Βριάν έκαμε βουτιάν και ως άριστος κολυμβητής διέπλευσεν εύκόλως και ταχέως τους

πεντακοσίους πόδας οίτινες έχώριζον αυτόν της όχθης της λίμνης.

Ο δέ άετός έλαφρωθείς του φορτίου του εξηφανίσθη προς τό βορειανατολικόν μέρος της νήσου παρασυρόμενος υπό του σφοδρού άνέμου ως έναέριον ναυάγιον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ'

Η ΑΚΑΤΟΣ ΤΟΥ ΣΕΒΕΡΝ — Ο ΚΟΣΤΑΡ ΑΣΘΕΝΕΙ —
ΕΠΑΝΟΔΟΣ ΤΩΝ ΧΕΛΙΔΟΝΩΝ. — ΑΘΥΜΙΑ. — ΣΑΡΚΟΒΟΡΑ
ΟΡΝΕΑ — ΑΝΕΛΠΙΣΤΟΝ ΕΥΡΗΜΑ.

Τήν εποῦσαν οι παίδες εξύπνησαν πολύ άργά, διότι ήσαν καταβεδλημένοι έκ των χθεσινών συγκινήσεων. Τήν νύκτα εκείνην ήγγρύπησεν ως νυκτοφύλαξ ο Μόκος.

Ο Γόρδων, ο Δόνιφαν, ο Βριάν και ο Βάξτερ συνήλθον είς συμβούλιον, και άπεφάσισαν πρώτον μέν να απαγορευθώσιν αύστηρώς αι εκδρομαί, δεύτερον δέ να καλύψη ο Βάξτερ τους πασσάλους του περιδόλου του κτηνοτροφείου διά πυκνών θάμνων ώστε να μη φαίνεται μακρόθεν.

Και ως εάν ήσαν όλίγαι αι μέριμναι αύται και αι φροντίδες, ήσθένησε και ο Κόσταρ. Όχληροί πυρετοί εβασάνιζον τό δύστηνον παιδίον και τόσον τό εξήντησαν ώστε εκινδύνευσεν ή ζωή του. Ο Γόρδων κατέφυγεν είς τό φαρμακείον ούχί άνευ φόβου μήπως κάμη λάθος είς τά φάρμακα! Εύτυχως εύρέθη ή κυρά Καίτη, ήτις ως μήτηρ περιέθαλψε τον μικρόν άρρωστον άγρυπνοῦσα επί του προσκεφαλαίου του ήμέρας και νυκτός, άλλως και εγώ δέν είξεύρω εάν θα έσώζετο ο δύσμοιρος Κόσταρ!

Όντως ήτο θησαυρός ή κυρά Καίτη! Μετά πολλής λύπης έβλεπεν ή φιλόστοργος γυνή ότι τά ασπρόρουχα των παιδιών ήσαν έφθαρμένα και τετριμένα, ωςάύτως δέ και τά ύποδήματά των καίτοι προσεπάθουν να τα φυλάττωσι· μάλιστα δέ όσάκις ήτο δυνατόν περιεπάτουν και άνυπόδητοι χάριν οίκονομίας.

« ΣΥΓΓΝΩΜΗΝ ! » (Σελ. 131)

Καὶ ὅμως ἦσαν ἐν ἁθλίᾳ καταστάσει. Ἡ προνοητικὴ οἰκοκυρὰ ἦτο ἄνω κάτω, καὶ δὲν εἰξεύρετε πόση ἦτο ἡ ἀμνηχανία της!

Τὸ πρῶτον δεκαπενθήμερον τοῦ Νοεμβρίου ἔβρεξε πολύ, ἔπειτα δὲ ἀπὸ τῆς 17 τοῦ μηνὸς τὸ βαρόμετρον ἐδείκνυε σταθερὰν καλὴν κατάστασιν τῆς ἀτμοσφαίρας, καὶ μετ' ὀλίγον ἤρχισεν ἡ περίοδος τῆς θερμότητος. Δένδρα, δενδρύλλια, θάμνοι, πᾶσα ἡ βλάστησις ἦτο χλόη καὶ ἄνθη. Τί λαμπρὸς καιρὸς καὶ νὰ μὴ δύνασαι νὰ ἐπιχειρήσης ἐκδρομὴν! Νὰ σε φωνάζουν τὰ πτηνὰ καὶ τὰ ἄλλα ζῶα,

καὶ νὰ μὴ δύνασαι νὰ πυροβολήσης μὴδὲ ἄπαξ! Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἦλθον καὶ αἱ χειλιδόνες. Ἡμέραν τινὰ ὁ Οὐίλκοξ εἶδε χειλιδόνα ἔχουσαν ἀκόμῃ τὸν μικρὸν πᾶνινον φάκελον ὑπὸ τὴν πτέρυγάν της. Ἀρὰ γε ὁ φάκελος περιεῖχε γραμμᾶτιον ἀποστελλόμενον πρὸς τοὺς μικροὺς ναυαγούς τοῦ Σλώγι; Οἱμοι, ὅχι!... Ὁ πτερωτὸς ταχυδρόμος ἐπανῆλθεν οὐδεμίαν φέρων ἀπάντησιν!

[Ἔπεται συνέχεια]

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ
Κατ' ἐπιτομήν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ
τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΙΚ ΜΙΡΑΝΔΟΛΗΣ

[Ἐγεννήθη τὸ 1463.—Ἀπέθανε τὸ 1494]

Πλησίον τῆς Μοδένης, ἐν Ἰταλίᾳ, ἐντὸς παλαιοῦ πύργου ἔζη τὸν δέκατον πέμπτον αἰῶνα ὁ Φραγκίσκος Μιρανδόλης κόμης τῆς Κογκορδίας.

Οἱ πρόγονοι αὐτοῦ ἦσαν ἰσχυροὶ ἄρχοντες· τοὺς ἐφοβοῦντο πολὺ οἱ γείτονες, πρὸ πάντων δὲ οἱ Βονακόσαι οἵτινες ἦσαν ἄρχοντες τῆς Μαντούης καὶ ἔτρεφον κληρονομικὸν μῖσος κατὰ τῶν Μιρανδολῶν.

Καθ' ἣν ἐποχὴν ἀρχίζει ἡ διήγησις ἡμῶν τὸ μῖσος τοῦτο δὲν εἶχε σβεσθῇ. Ἀκατάπαυστοι ἔριδες διετῆρουν αὐτό, ὁ δὲ Φραγκίσκος Μιρανδόλης ἦτο πάντοτε ἐνοπλος καὶ ἑτοιμος ν' ἀποκρούσῃ τὰς ἐπιδρομὰς τοῦ Βονακόση, ὅστις εἶχε πολλοὺς ὁπαδοὺς εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς Μοδένης.

Ὁ κόμης Φραγκίσκος εἶχε τρεῖς υἱούς· καὶ οἱ μὲν δύο μεγαλειότεροι εἶχον τὸν φιλοπόλεμον χαρακτῆρα τοῦ πατρὸς των, ἀλλ' ὁ μικρότερος, ὁ Ἰάκωβος Πικ Μιρανδόλης, παιδίον ὃχι ἀκόμῃ δέκα ἐτῶν, ἀπέφευγε τὰ θορυβώδη στρατιωτικὰ γυμνάσια, καὶ διήρχετο τὸν καιρὸν τοῦ μελετῶν πλησίον τῆς μητρὸς του. Ἐν τούτοις ὅμως ὁ πατήρ του κατεφέρετο κατὰ τῶν εἰρηνικῶν ἐκείνην κλίσεων τοῦ υἱοῦ του, ὡμίλει πρὸς αὐτὸν μὲ τραχύτητα καὶ τῷ ἔλεγεν ἐνίοτε ὅτι θὰ γίνῃ ἡ κατασχύνῃ τῆς οἰκογενείας του, τῆς ὁποίας ὅλοι οἱ πρόγονοι διέπρεψαν εἰς τὸν πόλεμον. Ἀλλὰ τὸ παιδίον δὲν ἐκλαίεν ἀκούον τὰς μομφὰς ἐκείνας· ἥσθανετο ὅτι ἡδύνατο καὶ αὐτὸ νὰ γίνῃ καὶ κατ' ἄλλον τρόπον.

Ἐν ἡλικίᾳ δέκα ἐτῶν ἐγνώριζεν ἤδη ὅλην τὴν ἀρχαίαν φιλολογίαν, καὶ ἐποίει στίχους,

τοὺς ὁποίας ἐθαύμαζον ὅσοι ἡδύναντο νὰ τοὺς ἐννοήσουν. Ἡ μήτηρ του τὸν ἤκουε μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν νὰ τοὺς ἀπαγγέλλῃ, καὶ συχνάκις, ἀπὸ ἀγάπην καὶ μητρικὴν ὑπερηφάνειαν, ἀνέκραζεν: «Ὁ Ἰωάννης μίαν ἡμέραν θὰ κάμῃ μεγάλα πράγματα.»

Καὶ δὲν κατῴρθησε μὲν νὰ μεταδώσῃ εἰς τὸν σύζυγόν της τὴν πεποίθησιν αὐτῆς περὶ τοῦ λαμπροῦ μέλλοντος τοῦ υἱοῦ των, ἀλλ' ἔπεισεν αὐτὸν ν' ἀφίσῃ τὸ πνεῦμα τοῦ παιδίου ν' ἀναπτυχθῇ ἐλευθέρως.

*

Ἐν τούτοις νέος πόλεμος ἤρχισε μετ' ὀλίγον μεταξὺ τῶν δύο οἰκογενειῶν. Ἐκαστος δὲ ἐξ αὐτῶν ὠρκίσθη νὰ μὴ παραιτήσῃ τὰ ὅπλα ἂν δὲν ἐξολοθρεύσῃ τὴν ἄλλην. Ὁ πόλεμος διήρκεσε πολὺ καὶ ἦτο αἱματηρὸς, ἀνδρεῖοι ἦσαν καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δέ, καὶ ἦτο δύσκολον ν' ἀποφασισθῇ ἡ νίκη· ἀλλ' ὁ κόμης Φραγκίσκος εἶχε πολλοὺς ἐχθρούς, ὅλοι δὲ σχεδὸν οἱ γείτονες του συνεμάχησαν μετὰ τοῦ Βονακόση· οἱ Μιρανδόλαι ἠττήθησαν, οἱ δὲ Βονακόσαι θὰ ἐξωλόθρευον ὁλόκληρον τὴν φυλὴν τοῦ κόμης, ἂν δὲν παρενέβαινεν ἡ κυβέρνησις τῆς Μοδένης. Οἱ νικηταὶ ἐχάρισαν τὴν ζωὴν αὐτοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας του, ἀλλ' ἐδήμευσαν τὴν περιουσίαν του καὶ τοὺς ἐξώρισαν ἐκ τῆς περιφέρειας τῆς Μοδένης, ὅπου τοῖς ἀπηγορεύθη ἐπὶ ποινῇ θανάτου νὰ πατήσωσι τὸν πόδα των.

Πικρὰ ἦτο ἡ ἡμέρα ἐκείνη καθ' ἣν ὁ κόμης ἐξεδιώχθη ἐκ τοῦ πύργου τῶν προγόνων του καὶ ἠναγκάσθη νὰ ἐπαυτῇ ἐπὶ ξένης γῆς τὸν ἄρτον τῆς φιλοξενίας Λύσσης δάκρυα ἔχυσεν ὅτε

διῆλθεν ὑπὸ τὴν θολωτὴν καὶ πλήρη ἐμβληματῶν θύραν τοῦ τιμαριωτικοῦ μεγάρου, οἱ δὲ μεγαλειότεροι υἱοὶ του, ἠναγκασμένοι νὰ συγκρατήσωσι τὴν κατὰ τοῦ νικητοῦ ἀγχνάκτησιν των, ἔσειον τὴν κεφαλὴν τρίζοντες τοὺς ὀδόντας. Ἡ μήτηρ των, ἥτις ἐκράτει ἐκ τῆς χειρὸς τὸν μικρότερον υἱόν της ἥτο καταβεβλημένη ἐκ τῆς λύπης. Τὸ παιδίον ἐνόησε τότε πόσον βαθεῖα ἦτο ἡ σιωπηλὴ θλίψις τῆς μητρὸς του καὶ εἶπε πρὸς αὐτὴν μετὰ πεποιθήσεως: «Μὴ λυπῆσαι, μητέρα· θὰ ἔλθωμεν πάλιν ὀπίσω, δὲν θ' ἀποθάνωμεν εἰς τὴν ἐξορίαν.»

*

Ἡ κόμησσα εἶχεν ἓνα ἀδελφὸν ἡγούμενον μοναστηρίου, παρὰ τὴν Βονωνίαν· ἀπεφάσισε δὲ νὰ μεταβῇ πρὸς αὐτὸν καὶ ζητήσῃ ἄσυλον διὰ τὴν οἰκογενεαὴν της. Ὁ πάτερ Ῥινάλδος ἐδέχθη μετὰ προθυμίας ἐγκαρδίῳ τοὺς ἐξορίστους, ἔδωκε δὲ εἰς αὐτοὺς ἐξοχικὴν τινα οἰκίαν, ἰδιοκτησίαν τοῦ μοναστηρίου, ὅπου ἔζων ἡσύχως.

Ἀλλ' ὁ κόμης καὶ οἱ μεγαλειότεροι υἱοὶ του, συνηθισμένοι νὰ ἄρχωσι καὶ ἐξουσιάζωσι, δὲν ἡδύναντο νὰ ὑποφέρωσι τὸν ταπεινὸν ἐκεῖνον βίον. Συνῆψαν σχέσεις μὲ πολλοὺς εὐπατρίδας τῶν πέριξ, ἐκυνήγουν εἰς τὰς γαίας των καὶ προσεπάθουν παντὶ τρόπῳ νὰ ἐλκύσουν τὴν φιλίαν των διὰ νὰ πείσωσιν αὐτοὺς βραδυτέρων νὰ τοὺς βοηθήσωσι πρὸς ἐπανάκτησιν τῶν οἰκογενειακῶν δικαιωμάτων των.

Ὁ Ἰωάννης δὲν παρηκολούθει τὸν πατέρα του καὶ τοὺς ἀδελφούς του εἰς τὰς ἐκδρομὰς ἐκείνας· ἔμενε πάντοτε πλησίον τῆς μητρὸς του καὶ τοῦ θεῖου του, σοφοῦ καὶ ἀγαθοῦ ἀνδρός, ὅστις ἡγάπα αὐτὸν μὲ στοργὴν καὶ διηύθυνε τὰς μελέτας του. Ὑπὸ τὰς ὁδηγίας τοιοῦτου διδασκάλου ἡ νοημοσύνη τοῦ παιδίου ἀνεπτύσσετο καθ' ἐκάστην, μετ' ὀλίγον δὲ ὑπερέβη εἰς τὰς γνώσεις ὅλους τοὺς μοναχοὺς τοῦ μοναστηρίου. Ὁλοκλήρους ὥρας ἔμενε κλεισμένος μετὰ τοῦ θεοῦ του εἰς τὴν μεγάλην βιβλιοθήκην τοῦ μοναστηρίου, καὶ ἔμαθον μαζὶ τὰ λατινικά, τὰ ἑλληνικά, τὰ χαλδαϊκά, τὰ ἑβραϊκά καὶ ἐμελέτησαν πλεῖστα συγγράμματα εἰς τὰς γλώσσας ταύτας.

Ἀδύνατον νὰ περιγράψωμεν ποίαν χαρὰν ἡσθάνετο ὁ νεαρὸς Πικ ἀσχολούμενος εἰς τὰς μελέτας ἐκείνας. Ἐξ οὕτως εἰπεῖν μεθ' ὧν τῶν ἀρχαίων λαῶν, οἱ ὅποιοι ἄλληλοδιαδόχως τῷ

ὡμίλουν ἐν τῇ γλώσσῃ των, καὶ συνδιαλέγοντο μετ' αὐτοῦ περὶ τῆς ἐξαφανισθείσης δόξης των.

Ὁ Ἰωάννης ἐμελέτησε καὶ θρησκευτικὰ συγγράμματα· ἀφοῦ δ' ἐνεβάθυνεν εἰς τὰ δύο βιβλία τὰ ὁποῖα εἶνε ἡ βάσις τῆς πίστεώς μας, εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην καὶ τὴν Νέαν ἀνέγνωσε τὰ συγγράμματα τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν θεολόγων καὶ ἔγεινε γνώστης τῆς θεολογίας. Ἡ ἐπιστήμη αὕτη ἐτιμᾶτο τότε πολὺ ἐν τοῖς πανεπιστημείοις τῆς Εὐρώπης· Ἐκαστον ἔτος οἱ περιφημότατοι καθηγηταὶ προσεκάλουν τοὺς μαθητάς των νὰ ὑποστηρίξωσιν ἐν θέμα, ν' ἀναπτύξωσιν ἐν θεολογικὸν ζήτημα, ὅσοι δὲ ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτῶν ἔλυνον τὰ δύσκολα ζητήματα τὰ ὁποῖα προέτεινον οἱ καθηγηταὶ των ἐστεφανόνοντο δημοσίᾳ.

Ὁ Ἰωάννης, μολοντί ἦτο βεβουλισμένος εἰς τὰς μελέτας του δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εἶνε ἀδιάφορος εἰς τὴν θλίψιν τῶν γονέων του. Ἄν καὶ αἱ κλίσεις του δὲν ἦσαν ὅμοιαι μὲ τὰς τοῦ πατρὸς του, ἐν τούτοις ἐθαύμαζε μετὰ σεβασμοῦ τὸν γηραιὸν ἡττηθέντα πολεμιστὴν, ὅστις νυχθημερὸν διεννοεῖτο πῶς ν' ἀνακτήσῃ διὰ τῶν ὅπλων τὴν πατρογονικὴν του χώραν, καὶ ὅστις ἐθλίβετο βλέπων ὅτι ἐβράδυνεν ὁσημέραι ἡ πραγματοποίησις τῆς ἐλπίδος του.

*

Ἐσπέραν τινὰ ὁ κόμης ἐπέστρεψε μετὰ τῶν δύο μεγαλειτέρων υἱῶν του δυσηρεστημένος περισσότερον τοῦ συνήθους· εἶχεν ἔλθῃ ἐκ γειτονικοῦ τινος πύργου εἰς ὃν κατῴκει εὐπατρίδης πολλάκις ὑποσχεθείς νὰ τὸν βοηθήσῃ διὰ τῶν ὅπλων, ἀλλ' ὅστις προσκλήθει νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ὑπόσχεσίν του, ἀπήντησε δι' ὑπεκφυγῆς. Ὁ κόμης ἐπιστρέψας εἰς τὴν κατοικίαν του ἐξέχυσεν ὅλην τὴν πικρίαν τῆς καρδίας του φωνάζων ὅτι ἐπρότιμα νὰ ἀποθάνῃ παρὰ νὰ ζῇ ἐπὶ πλέον εἰς τοιοῦτον ἐξευτελισμόν. Οἱ υἱοὶ του ἐπανελάβον τοὺς λόγους του καὶ ὠρκίσθησαν νὰ ὑπάγωσι μᾶλλον εἰς ἀπομεμακρυσμένην τινα χώραν νὰ πολεμήσωσι καὶ νὰ φονευθῶσι, παρὰ νὰ μαραινῶνται ἄδρανεις. Ἡ κόμησσα βλέπουσα τὴν λύπην ἐκείνην τοῦ συζύγου της καὶ τῶν υἱῶν της ἐκλαίεν, ὁ δὲ Ἰωάννης προσεπάθησε νὰ καταπραῦνῃ τὴν ἀπελπισίαν τοῦ πατρὸς του καὶ τῶν ἀδελφῶν του. Ἀλλὰ τὸ εὐγενὲς παιδίον βλέπον ὅτι δὲν κατῴρθησε νὰ τοὺς παρηγορήσῃ καὶ ὅτι εἰ

τούς πράξεις καὶ παρηγορητικούς λόγους του ἀπεκρίνοντο διὰ σαρκασμῶν, ἐβουθίσθη εἰς σκέψεις συλλογισόμενον πῶς νὰ εὕρῃ μέσον διὰ τοῦ ὁποίου ν' ἀποδώσῃ εἰς τὴν οἰκογενεὶάν του τὴν ἀπολεσθεῖσαν εὐτυχίαν τῆς.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσῆλθεν ὁ Πάτερ 'Ρινάλδος, ὁ ἡγούμενος.

— Σὰς ἀναγγέλλω μίαν εἰδήσιν, ἡ ὁποία εἰς τοὺς πλείστους ἐξ ἡμῶν εἶνε ὅλως ἀδιάφορος, ἀλλὰ τὴν ὁποίαν ὁ 'Ιωάννης θ' ἀκούσῃ μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον.

— Τί εἰδήσιν; εἶπεν ὁ νεκρὸς Πικ τρέξας πρὸς τὸν θεῖόν του.

— Ἐφθασεν ὁ καθηγητὴς Λούλης, διὰ νὰ ὑποστηρίξουν ἐνώπιόν του θεολογικὰ θέματα οἱ φοιτηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Μοδένης.

— ὦ, πόσον ἤθελα νὰ τὸν ἰδῶ! ἀνέκραξε τὸ παιδίον. Ὁ Λούλης! ὁ Λούλης! ὁ μεγαλειότερος σοφὸς τῆς Εὐρώπης! ὦ, θεῖέ μου, τί θαυμάσιος ἄνθρωπος!...

Ἀλλὰ βλέπων, ὅτι ὁ ἀφελὴς θαυμασμός του προὔκαλεσεν εἰρωνικούς γέλωτας τῶν ἀδελφῶν του, ἐσιώπησεν· ἔπειτα σιωπηλῶς ἔλαβε μίαν μεγάλην ἀπόφασιν.

Ὅτε ὁ ἡγούμενος ἡγέρθη ὅπως ἐξέλθῃ τὸν παρηκολούθησε, καὶ ὅτε εὐρέθησαν μόνοι:

— Θεῖέ μου, εἶπε, θέλω νὰ ὑπάγω εἰς τὴν Μοδέναν, θέλω νὰ ἰδῶ τὸν καθηγητὴν Λούλην, θέλω νὰ ὑποστηρίξω κ' ἐγὼ ἐν θέμῃ καὶ νὰ τιμήσω τὸ ὄνομα τοῦ πατρός μου.

— Παιδί, ἀπεκρίθη ὁ Πάτερ 'Ρινάλδος, ἡ ἀπόφασίς σου εἶνε μεγάλη καὶ εὐγενής· μολοντί εἶσαι νεώτατος ἀκόμη, ἔχεις ἀρκοῦσαν μάθησιν διὰ νὰ ὑποστηρίξῃς ἐν ζήτημα ἐνώπιον τοῦ Λούλη· ἀλλὰ πῶς θὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν Μοδέναν; ἡ οἰκογενεὶά σου εἶνε προγεγραμμένη, καὶ κανὲν μέλος αὐτῆς δὲν δύναται νὰ ἐπιστρέψῃ ἐπὶ ποινῇ θανάτου· καὶ σύ, παιδί μου, συμπεριλαμβάνεσαι εἰς τὴν φρικτὴν αὐτὴν προγραφὴν. Θὰ ἦτο παραφροσύνη νὰ ριψοκινδυνεύσῃς τὴν ζωὴν σου δι' ἀπλὴν φιλοδοξίαν.

— ὦ, δὲν μ' ἐννοήσατε, ἀνέκραξεν ὁ 'Ιωάννης· δὲν τὸ κάμνω αὐτὸ ἀπὸ φιλοδοξίαν, ἄλλος εἶνε ὁ σκοπός μου.

Καὶ διηγήθη εἰς τὸν θεῖόν του τὸ σχέδιόν του· ὁ ἡγούμενος συγκινηθεὶς καὶ πεισθεὶς ἐκ τῶν λόγων τοῦ παιδίου ὑποσχέθη νὰ βοηθήσῃ

αὐτό. Ἀπεφασίσθη δὲ νὰ κρατήσῃ μυστικὸν τὸ ταξίδιον του, καὶ τὴν ἐπαύριον, τὴν αὐγὴν, ν' ἀναχωρήσῃ συνοδευόμενος ὑπὸ τινος πιστοῦ ἀνθρώπου, προσποιούμενος ὅτι μεταβαίνει εἰς ἓν γειτονικὸν μοναστήριον, τοῦ ὁποίου ὁ ἡγούμενος ἐπεθύμει νὰ τὸν γνωρίσῃ, ἀλλὰ πραγματικῶς διευθυνόμενος εἰς Μοδέναν, ἐνθα ἐμελλε νὰ παρουσιασθῇ ὑπὸ τὸ ἀπλοῦν ὄνομα 'Ιωάννης, ὡς δόκιμος τὸν ὁποῖον συνίστα πρὸς τὸν περιώνυμον Λούλην ὁ Πάτερ 'Ρινάλδος, ὅστις ἐγνώρισεν ἄλλοτε τὸν σοφὸν καθηγητὴν.

Τὸ παιδίον ἀκούσας τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ θεῖου του ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατα καὶ τὸν εὐχαρίστησε μὲ δάκρυα διότι συγκατετέθη εἰς τὸ ταξίδιον του, ὁ δὲ ἡγούμενος ἠυλόγησε τὸν 'Ιωάννην.

Ὁ 'Ιωάννης δὲν ἠδυνήθη νὰ κοιμηθῇ τὴν νύκτα· ὅλα ὅσα ἐμελλε νὰ εἴπῃ εἰς τὸν καθηγητὴν Λούλην συνεταράσσοντο ἐντὸς τοῦ πνεύματος του· ὁ φόβος τῆς ἀποτυχίας τὸν ἔρριπτεν εἰς ἀπελπισίαν, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἡ ἐλπίς τῆς ἐπιτυχίας τῷ ἔδιδε θάρρος καὶ ζωὴν. Τέλος ὅτε ἐξημέρωσεν, ἔτρεξεν εἰς τὸ μοναστήριον, εὗρε τὸν θεῖόν του καὶ ἐπέστρεψε μετ' αὐτοῦ πρὸς τὴν μητέρα του. Ὁ Πάτερ 'Ρινάλδος διεβεβαίωσεν αὐτὴν ὅτι τὸ ταξίδιον ἐκεῖνο θὰ ὠφελήσῃ πολὺ τὸν υἱόν της, αὕτη δὲ δὲν ἀντέστη μὲν, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ κλαύσῃ· πρώτην φορὰν ἀπεμακρύνετο ἀπὸ πλησίον της τὸ ἀγαπητόν της τέκνον.

*

Τὸν 'Ιωάννην ἀνέλαβε νὰ συνοδεύσῃ ὁ μοναχὸς Νικόλαος, ὁ ἀρχιερατικὸς τοῦ κήπου τοῦ μοναστηρίου, πιστὸς καὶ ἀφωσιωμένος γέρον, ἐκτιμῶν πολὺ καὶ θαυμάζων τὸν 'Ιωάννην. Ἀνέβη ἐπὶ μικρᾷ λευκῇ ἡμιόνου, ἐκάθισε καὶ ὁ 'Ιωάννης εἰς τὰ νῶτα τοῦ ζῶου, ὀπισθεν τοῦ μοναχοῦ, καὶ διευθύνθησαν εἰς τὴν Μοδέναν.

Τὸ παιδίον ἔκρυπεν εἰς τὸ στῆθός του τὴν πρὸς τὸν Λούλην ἐπιστολὴν τοῦ θεῖου του, καὶ ἔθηκεν ἐντὸς σάκκου ἀνηρτημένου ἐκ τῆς ὀσφύος του ὅλας τὰς θεολογικὰς θέσεις τὰς ὁποίας εἶχε γράψῃ· ἤθελε ν' ἀναγνώσῃ αὐτάς ἀπαξ ἐτι πρὶν ὑποστηρίξῃ ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἐμελλε νὰ προτείνῃ πρὸς αὐτὸν ὁ σοφὸς καθηγητὴς, ἦτο δὲ βέβαιος περὶ τῆς ἐπιτυχίας του· τὸ ἔκτακτον ἐκεῖνο πνεῦμα, τὸ πρωϊμώτατα ἀναπτύχθεν, εἶχε μάθῃ κατὰ βῆθος τὴν θεολογίαν, ὡς καὶ πᾶσας τὰς ἄλλας ἐπιστήμας.

Ὁ 'Ιωάννης ἔχων πεποιθήσιν ὅτι θὰ εὐδοκίμησῃ εἰς τὰς ἐξετάσεις ἦτο εὐθυμὸς καὶ ζωηρὸς κατ' ὅλον τὸ ταξίδιον· πρᾶγμα δὲ παράδοξον, ἐν ᾧ εἶχε τόσον κατὰ πλῆκτικὴν πολυμαθείαν διετήρει τὰς κλίσεις τῆς ἡλικίας του. Ὁ Θεὸς εἶχε δώσει εἰς τὸν Πικ μεγαλοφυΐαν, διὰ τῆς ὁποίας ἐνόει εὐκόλως καὶ τὰ σπουδαιότερα πράγματα, τὸ δὲ πνεῦμά του δὲν κατεβλήθη ἐκ τῆς ἐργασίας, ἀλλὰ διετηρήθη δροσερὸν καὶ παιδικόν.

Καθ' ὁδὸν λοιπὸν ἔκχευε πολλὰς παιδικὰς ζωηρότητας· πολλάκις, διὰ ν' ἀνακουφίσῃ δὴθεν τὴν ἡμίονον, κατέβαινεν ἐξ αὐτῆς καὶ ἔτρεχε διὰ μέσου τῶν ἀγρῶν συλλέγων ἄνθη, ἢ ἐζήτει σταφυλὰς· ἢ ἄλλα ὀπωρικά ἀπὸ τῶν χωρικῶν, τοὺς ὁποίους εὐχαρίστει εἰς ἐβραϊκὴν ἢ ἀραβικὴν γλῶσσαν· τοῦτο πολὺ διεσκεδάζε τοὺς ἀπλοῖκους ἀνθρώπους, οἵτινες δὲν ἐνόουν παντάπασιν τοὺς παραδόξους ἐκεῖνους λόγους. Ἀλλοτε ἔτρεχεν ἐμπρὸς καὶ ἐξηφανίζετο· ἔπειτα δὲ ἐκρυπτετο ὀπισθεν μιᾶς πλατάνου καὶ ἐγίνετο ἀφανὴς ἀπὸ τὰ βλέμματα τοῦ μοναχοῦ Νικόλαου, ὅστις διὰ τὸν φθῶν ἐπέτρυνε δύνατ' αὐτὴν δυστυχῇ ἡμίονον. Ὁ μοναχὸς ἀνησύχη φοβερὰ μὴ βλέπων τὸ παιδίον, ἀλλ' αἰφνης ὁ Πικ ἐνεφανίζετο, καὶ ὁ Νικόλαος, μετὰ ἐλαφρὴν ἐπίπληξιν, τὸν ἀνεβίβαζεν εἰς τὰ νῶτα τῆς ἡμιόνου καὶ ἐξηκολούθουν τὸν δρόμον των.

*

Εὐθὺς ὡς ἔφθασαν εἰς Μοδέναν, ὁ 'Ιωάννης, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ μοναχοῦ, παρουσιάσθη εἰς τὸν σοφὸν Λούλην· οὗτος ἔλαβε τὴν συστατικὴν ἐπιστολὴν τοῦ ἡγουμένου χωρὶς νὰ δώσῃ προσοχὴν εἰς τὸ παιδίον, ἀλλ' ἄφ' οὗ τὴν ἀνέγνωσε καὶ εἶδε πρὸ αὐτοῦ ἐν παιδίον δεκατριετὲς, ἐνόμισεν ὅτι ὁ Πάτερ 'Ρινάλδος ἠθέλησε νὰ τὸν ἐμπαίξῃ· συνιστῶν τὸν 'Ιωάννην ὡς τὸν ἀριστον σπουδαστὴν τῶν πανεπιστημίων τῆς Ἰταλίας. Ἐν ταῦταις ἡ ἐπιστολὴ ἦτο τόσον σαφής,

ἡ δὲ σύστασις τόσον θερμὴ ὥστε ὁ διάσημὸς καθηγητὴς ἀπεφάσισε νὰ ἀποτείνῃ ἐρωτήσεις τινὰς πρὸς δοκιμὴν εἰς τὸν παιδίον.

Ὁ 'Ιωάννης ἀπήντησε μετ' ἀκρας εὐκαιρίας καὶ βελύτητος, ὁ δὲ Λούλης ἐκπλαγείς καὶ θαυμάσας ἐδέχθη αὐτὸν εἰς τὸν διαγωνισμὸν. Οἱ ὑποψήφιοι ἐμελλον νὰ ὑποστηρίξωσι μίαν θεολογικὴν θέσιν ἐνώπιον τῶν ἀρχόντων τῆς πόλεως καὶ ὅλων τῶν σοφῶν τῆς Ἰταλίας.

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη, τὴν ἡποίαν τόσον ἀνυπόμῳως περιέμενεν ὁ 'Ιωάννης, ἔφθασε. Τὴν στιγμὴν δὲ καθ' ἣν εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἵθουσαν τῶν ἐξετάσεων, ἠσθάνθη ὑπερφυσικὴν δύναμιν πνεύματος.

Ὁ ἡγεμὼν τῆς Μοδένης ἐκάθητο ἐπὶ πολυτελοῦς ἀνακλίντρου ἐστρωμένου διὰ πορφύρας, καὶ ἐφαίνετο ἔχων τὴν πρωτοκαθεδρίαν. Μεταξὺ τῶν ἐπισήμων εὐπατριδῶν οἱ ὁποῖοι ἐκάθητο πέριξ αὐτοῦ, ὁ 'Ιωάννης ἀνεγνώρισε τὸν Βονακόσσην, τὸν ἐγθρόν τῆς οἰκογενείας του· ἡ θεὰ αὐτοῦ τῷ ἔδωκε περισσότερον ζῆλον, καὶ ἀπεφάσισε νὰ δώσῃ εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρός του τὴν λάμπιν, τὴν ὁποίαν προσεπάθησαν ν' ἀφαιρέσωσιν ἐξ αὐτοῦ.

Ἡ αἵθουσα ἦτο πλήρης· ὁ σοφὸς Λούλης φέρων τὸν μακρὸν σιγρωτὸν μανδύαν του ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ βήματος· ἐνώπιον αὐτοῦ, ἕστησαν ὀρθοὶ οἱ ἐξ μαθηταὶ τοὺς ὁποίους ἐμελλε νὰ ἐξετάσῃ καὶ οὗτοι ἐφόρου μαύρους μανδύας, ἀλλ' ἄνευ σιῦρας. Ἐξ ὅλων ὁ μικρὸς Πικ Μιρανδόλης εἴλκυε τὴν κοινὴν περιέργειαν καὶ εἰκίνει τὴν ἐκκλησίαν. Καὶ τῷ ὄντι ἦτο ἔκτακτον θέαμα νὰ βλέπῃ τις ἐν παιδίον μὲ ξανθὴν κόμην μὲ ροδίνας καὶ δροσερὰς παρειάς, μὲ βλέμματα ζωηρὰ καὶ παιδικὰ, φοροῦν τὸν διδακτορικὸν μανδύαν, καὶ ἐτοιμοὶ νὰ ὑποστηρίξῃ μίαν θεολογικὴν θέσιν.

Τὸ παιδίον συγκεκινημένον, ἔκρυπτε τὴν κεφαλὴν καὶ ἤκουε προσεκτικῶς τὰς ἀπαντήσεις τῶν ἄλλων ὑποψηφίων εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ σοφοῦ καθηγητοῦ. Μετὰ τὴν ἐξέτασιν αὐτῶν

Ὁ ΜΙΡΑΝΔΟΛΗΣ ΑΝΑΠΤΥΣΣΟΝ ΤΟ ΘΕΟΛΟΓΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΛΟΥΛΗ

ότε ἦλθεν ἡ σειρά του, ὁ Πικ ὕψωσε μετὰ θάρρους τοὺς ὀφθαλμούς του πρὸς τὸν Λούλην, ἀλλὰ τὸ βλέμμα του ἔπεσεν ἐπὶ τινος καθίσματος καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἐκβάλῃ κραυγὴν· ἀνεγνώρισεν ἐν μέσῳ τοῦ πλήθους τὴν μητέρα του, τὴν μητέρα του, ἣτίς ἐμάντευσεν ἐν μέρει καὶ ἔπειτα κατῴρθωσε ν' ἀποσπᾷσθαι ὅλην τὴν ἀλήθειαν ἐκ τοῦ στόματος τοῦ Πάτερ· Ρινάλδου, καὶ ἔτρεξεν εἰς Μοδέναν ν' ἀποθάνῃ μετὰ τοῦ υἱοῦ της ἂν ἀνεγνωρίζετο.

Ὁ μικρὸς σοφὸς κατέστειλε τὴν καταλαβούσαν αὐτὸν συγκίνησιν καὶ ἀπήντησε μετὰ θαυμαστῆς εὐγλωττίας εἰς ὅλας τὰς ἐρωτήσεις τοῦ Λούλη. Οὗτος εἰς ἄκρον ἐκπλαγεὶς διὰ τὸ πρωτοφανές ἐκείνο πνεῦμα ἠθέλησε νὰ ἴδῃ μέχρι τίνος σημείου ἔφθανον αἱ γνώσεις τοῦ δεκατριετοῦς ὑποψηφίου, ἀλλὰ ματαίως ἠγωνίσθη νὰ τὸν περιπλέξῃ, τὸ παιδίον ἀπὸ τὰς ταφῶν καὶ εὐκρινῶς τέλος ὁ σοφὸς καθηγητὴς πλήρης ἐνθουσιασμοῦ ἀνεκήρυξε τὸν Πικ ἄξιον τοῦ πρώτου βραβείου, τὸ ὁποῖον ἦτο προωρισμένον εἰς ἐκείνον ἐκ τῶν ἑξ ὑποψηφίων ὅστις ἔμελλε νὰ ἀριστεύσῃ εἰς τὰς ἐξετάσεις.

Ὁ Ἰωάννης ὁδηγούμενος ὑπὸ τοῦ Λούλη ἀνέβαινε τὰς βαθμίδας τῆς ἐξέδρας ἐφ' ἣς ἐκάθηντο ὁ ἄρχων τῆς Μοδένης καὶ οἱ ἄλλοι εὐπατρίδαι, ὅτε αἶφνης φωνή τις ἠκούσθη, ἡ φωνὴ τοῦ Βονακόση, τοῦ ἐχθροῦ τῆς οἰκογενείας του.

— Τὸ ὄνομα! Ἐρωτήσατε τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ παιδίου! ἀνέκραξε πρὸς τὸν ἡγεμόνα τῆς Μοδένης· διότι τὸ πλήρες μίσους βλέμμα του εἶχεν ἀναγνωρίσῃ τὸν υἱὸν τοῦ κόμητος Μιρανδόλη.

Ἡ μήτηρ ἀκούσασα τοὺς λόγους τούτους, πλήρης τρόμου, διέσχισε τὸ πλῆθος καὶ ὤρμησε πρὸς τὸν υἱὸν της, τὸν ὁποῖον ἐνηγαλίσθη ὡς διὰ νὰ τὸν προστατεύσῃ κατὰ παντός κινδύνου. Ἀλλὰ τὸ παιδίον ἀτρόμητον ἀπεσπᾷ-

σθη ἐκ τῆς μητρικῆς ἀγκάλης καὶ σταθὲν πρὸ τοῦ ἄρχοντος τῆς Μοδένης, εἶπε δι' ἐντόνου φωνῆς:

— Ὄνομάζομαι Ἰωάννης Πικ Μιρανδόλης, υἱὸς τοῦ ἄρχοντος Μιρανδόλη, κόμητος τῆς Κογκορδίας· ἤξεύρω ὅτι ἡ οἰκογένειά μου εἶνε προγεγεγραμμένη καὶ ὅτι κανεὶς ἐξ ἡμῶν δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν πόλιν ταύτην Σὰς παραδίδω τὴν κεφαλὴν μου, ἄρχον Βονακόση· ἀλλ' ἀπὸ ὑμᾶς, ἄρχον τῆς Μοδένης, ζητῶ τὴν ἀμοιβήν, τὴν ὁποίαν δικαιούμαι νὰ λάβω ὡς πρωτεύσας εἰς τὰς ἐξετάσεις. Ὡς ἤξεύρετε, ἡ ἐκλογή ἀφίνεται ἐλευθέρα εἰς τὸν βραβευθησόμενον. Λοιπόν, ζητῶ χάριν διὰ τὴν οἰκογένειάν μου· ἀποδώσατε εἰς τὸν πτέρα μου τὰς πατρογονικὰς του κτήσεις, τὰς τιμὰς του, τὴν πατρίδα του, καὶ ἔπειτα θανατώσατέ με, ἂν τὸ νομίζετε δίκαιον.

Χίλια φωναὶ ὑψώθησαν ἐπευφημοῦσαι τὸν μικρὸν σοφόν· ὅλαι αἱ καρδίαι εἶχον συγκινηθῇ, τὰ δάκρυα ἔτρεχον ἐξ ὅλων τῶν ὀφθαλμῶν, ὅλαι αἱ χεῖρες ἐχειροκρότουν· καὶ αὐτὸς ὁ ἄρχων τῆς Μοδένης συγκινηθεὶς ὡς οἱ ἄλλοι ἐφίλησε τὸ θαυμάσιον παιδίον καὶ ἀπένειμε εἰς αὐτὸ καὶ εἰς τὴν οἰκογένειάν του χάριν. Ἡ Βονακόσης ἠναγκάσθη ν' ἀποδώσῃ εἰς τὸν κόμητα Μιρανδόλην τὰς πατρογονικὰς του κτήσεις, καὶ ἡ κληρονομία αὕτη, ἣτις ἀπωλέσθη διὰ τῶν ὀπλων, ἀνεκτήθη διὰ τῆς εὐγλωττίας τοῦ λόγου.

Πικ ὁ Μιρανδόλης κατέστη ὁ σοφώτατος τῶν ἀνδρῶν τοῦ αἰῶνός του· περιηγήθη ὅλην τὴν Εὐρώπην· τὰ περιφημότερα Πανεπιστήμια ἀντήχουν ἐκ τοῦ ὀνόματός του, τὸ δὲ τῶν Παρισίων τὸν ἐτίμησε μεγάλως, ὁ δὲ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Κάρολος ὁ Η'. τὸν ἀπεκάλεσε φίλον του.

(Ἐκ τῶν τῆς Λουίζης Κολέ).

ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ Α. ΚΟΥΡΤΙΔΟΥ

ΤΟ ΑΠΕΙΘΕΣ ΧΗΝΟΠΟΥΛΟΝ

Ὁραίαν τινα ἡμέραν τοῦ θέρους, ἐν ᾧ ὁ ἥλιος ἐσκόρπιζε τὸ φῶς καὶ τὴν θερμότητά του εἰς τὰ φυτὰ καὶ εἰς τὰ ἄνθη, ἐν μικρὸν λευκὸν χηνόπουλον ἐδραπέτευσε κρυφίως. Ἀφῆκε τὴν μητέρα του καὶ τὰ ἀδελφιά του καὶ ἀπὸ ἐν ἀνοιγματος τοῦ φράκτου ἐξῆλθεν εἰς τοὺς ἀγρούς.

— Ἀχ! ἐσκέπτετο τὸ χηνόπουλον, τώρα εἶμαι ἐλεύθερον, τώρα εἰμὸς νὰ τρέχω ὅπου θέλω. Τί κρίμα ποῦ δὲν τὸ ἐσκέφθηκα προτύτερα! Τώρα εἶμαι πλέον μεγάλο καὶ γνωστικόν! Ἀκούς ἐκεῖ νὰ κάθωμαι κοντὰ εἰς τὴν μητέρα μου σὺν νὰ εἶμαι μωρὸ καὶ νὰ κάνω ὅ,τι μοῦ λέγει! «Τώρα θὰ φάμε, τώρα θὰ πιούμε, τώρα τὰ πᾶμε περίπατον» αὕτη δὲν ἦτον ζωὴ, ἦτον σκλαβιά. Ἀ! τώρα δὲν ἔχω κανένα νὰ μὲ προστάξῃ, εἶμαι κύριος τοῦ ἑαυτοῦ μου, πηγαίνω ὅπου θέλω, κάμνω ὅ,τι θέλω. Τί καλὰ, τί χαρὰ!...

Καὶ ἔστρεψε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τὸν ἄσπρον λαιμόν του, καὶ ἐκίνει τὰ κίτρινα πόδια του μὲ καμάρι, ὡς στρατιώτης ὅστις πηγαίνει μὲ βῆμα: ἐν δυνάμει, ἐν δυνάμει! Ἀφ' οὗ ἐπεριπάτησαν ἀρκετὴν ὥραν ἐστάθη ἔξαφνα καὶ ἠρώτησε: Καὶ τώρα ποῦ θὰ πάγω; Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἀπήντησε: »Ἀ! μπᾶ! πάντα ἐμπρός, ὅλο ἐμπρός!»

Τὸ χηνόπουλον διηύθυνε τὸ βῆμά του εἰς τὴν ἔχθην ἐνδὸς μικροῦ ρυακίου, ὅπου ἦσαν καλάμια, τὰ δὲ μικρὰ κίτρινα πόδια του ἀφινον ἔχνη ἐπὶ τῆς ὑγρᾶς ἄμμου. Εἰς τὸν δρόμον ἔτρωγε σκωλήκια καὶ ἀσκαθάρους, τοὺς ὁποίους εὕρισκεν ἐπάνω εἰς τὰ ἄγριόβوتανα. Καὶ ὅμως μολοντί ἔτρωγε τόσα ὠραία πράγματα δὲν ἦτο εὐχαριστημένον, διότι ἐσυλλογίζετο τὴν φωλεάν του. Καὶ ὅταν ἐνύκτωσε καὶ ἐσκοτίσθη καὶ ὁ ψυχρὸς ἄνεμος τῆς νυκτὸς ἐφύσα εἰς τοὺς ἀγρούς καὶ ἔκαμε τὰ ὑψηλὰ καὶ λεπτὰ καλάμια νὰ γέρνουν πρὸς τὴν γῆν μὲ ἓνα λυπηρὸν ψιθυρὸν ποῦ ὁμοίαζε ὡς ἄν θρήνος, τότε τὸ χηνόπουλον ἀνέτριχας ἀπὸ τρόμου καὶ εἶπε:

— Ἀ, πῶς ἤθελα νάμουν ἔς τὸ σπιτάκι μας, κοντὰ ἔς τὴν μητεροῦλά μου καὶ ἔς τ' ἀδελφάκια μου! Ἀλλὰ πῶς νὰ εὕρῃ τὸν δρόμον ὁ ὁποῖος ὡδήγει εἰς τὸ σπιτάκι των; καὶ ἐν τούτοις ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω. Ἀλλ' ἡ ἐπιστροφή δὲν ἦτο καθόλου εὐκολός· ἔπρεπε νὰ περνᾷ διὰ μέσου πυκνοῦ χόρτου, καὶ ἐκυνδύνευε καθὲς στιγμήν νὰ χαθῇ. Ἐν ᾧ δὲ ἡ ὑγρασία τῆς νυκτὸς διεπέρα τὰ πτερά του καὶ ἔτρεψε, ὁ νοῦς του ἐπήγαινε εἰς τὴν μητέρα του. Τέτοιαν ὥραν συνήθως ἡ μητέρα του τὸ εἶχε πλαγιάσει, ἀφ' οὗ τὸ εἶχε ἀγκαλιάσει καὶ φιλήσει μὲ τρυφερότητα καὶ ἀγάπην, διότι τὸ ἀγαποῦσε πολὺ, πολὺ ἡ μητέρα του. Καὶ τώρα εὕρισκετο μόνον εἰς τὸ μέσον τῆς ψυχρᾶς καὶ σκοτεινῆς νυκτὸς!

Ἐξαφνα τοῦ ἦλθε μία ἰδέα καὶ ἐκόπησαν τὰ ἥπατά του καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ λιποθυμήσῃ.

— Ἡ Ἀλεπού!

Ἡξευρεν ὅτι μία φοβερὰ Ἀλώπηξ ἐπεριτριγύριζε πάντα ἐκεῖ, καὶ ἔφερε καταστροφὴν καὶ ὀλεθρον εἰς τὰς οἰκογενείας τῶν χηνῶν καὶ τῶν ὀρνίθων. Ἡ σκληρά, ἡ ἀνηλεὲς Ἀλώπηξ, τὸ ἄγριον τέρας! δὲν ἐλυπεῖτο, δὲν εἶχε καρδίαν, ἀλλ' ἤρπαζε τὸ θυμὰ του καὶ τὸ κατεσπάραζε.

Ἡ μητέρα του εἶχεν εἰπῇ εἰς τὸ χηνόπουλον:

— Δυστυχία μας ἂν πέσωμεν εἰς τὰ νύχια τῆς Ἀλεπούς!

Καὶ τώρα τὸ χηνόπουλον ἐνόμιζεν ὅτι ἔρχεται κατόπιν του, ἐνόμιζεν ὅτι ἐβλεπε τὰ μάτια της νὰ λάμπουν εἰς τὸ σκοτάδι τῆς νυκτὸς ὡς ἂν ἀναμμένα κάρβουνα, ἐνόμιζεν ὅτι ἐνοιώθε ἐπάνω του τὴν ζεστήν ἀναπνοήν της, ζεστήν ὡς ἂν φωτιὰν καμινίου. Καὶ ἔτρεχε, καὶ ἔτρεχε. Ἀν τὸ ἔπιανε θὰ ἐδάγκωνε τὰ κίτρινα ποδαράκια, θὰ ἐμαδούσε τὰ ἄσπρα πτερά του καὶ θὰ τὸ ἐξέσχιζε μὲ τὰ σουβλερὰ δόντια της καὶ τὸ αἷμά του θὰ ἐσκορπίζετο κόκκινον κόκκινον ἐπάνω εἰς τὰ χόρτα.

— Ὡ, ὄχι, ὄχι, δὲν τὸ ξανακάμω, δὲν τὸ ξανακάμω, ναι ὀρκίζομαι ἀπὸ σήμερα νάμαι καλὸν καὶ εὐπειθὲς χηνόπουλον! ἐσκέπτετο, καὶ ἡ καρδιά του ἐκτύπα τίς, τὰς ὡς ἂν ὥρολογι.

Τέλος ἔφθασεν εἰς τὸν φράκτον, εὗρε τὸ ἀνοιγμα ἀπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐξέλθῃ, καὶ ὤρμησεν ἐντός. Ἐκεῖ στεναγμὸς ἀνακουφίσεως ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ στήθος του. Ἡ φοβερὰ Ἀλεπού δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ καταβροχθίσῃ πλέον. Εἶχε σωθῇ. Ἀλλ' εἶχε τόσον τρέξῃ, εἶχε τόσον κοπιάσῃ, εἶχε τόσον τρομάξῃ, ὥστε αἱ δυνάμεις του τὸ ἐγκατέλειπον. Ὡ, ἦτο πολὺ ὠραία ἡ κλίνη του, πλησίον τῆς μητρικῆς ἀγκάλης, ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσε νὰ ὑπάγῃ ἕως ἐκεῖ, ἐξῆλθῃ καὶ ἀπεκοιμήθη, εἰς μίαν ἄκραν.

Ἐκοιμᾶτο βαρέως ὅτε τὴν πρῶτα ἦλθεν ἡ μητέρα του, ἡ ὁποία ἔτρεχεν ἄνω κάτω ἀνήσυχος καὶ τὸ ἐζήτηι, καὶ τὸ ἐξύπνησε. Τί συγκινητικὴ στιγμή! Ἡ μητέρα ἤθελε νὰ ἐπιπλήξῃ τὸ κακὸν χηνόπουλον, ἀλλ' ὅταν εἶδε εἰς ποίαν κατάστασιν ἦτο, μόνον δάκρυα ἔτρεξαν ἀπὸ τὰ μάτια της. Ἦτο ρυπαρόν, κακομοιριασμένον, τὰ μέλη του ἦσαν πιεσμένα ἀπὸ τὸ κρύον, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ βαδίξῃ. Τὸ ἔσυρεν εἰς τὸ κρεβάτάκι του καὶ τὸ ἐπεριποιήθη μὲ μητρικὴν ἀφοσίωσιν.

Τὸ χηνόπουλον ἔγεινε καλὰ· ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἐλησμόνησε τὴν ἀγωνίαν τῆς νυκτὸς ἐκείνης, καὶ ὅταν ἐμεγάλωσε καὶ ἔγεινε χήνα διηγείτο εἰς τὰ παιδιά της καὶ ἀργότερα εἰς τὰ ἐγγόνια της, τί ὑπέφερε διότι ἐφάνη κακὸν καὶ ἀπειθὲς χηνόπουλον!

ΔΙΑΤΙ Η ΔΥΣΤΥΧΙΑ ΕΙΝΕ ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ἡ παράδοσις τὴν ὁποίαν θὰ σὰς διηγηθῶ-
μεν μὲς ἐξηγεί διὰ τὴν Δυστυχίαν εἶναι εἰς αὐ-
τὸν τὸν κόσμον καὶ βασανίζει τοσούτους ἀνθρώπους.

Καθὼς διηγοῦνται, πρὸ ἀμνημονεύτων χρό-
νων ἐξοῦσε εἰς ἓν ἄθλιον ἐρείπιον μιᾶς μικρᾶς
καλύβης ἡ Δυστυχία, μία πτωχοτάτη καὶ
περιφρονημένη ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον γρηοῦλα·
ἀπὸ τὴν πείνᾳ καὶ τὴν κακομοιρίαν ἦτον ζαρω-
μένη καὶ καμπουριασμένη. Ἐνα βράδυ ἤκουσε
νὰ κτυποῦν τὴν θύραν τῆς καλύβης τῆς. Ἀνοίξε
καὶ εἶδε ἓνα ξένον, καταβρεγμένον, ἐλεεινόν,
διότι ἐφυσούσε φοβερὰ ἀνεμοζάλη ἐξω ποῦ
ἐσῆκονε τὰ σπίτια. Τόρᾳ τινὲς λέγουσι πῶς ὁ
ξένος ἐκεῖνος ἦτον ὁ Χριστός, καὶ ὅτι μάλιστα
εἶχε μαζί του καὶ τὸν Ἅγιον Πέτρον.

Ὁ ταξειδιώτης λοιπὸν αὐτὸς εἶχε περιέλθῃ
ὅλας τὰς οἰκίας, εἶχε κτυπήσῃ ὅλας τὰς θύρας,
ἀλλὰ κανεὶς δὲν τοῦ εἶχε ἀνοίξῃ. Ἡ Δυστυχία
τὸν ἐδέχθηκε ὅμως· δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἀφίσῃ
νὰ περάσῃ τὴν νύκτα εἰς τοὺς δρόμους ἀφοῦ
καὶ ἔδρεχε τόσον δυνάτᾳ. Ἀναψὲ φωτὶς μὲ
τὰ κούτσουρα ποῦ τῆς εἶχαν ἀπομείνῃ, προσ-
έφερε εἰς τὸν ταξειδιώτην ἓνα κομμάτι ψωμί
ποῦ τῆς εἶχε περισσεύσῃ καὶ τὸν ἔδωκε νὰ κοι-
μηθῇ ὅπως ὅπως ἐπάνω εἰς ἓνα ἀχύρινο στρώμα.

Τὸ πρῶτ' ὅταν ἐξύπνησε ἐτρόμαξε ἅμα ἤκουσε
τὸν ξένον νὰ τῆς λέγῃ ὅτι ἦτον σταλμένος ἀπὸ
τὸν Θεὸν νὰ δοκιμάσῃ τοὺς ἀνθρώπους.

— Ζήτησε ὅ,τι χάρισμα θέλεις, τῆς εἶπε,
καὶ ὁ Θεὸς θὰ σοῦ τὸ δώσῃ ἀφοῦ βοηθῇ τὸν
πλησίον σου ἂν καὶ εἶσαι τόσον πτωχὴ.

— Ἐγὼ! εἶπεν ἡ Δυστυχία, μὰ δὲν ἔχω
ἀνάγκην ἀπὸ τίποτα. Δὲν θέλω...

(Ὁ ταξειδιώτης ἐπιμένει.

— Λοιπὸν, νὰ τί θέλω, τοῦ λέγει τότε ἡ
Δυστυχία. Βλέπεις αὐτὴ τὴν ἀχλαδιὰ ποῦ εἶναι
ἐς τὴν αὐλήν; Κάθε χρόνον γεμίζει καρπὸν· ἀλλὰ
τί τὰ θῆς ποῦ ἔρχονται καὶ μοῦ τὸν κλεβρουν.
Νοῦ ζητῶ λοιπὸν ὁποῖος ἀντιβῇ ἐπάνω νὰ μὴ
μπορῇ νὰ καταβῇ πλέον ἂν δὲν θελήσω ἐγὼ.

— Πᾶσι καλὰ! ἀπεκρίθη ὁ ξένος καὶ ἔφυγε.

Τὸ καλοκαίρι ἡ Δυστυχία διεσκέδαζε βλέ-
πουσα ἐπάνω εἰς τὴν ἀχλαδιὰ τῆς εἰδῶν-εἰδῶν
ἀνθρώπους οἱ ὅποιοι δὲν εἴμπορουσαν νὰ καται-
βοῦν. Μίαν ἡμέραν ἐπέρασε ἀπὸ τὴν καλύβην

τῆς ὁ γέρω-Θάνατος καὶ ἐσυλλογίσθη πῶς και-
ρὸς πλέον νὰ πάρῃ καὶ αὐτὴν τὴν ζαρωμένην
γρηοῦλαν. Εἰσέρχεται καὶ μὲ μεγάλην εὐγέ-
νειαν τῆς λέγει νὰ ἐτοιμασθῇ διὰ τὸ ταξειδί.

Ἡ Δυστυχία, καὶ μὲ ὅλας αὐτὰς τὰς στε-
ρήσεις τῆς, εὐρίσκει γλυκεῖα τὴ ζωὴ καὶ ζητεῖ
ἀπὸ τὸν Θάνατον ὀλίγην προθεσμίαν.

— Ὅχι! λέγει αὐτὸς, δὲν ἔχει προθεσμίαν.

— Τοῦλάχιστον πρὶν μὲ πάρῃς, κάμε μου
μίαν χάριν. — Τί χάριν; — Πήγαίνε νὰ μοῦ
κόψῃς ἓνα ἀπ' αὐτὰ τὰ εὐμορφα ἀχλάδια τῆς
ἀχλαδιᾶς μου, νὰ τὸ γευθῶ γιὰ τελευταῖα
φορὰ ἐς τὴ ζωὴ μου.

— Ἄς ἔχῃς χάρι! λέγει ὁ γέρω-Θάνατος,
καὶ σκαρφαλώνει ἐπάνω ἐς τὴν ἀχλαδιὰ.

— Καλὰ σ' ἔχω τόρᾳ, τοῦ λέγει. Κάθου αὐ-
τοῦ ἐπάνω ὅσῳ νὰ βαρεθῶ τὴ ζωὴ!

Καὶ τὴν ἀφίνει πραγματικῶς. Ἀλλὰ τί νο-
μίσετε συνέβη τότε; Αἰχμάλωτος ὁ Θάνατος
ἐπάνω εἰς τὴν ἀχλαδιὰ, δὲν εἴμπορουσε νὰ πάρῃ
κανένα. Κανεὶς δὲν ἀπέθνησκε.

Ὅλοι ἦσαν χαρούμενοι, ἐτραγουδοῦσαν διε-
σκέδαζαν, ἐχόρευαν καὶ ἐσυνάζοντο ἀπὸ κάθε
μέρος τῆς γῆς διὰ νὰ τὸν ἰδοῦν. Ἡ γῆ ἐγέμι-
σεν ἀπὸ γέρους, κωφούς, τυφλοὺς, ἀσθενεῖς.
Σὲ κάθε σπίτι ἦσαν καὶ τέσσαρα πέντε κρεβ-
βάτια διὰ τοὺς ἀσθενεῖς γέροντας. Οἱ ἀνθρω-
ποι ἐπλήθυναν τόσον πολὺ ὥστε ἡ γῆ δὲν εἴμ-
πορουσε πλέον νὰ τοὺς θρέψῃ. Φοβεροὶ πόλεμοι
ἐγίναν μεταξύ τῶν ἐθνῶν ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν
τῶν, ἀλλὰ καμμία πληγὴ δὲν ἦτο θανατη-
φόρος. Ὅλοι οἱ ἱατροὶ τοῦ κόσμου ἐμαζεύθησαν
τότε διὰ νὰ εὑρουν κανὲν φάρμακον κατὰ τῆς
ζωῆς, ἀλλὰ τίποτε δὲν κατώρθωσαν. Ἡ συμφορὰ
αὐτὴ ἦτο χειρότερα καὶ ἀπὸ τὸν κατὰ κλυσμένον!

Τέλος ἡ Δυστυχία ἀφοῦ ἐγέλασε πολὺ διὰ
τὸ παιγνίδι αὐτὸ ποῦ ἐπαιξε ἐς τὸν γέρω-Θάνα-
τον, ἐδέχθη νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ, ἀλλὰ μὲ τὸν
ὅρον νὰ μὴ τὴν πᾶρῃ, ἂν δὲν τὸν προσκαλέσῃ
αὐτὴ τρεῖς φορές.

Μόλις ἐλευθερώθηκε ὁ Θάνατος ἔτρεξε καὶ
ἐξώφλησε τοὺς παλαιούς λογαριασμούς του καὶ
ὁ κόσμος ἡσύχασε. Ἀλλ' ἡ Δυστυχία δὲν τὸν
ἐφώναζε ἀκόμη νὰ τὴν πᾶρῃ καὶ ἔτσι μένει
μαζί μὲς.

ΦΑΚ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Ὁ οὐρανὸς συννέφιασε καὶ ἡ γῆ 'νε χιονισμένη,
Κάθε καμπάνα ἐκκλησιᾶς χτυπάει ἐς τὰ γερά·
«Χριστὸς γεννᾶται σήμερα!» Ἡ Παναγία σκυμμένη
Τὸ γυιὸ τῆς βλέπει καὶ γελά μ' ἀπόκρυφν χαρὰ.

Οὔτε κουρτίνες πονθενὰ μὲ στόφα καὶ χρυσάφι,
Οὔτε βαρεῖα παπλώματα δὲν ἔχει τὸ μικρό.
Μόνον ἀράχνης μερικὲς κρεμοῦν ἀπὸ τὸ ῥάφι
Ἀπὸ τὸ ὑφασμένο τους πανί ἓνα σωρό.

Καὶ ὁ Χριστὸς μας ἐς τ' ἄχυρα ποῦ εἶνε ξαπλωμένος,
Μαζεύει τὰ χερὰκια τοῦ ἀπὸ τὴν παγωνιά·
Μὰ ἄλλο ἄλλο φαίνεται ὅσ' ἀν εὐχαριστημένος
Ἀπὸ τὴ ζέστη τῶν βωιδῶν ποῦ εἶνε ἐς τὴ γωνιά.

Τὸν σταῦλο τὸν ἐσπέπασε δυὸ πιθαμὲς τὸ χιόνι,
Κι' ἀπὸ τὴ στέγῃ ὁ οὐρανὸς φαίνεται, ποῦ χαράζει·
Πλῆθος ἀγγέλων ἐς τὰ λευκὰ ἀπὸ μακρὰ σιμώνει
Καὶ ἐς τοὺς βοσκούς «Χριστοῦγεννα! Χριστοῦγεννα!» φωνάζει.

[Κατὰ τὸν Th. Gautier]

ΛΙΣΣΟΝ

ΟΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

Πρὸς ἀποφυγὴν ἀπροόπτων.

Εἶναι κινδυνώδες νὰ
πλησιάζετε εἰς μέρη
ὅπου ἡσυχάζουσι μέ-
λισσαι πρὸ πάντων
δὲ νὰ τὰς ἐρεθίζετε
εἴτε εἰς τὰς κυφέλας
τῶν, εἴτε ὅταν συλ-
λέγουσι τὸ μέλι ἐπὶ
τῶν ἀνθέων. Ἄν κατὰ
τύχην καθίσῃ μέλισ-
σα ἐπάνω σας, προσ-
οχὴ μὴ τὴν ἐκδιώξε-
τε. Τὸ μόνον μέσον ὅ-
πως μὴ σὰς κεντρώσῃ
εἶναι νὰ μειντε ἀκί-
νητοι καὶ αὐτὴ θὰ

πολύτιμος εὐσία πρὸς τροπὴν τῶν ὀρνίθων, τῶν χοι-
ριδίων καὶ τῶν ἀγελάδων. Ὅχι μόνον βοηθεῖ εἰς τὸν
σχηματισμὸν τῶν ὀστέων, ἀλλὰ καὶ ἐπαυξάνει τὴν γέν-
νησιν τῶν ὠν καὶ ἐνδυναμώνει τὰ χοιρίδια καὶ τὰς
ἀγελάδας. Ἐννοεῖτε ὅτι τὰ κελύφη τῶν ὠν πρέπει νὰ
κοπανίζονται καὶ νὰ ἀναμιγνύονται μὲ τὴν συνήθη
τροφὴν τῶν ζώων τούτων.

Οἱ ἀγρόται λοιπὸν, ἢ οἱ ὀρνιθοτρόφοι δὲν πρέπει νὰ
περιφρονῶνται αὐτὰ καὶ νὰ τὰ ἀπορρίπτωσι, καὶ
μάλιστα οἱ τῶν περιχώρων οἵτινες δύνανται νὰ συνά-
ζωσι καὶ τὰ ἐκ τῶν ζαχαροπλαστείων ἀπορριπτό-
μενα κελύφη.

Ἡ πρόληψις τοῦ ἀριθμοῦ 13.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Κριμαϊκοῦ πολέμου, ἄγγλος
δημοσιογράφος, ὁ Ἀλβέρτος Σμιθ, μέλλων νὰ ἀναχω-
ρήσῃ εἰς Κίναν προσεκάλεσε εἰς γεῦμα δώδεκα συνα-
δέλφους του, οἵτινες ἔμελλον καὶ αὐτοὶ νὰ ἀπέλθωσι
εἰς τὴν Κριμαίαν ὅπως ἀντιμετωπίσωσι τὸν κίνδυνον
τοῦ πολέμου εἴτε ὡς ἀξιωματικοὶ εἴτε ὡς ἀνταποκρι-
ταὶ ἐφημερίδων. Δεκατρεῖς λοιπὸν παρεκάθησαν εἰς
τὴν τράπεζαν καὶ, μολονότι ἦτο ἀμφίβολον ἂν θὰ
ἐπανευρίσκοντο τὸ ἐπόμενον ἔτος, ὑπεσχέθησαν πάντες
κατὰ τὰ ἐπιδόρπια, νὰ συναντηθῶσι μετὰ ἓν ἔτος

γῆ, διότι τὰ ἐργατικὰ αὐτὰ ἔντομα δὲν ἀγαποῦν
τὰ χάνουν ἄδικο τὸν καιρὸν τῶν μένοντα ἔργα.

Χρησιμοποίησις τῶν κελύφων τῶν ὠν.

Ἀδίκως εἰς τὰς ἐξοχὰς ἀπορρίπτουσι τὰ κελύφη
τῶν ὠν. Ἡ τίτανος τὴν ὁποίαν ἐμπεριέχουσιν εἶνε

ἀκριβῶς τὸν αὐτὸν μῆνα, τὴν αὐτὴν ἡμέραν. Μετὰ ἐν ἔτος τῶν ὀντινῶν ὁ Ἀλβέρτος Σμιθ ἐπέστρεψεν ἐκ Κίνας· χωρὶς οὔτε μίαν ἡμέραν νὰ ἀσθενήσῃ, καὶ οἱ λοιποὶ δώδεκα συνάδελφοι τοῦ παρευρέθησαν ἐπίσης εἰς τὴν συνέντευξιν των, ἀφοῦ ἔλαβον μέρος εἰς πλείστας μάχας χωρὶς νὰ φέρωσι τὴν παραμικρὰν ἀμυχήν. Οἱ δεκαεπτὰ συνδαιτημόνες συνεγευμάτισαν εὐθυμότατοι, ἐννοεῖται, καὶ ἕκαστος ἔφερε πρόπον ὑπὲρ τοῦ ἀριθμοῦ 13.

Εὐφυῖα ἀλώπεκος.

Εἰς τινὰ ἐξοχικὴν ἔπαυλιν εὐρίσκοντο ἀντιμέτωποι, δεδεμένοι δι' ἀλύσσεως τοῦ αὐτοῦ μήκους, κύων καὶ ἁλώπηξ. Ἐθεσαν πρὸ αὐτῶν ἀνὰ ἐν ὅστουν, ἀλλ' εἰς ἀπόστασιν μιᾶς σχεδὸν σπιθαμῆς ἀπὸ τοῦ ῥύγγους ἕκατέρω τῶν ζώων ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ τὸ ἐγείσῃ.

Ὁ κύων ἐπήγαινε βήματα τινὰ ὀπίσω καὶ κατόπιν ὥρμα ἀνοήτως ὅπως τὸ ἀρπάσῃ· ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Πήγαινε, παιδί μου, νὰ κοιμηθῇς, ἔλεγεν εἰς τὸν Γιώργον ἡ μαμά του· τὰ μικρὰ παιδιὰ δὲν πρέπει νὰ ἀγρυπνοῦν πολὺ τὸ βράδυ, δὲν βλέπεις καὶ τὰ κοτόπουλα τί ἐνωρὶς ποῦ κοιμοῦνται;

Καὶ ὁ Γιώργος μὲ παράπονον·

— Ναί, μὰ καὶ ἡ κότα κουρνιάζει μαζί τους.

Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Πασχοῦσης Κρήτης.

*

Μίαν ἡμέραν ὁ Ἀντωνάκης διήρχετο τὴν ὁδὸν Σταδίου μὲ τὸν ἐξηκοντοῦτ' ἐπάππον του. Εἰς λιμοκοντόρος εἶχε τὴν κακοήθειαν νὰ εἴπῃ μίαν ἀστείότητα προσβάλλουσαν τὰ γηρατεῖα τοῦ πάππου.

Ὁ Ἀντωνάκης εὐφυῶς ἀνταποδίδων τὰ ἴσα τῷ λέγει·

— Καὶ δὲν ξεύρεις, ὅτι ἕνας γάιδαρος εἰκοσι πέντε χρόνων εἶνε πρὶ γέρος ἀπὸ ἑνὸς ἀνθρώπου ἐξήντα χρόνων;

Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Νεράιδος τῆς Δίμνης.

*

Διάλογος μεταξὺ δύο ἀδελφῶν·

Πέτρος. — Γιατί, Νίκο, ὁ πατέρας δὲν μᾶς ἀφίνει νὰ πίνωμε νερὸ ὅταν εἴμεθα ἰδρωμένοι;

Νίκος. — Γιατί ὁ Θεὸς εἶπε εἰς τὸν Ἀδάμ, μόνον τὸν ἄρτον τοῦ νὰ τρώγῃ μὲ τὸν ἰδρώτα τοῦ προσώπου του, δὲν εἶπε καὶ γιὰ τὸ νερὸ...

Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Ὑπολαΐδος.

*

— Τάκη, πάλι κοντὰ εἰς τὸ γραφεῖο μου εἶσαι καὶ ψαλιδεῖς τὰ χαρτιά μου;

— Ἐννοια σου, μπαμπά, κόβω μόνον τὰ γραμμένα.

Ἐστῆλη ὑπὸ Πύρρου τοῦ Ἡπειρώτου.

*

— Μιλτιάδη, μοῦ εἶπαν ὅτι σήμερον ὁ διδασκαλὸς οὐκ ἐκράτησε νηστεία διατι;

— Γιατί ὁ Δημητράκης ὁ Φλώρης ἐμάλωσε.

— Λοιπὸν δὲν σὲ ἐκράτησε ἐσὲ νηστεία;

— Μ' ἐκράτησε, πατέρα.

— Ἄ! καὶ μὲ ποῖον, παρακαλῶ, ἐμάλωσε ὁ Δημητράκης ὁ Φλώρης;

— Μὲ μένα.

Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Πτερωτῆς Φήμης.

Ἡ ἁλώπηξ μετὰ τινὰς δοκιμὰς ἔστρεψε τὰ νῶτα, κατόπιν διὰ τῶν ὀπισθίων ποδῶν ἔσυρε τὸ ὅστουν πλησιέστερον καὶ κατόπιν τὸ... ἐροκάνισε.

Νοημοσύνη κυνός.

Μέγας τις φυσιοδίφης καὶ μέλος τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, εἶχε κύνα τινὰ ἐξυπνότατον, ὅστις εἶχε συνηθίσῃ νὰ φέρῃ πᾶσαν πρωΐαν τὴν ἐφημερίδα εἰς τὸν Κύριόν του. Μίαν ἡμέραν ὁ φυσιοδίφης εἶχεν ἐξέλθῃ ἐνωρὶς καὶ ὁ κύων ἀφοῦ δὲν τὸν εὗρεν εἰς τὸ σπουδαστήριόν του ἀφῆκε τὴν ἐφημερίδα ἐπὶ τοῦ πατώματος καὶ ἐξηπλώθη ἡσυχος πλησίον τῆς. Ὁ ὑπηρέτης ἐπῆρε τὴν ἐφημερίδα καὶ τὴν ἀπέθεσεν ἐπὶ τοῦ γραφείου. Μετ' ὀλίγον ὁ Κύριος ἐπέστρεψεν· ὁ κύων τότε ἐγείρεται, ἀρπάζει τὴν ἐφημερίδα ἐκ τοῦ γραφείου καὶ τὴν φέρει εἰς τὸν κύριον του. Μετὰ ταῦτα ἐξηπλώθη ἡσυχος καὶ ἄλιν εἰς τὴν θέσιν του ἀφοῦ ἐξεπλήρωσε τὸ καθήκον του.

Μίαν λαμπρὰν ἡμέραν συναντᾷ τὸν Γιαννάκη ἡ θεῖα του εἰς τὸν δρόμον κρατοῦντα τὸ ἀλεξιθρόχιον καὶ καμαρώνοντα.

— Γιατί, Γιαννάκη ὁ γῆγες μὲ τὴν ὀμβρέλλα ἔξω, ἐνῷ εἶνε τόσο καλὸς καιρὸς;

— Ξεύρεις, θεῖα, ὅταν βρέχει τὴν παίρνει ὁ μπαμπᾶς τὴν ὀμβρέλλα· λοιπὸν σήμερον ποῦ εἶνε καλὸς καιρὸς καὶ δὲν θὰ τὴν πάρῃ ὁ μπαμπᾶς, τὴν ἐπῆρα νὰ τὴν χαρῶ καὶ ἐγὼ.

Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Μεσολογγιτοπούλας.

*

Μικρὰ χωριατοπούλα, ὀνομαζομένη Τασώ, πρώτην φοράν ἐλθοῦσα εἰς Ἀθήνας ὑπηρέτρια εἰς τινὰ οἰκίαν καὶ ἀκούσασα τοὺς περὶ τὰ χαράγματα φωνάζοντας σαλεπτίζῃ δὲς ἐρωτᾷ τὴν κυρίαν τῆς·

— Κάθε πρωτὸ ἀκούω ἑνὸς ἀνθρώπου καὶ μοῦ φωνάζει· «Σὲ βλέπω, Τασώ!» Ἐγὼ σκεπάζομαι ἀπὸ πᾶν ἀπὸ τὸ κεφάλι καὶ κείνος ὅλο φωνάζει πῶς μὲ βλέπει· ποῖος εἶνε αὐτός;

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ἀθανάτου Σωκράτους.

*

Ἐν τῷ σχολείῳ ὁ διδασκαλὸς ἐρωτᾷ·

— Ὅταν ἀπὸ μίαν μονάδα ἀφαιρέσωμεν τέσσαρα τέταρτα, τί μένει ὑπόλοιπον;

Οὐδεμίαν ἀπάντησις.

— Προσέξατε καλὰ νὰ μὲ ἐννοήσετε, ἐπαναλαμβάνει· ἐὰν κόψω ἕνα καρπούζι εἰς τέσσαρα κομμάτια καὶ τὰ φᾶτε καὶ τὰ τέσσαρα, τί θὰ μείνῃ;

Οἱ μαθηταὶ δλοὶ μιᾷ φωνῇ·

— Οἱ σπόροι, διδασκαλε!

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ἀδριεῦ Ἐλληνος.

*

— Διατί, παιδί μου, δὲν μελετᾷς τὰ μαθηματά σου δι' αὐρίον; λέγει εἰς τὸν Κωστάκη ἡ μητέρα του βλέπουσα αὐτὸν καθήμενον ἄργον.

Καὶ ὁ Κωστάκης φιλοσοφικῶς·

— Διότι, μαμά, ὁ Χριστὸς λέγει νὰ μὴ φροντίζωμεν διὰ τὴν αὐρίον.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ἀφρικανοῦ Λέοντος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,"

"ΤΟ ΠΟΥΛΑΚΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

— Πτ! Πτ! Πτ! Καλημέρα, καλὴ μου «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»· ἔχω νὰ σοῦ πῶ πάλι σήμερον... μοὶ λέγει τὸ πουλάκι ἐνῷ ἐγὼ ὑποκρίνομαι ὅτι δὲν τὸ ἀκούω. Καὶ ξεύρεις γιὰ ποῖον; γιὰ ἕνα ποῦ ἔδωκε ὑποσχέσεις καὶ δὲν τὰς ἐκράτησε... (Τὸ πουλάκι ὁλοκὸν πλησιάζει καὶ ἐγὼ περισσότερον σκύπτω ἐπάνω εἰς τὸ χαρτί). Μάντευσέ τον λοιπὸν... Γιατί δὲν 'μιλεῖς, ἐ; Θὰ σοῦ πῶ λοιπὸν; Γιὰ τὸ Πυρπο... ..

Χράπ! ἀπλώνω ἔξαφνα τὸ χέρι καὶ τὸ ἀρπάζω πρὶν τελειώσῃ τὴν λέξιν.

— Εὐὶ τιμωρία, κακόπουλο, σιχαμένο. Εἰς τὸ κλουθὶ μίαν ἐβδομάδα! Γρήγορα.

— Μὰ...

— Δύο ἐβδομάδες!

— Γιατί, καλὴ μου ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ;

— Τρεῖς ἐβδομάδες! Νὰ σὲ μάθω ἐγὼ. Ἀκούς τὸ ἀνόητο, νὰ προδώσῃ τὸ ὄνομα τῆς Πασχοῦσης Κρήτης! Καὶ τί σ' ἔχω ἐγὼ; Γιὰ νὰ πηγαίνῃς ἔς τὰ ξένα σπίτια νὰ μαθαίνῃς τὰ ὀνόματα τῶν φίλων μου ποῦ κρύπτονται ὑπὸ ψευδώνυμον καὶ ἔπειτα νὰ τὰ διαλαλῇς εἰς τὸν κόσμον; Εἶμαι καλὴ, καλὴ, ἀλλὰ μαλὸν κηλὸς!

— Συχώρεσέ με, ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ! Συχώρεσέ με! Δὲν τὸ ἔκαμα μὲ κακὸ σκοπὸ, δὲν ἔξευρα ὅτι δὲν θέλεις νὰ φανερώω τὰ ὀνόματα. Σοῦ ὑπόσχομαι ἄλλοτε ποτέ, ποτέ πλεον νὰ μὴ τὸ ξανακάμω.

— Δὲν ἀκούω ἐγὼ ἀυτά! Θὰ εὐρῶ ἄλλο πουλάκι, ποῦ νὰ τῆχῃ τετρακόσια τὰ μυαλά του, νὰ μὲ ὑπηρετῇ.

— Σὲ παρακαλῶ, ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ! Σὲ ἐκετεύω! Νὰ μὲ φάγῃ ὁ Ἀετός! ἂν προδώσω πλεον ἄλλο ψευδώνυμον.

— Νὰ δὲ ἡ ὥρα νὰ ἀρχίσωμε πάλι τὰ ἴδια.

— Πιστεύσέ με, ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ! σοῦ ὀρκίζομαι εἰς τὰ πτερά μου! Νὰ πιστώσῃς καὶ ἔς τὰς ἰδὲς τοῦ Κορυδαλοῦ! Νὰ κλεισθῇ ἔς τὸ κλουθὶ τοῦ Κοκοῦ, ἂν πῶ ἄλλοτε λέξιν παραπάνω ἀπ' ὅ, τι πρέπει. Θέλεις ἄλλο;

— Καλὰ λοιπὸν. Σὲ πιστεύω, καὶ θὰ σ' ἀφίσω πάλιν ἐλεύθερον νὰ πετάξῃς εἰς τὴ συνειθισμένη σου ἐργασία, ὅταν ἡ Πάσχοῦσα Κρήτη, τὴν ὁποῖαν ἔβλαψες, σοῦ δώσῃ τὴν συγχώρησίν της.

Ἐκλείσσει καὶ τὸ κλουθὶ καὶ τὸ ἐκρέμασται εἰς ἕνα καρφὶ ὑψηλὰ. Τὸ πουλάκι ἐξάρωσε σὲ μιὰ γωνίαν καὶ ἤρχισε νὰ κελαδῇ λυπητερὸ τραγοῦδι. Εἰς τὸ τέλος ἐκάστης στροφῆς ἐπανελάμβανε τὴν ἐξῆς περιπαθὴ ἐπιφώνον·

«Καὶ καρτερῶ τὴ χάρι σου μὲ καρδιοχτύπι τὸ φτωχὸ καὶ ἐγὼ τοὺς φίλους μου νὰ ἰδῶ.

Ἐνῷ κλεισμένον τώρα ἐδῶ

Κλαίω, θρηνῶ τὴ μοῖρά μου, ἄχ! σκληθωμένο, μοναχὸ»

μὲ τὸν πόνον καὶ ἐρράγιζε τὴν καρδίαν μου· καὶ ἀπὸ τὰ προγγυὰ γυαλιστερὰ ματάκια του ἔτρεχαν ποτάμι τὰ δάκρυά του.

Ἐξαφνὰ τὸ ἄσμά του διεκόπη, διότι ἠνοιχθὴ ἡ θύρα τοῦ γραφείου μου· ἦτον ὁ γραμματοκομιστὴς μὲ ἕνα σωρὸ γράμματα. Τὸ πρῶτον ποῦ ἦνοιξα ἦτο τῆς Πασχοῦσης Κρήτης. «Ἀμὰ τὸ ἐδιδάσασα ὅλο φωνάζω εἰς τὸ πουλάκι·

— Χάρεις! ἰσοῦ ἦλθε ἡ χάρις! Παῦσε τοὺς θρήνους σου, πουλάκι μου. Ἡ Πάσχοῦσα Κρήτη πρὶν ἀκόμη μὴλὴν ἔτι ἐτιμωρήθη· σὲ συγχωρεῖ. Ἀκού τί γράφει·

«... Ἐπειδὴ δὲ, προσφιλὴς μου ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ αὐτὸ τὸ καὶ τότε...» μὲ τὸ ὅποῖον τελειώνει τὴν πρὸς με ἀπάντησίν σου εἰς τὸ 19ον φύλλον σου, μὲ κάμνει νὰ φοβοῦμαι ὅτι σκοπεύεις νὰ τιμωρήσῃς τὸ πουλάκι σου ἐξ αἰτίας μου, νὰ παρακαλῶ πολὺ νὰ μὴ τὸ μαλώσῃς τὸ καίμενο, ἐπειδὴ

ἂν εἶνε φιλότιμο θὰ τὸ πάρῃ κατὰ καρδία καὶ εἴμπορεῖ νὰ ἀρρωστήσῃ...»

— Βλέπεις λοιπὸν, προσέθεσα ἀνοίγουσα τὴν θύραν τοῦ κλωθίου, πόσον εὐγενὴ καρδίαν ἔχει ἡ Πάσχοῦσα Κρήτη καὶ πῶς εἰσέφει νὰ ἀνταποδίδῃ καλὸν ἀντὶ κακοῦ; Ἢ τῶρα, σκούπισε τὰ δάκρυά σου καὶ πέταξε ἀέσως εἰς τὴν ἐργασίαν σου νὰ ἀνοπληρώσῃς τὸν καιρὸν ποῦ ἔχασες εἰς τὸ κλουθὶ.

— Πρὶν πάγω εἰς τὴν ἐργασίαν μου, καλὴ μου ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ πετχθῶ μιὰ στιγμὴν εἰς τῆς Πασχοῦσης Κρήτης, νὰ τῆς κελαδῶ ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς ἑνα γλυκὸ κελάδημα, διὰ νὰ τῆς ξανερῶσω τὴν εὐγνωμοσύνην μου;

— Βέβαια! βέβαια, πουλάκι μου, νὰ πᾶς! ὅστις αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του ἀποδεικνύει ὅτι ἔχει εὐγενὴ καρδίαν. Πήγαινε λοιπὸν!

Τὸ πουλάκι, ἐπέταξε κατενθουσιασμένον ἀπὸ τὴν χάριν του.

Ἡσθὲνησες καὶ σύ, μυρωμένη ῥάκιον; πόσοι φίλοι μου ὑπέφεραν αὐτὸν τὸν χειμῶνα. Ἀλλὰ πάλιν ἀφοῦ εἶνε περαστικά... Σοὶ εὐχομαι ἄλλοτε ποτὲ νὰ μὴ ἀσθενήσῃς καὶ νὰ ἀναγνώσῃς μετὰ χαρᾶς τοὺς τόμους οὓς ἐκέρδισες εἰς τὸν διαγωνισμόν ὡς βραβεῖον.

Ἐγὼ νὰ σὲ λησμενήσω, φίλτατε Κάλιχα; Τοὺς φίλους μου, ἐγὼ τοὺς ἀγαπῶ ὅλους ἀνεξαιρέτως. Τί εἶνε αὐτός ὁ Λακαῶν; καλλίτερα Κάλχας.

Καὶ σὺ ἀσθενῇς, προσφιλεῖ Βασαρδάνη, περαστικά φίλε μου, περαστικά.

Μὴ λυπεῖσαι, θελκτικὴ μου Πάσχοῦσα Κρήτη, θὰ προσπαθῶ νὰ εὐρῶ κανένα τρόπον νὰ εἴμπορουν οἱ φίλοι μου νὰ λαμβάνουν μέρος εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου καὶ ὅταν ἀκόμη ὑπερβῶν τὸ 15ον ἔτος τῆς ηλικίας των. Γράψε μου ἂν ἦτο εὐμορφὸ τὸ τραγοῦδι ποῦ ἦλθε νὰ σοῦ κελαδῶσῃ τὸ πουλάκι μου, εἰς ἐκδήλωσιν τῆς εὐγνωμοσύνης σου.

Μὲ συνεκίνησε τὸ γραμματάκι σου, καλὴ μου Ἀλκυών. Μὲ ἀγαπᾷς λοιπὸν τόσο πολὺ; Εἰςέφεις νὰ εὐρίσκῃς τὸν κύβον ἐνὸς ἀριθμοῦ; λοιπὸν εὐρὲ τὸν κύβον τοῦ ἀριθμοῦ ὁ ὁποῖος παριστάνει τὴν ἀγάπην σου καὶ θὰ ξεύρῃς τότε τὴν ἰδικήν μου ἀγάπην. Καὶ εἶνε δυνατόν ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ νὰ μὴ ἀγαπᾷ μίαν τόσο καλὴν καὶ ἐπιμελῆ Ἀλκυῶνα;

Σὲ εὐχαριστῶ πολὺ, ἀγαπητὴ Ἀμφιτρίτη, διὰ τὰς εὐλεκερνεὺς εὐχὰς σου. Μὴ με λησμονῇς ὅμως τόσο πολὺ, γράφε μοι κάποτε νὰ μανθάνω τί γίνεσαι.

Καλῶ, ὄρισε, νῆς μου φίλε Θεμ. Χριστογρίδη. Μετὰ χαρᾶς σὲ δέχομαι εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου. Ἐκ δὲ τῶν πνευματικῶν σου ἀσκήσεων αἱ καλαὶ θὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν· ἔσο βέβαιος περὶ τούτου.

Πῶς παραπονεῖσαι, φίλτατε Μιμῆκε Μάξι; διὰ νὰ μὴ δημοσιευθῶν αἱ πνευματικαὶ σου ἀσκήσεις θὰ εἴπῃ ὅτι δὲν ἤξιζον. Δὲν τὸ εἶπα πρὸ καιροῦ αὐτό; Προσπάθησε νὰ μοῦ στείλῃς καλλιτέρως καὶ τότε θὰ τὰς ἰδῇς εἰς τὸ φύλλον μὲ τὸ ὄνομά σου.

Καὶ τρίτος λοιπὸν ἀσθενεῖ ἐκ τῶν φίλων μου, ὁ δυστυχὴς Βασιλεὺς τῆς Ἀμμου· εἶνε κληνὴς ὑποφέρει καὶ ὁμοῦ κατορθώνει νὰ γράψῃ δύο ἐλέγους εἰς τὴν φίλην του ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ. Εὐχαριστῶ, Βασιλεῦ τῆς Ἀμμου, διὰ τὴν ἀγάπην σου. Αἱ ἐπιστολαὶ σου μὲ συγκινοῦσι πάντοτε· περιπλέον ἡ τελευταία. Τὰ καλὰ σου αἰσθήματα τὰ ὅποια ἀφθόνως διαχέεις εἰς τὰ γράμματα φαίνονται βαθύς ἐρριζωμένα ἐν τῇ εὐγενεῖ σου καρδίᾳ. Σοῦ εὐχομαι εὐλεκερνεύστατα περαστικά καὶ ἀναμένω ἐν μεγάλῃ σου πρὸς ἐμὲ ἐπιστολῇ νὰ μοὶ ἀναγγεῖλῃς τὴν ἀνάρρωσίν σου.

ματα πέραν τῆς ὄχθης τοῦ ποταμίου, ὅτε ὁ Βριάν ἐπάτησε πρᾶγμα τι τὸ ὁποῖον ἐθραύσθη. Ἐπειδὴ δὲ ἐκεῖ ὑπῆρχον μυριάδες κογχυλίων ἕνεκα τῆς παλιρροίας, ὁ Βριάν οὐδὲ κἄν ἔκυψε νὰ ἴδῃ τί ἐπάτησεν. Ἀλλ' ὁ Γόρδων ὅστις ἤρχετο ὀπισθεν τοῦ Βριάν, ἐστάθη καὶ εἶπε:

«Στάσου, Βριάν, μὰ στάσου λοιπόν!

— Τί τρέχει; »

Ὁ Γόρδων ἔκυψε καὶ ἔλαβε τὰ κομμάτια τοῦ πατηθέντος πρᾶγματος καὶ δεικνύων αὐτὰ εἰς τὸν Βριάν εἶπε:

«Κύτταξε!

— Δὲν εἶνε κογχύλιον, εἶπεν ὁ Βριάν, εἶνε . . .

— Εἶνε τσιμπούκακι! »

Καὶ ὄντως ὁ Γόρδων ἐκράτει καπνοσύριγγα ὑπόμαυρον τῆς ἐξορίας ὁ σωλὴν εἶχε θραυσθῇ.

«Ἐπειδὴ κανεῖς μας δὲν καπνίζει, εἶπεν ὁ Γόρδων, θά το ἔχασε . . .

— Ὁ Οὐάλστων, θέλεις νὰ εἰπῆς; ὑπέλαβεν ὁ Βριάν.

— Ξεύρω κ' ἐγώ; ἐκτός ἂν δὲν τὴν ἔχασεν ὁ συμπολίτης μου ναυαγός.

— Δὲν εἶνε δυνατόν, εἶπεν ὁ Γόρδων, κύτταξε ὅτι ἔχει ἀκόμη καπνόν, καὶ ὁ καπνὸς εἶνε νωπός.»

Ὡστε λοιπὸν πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἰς ἐκ τῶν συντρόφων τοῦ Οὐάλστων ἢ καὶ αὐτὸς ὁ Οὐάλστων εἶχε προχωρήσει μέχρι τοῦ μέρους ἐκείνου!

Ὁ Γόρδων καὶ ὁ Βριάν ἐπανῆλθον πάραυτα εἰς τὸ σπήλαιον, ἡ δὲ κυρὰ Καίτη καθὼς ἔδειξεν εἰς αὐτὴν ὁ Βριάν τὴν καπνοσύριγγα εὐθὺς τὴν ἐγνώρισεν ὅτι ἦτο τοῦ Οὐάλστων.

Λοιπὸν ὁ κίνδυνος ἦτο εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ σπηλαίου. Νέα πάλιν συμβούλια, νέα προφυλάξεις, νέα σχέδια ἀμύνης!

Ἀπιφασίσθη λοιπὸν τὴν μὲν ἡμέραν νὰ ὑπάρχῃ σκοπὸς ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὑψηλοῦ βράχου ὥστε νὰ βλέπῃ καὶ νὰ ἀναγγεῖλλη ἀμέσως ἐάν παρατηρήσῃ τι ὑποπτον. Τὴν δὲ νύκτα δύο ἐκ τῶν μεγάλων νὰ ἀγρυπνώσι καὶ νὰ προσέχωσιν εἰς πάντα κρότον καὶ θόρυβον ἐρχόμενον ἔξωθεν. Καὶ αἱ δύο θύραι ἐστερεώθησαν καὶ ἐν τῷ σπηλαίῳ ἐσωρεύθησαν λίθοι μεγάλοι ὥστε ἐν ἀνάγκῃ νὰ φράξωσι τὰς θύρας ἔσωθεν διὰ νὰ μὴ δυνήθῃ νὰ τὰς ἀνοίξῃ ὁ ἐχθρὸς. Τὰ δύο στενὰ παράθυρα τὰ ὁποῖα ἐχρησίμευον ὡς θυρίδες τῶν δύο μικρῶν τηλεβόλων θὰ ἐχρησίμευον τὸ μὲν εἰς ὑπεράσπισιν τῆς πρὸς τὸ ποτάμιον πλευρᾶς τοῦ σπηλαίου, τὸ δὲ εἰς ὑπεράσπισιν τῆς πρὸς τὴν λίμνην. Προσέτι δὲ ἦσαν ἔτοιμα τὰ ὅπλα καὶ τὰ περιστροφὰ νὰ βοηθήσωσιν εἰς τὸν ἐλάχιστον κίνδυνον.

Ἡ κυρὰ Καίτη ἐπεδοκίμαζε τὰ ἀμυντικὰ ταῦτα μέτρα, καὶ μόνον ἐλυπεῖτο, διατί νὰ μὴ εἶνε μαζὶ

τῶν καὶ ὁ γενναῖος Ἐβανς· αὐτὸς βεβαίως θὰ διωργάνιζε τὰ τῆς ἀμύνης πολὺ καλλίτερον!

Ἀλλὰ δυστυχῶς ὁ Ἐβανς ἦτο ἴσως δέσμιος ἢ καὶ νεκρὸς [διὰ νὰ μὴ χρησιμεύσῃ ὡς μάρτυς τοῦ κακουργήματος τῶν ἀθλίων συντρόφων του, ἀφ' οὗ μάλιστα δὲν εἶχον τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ ὠδηγήσῃ τὴν ἄκατον.

Τοιαῦτά τινα διανοεῖτο ἡ κυρὰ Καίτη, φοβούμενη μᾶλλον περὶ τῶν παιδιῶν ἢ περὶ ἑαυτῆς.

Ἦτο 27 Νοεμβρίου καὶ ἀπὸ δύο ἡμερῶν ὁ καύσων ἦτο πνιγνός. Νέφη πυκνὰ καὶ μεγάλα διήρχοντο βραδέως ὑπὲρ τὴν νῆσον καὶ βρονταὶ μακρόθεν ἠκούοντο ἀναγγέλλουσαι θύελλαν.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὁ Βριάν μετὰ τῶν συντρόφων του ἐκλείσθησαν ἐν τῷ σπηλαίῳ ἐνωρίτερον τοῦ συνήθους, ἀφ' οὗ ἀνείλκυσαν τὸν κέλῃτα εἰς τὴν ἀποθήκην. Ἐκλείσαν καλῶς τὰς θύρας, εἶπον τὴν νυκτερινὴν προσευχὴν τῶν καὶ ηὐχήθησαν καλὴν νύκτα εἰς τὰς οἰκογενεῖας τῶν.

Περὶ ὥραν 9.30' αἱ ἀστραπαὶ καὶ αἱ βρονταὶ ἐμαίνοντο ἔξω, ἀλλὰ δὲν ἔβρεχεν ἀκόμη οὐδὲ ἀνεμὸς ἔπνεεν. Ἡ λάμψις τῶν συχνῶν ἀστραπῶν εἰσέδουε διὰ τῶν δύο θυρίδων καὶ ἐφώτιζε τὸ σπήλαιον. Αἱ βρονταὶ ἀντήχουν φοβερά.

Ὁ Κοστάρ, ὁ Δόλης, ὁ Ἰβερσον, καὶ ὁ Γέγκινς, χωμένοι εἰς τὰς κοίτας τῶν ἀνετινάσσοντο ἀκούοντες τοὺς φοβεροὺς κρότους οἵτινες παρακολουθοῦσι τοὺς κεραυνοὺς καὶ οἵτινες ὁμοιάζουσι πρὸς τριγμὸν σχιζομένου ὑφάσματος. Ὁ Βριάν, ὁ Δόνιφαν καὶ ὁ Βάξτερ ἤνοιγον ὀλίγον τὴν θύραν καὶ ἔβλεπον ἔξω· ἀλλὰ θαμβωνόμενοι ὑπὸ τῆς λάμψεως τῶν ἀστραπῶν ἐκλείον εὐθὺς τὴν θύραν καὶ ἐκάθηντο πάλιν εἰς τὴν θέσιν τῶν.

Μόλις ὀλίγον πρὸ τοῦ ἡμεσονυκτίου ἐκόπασεν ὀλίγον τὸ κακόν. Ἐπνευσεν ἀνεμὸς σφοδρὸς, ἀπεδίωξε τὰ νέφη τὰ ὁποῖα εἶχον καταβῇ πλησίον τοῦ ἐδάφους τῆς γῆς καὶ εὐθὺς ἤρχισε βροχὴ ῥαγδαία.

Οἱ μικροὶ ὡς ἤκουσαν τὴν βροχὴν καὶ τὴν ἐλάττωσιν τῶν φοβερῶν βροντῶν, ἡσύχασαν ὀλίγον καὶ ἐτόλμησαν νὰ προβάλωσιν ἔξω τοῦ σκεπάσματος δύο ἢ τρεῖς μικραὶ κεφαλαί.

Ἀλλ' ἐν ᾧ οἱ μεγάλοι ἡτοιμάζοντο νὰ πλαγιάσωσι, παρετήρησαν ὅτι ὁ Πιστὸς ἦτο ἀνήσυχος.

Ἀνωρθούτο ἐπὶ τῶν ποδῶν του, ἔτρεχεν εἰς τὴν θύραν καὶ ἐγρύλλιζεν ὑποκώφως καὶ διαρκῶς.

«Μήπως αἰσθάνεται τίποτε ὁ Πιστὸς; εἶπεν ὁ Δόνιφαν προσπαθὼν νὰ καταπραύνη τὸ πιστὸν ζῷον.

— Πρὶν πλαγιάσωμεν πρέπει νὰ παρατηρήσωμεν τί σημαίνει ἡ ταραχὴ τοῦ Πιστοῦ! προσέθηκεν ὁ Γόρδων.

— Ἐστω, εἶπεν ὁ Βριάν, ἀλλὰ κανεῖς νὰ μὴ ἐξέλθῃ καὶ νὰ εἵμεθα ἔτοιμοι εἰς ἀμυναν!»

Ἐλαβεν ἕκαστος τὸ ὄπλον του καὶ τὸ περιστρέ-

φον. Ἐπειτα ὁ μὲν Δόνιφαν ἐπορεύθη πρὸς τὴν θύραν τοῦ σπηλαίου ὁ δὲ Μόκος πρὸς τὴν θύραν τῆς ἀποθήκης. Ἐκόλλησαν τὸ ὠτίον ἐπὶ τῆς θύρας, ἀλλ' οὐδὲ τὸν ἐλάχιστον κρότον ἤκουσαν· ἀλλ' ὅμως ὁ Πιστὸς ἐξηκολούθει ν' ἀνησυχῇ καὶ μάλιστα ἤρχισε νὰ γαυγίλῃ τόσο βιαίως ὥστε ὁ Γόρδων δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν καταπραύνη.

Αἰφνης ἠκούσθη κρότος ὀπλου διακόσια τοῦλάχιστον βήματα μακρὰν τοῦ σπηλαίου.

Πάντες ἐστάθησαν εἰς προσοχήν. Ὁ Δόνιφαν, ὁ Βάξτερ, ὁ Οὐίλκοξ καὶ ὁ Κρός ἐνοπλοὶ ὀπισθεν

τῶν δύο θυρῶν ἦσαν ἔτοιμοι νὰ πυροβολήσωσι πάντα ὅστις ἤθελε πλησιάσῃ. Οἱ δὲ ἄλλοι ἤρχισαν νὰ φράττωσι τὰς θύρας διὰ τῶν λίθων τοὺς ὁποίους εἶχον πρὸς τοῦτον τὸν σκοπὸν.

Ἀλλ' αἰφνης κραυγὴ ἠκούσθη ἔξωθεν:

«Βοήθεια!... βοήθεια!...»

Καὶ δευτέρα κραυγὴ ἠκούσθη πλησιέστερον:

«Βοήθεια!...»

Ἡ κυρὰ Καίτη, ἥτις ἦτο πλησίον τῆς θύρας καὶ ἤκροτο, ἀκούσασα τὴν κραυγὴν ἀνέβόησε:

«Ἐκεῖνος εἶνε!...»

— Ἐκεῖνος;... εἶπεν ὁ Βριάν.

— Ἀνοῖξτε, γιὰ ὄνομα Θεοῦ! ἀνοῖξτε ἀνεκραυγάζεν ἡ κυρὰ Καίτη.

Ἀνοίγεται παρעוθὺς ἡ θύρα καὶ ἀνὴρ περιρρεόμενος ὑπὸ ὕδατος εἰσῆλθε δρομαῖος εἰς τὸ σπήλαιον.

Ἦτο ὁ Ἐβανς, ὁ ναύκληρος τοῦ Σέβερν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΣ'

ΔΙΗΓΗΣΙΣ ΤΟΥ ΕΒΑΝΣ.—ΤΑ ΜΕΤΑ ΤΟ ΝΑΥΑΓΙΟΝ.

— Ο ΑΕΤΟΣ.—ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΤΟΥ ΣΠΗΛΑΙΟΥ.—ΦΕΥΓΕΙ

Ο ΕΒΑΝΣ.—ΣΧΕΔΙΑ.—ΑΙ ΠΡΟΣ ΑΝΑΤΟΛΑΣ ΓΑΙΑΙ.

Ὁ Γόρδων, ὁ Βριάν καὶ ὁ Δόνιφαν εὐθὺς ὡς εἶδον αἰφνης τὸν Ἐβανς ἐστάθησαν ἀκίνητοι κατ' ἀρχάς, ἀλλ' ἔπειτα ὅμως ἐπλησίασαν αὐτὸν μετὰ προθυμίας καὶ ἀγάπης ὡς πρὸς σωτήρά των.

Ἦτο δὲ ὁ Ἐβανς νέος τριάκοντα καὶ πλέον ἐτῶν, εὖρωστος, ζωηρός, ῥωμαλέος, ἔχων γλυκὺ τὸ πρόσωπον καὶ συμπαθητικὸν καὶ τὸ βλέμμα ὀξύ. Ἐκρύπτετο δὲ τὸ κάτω τοῦ προσώπου ὑπὸ γενειάδος πυκνῆς καὶ ἀκτενίστου ὡς φρύγανα.

Ὁ Ἐβανς ἅμα εἰσῆλθε καὶ παρעוθὺς ἐκόλλησε τὸ ὠτίον του εἰς τὴν θύραν ἀφ' οὗ τὴν ἐκλείσε βιαίως. Ἀλλ' ἔπειδὴ δὲν ἤκουσεν ἔξωθεν θόρυβόν τινα ὑποπτον, ἀπέβλεψε πρὸς τὰ παιδιὰ καὶ ἐψιθύρισε μετὰ τινος στενοχωρίας:

«Ὅλο καὶ παιδιὰ!...»

Ἀλλ' αἰφνης τὸ βλέμμα του ἐξήστραψε, τὸ πρόσωπόν του ἠκτινοβόλησεν ὑπὸ χαρᾶς καὶ ἤνοιξε τὰς ἀγκάλας του...

Παρὰ πᾶσαν ἐλπίδα εἶδε τὴν κυρὰν Καίτην ἐρχομένην πρὸς αὐτὸν με ἀνοικτάς ἀγκάλας.

Διπλῇ κραυγῇ ἀντήχησεν ἐν τῷ σπηλαίῳ:

«Καίτη!...—Ἐβανς...

— Ζῆς, Καίτη!...

Καὶ τὴν ἠσπάσθη, καὶ ἐκράτει τὰς χεῖρας τῆς ὡς θέλων νὰ βεβαιωθῇ ἐάν τῶντι εἶνε ζωντανή!

«Ναί, Ἐβαν μου! ζῶ καθὼς καὶ σύ. Ὁ Θεὸς μ' ἔσωσε ὅπως ἔσωσε καὶ σέ. Ὁ Θεὸς σε ἔστειλε νὰ βοηθήσῃς αὐτὰ ἐδῶ τὰ καλὰ παιδιὰ!

Ὁ ναύκληρος ἐμέτρησε διὰ τοῦ βλέμματος τὰ παιδιὰ τὰ ὁποῖα ἐκάθηντο περὶ τὴν τράπεζαν, καὶ πάλιν ἐψιθύρισε:

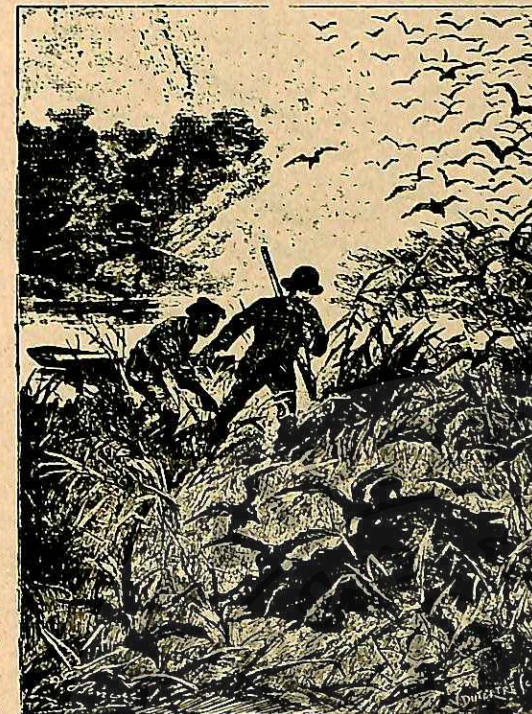
«Δεκαπέντε, καὶ μόλις πέντε ἢ ἕξ εἶνε ποῦ εἴμπορουν νὰ ἀντισταθοῦν!... Ἀλλὰ δὲν πειράζει!...

— Εἶνε κίνδυνος νὰ μας προσβάλουν, καπετὰν Ἐβανς; ἠρώτησεν ὁ Βριάν.

— Ὅχι, παιδί μου, ὄχι... τοῦλάχιστον ἐπὶ τοῦ παρόντος», ἀπεκρίθη ὁ ναύκληρος.

Πόσον ἐπεθύμουν οἱ παῖδες νὰ ἀκούσωσι τὴν ἱστορίαν τοῦ ναυκλήρου καὶ μάλιστα τὰ μετὰ τὸ ναυάγιον τῆς ἀκάτου, εὐκόλως τὸ φαντάζεσθε. Μικροὶ τε καὶ μεγάλοι δὲν ἐνδύνον νὰ πλαγιάσωσι πρὶν ἀκούσωσι τὴν διήγησιν τοῦ καπετὰν Ἐβανς. Ἀλλὰ πρῶτον ἔπρεπε νὰ ἐκβάλῃ τὰ κάθυγرا καὶ στάζοντα ἐνδύματά του καὶ νὰ φάγῃ κατὶ τι. Ἐσταζον δὲ τὰ ἐνδύματά του διότι διεπέρασε τὸ ποτάμιον κολυμβῶν, ἦτο ἐξηντλημένος διότι ἐπὶ δώδεκα ὥρας ἦτο νυστικός καὶ ἀπὸ τῆς πρώτης δὲν εἶχεν ἀναπαυθῇ οὐδὲ μίαν στιγμὴν.

Ὁ Βριάν παρέλαβε τὸν Ἐβανς εἰς τὴν ἀποθήκην καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτὸν στολὴν ναύτου καινουργῇ

«ΠΑΡΕΤΗΡΗΣΑΝ ΜΕΤΕΩΣ ΤΩΝ ΧΟΡΤΩΝ
ΓΟΥΑΝΑΚΟΝ» (Σελ. 145)

καὶ ἀμεταχείριστον, ἔπειτα δὲ ὁ Μόκος παρέθεσε κρέας ψητόν, διπυρίτην, τέϊον ἀχνίζον καὶ ποτήριον βράνδου.

Μετὰ τέταρτον τῆς ὥρας ὁ Ἐβανς καθήμενος πρὸ τῆς τραπέζης ἐδιηγείτο ὅσα συνέβησαν μετὰ τὸ ναυάγιον.

«Πρὶν πέσῃ ἔξω ἡ ἄκατος ἐπὶ τὰ ναῦται καὶ ἐγὼ ἐπέσαμεν ἐπάνω εἰς τοὺς βράχους, θὰ ἦτον ὡς ἐπὶ τὴν ὥρα μᾶς ἐσάρωσαν τὰ κύματα, ἀλλὰ εὐτυχῶς δὲν ἐπάθαρμεν τίποτε· μόνον ὀλίγα ἐλαφρὰ κτυπήματα. Εἶδαμεν καὶ ἐπάθαρμεν ὡς νὰ γλυτώσωμεν

ἀπὸ τὰ κύματα τὰ ὅποια μᾶς ἔδερναν καὶ δὲν μας ἄφιναν νὰ προχωρήσωμεν. Τέλος πάντων μετὰ πολλὰ ἐπατήσαμεν εἰς τὴν ἄμμον καὶ ἐκεῖ πλέον εἶδαμεν ὅτι ἔλειπαν δύο, ὁ Φόρτης καὶ ὁ Πίκ, τί ἀπέγιναν καὶ ἡμεῖς δὲν ἠξεύραμεν· τοὺς ἐξέπλυνε κανὲν κύμα εἰς τὴν θάλασσαν ἢ κατώρθωσαν καὶ αὐτοὶ καὶ ἐσώθησαν; Τὴν κυρὰ Καίτην ὅμως ἐγὼ ἐπίστευα ὅτι τὴν ἐσάρωσαν τὰ φοβερά κύματα, ποῦ νὰ ἐλπίσω ὅτι θὰ τὴν μεταῖδῃ;»

Καὶ ταῦτα λέγων ὁ Ἐβανς ἀπέβλεψε πρὸς τὴν κυρὰ Καίτην μετὰ συγκινήσεως καὶ χαρᾶς. Ἐκείνη δὲ ἐδάκρυσε. Ἐπειτα δὲ ὁ Ἐβανς ἐξηκολούθησε:

«Ἦτο σχεδὸν μεσάνυχτα, καὶ σκοτεινὰ πίσσα, ἀλλ' ὅμως καὶ ἐγὼ δὲν εἰξεύρω πῶς τὰ ἐκαταφέραμεν καὶ εὐρήκαμεν τὴν ἄκατον ἀναποδογυρισμένην ἐπάνω εἰς τὴν ἄμμον.

— Ἡμεῖς τὴν εἶδαμεν πρωτῆτερα, καπετὰν Ἐβανς, εἶπεν ὁ Δόνιφαν, εἶδαμεν μάλιστα καὶ δύο ναύτας οἱ ὅποιοι ἦσαν ἐξηπλωμένοι εἰς τὴν ἄμμον καὶ ἀναίσθητοι. Ἀλλ' ἀφ' οὗ ἐξημέρωσε ἐπήγαμεν πάλιν νὰ τοὺς εὐρωμεν νὰ τοὺς θάψωμεν καὶ δὲν τοὺς εὐρήκαμεν.

— Ἀ! εἶπεν ὁ Ἐβανς, τώρα καταλαμβάνω... Ὁ Φόρτης καὶ ὁ Πίκ, τοὺς ὁποίους ἐνομίσσαμεν πνιγμένους—καὶ μακάρι νὰ ἐπνίγοντο, διότι θὰ εἴχαμεν τώρα δύο κακούργους ὀλιγώτερον—αὐτοὶ λοιπὸν οἱ δύο θὰ ἔπεσαν ἐκεῖ πλησίον εἰς τὴν ἄκατον καὶ ἐκεῖ τοὺς ἤυρεν ὁ Οὐάλστον καὶ οἱ ἄλλοι ναῦται...

«Εὐτυχῶς δι' αὐτοὺς—καὶ δυστυχῶς δι' ἡμᾶς—

ὅσα πράγματα εἴχαμεν βάλῃ εἰς τὴν ἄκατον τὴν ὥραν τῆς πυρκαϊᾶς δὲν εἶχον βραγχῇ, διότι ἦσαν μέσα εἰς κιβώτια, τὰ ἐσώσαμεν λοιπὸν ὅλα, καὶ τὰ τρόφιμα καὶ τὰ ὅπλα καὶ τὴν πυρίτιδα. Τὰ ἐτοποθετήσαμεν εἰς ἓν μέρος, καὶ ἐξεκινήσαμεν πρὸς ἀνατολὰς.

«Καθ' ὁδὸν εἶπεν ὁ Ράκ: «Μωρὲ παιδιὰ, ἂμ' ἡ Καίτη ἡ κακομοῖρα;—Θεὸς σχωρέστηνα, εἶπεν ὁ Οὐάλστον, πάει 'ς τὸν πάτο, θὰ τὴν ἐσάρωσε κανέναν κύμα. Καλὰ ποῦ τὴν ξεφορτωθήκαμε!—Καὶ 'ς τὰ ταῖρια τῆς,» εἶπεν ἄλλος ναύτης...

Τοὺς κακούργους!

«Μὰ δὲν μου λέγεις, κυρὰ Καίτη, τί ἐγίνε σύ;...

— Ἐγὼ ἤμουν ἐκεῖ δὲ ὅπου μ' ἔρριψε τὸ κύμα. Καὶ τα ἤκουα ὅλα ὅσα ἐλεγεν ὁ Οὐάλστον μέ τους συντρόφους του. Ἐπειτα ἀφ' οὗ ἐφύγατε, σηκώνομαι καὶ το βάζω εἰς τὰ ποδάρια κατὰ τὸ ἄλλο μέρος. Ἐπειτα ἀπὸ τριανταεξ ὥρες ἔπεσα 'ς τὰ χέρια τούτων τῶν καλῶν παιδιῶν, ποῦ ὁ Θεὸς νὰ τοὺς δώσῃ ὅ τι ἐπιθυμῇ ἡ καρδιά των.

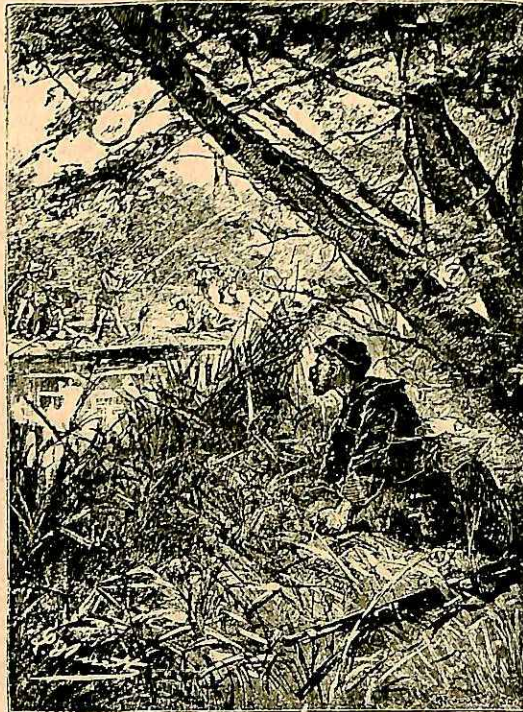
— Τὸ λοιπὸν, κύριό μου, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἐβανς... ἀλλὰ μήπως ἀκούεται ἔξω τίποτε, παιδί μου, εἶπεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Μόκον, ὅστις ἐφύλαττεν ἐπίτηδες ὀπισθεν τῆς θύρας.

— Ὁχι! καπετὰν Ἐβανς.

— Πάει καλά! Λοιπὸν ἀφ' οὗ ἐβαδίσσαμεν μίαν ὥραν ἀπαντήσαμεν δένδρα πολλὰ

καὶ ἐκεῖ ἐπλαγιάσαμεν. Τὴν ἄλλην ἡμέραν πρῶτ' πρῶτ' ἐγυρίσαμεν πάλιν ὀπίσω, ἂν εἰμπορέσωμεν νὰ ἐπισκευάσωμεν τὴν ἄκατον· ἀλλὰ πού ἐργαλεῖα; ἔπειτα καὶ τὸ μέρος δὲν ἦτο κατάλληλον. Ἀφήσαμεν ἐπὶ τοῦ παρόντος τὸ σχέδιόν μας καὶ ἐξεκινήσαμεν νὰ ζητήσωμεν μέρος ἡμερώτερον ὥστε νὰ εἰμποροῦμεν νὰ εὐρίσκωμεν κυνήγι καὶ κανὲν ποτάμι νὰ σβύνωμεν τὴν δίψαν μας. Προχωροῦμεν λοιπὸν ὡς δώδεκα μίλια καὶ ἀνακαλύπτωμεν τὸ ἐπιθυμητὸν ποτάμι καὶ παρακάτω ἓνα μικρὸν λιμένα μετὰ τῶν βράχων. Περίφημα! εἶπαμεν.—Αἶ, παιδιὰ, εἶπεν ὁ Οὐάλστον, ἂν μπόρούσαμε νὰ κουβαλήσωμ' ἐδῶπὰ καὶ τὴν ἄκατο, νὰ τὴν φτειάσωμε, εἴμαστε, μωρὲ παιδιὰ, μὲ τὸ βασιλιά γενιά!

»Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐπήγαμεν πραγματικῶς,

«Ο ΟΥΑΛΣΤΩΝ ΕΜΕΙΝΕ ΚΡΥΜΜΕΝΟΣ ΜΕΣΑ ΕΙΣ ΤΑ ΧΟΡΤΑ» (Σελ. 149)

ἀλλὰ ἡ ἄκατος ἦτον γεμάτη νερὰ ὡς ἐπάνω. Τὴν ἐδέσαμε μὲ σχοινιά καὶ τὴν ἐσύραμε ἀκρογιαλιά ἀκρογιαλιά καὶ τὴν ἐπήγαμε εἰς τὸν μικρὸν λιμένα καὶ τώρα εἶνε ἐκεῖ ἀσφαλισμένη.

— Ἀλήθεια, καπετὰν Ἐβανς; εἶπεν ὁ Βριάν μετὰ χαρᾶς.

— Μάλιστα, καὶ ἂν εἶχε κανεὶς τὰ κατάλληλα ἐργαλεῖα εἴπορε νὰ τὴν διορθώσῃ περίφημα.

— Ἡμεῖς τὰ ἔχομεν ὅλα τὰ ἐργαλεῖα, καπετὰν Ἐβανς, εἶπε ζωηρῶς ὁ Δόνιφαν.

— Τοῦτο δὰ τὸ ὑπώπτευσεν καὶ ὁ Οὐάλστον ὅταν ἔμαθε τυχαίως ὅτι ἡ νῆσος δὲν εἶνε ἀκατοίκητος καὶ ποῖοι τὴν κατοικοῦν.

— Καὶ πῶς το ἔμαθεν; ἠρώτησε ὁ Γόρδων.

— Ἀκούστε, εἶπεν ὁ Ἐβανς. Πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν ὁ Οὐάλστον, οἱ σύντροφοί του καὶ ἐγὼ, διότι ποτὲ δὲν μ' ἄφιναν μόνον, ἐπήγαμεν πρὸς τὸ δάσος. Μετὰ τρεῖς ὥρας ἐφθάσαμεν εἰς μίαν λίμνην, ἀπὸ τὴν ὅποιαν ἐβγαίνει τὸ ποτάμι. Ἐκεῖ δὰ βλέπομεν κατὰ γῆς ἓνα παράξενο πρᾶγμα, ἓνα σκελετὸν ἀπὸ καλάμια σκεπασμένα μὲ πανί...

— Ὁ ἀετὸς μας! ἀνεφώνησεν ὁ Δόνιφαν.

— Ὁ ἀετὸς μας ὁ ὁποῖος ἔπεσεν εἰς τὴν λίμνην καὶ ὁ ἀνεμὸς τὸν ἔσπρωξεν ἔως ἐκεῖ, προσέθηκεν ὁ Βριάν.

— Ἀ! ἀετὸς ἦτον εἶπεν ὁ Ἐβανς. Κύτταξε καὶ μεῖς ποῦ νὰ το καταλάβωμεν! «ΠΥΡΟΒΟΛΟΥΝ ΟΙ ΚΑΚΟΥΡΓΟΙ!...» (Σελ. 150) Τί νὰ εἶνε! ἔλεγον ὁ Οὐάλστον, τί νὰ εἶνε ἔλεγον οἱ ἄλλοι καὶ ἐσκάζαμεν τὸ μυαλό μας νὰ το ἀνακαλύψωμεν! Ἀλλ' ὅμως αὐτὸ δὲν εἰμποροῦσε νὰ γίνῃ μοναχό του. Κάποιος το εἶχε κατασκευάσῃ... Λοιπὸν ἡ νῆσος δὲν ἦτο ἀκατοίκητος. Ἀλλὰ ποῖοι τὴν κατοικοῦν; Τοῦτο ἴσα ἴσα ἦτο τὸ σπουδαῖον. Νὰ σας εἰπῶ ὅμως ἐγὼ ἀπὸ τὴν στιγμήν ἐκείνην ἀπεφάσισα νὰ τοὺς δραπετεύσω. Διότι καὶ ἄγριοι ἂν ἦσαν οἱ κάτοικοι θὰ ἦσαν βέβαια πολὺ καλλίτεροι ἀπὸ τοὺς ἀγριανθρώπους συντρόφους μου· ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην μὲ ἐπρόσεχαν ἡμέραν καὶ νύκτα.

— Καὶ πῶς ἀνεκάλυψαν τὸ σπήλαιόν μας, καπετὰν Ἐβανς; ἠρώτησεν ὁ Βάξτερ.

Τώρα ἀμέσως σὰς λέγω... ἀλλὰ τί τον ἠθέλατε αὐτὸν τὸν θεώρατον ἀετὸν;...

Ὁ Γόρδων ἐδιηγέθη καταλεπτῶς πῶς ὁ Βριάν ἐκινδύνευσε τὴν ζωὴν του ὑπὲρ τῆς τῶν πάντων σωτηρίας καὶ πῶς ἐβεβαιώθησαν ὅτι ὁ Οὐάλστον ἦτο ἐπὶ τῆς νῆσου.

— Εὐγε, παιδί μου, εἶπεν ὁ Ἐβανς θλίβων τὴν χεῖρα τοῦ Βριάν, εἶσαι πολὺ τολμηρὸς καὶ γενναῖος... Ἀλλ' ἐπὶ τὸ προκείμενον... Λοιπὸν ἠρξίσαμεν νὰ ἐξετάζωμεν τὰ δάση ἀλλὰ πούθενά δὲν ἀνεκαλύψαμεν ἵχνη ἀνθρώπου οὐδὲ πυροβολισμὸν ἠκούσαμεν...

— Καὶ ἦτο ἐπόμενον, εἶπεν ὁ Βριάν, διότι κανεὶς μας δὲν ἀπεμακρύνετο ἀπὸ τὸ σπήλαιον καὶ ἦτο ἀπηγορευμένον νὰ πυροβολήσῃ κανεὶς.

— Καὶ ὅμως σας ἀνεκαλύψαμεν!... τὴν νύκτα τῆς 23 Νοεμβρίου, εἰς ναύτης ἐφθασεν ἀντικρὺ τοῦ σπηλαίου ἀπὸ τὴν μεσημβρινὴν ὄχθην τῆς λίμνης. Δυστυχῶς μίαν στιγμὴν εἶδε φῶς ἀνάμεσα εἰς τοὺς βράχους· θὰ εἴχατε ἀνοίξῃ τὴν θύραν τοῦ σπηλαίου, ὡς φαίνεται. Μία καὶ δύο ἔρχεται καὶ το λέγει εἰς τὸν Οὐάλστον, ὁ ὁποῖος ἦλθε μόνος του καὶ ἔμεινε κρυμμένος μέσα εἰς τὰ ὑψηλὰ χόρτα...

— Τὸ εἰξεύραμεν, εἶπεν ὁ Βριάν.

— Τὸ εἰξεύρατε...

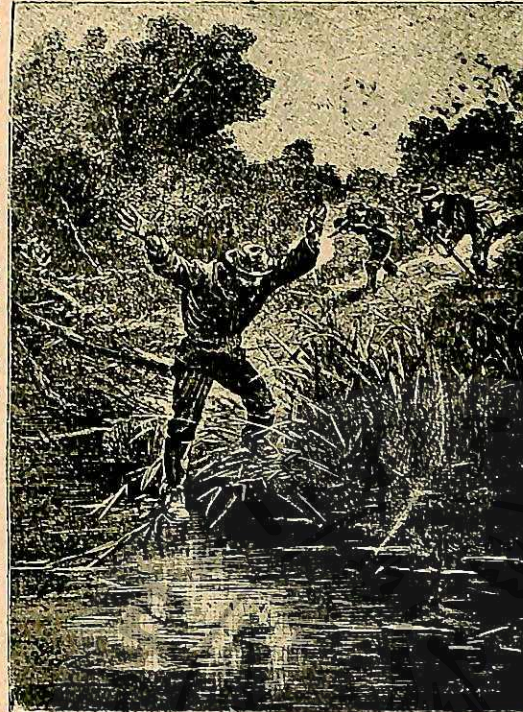
— Μάλιστα, διότι εἰς αὐτὸ τὸ μέρος ὁ Γόρδων καὶ ἐγὼ εὐρήκαμεν σπασμένον ἓν τσιμπουκάκι καὶ ἡ κυρὰ Καίτη τὸ ἐγνώρισεν ὅτι

εἶνε τοῦ Οὐάλστον!

— Ναι, ναι, ὑπέλαβεν ὁ Ἐβανς. Τὸ ἔχασεν ὁ Οὐάλστον καὶ δὲν εἰξεύρετε πόσον ἐλυπήθη! Ἦλθε λοιπὸν καὶ εἶπεν εἰς τοὺς συντρόφους του ὅτι σὰς εἶδε ὅπου ἐτρέχετε ἐπάνω κάτω τὸ ποτάμι καὶ ὅτι εἴσθε ὅλο καὶ παιδιὰ. Μάλιστα τὸν ἠκούσα ὅπου ἔλεγε κρυφὰ εἰς τὸν Βριάν «αὔριον νὰ πᾶμε νὰ τα κτυπήσωμεν.»

— Τὰ τέρατα! ἀνεφώνησεν ἡ κυρὰ Καίτη, καὶ δὲν τα λυποῦνται τὰ καίμενα!...

— Ὁχι, κυρὰ Καίτη, εἶπεν ὁ Ἐβανς· ἐλησμόνησεν τὸν πλοίαρχον καὶ τοὺς ἐπιβάτας τοῦ Σέβερν; αὐτοὺς τοὺς ἐλυπήθησαν; Καλὰ τοὺς εἶπες τέρατα! Ἐγὼ τὰς ἐλπίδας μου εἰς τὸν δικαιοκρίτη Θεὸν ὅτι θὰ τοὺς δώσῃ κατὰ τὰ ἔργα τοὺς!

«ΠΥΡΟΒΟΛΟΥΝ ΟΙ ΚΑΚΟΥΡΓΟΙ!...» (Σελ. 150)

— Ός τόσο σύ τους έφυγες, Έβανς, είπεν ή κυρά Καίτη.

— Δόξα τῷ Θεῷ, κυρά Καίτη μου. Ό Ουάλ-
στων έπηρε τούς ναύτας καί έφυγε καί άφησε μό-
νον δύο νά με φυλάττουν, τόν Φόρτην καί τόν Ράκ.
Έκει δά είς τας δέκα τὸ πρῶτ' έκαμα τὸ σταυρό
μου καί το βάζω 'ς τὰ πόδια' με κυνηγοῦν εκείνοι,
είχαν καί τὰ όπλα των, έγώ είχα μόνον τὸ μαχαίρι
μου καί τὰ πόδια' μου' αλλά καί εκείνοι δέν έπαιζαν,
είχαν πτερὰ είς τὰ πόδια των. Έγώ όμως έπειδή
ήμουν αρκετά βήματα έμπρός δέν μ' έφθαναν, μ'
έφθαναν όμως αί σφαίραι των καί έσφύριζαν 'ς ταύ-
τιά μου. Φαντασθίτε! Καί είχαν δίκαιον οί κακό-
μοιροι, διότι έγώ είξευρα τὸ μυστικόν των καί είμ-
ποροῦσα νά σάς το μαρτυρήσω . . . "Αν δέν είχαν
όπλα, θά τους έπερίμενα καί ἡ θά τους έσκότωνα
ἡ θά μ' έσκότωναν! . . . Ναι, κυρά Καίτη, έπρο-
τιμοῦσα νά αποθάνω παρὰ νά ζῶ με αὐτούς τούς
κακούργους. Ένθυμείσθε πόσον ὁ καιρὸς ἦτο κακός.
τί άστραπαί καί βρονταί! Δώδεκα μίλλια είχα τρέ-
ξη εκείνην τήν ἡμέραν, πρώτην φοράν είς τήν ζωήν
μου! Ποῦ με άφιναν οί άλιτήριοι νά σταθῶ μίαν
στιγμὴν νά ανασάνω. Μ' έκυνηγοῦσαν άλύπητα. Καί
όσον ἦτον ἡμέρα, ἡλιπίζα ὅτι όταν νυκτώσῃ ἴσως
κατορθώσω νά τους ξεφύγω' αλλά χειρότερα' άφ'
οὔ μάλιστα ἤρχισε νά άστράπτῃ έκινδύνευσα περισ-
σότερον, διότι είς τήν λάμψιν τῆς άστραπῆς με
έβλεπαν. Τέλος πάντων έφθασα είς τὸ ποτάμι.
"Αχ! είπα μέσα μου, αν κατορθώσω νά περάσω τὸ
ποτάμι, έγλύττωσα από τούς κακούργους.

«Τρέχω λοιπόν καί πηδῶ μέσα είς τὸ ποτάμι,
άλλά τήν στιγμὴν εκείνην νά σου καί φωτίζει μία
άστραπή καί μ ποῦ μ με πυροβολοῦν οί κακούργοι...

— Ό πυρολισμὸς ὅπου ἡκούσαμεν! . . . είπεν
ὁ Δόνιφαν.

— Βέβαια! . . . είπεν ὁ Έβανς: ἡ σφαῖρα μου
έξέγδαρε τὸν ὤμον αλλά έγώ χωρίς νά τα χάσω
έκολύμβησα γρήγορα καί εὐγῆκα είς τήν άλλην
όχθην καί εκάθισαν ὀλίγον νά αναπαυθῶ μέσα είς
τὰ χόρτα. "Επειτα σηκώνομαι καί έρχομαι πρὸς
τὰ ἐδῶ . . . ακούω τὸν Πιστὸν ὅπου εἰγαύριζε . . .
φωνάζω «βοήθεια!», ανοίγεται ἡ θύρα τοῦ σπη-
λαίου καί . . . τώρα πλέον, προσέθηκεν ὁ Έβανς
εκτείνων τήν χεῖρα πρὸς τήν λίμνην, δικός μας λο-
γαριασμὸς εἶνε, παλληκάρια μου, νά ξεπαστρέψωμεν
τήν νῆσόν μας από αὐτούς τούς κακούργους!»

Καί τούς λόγους τούτους τούς είπε μετὰ τόσης
ζέσεως, ὥστε πάντες οί παῖδες ἡγέρθησαν ένθουσι-
ῶντες καί έτοιμοι νά τον παρακολούθῳσι.

— "Επειτα έδιηγήθησαν καί οί παῖδες τήν έν τῇ
νῆσῳ εἰκοσάμνηον ιστορίαν των.

— «Τί άμαρτία! είπεν ὁ Γόρδων, έπειτα από ὅσα
υπεφέραμεν, διατί νά μας τύχουν αὐτοί οί κακούρ-

γοι, καί ὅχι άλλοι άνθρωποι καλοί! Τί καλὰ ὅπου
θά ἤμεθα! νά ζήσωμεν μαζί των έν άγάπῃ καί
όμονοία. Έν ᾧ τώρα μᾶς περιμένουν συμπλοκαί
καί πόλεμος περί τῆς ζωῆς μας, καί Κύριος οἶδε
ποῖον θά εἶνε τὸ αποτέλεσμα!

— Ό Θεός, πουλάκια μου, πού σας έφύλαξεν ὡς
τώρα, είπεν ἡ κυρά Καίτη, αὐτός, παιδιά μου, δέν
θά σας αφήσῃ ἔτσι! Σᾶς έστειλε τὸν καλὸν αὐτὸν
άνθρωπον, τὸν άνδρεῖον Έβανς, καί μαζί μ' αὐτόν...

— Ό καπετάν Έβανς ζήτω! . . . άνεκραύγα-
σαν μιᾶ φωνῇ πάντες οί μικροί άποικοι.

— Έχετε τὸ θάρρος σας είς ἐμέ, καλοί μου
συστρατιῶται, άνεφώνησεν ὁ Έβανς, καί έγώ έχω
τὸ θάρρος μου είς σᾶς καί σᾶς υπόσχομαι, πρῶτα
ὁ Θεός, ὅτι θά νικήσωμεν! Θά νικήσωμεν καί θά
μας μείνῃ ἡ ἡμέρα ὡς βραβεῖον τῆς νίκης!

— Καί είμπορεῖ νά μας χρησιμεύσῃ ἡ άκατος,
καπετάν Έβανς; ἠρώτησεν ὁ Γόρδων, μήπως είμ-
ποροῦμεν με αὐτήν νά ταξειδεύσωμεν καί νά φύγω-
μεν άπ' ἐδῶ;

— Βεβαιότατα, κύριε Γόρδων.

— Νά φθάσωμεν είς τήν Νέα Ζηλανδίαν νά περά-
σωμεν τὸν Εἰρηνικὸν Ὤκεανόν; προσέθηκεν ὁ Δόνιφαν.

— Ποῖον Εἰρηνικὸν Ὤκεανόν; Τί λέγεις παι-
δί μου; Με τήν άκατον θά φθάσωμεν είς ένα ναυ-
τικὸν σταθμὸν ὅχι πολὺ μακρινόν, καί άπ' ἐκεῖ κατ'
εὐθείαν είς τήν Αουκλάνδην.

— Μὰ αλήθεια, καπετάν Έβανς; είπεν ὁ Βριάν.

— Μὰ πῶς, είπεν ὁ Βάξτερ, πῶς, καπετάν
Έβανς, με μίαν άκατον θά ταξειδεύσωμεν τόσες
χιλιάδες μίλλια;

— Τί λές, παιδί μου; μόλις καμμία τριανταριά.
Εἰς ἐξήντα ὥρας θά περάσωμεν ένα στενὸν καί θά
πατήσωμεν είς άλλην ξηρὰν πρὸς ανατολάς. Μὰ δέν
μου λέγετε, παιδιά μου, πού νομίζετε ὅτι εἰσθε τώρα;

— Εἰς μίαν απόκεντρον νῆσον τοῦ Εἰρηνικοῦ
Ὤκεανοῦ! άπεκρίθη ὁ Γόρδων.

— Νῆσον; . . . μάλιστα! . . . απόκεντρον ὅμως
ὅχι! Ἡ νῆσος αὐτὴ εἶνε ἡ νῆσος Άννοβέρου.

— Νῆσος Άννοβέρου! άνεφώνησαν οί παῖδες εκ-
θαμβοι. Καί ἐμεῖς τήν ὠνομάσαμεν νῆσον Τσαίρμαν...

— Τὸ ὄνομα τοῦ Παιδαγωγείου ὅπου εἴμεθα
μαθηταί, είπεν ὁ Δόνιφαν

— "Α! τώρα λοιπόν, είπεν ὁ Έβανς, ἡ νῆσος
θά έχῃ δύο ὀνόματα!»

Εἶχεν ἤδη παρέλθῃ ἡ ὥρα καί άφ' οὔ ὠχύρωσαν
καλῶς τὰς θύρας ἐκοιμήθησαν ὕπνον ὅπως οὖν τε-
ταραγμένον. Καί μήπως δέν ἦσαν αρκεταί νά δια-
ταράξωσι τὸν ὕπνον αἱ δύο αὐταί ζωηρόταται έντυ-
πώσεις, ἡ μὲν ἐπικειμένου αίματηροῦ άγῶνος, ἡ δὲ
πιθανότητος καί ἐλπίδος επανόδου είς τήν πατρίδα;

Νυκτοφύλακες τήν νύκτα ταύτην ἦσαν ὁ Μόκος
καί ὁ Γόρδων. [Ἔπεται συνέχεια]

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΣΙΜΩΝΟΥΝ

Τὰ Χριστούγεννα σιμώνουν, καί 'ς τὴ μέσῃ
Βάζει ἡ μάνα τῆς Άννίκας τὰ γλυκά
— Τῆς δουλειῆς τῆς νά προφθάσῃ θά μπορέσῃ;—
Καί ζυμώνει καί ζυμώνει βιαστικά.

Μὰ ἡ σκουπα ἕνα μποῖ ποιὸ μεγάλην
'Απ' τὰ χέρια τὰ μικρά τῆς ξεκυλᾷ.
Καθαρίζει, μὰ δὲ 'λίγο νάτα πάλι
Καί σκουπίζει ὁλοένα... δέν 'μιλᾷ!

*

— Έλα, δόσε 'λίγη ζύμη καί 'ς ἐμένα
Τσουρεκάκια, μπερίτσα, νά ζυμῶσω.
Θὰ τὰ πλάσω, θὲ νά 'δῆς χαριτωμένα
Κι' από κόπο περισσὸ θά σ' ελαφρώσω.

Τὰ Χριστούγεννα σιμώνουν καί καθίζει
Γιὰ νὰ κόψῃ καί νὰ ράψῃ 'ς τὸ νυχτέρι.
'Ρουχαλάκια τέτοια 'μέρα συνειθίζει
'Στὴν Άννίκα ἡ μαμά τῆς νά προσφέρῃ.

Καί τῆς δίνει καί ζυμώνει ἡ μπτέρα
Τσουρεκάκια ποῦ καθεὶς τὰ λαχταρᾷ,
Καί ζυμώνει καί ἡ κόρη παραπέρα
Καστανὰ από τ ἡ ν π ά σ τ ρ α μιὰ χαρά!

*

Τὰ Χριστούγεννα σιμώνουνε κ' εκείνη
Τὸ σπιτάκι προσπαθεῖ νά καθαρίσῃ.
'Αργὴ τώρα ἡ Άννίκα θ' απομείνῃ;
Μπᾶ! σκοτώνεται κ' εκείνη νά σκουπίσῃ.

Κ' ἡ Άννίκα παίρνει κάτι καί τρυπώνει
— Λφου' πῆρε καί βελόνα καί κλωστή—
Καί κεντιέται, τὸ δακτύλι τῆς 'ματώνει
Μὰ δέν κλαίει, εἶνε πάντα γελαστή.

Μὰ δέν βλάπτει, αν δέν ξέρῃ νά ζυμῶσῃ,
Νά σκουπίσῃ καί νά ράψῃ. Με χαρὰ
'Η μαμά τῆς θά τὴν 'δῇ 'σάν μεγαλώσῃ
Φημισμένη, 'ξακουστὴ 'νοικοκυρά.

ΦΛΚ

ΑΛΩΠΗΞ ΚΑΙ ΧΗΝΑ

Ἡ αλώπηξ ἤρπασε τήν χῆνα ἥτις εἶχεν
άπομακρυνθῇ πολὺ από τὴν φραγὴν τῆς. Θά
τὴν έστραγγάλιζε χωρίς νά τὴν λυπηθῇ καί θά
τὴν κατεβρόχιζε όταν τὸ πτωχὸν ζῶν τῆς
λέγει με φωνὴν ικετευτικὴν:

— Σὲ έξορκίζω, κυρία αλώπηξ, κάμε μου
μίαν χάριν πρὶν πεθάνω, άφησε με νά χορεύσω
ὀλίγον.

— Γιατί ὅχι, τὸ μόνον εὐκόλον, τῇ άπαντᾷ
ἡ αλώπηξ. Ποτὲ δέν εἶδα νά χορεύῃ μιὰ χῆ-
να. Θά διασκεδάσω καί ἡ ὀρεξίς μου θά ανοί-
ξῃ ἀκόμη περισσότερον.

Ἀφοῦ ἡ χῆνα έπῆρε τὴν ᾄδειαν, ὀπισθο-
χώρησε ὀλίγα βήματα, ἔλαβε θέσιν έπίσημον,
έσήκωσε ἑλαφρὰ τὰς πτέρυγας τῆς, έγύρισε
μιὰ δυὸ φορές 'ς τὰ πόδια τῆς κωμικώτατα
ὥστε ἡ αλώπηξ ἔσκασε γελῶσα.

— Χά, Χά, Χά! τί άνόητη ποῦ εἶνε ὡστόσο

αὐτὴ ἡ χῆνα! ἔλεγε. Γιὰ δὲ τὴν πῶς χορεύει!
Ἀλλά δέν έγέλασε καί πολλὴν ὥραν.

Αἰφνης ἡ χορεύτρια εκτύπησε με δύναμιν
τὰ πτερὰ τῆς καί επέταξε πρὸς τὸ μέρος τοῦ
χωρίου εκβάλλουσα φωνὰς χαράς.

Ὁ χορὸς αὐτὸς τὸν ὁποῖον ὕπεκρίθη ὅτι
ἤθελε νά χορεύσῃ, τῇ ἔδωκε καιρὸν νά πετάξῃ,
διότι γνωρίζετε ὅτι αἱ χῆνες δέν πετώσι με τὴν
ιδίαν εὐκολίαν τὴν ὁποίαν ἔχουν τὰ στρουθία.

Ἐκπληκτος ἡ αλώπηξ, με χαῖνον στόμα,
ἠκολούθησε τὸ πέταγμα τῆς, ἔξω φρενῶν διότι
τῆς έφυγε τὸ θήραμα. Έγύρισε είς τὴν φωλεάν
τῆς, με κάτω τὸ κεφάλι, με τὴν οὐρὰν μαζευ-
μένην ανάμεσα είς τὰ πόδια τῆς, ἔξηυτελι-
σμένη διότι αὐτήν, τὴν τόσον έξυπνην, τὴν
πλέον κατεργάραν από ὅλα τὰ ζῷα, τὴν έγέ-
λασε μιὰ χῆνα.

Γ.

Η ΒΑΣΙΛΟΠΑΙΣ ΑΜΝΕΡΙΣ

Ιστορικὸν διήγημα 525 π. Χ.

Αὔρα ἑωθινή ἔπνεεν εἰς τοὺς κήπους τῶν θερινῶν ἀνακτόρων τοῦ Ψαμμηνίτου, βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, παρὰ τὴν πόλιν Μέμφιν· ἔσειε τοὺς θυσάνους τῶν φοινίκων καὶ τοὺς μακροὺς καρποφόρους κλῶνας τῶν βανανῶν, καὶ τὰ στίλβοντα καὶ λεπτὰ φύλλα τῶν πορτοκαλλεῶν, τῶν σχίνων καὶ τῶν ἀκακιῶν. Χιὼν ῥοδόλευκος ἐκ φύλλων, τὰ ὅποια ἀπеспῶντο ἐκ τῶν δενδρυλλίων τούτων, κατέπιπτεν ἐπὶ τῶν τραχέων καὶ σαρκωδῶν κορμῶν τῶν κάκτων, ἀγαυῶν καὶ τῶν ἰνδοσυκῶν, αἱ ὅποια ἐφύοντο πυκνόταται ὑπὸ τὰ μεγάλα δένδρα· γλυκύταται δὲ εὐωδία φερόμεναι ὑπὸ τῆς αὐρας διεσκορπίζοντο εἰς τὰ περὶ.

Ἡ εὐμορφὸς Ἀμνερὶς, ἡ νεωτάτη τῶν θυγατέρων τοῦ βασιλέως Ψαμμηνίτου, κατέβη εἰς τὸν κήπον νὰ διέλθῃ τὰς ἑωθινὰς ὥρας ἐν χαρᾷ καὶ εὐφροσύνῃ.

«Τὶ εὐμορφά που εἶνε ἐδῶ! ἔλεγε πρὸς τὴν πιστὴν δούλην τῆς ἡτις τὴν συνώδευε. Ἀκούεις, Ἀλκα μου, τὰ πουλάκια πῶς καλημερίζουν τὸν ἥλιον ὅπου ἀνατέλλει; Βέβαια, οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Λυδοὶ μουσικοί, τοὺς ὁποίους ὁ πατήρ μου προσκαλεῖ ἀπὸ ξένους τόπους καὶ ἐξοδεύει πολλά, ἔχουν πολλὴν τέχνην, καὶ δὲν εἰξεύρεις πόσον μ' ἀρέσει νὰ τοὺς ἀκούω! Ἀλλὰ ἐγὼ ὅμως προτιμῶ πάλιν αὐτοὺς τοὺς ψάλτας τοῦ ἀέρος. Πόσον φαίνονται εὐχαριστήμενα, καὶ ἐγὼ πόσῃ εὐχαρίστησιν αἰσθάνομαι ὅταν βλέπω τὴν χαρὰν τῶν καὶ ἀκούω τὴν γλυκυτάτην φωνὴν τῶν! Θέλω καὶ ἐγὼ νὰ ἀναπέμψω πρὸς τὸν Θεὸν ἕνα ὕμνον εὐγνωμοσύνης· θέλω νὰ τον εὐχαριστήσω, διότι ἔκαμε τὸν οὐρανὸν τόσον γαλανόν, τὸ ἀεράκι τόσον δροσερόν, τὰ ἄνθη τόσον εὐώδη καὶ λαμπρά, τὸ νερόν τόσον καθαρὸν καὶ τὰ πουλάκια τόσον εὐθυμὰ. Ποτὲ ἄλλοτε ἡ καρδιά μου δὲν ἦτο τόσον ἐλαφρῶμένη ὅπως σήμερον.»

Ἡ βασιλόπαις ἐκάθητο πλησίον πηγῆς, τῆς ὁποίας τὸ κρυσταλλῶδες ψιθύρισμα συνώδευε τὰ τερετίσματα καὶ τοὺς κυματισμοὺς τῶν πετρωτῶν μουσικῶν. Καὶ αὕτῃ μὲν ἤκροατο ἐκστατικῇ, ἡ δὲ Ἀλκα ἔδρεπεν ἄνθη καὶ καρ-

πούς. Ἀφ' οὗ δὲ μετ' ὀλίγον ἔπαυσεν ἡ ἐναέριος συναυλία, ἡ Ἀμνερὶς ὕψωσε τὰ βλέμματά της πρὸς τὸν πράσινον θόλον, ὅστις ἦτο ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς της καὶ ἀνεφώνησε:

— Δζούκα! Χιτοῦ!»

Παρευθὺς δύο πιθήκοι, μετρίου ἀναστήματος, κομφοὶ καὶ χαριέστατοι, ἐφάνησαν μετὰ τῶν κλάδων, κατέβησαν ταχέως τὸν κορμὸν φοίνικος, καὶ ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ εὐρέθησαν πλησίον τῆς βασιλόπαιδος, ἐκφράζοντες πρὸς αὐτὴν δι' ἀφθόνων χειρονομιῶν καὶ συστροφῶν ἀλλοκότων πόσῃ χαρὰν ἠσθάνοντο διότι τὴν ἐβλεπον.

— Καλημέρα, φίλοι μου, εἶπε πρὸς τοὺς πιθήκους ἡ Ἀμνερὶς θωπεύουσα αὐτούς, βλέπω ὅτι πάντοτε εἰσθε εὐπειθεῖς. Ἀποδείξατέ μου τώρα ὅτι εἰσθε καὶ ἐπιτήδαιοι. Εἰξεύρετε ποῦ εἶνε αἱ βανάναι αἱ πλέον ὠριμοὶ καὶ αἱ πλέον εὐώδεις, ὕψηλὰ ὕψηλὰ εἰς τὴν κορυφὴν τῶν δένδρων· τρέξετε νὰ μου κόψετε.»

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἔδωκεν εἰς τοὺς δύο πιθήκους καλάθιον κομφὸν πλεκτὸν ἐκ κλάδων φοινίκων.

Ὁ Δζούκας ἤρπασε τὸ καλάθιον, καὶ εὐκίνητος ἀνερρίχθη εἰς τὸν κορμὸν τοῦ φοίνικος καὶ ἔγινεν ἄφαντος ἐντὸς τῶν φύλλων· ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ, σχεδὸν παρευθὺς, ἐφάνη πάλιν κρατῶν τὸ καλάθιον περιέχον πορτοκαλλία καὶ βανάνους.

— Εὐχαριστῶ, Δζούκα! εἶπεν ἡ Ἀμνερὶς, εἶσαι πιστὸς θεράπων.»

Καὶ ἐκλέξασα ἕνα ἐκ τῶν καρπῶν ἔφερεν αὐτὸν εἰς τὰ χεῖλη της.

Ὁ Δζούκας μιμούμενος τὴν κυρίαν του ἤρπασε καὶ αὐτός, χωρὶς νὰ διαλέξῃ, μίαν βανάναν καὶ ἤρχισε νὰ τὴν τρώγῃ, προσπαθῶν νὰ μιμῆται ὅσον τὸ δυνατόν τὴν στάσιν, τὰς κινήσεις καὶ τοὺς τρόπους τῆς βασιλόπαιδος, ἡτις διεσκέδαζε πολὺ, βλέπουσα τοὺς μορφασμοὺς καὶ τὰς συστροφὰς τοῦ μιμητικοῦ ζώου.

Ἐν τούτοις καίτοι ἦτο ἀκόμη πολὺ πρωῒ, ἀλλ' ὅμως ὁ καύσων εἶχε γίνῃ σφοδρός. Ἡ Ἀμνερὶς ἐξηπλώθη ἐπὶ κρεμαστῇ κλίνῃς με-

ταξίνης, κρεμαμένης μετὰξὺ δύο δένδρων, καὶ μετ' ὀλίγον ἀπεκοιμήθη· ἡ δὲ Ἀλκα ἀπεδίωκε τὰς μυίας διὰ νὰ μὴ ταραττώσι τὸν ἡσυχον ὕπνον τῆς κυρίας της, κρατοῦσα ῥιπίδιον ἐκ πτερῶν τῶν.

Ἀλλ' ἰδοὺ ἔρχεται ἡ Ζοράρ ἡ τροφὸς τῆς βασιλόπαιδος. Ἦτο Αἰθιοπίς καὶ πρὸ δεκαπέντε ἐτῶν εἶχεν ἐκλέξῃ αὐτὴν ὁ βασιλεὺς ἐξ ἑκατὸν ἄλλων γυναικῶν Αἰθιοπιδῶν, διὰ νὰ γίνῃ δευ-

— Τὸ παιδάκι μου! κοιμᾶται σὰν τὸ πουλάκι! εἶπεν ἡ Ζοράρ πλησιάζουσα καὶ παρατηροῦσα μετὰ λύπης καὶ οἴκτου τὴν βαθέως κοιμωμένην βασιλόπαιδα. Κοιμᾶται! τὸ ῥόδο μου! ἡ ἄχολή μου περιστέρα! Θεέ μου, ἄς μὴ τὴν εὕρῃ τὸ κακὸ ἢ καὶ ἄς ἀργήσῃ ἀκόμη. Ῥόδο μου! ἄχολή μου περιστέρα! ἄχ! καὶ νὰ σου ἐχάριζεν ὁ Παντοδύναμος ὀλίγων ἀκόμη ἡμερῶν ἡσυχίαν καὶ εὐτυχίαν!

« Ο ΔΖΟΥΚΑΣ ΗΡΠΑΣΕ ΤΟ ΚΑΛΑΘΙΟΝ »

τέρα μήτηρ της Ἀμνερίδος. Ὁ βασιλεὺς εἶχε πρὸς τὴν Ζοράρ ἄκραν πίστιν καὶ πεποίθησιν, ἡ δὲ κόρη τοῦ ἀγάπην μεγίστην, καὶ οὐδέποτε ἐξήρχετο χωρὶς νὰ τὴν συνοδεύῃ ἡ τροφὸς της. Ἀλλὰ τὴν πρωῒαν ταύτην κατ' ἐξαίρεσιν δὲν τὴν συνώδευσε, διότι εἶχεν ἄλλην ἐργασίαν ἐπείγουσαν.

Ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς Αἰθιοπίδος ἐφαίνετο ἡ συγκίνησις βαθέως ἐντέτυπωμένη, καὶ δάκρυα κατέρρεον κατὰ τῶν ἐβενόχρων παρειῶν της.

«Παραμάννα, τί λόγια εἰν' αὐτὰ που λές; εἶπεν ἡ Ἀλκα... Ὀλίγων ἀκόμη ἡμερῶν εὐτυχίαν;... καὶ διατί ὅχι πολλῶν πολλῶν χρόνων;

— Ἀλλοίμονον! ἀλλοίμονον! Γίνεται νὰ μὴ ἀληθεύσῃ ἡ προφητεία;

— Ποία προφητεία;

— Ἡ προφητεία ὅπου λέγει ὅτι εἰς τὸν καιρὸν τοῦ βασιλέως Ψαμμηνίτου τὴν Αἴγυπτον θὰ τὴν πάρῃ ὁ ξένος.

—Ποτέ μου δέν την άκουσα αύτην τήν προφητείαν.

—Ού! τήν γνωρίζω τώρα και τόσοις χρόνους. Μία πατριώτισσά μου τήν είπεν εις τόν πάππον του βασιλέως μας, όταν ή μάμμη μου ήτο μωρό παιδάκι.

—Και πώς δέν το έκαμες ποτέ λόγον;

—Έλεγα ότι δέν θα άληθεύση. Που, "Αλκα μου, να περάση από τόν νουν μου ότι ένα βασίλειον τόσον μεγάλον και τόσον δοξασμένον όπως τό 'δικό μας, είνε δυνατόν να το σείση κανείς! Άλλοίμονον! άλλοίμονον! που είνε ή έλπίδες μου!

—Καλέ, τί λόγια είν' αυτά;...

—Ναί, "Αλκα μου!... Τό άκουσα από τό στόμα ενός άξιωματικού, ότι ο Καμβύσης ο βασιλεύς των Περσών, έρχεται από εκεί όπου βγαίνει ο ήλιος με στρατεύμα πολύ, να μας κάμη πόλεμον και να χαλάση τήν Αίγυπτον!

—Από 'κει όπου βγαίνει ο ήλιος!... Και τί φόβον έχομεν λοιπόν, παραμάνα; τήν πατρίδα μας δέν την χωρίζει από τους άλλους τόπους μία μεγάλη έρημος όλο και άμμος, τριών ήμερών δρόμος; Έγώ άκουσα ότι δέν είμπορεί να την περάση στρατεύμα, διότι θα σκάση από τήν δίψαν. Η έρημος δέν έχει στάλα νερόν.

—Ναί, αλλά ο βασιλεύς Καμβύσης όλα αυτά τά εμπόδια τά νίκησε. Έχει μαζί του εκείνον τόν Έλληνα άξιωματικόν, τόν Φάνην, όπου υπηρέτησε τόσα χρόνια εις τόν Αιγυπτιακόν στρατόν και έπειτα έλιποτάκτησε εις τους έχθρους μας. Αυτός λοιπόν είπεν εις τόν Καμβύσην και έκαμε συμμαχίαν με τους "Αραβας, οι όποιοι, καθώς φαίνεται, έστειλαν εις όλην τήν έρημον καμήλες φορτωμένες ασκούς νερόν. Τήν έρημον λοιπόν τήν επέρασαν οι Πέρσαι και τώρα πολιορκούν τό Πηλούσιον.

—Ο Θεός να την φυλάγη τήν Αίγυπτον, αυτός όπου την έφύλαγε τόσα χρόνια ως τώρα! είπεν ή "Αλκα μετά ζέσεως.

—Μακάρι, "Αλκα μου, να την φυλάγη, και τόν βασιλέα μας Ψαμμήνιτον και τήν άχολή μου περιστέρα!... Μα άρά γε είμπορούμεν ακόμη να έλπίζωμεν!... Σούτ! τώρα θα 'ξυπνήση ή βασιλοπούλα μας: να μη υποπτεύση τίποτε, να μη μάθη τό παραμι-

κρόν. "Ας χαρή τό καίμενο μερικές ακόμη στιγμές!η

'Αλλ' οίμοι! αι στιγμαί αύται έμελλον να είνε πολύ σύντομοι... Τήν αύτην ήμέραν ο βασιλεύς Ψαμμήνιτος εξεκίνησε δια να αναλάβη τήν άρχιστρατηγίαν του όλου στρατού του. Η τροφός είχεν επή άλήθειαν. Ο Καμβύσης είχε διαβή τήν έρημον εκείνην, όπου οι Έβραίοι άλλοτε περιεπλανήθησαν τεσσαράκοντα όλα έτη, και ήδη έπολιόρκει τό Πηλούσιον, πόλιν κειμένην παρά τήν έκβολήν του Νείλου ποταμού και θεωρούμενην ως τό κλειδίον τής Αιγύπτου.

Η πόλις απέκρουσε τόν έχθρόν μετά πολλής ανδρείας, αλλά ταχέως έκυριεύθη υπό των Περσών. Ένίκησε δέ ο Καμβύσης, διότι επέννησε τό εξής στρατήγημα. Συνήθροισε σκύλους, γάτας και άλλα ζώα, τά όποια οι Αιγύπτιοι ελάτρευον ως Θεούς και τα παρέταξεν εμπροσθεν του στρατεύματός του. Οι Αιγύπτιοι δέν ετόλμων να τοξεύσωσι τους Πέρσας, φοβούμενοι μήπως τραυματίσωσι τους Θεούς των, τους σκύλους και τας γάτας. Και ούτω πως οι Πέρσαι έκυριεύσαν τό Πηλούσιον άνευ αντίστασεως, τό έτος 525 πρό Χριστού.

Μετ' ολίγον και ή Μέμφις, ή πρωτεύουσα τής Αιγύπτου έκυριεύθη, και ο Ψαμμήνιτος συνελήφθη αιχμάλωτος και έκομίσθη ενώπιον του νικητού.

Ο Καμβύσης ήτο άνθρωπος σκληρός και άσπλαγχνος. Προσέταξε δέ να εκδύσωσι τόν Ψαμμήνιτον τήν βασιλικήν στολήν και να τον οδηγήσωσιν εις μίαν των πυλών τής πόλεως μετά πολλών άλλων Αιγυπτίων επισήμων οικογενειών. Έπειτα προσέταξε να ένδύσωσι τήν Άρνέριδα και τας φίλας της ένδύματα δουλικά, και να δώσωσιν εις αυτές ανά μίαν ύδρίαν και να υπάγωσιν εις τήν πηγήν να τας γεμίσωσι.

Η θυγάτηρ του ισχυρού βασιλέως τής Αιγύπτου να αναγκάζεται να φέρη νερόν δια να πίωσιν οι στρατιώται του Καμβύσου, όστις είχεν εκθρονίση τόν πατέρα της!

Κατά σκληράν παραγγελίαν αι νεάνιδες έμελλον να διέλθωσιν εκ του μέρους όπου ήτο ο βασιλεύς Ψαμμήνιτος και οι μετ' αυτού.

"Οτε ή δύστηνος βασιλόπαις, ήτις έντός μίας ήμέρας κατεκρημνίσθη από τής ύψιστης ευτυ-

χίας εις τήν άκραν δυστυχίαν και ταπεινώσιν, ότε διήλθεν εμπροσθεν του δυστυχούς ήγεμόνος, κατελήφθη υπό λυγμών και αύτη και αι άλλαι νεάνιδες εύθως ως άνεγνώρισαν τους γονείς των μεταξύ των άκολουθών του βασιλέως.

Ο Ψαμμήνιτος, βλέπων τήν κόρην του διαβαίνουσιν, έταπεινώσε τους όφθαλμούς προς τήν γήν και δέν είπε τίποτε.

«Πάτερ μου, είπεν ή Άμνερις, δέν με αναγνωρίζεις; Δέν αναγνωρίζεις πλέον τήν ήγαπημένην σου κόρην, τήν όποιαν πρό ολίγων ακόμη ήμερών έσφιγγες εις τας άγκάλας σου μετά τόσης στοργής; Δέν της λέγεις τώρα ένα καν λόγον άγάπης;»

'Αλλ' ο βασιλεύς έσιώπα, κάτω νεύων τους όφθαλμούς, ή δέ βασιλόπαις ήναγκάσθη να απομακρυνθῇ χωρίς να κατορθώση να άκούση ένα λόγον ή να ίδῃ έν βλέμμα πατρικής ευλογίας.

Ο Καμβύσης παρήγγειλε μετά ταύτα να διέλθῃ πρό του αιχμαλώτου βασιλέως ο υίός του και δισχίλιοι άλλοι νέοι συνομήλικες αυτού. Πάντες δέ σιδηροδέσμιοι, έχοντες βρόχον περι τόν τράχηλον, είχαν εις τό στόμα των χαλινόν ως οι ίπποι. Τους ωδήγουν δέ εις τόν θάνατον.

Ο βασιλόπαις έστάθη πρό του πατρός του και έτεινε προς αυτόν τας χείρας του ίκετευτικώς, επικαλούμενος ως ή αδελφή του έν βλέμμα πατρικόν, έν βλέμμα πατρικής στοργής.

'Αλλ' ο αιχμάλωτος βασιλεύς έδειξε τήν αύτην άδιαφορίαν. Και έν ώ οι άλλοι Αιγύπτιοι έκλαιον υπό συγκινήσεως και παρεπονούντο, ο Ψαμμήνιτος διέμενεν ήσυχος και άτάραχος.

'Αφ' ου διήλθε και ή συνοδεία των νέων,

τότε ο βασιλεύς ύψωσε τήν κεφαλήν του και τυχαίως πως είδε γέροντα ρακένδυτον επαιτούντα.

—Φρά! ταλαίπωρε Φρά! άνεφώνησεν ο βασιλεύς, αναγνωρίζων τόν επαιτήν. Σὺ κατήτησες εις αύτην τήν έλεεινήν κατάστασιν να επαιτῆς! σὺ όστις ήσο όμοτράπεζός μου! σὺ, τόν όποιον ώνόμαζον φίλον μου και εις τόν όποιον έχάρισα τόσα και τόσα άγαθά! Οι άθλιοι ούτοι λοιπόν σου επήραν όσα έγώ μετὰ χαρᾶς σου είχα δώσῃ!...

Και δάκρυα κατέρρεον κατά των παρειών του βασιλέως, όστις έως τότε έστατο άπαθής: έθρήνει ο βασιλεύς γοερῶς και έτυπτε τήν κεφαλήν του.

"Οτε ο Καμβύσης έμαθε τήν αλλόκοτον ταύτην διαγωγήν του αιχμαλώτου βασιλέως, εξέπλάγη και προσεκάλεσεν αυτόν ενώπιόν του.

«Δέν μοι λέγεις, ήρώτησε τόν έκπτωτον βασιλέα, διατί εις μέν τήν συμφοράν τής κόρης σου και του υιού σου διέμεινες άπαθής και τρόπον τινά αναισθητος, συνεκινήθης δέ δια τήν δυστυχίαν του επαιτού εκείνου;

—Υιέ του Κύρου, απήντησεν ο Ψαμμήνιτος: ή ιδιική μου συμφορά είνε τηλικαύτη, ώστε άπέναντι αύτῆς οι θρήνοι και τά δάκρυα είνε μηδέν, δια τοῦτο έχκλείω εις τό στῆθος μου τήν εκδήλωσιν του άπελπισμού μου: άλλ' ή συμφορά φίλου μου, όστις πρό ολίγου ήτο εύτυχής και τώρα κατήντησε να επαιτῇ, με συνεκίνησε βαθύτατα και δέν ήδυνήθην να κρατήσω τά δάκρυα.

»Διότι ή λύπη δέν μετρεῖται δια των δακρύων, και ή πικροτάτη λύπη δέν είνε πάντοτε εκείνη ήτις εκδηλοῦται δια ζωηρών έξωτερικων σημείων.»

[Υπό Εὐδοξίας Dupuis]

NINA

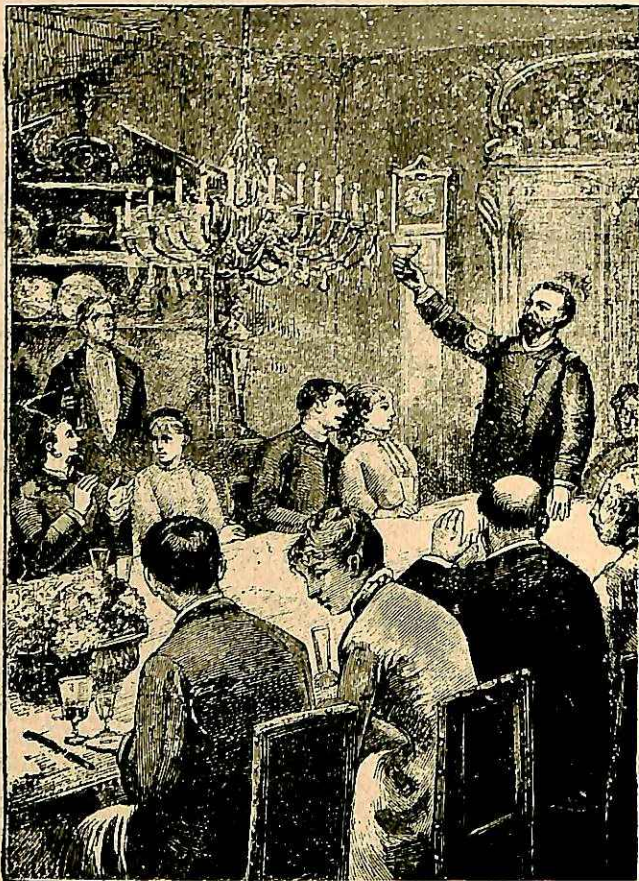

Η ΝΙΝΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΗΘΙΚΟΝ ΥΠΟ Π. - Γ. ΣΤΑΛ ΚΑΙ Ι. ΛΕΡΜΩΝ
ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΥ

Ἡ Νίνα! Ποῖος ἀσθενὴς ἔρχε γὰρ δὲν θὰ ἤθελε τόσον περιπαθῇ καὶ ἐπιμελῇ νοσοκόμον, ποῖα καὶ ποῖος δὲν θὰ ἤθελε τοιοῦτον σύμβουλον, ποῖος δὲν θὰ ἐπόθει τοιαύτην συγγενῇ, ποῖα ἀδελφὴ καὶ ποῖος ἀδελφὸς δὲν θὰ ἐπε-

την θαλάσσαν! εἴλκυσε τὰς συμπάθειας πάντων, ἂν οἱ ΜΑΘΗΓΑΙ ΤΟΥ ΕΥΣΕΒΙΟΥ πολλὰ διδάγματα ἔδωκαν εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς μας φίλους· ἡ Νίνα μας, ἡ ἀγαπητὴ μας ΝΙΝΑ εἶνε ὑλόκληρον παιδαγωγικὸν σχολεῖον. Ἡ εὐπαίθεια

« ΠΡΟΠΙΝΩ!... ΕΙΠΕΝ Ο ΘΕΙΟΣ ΑΛΕΚΟΣ » (Εἰκὼν ἐκ τῆς ΝΙΝΑΣ)

θύμει τὴν στοργὴν τῆς, τὴν ἀγάπην τῆς; Ποῖος γονεὺς δὲν θὰ παρεκάλει τὸν Πλάστην νὰ τῷ ἔδιδε τοιαύτην θυγατέρα;

Ἡ Νίνα! Καὶ ὅμως τὴν ΝΙΝΑΝ αὐτὴν ὁ καθεὶς δύναται νὰ τὴν ἀποκτήσῃ. Εἶνε ὥραϊον βιβλίον, εἶνε ὁ νέος τόμος τῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ τοῦ 1889. Ἄν ἡ ΑΝΘΡΩΠΗ ἔτερψε διὰ τοῦ ἐπαγωγῆς τῆς ὕφους, ἂν ἡ φιλοπατρία τῆς ΜΑΡΟΥΣΙΑΣ ἔθιζε τὰς λεπτοτέρας χορδὰς πάσης εὐαίσθητου καρδίας, ἂν τὸ Εἰς

αὐτῆς, ἡ εὐγενὴς συμπεριφορὰ τῆς εἶνε λαμπρὸν ὑπόδειγμα διὰ τὰ παῖδια τὰ ὅποια θέλουν νὰ τ' ἀγαποῦν, νὰ τὰ περιποιῶνται. Πόσας συγκινήσεις θὰ αἰσθανθῶσιν αἱ τρυφεραὶ καρδίαι, πόσα δάκρυα θὰ χύσωσιν οἱ μέλλοντες νὰ ἀναγνώσωσι τὰς μαγευτικὰς ἐκείνας περιόδους τῆς θυσίας τῆς Νίνας, πρὸς τὴν Κελαδίστραν, τῆς ἀφοσιώσεως αὐτῆς πρὸς τὸν Παῦλον, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀσθενείας του, τῶν παρηγορητικῶν τῆς λόγων, καὶ κα-

τόπιν τῶν γεροντικῶν ἀληθῶς συμβουλῶν τῆς! Καὶ ὁ θεῖος Ἀλέκος, ὁ ἀφωσιωμένος οὗτος προστάτης τῆς Νίνας, εἰς πόσους καὶ εἰς ποίους δὲν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς πρότυπον ὑπόδειγμα παιδαγωγοῦ καὶ κηδεμόνος προσφιλοῦς!

Ἐπειτα ἡ πλοκὴ τοῦ ὅλου διηγήματος εἶνε ὅ,τι τέλειον δύναται νὰ παραγάγῃ ὁ ἀνθρώ-

πόλιν. Μαγευτικὰ πεδία, μυρόεσσα ἐξοχὴ ἔρχεται κατόπιν λαμπρᾶς περιγραφῆς χλοεροῦ καταφύτου νησιδρίου.

Τέλος ἡ συμπάθεια τοῦ Παύλου πρὸς τὴν Νίναν γεννηθεῖσα ἐκ τῶν ἐπιβαλλουσῶν περιποιήσεων αὐτῆς ὅτε ἡσθένησε, καὶ ὁ γάμος αὐτῶν, ὡς κατακλείς τοῦ ὅλου, περιγράφεται

« ΘΑ ΕΙΝΕ ΩΡΑΙΟΝ ΒΙΒΑΙΟΝ, ΕΙΠΕΝ Η ΝΙΝΑ » (Εἰκὼν ἐκ τῆς ΝΙΝΑΣ)

πινος νοῦς. Ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἀμέσως ὁ συγγραφεὺς ἀφαρπάζει τὸν ἀναγνώστην καὶ κρατεῖ ἀδιάπτωτον τὴν προσοχὴν του. Τὸν ἐλκύει, τὸν παρασύρει, καὶ πάλιν ἀμέσως χαλαρῶνει τὸ ὕφος ὅπως τῷ δώσῃ καιρὸν νὰ λάβῃ νέας δυνάμεις. Τὸν συγκινεῖ μέχρι βάθους τῆς καρδίας, τὸν διασκεδάζει, τὸν εὐφραίνει εἰς ἑπακρον. Ἡ φύσις ὅλη διανοίγεται ἔμπροσθεν τοῦ ἀναγνώστου. Γαλανὴ θάλασσα διάδέχεται θυρυδῶδη

μετὰ τόσης λεπτότητος οἷα σπανίως ἀπαντᾶται. Διάφορα τὸρα ἄλλα συμβεβηκότα ποικίλουν τὸ διήγημα. Ἡ Κελαδίστρα, ἡ θεία Μύρρα, ἡ οἰκογένεια Ἀκισᾶ, χρησιμεύουσιν ὡς ὥραϊα περιλαμπῆ κοσμήματα ἐπὶ τοῦ γλαφυροῦ καὶ πλήρους ἐκλεκτῶν εἰκονογραφικῶν κειμένου.

Αὕτη εἶνε ἡ Νίνα μας. Οἱ ἀγαπητοὶ συνδρομηταὶ μας θὰ ἐντρυφήσωσιν ἀναγινώσκον-

τες, οί γονεῖς θὰ ἀντλήσωσι παιδαγωγικά μαθήματα, οί γέροντες τέλος θὰ διέλθωσι τὸ βιβλίον, ἀναπολύντες τὰς γονιευτικές ἡμέρας τῆς παιδικῆς των ἡλικίας καὶ ὁ νοῦς των θὰ ζῇ εὐχαρίστως εἰς τὸ παρελθόν.

Οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων, ποῖος ἀσθενὴς δὲν θὰ θελήσῃ τὴν ΝΙΝΑΝ, ὅπως διασκεδάζῃ τὰς ὥρας του, ἀντὶ ἐπιμελοῦς καὶ περιπαθοῦς νοσοκόμου, ποία καὶ ποῖος δὲν θὰ ἤθελε νὰ τὴν ἔχῃ ὡς σύμβουλον, ποῖος δὲν θὰ ἐπὶ νὰ συγγενεύσῃ με αὐτήν, ποία ἀδελφὴ καὶ ποῖος ἀδελφὸς δὲν θὰ ἐπιθύμει τὴν στοργὴν τῆς, τὴν

ἀγάπην τῆς; Ποῖος γονεὺς δὲν θὰ παρεκάλει τὸν Πλάστην νὰ τῷ ἔδιδε τοιαύτην θύγατέρα;

Ἡ Νίνα! Καὶ ὅμως τὴν ΝΙΝΑΝ αὐτὴν ὁ καθείς δύναται νὰ τὴν ἀποκτήσῃ· εἶνε ὥραϊον βιβλίον ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ἐκδοθὲν κατὰ μετὰφρασιν γλαφυρὰν τοῦ καθηγητοῦ καὶ ἡμετέρου συνεργάτου κ. Π. Ι. Φέρμπου ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ Π. - Ι. Στάλ καὶ Ι. Λερμών· ἀποτελεῖ κομψότατον τόμον ἐκ 375 σελίδων μετὰ 20 καλλιτεχνικῶν εἰκόνων καὶ τιμᾶται ἄδελτον φρ. 3,50, δεδεμένον φρ. 5.

ΤΟ ΑΣΜΑ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Ἐν φάτνῃ ἀλόγων
Ἦχεϊ «Ὡσαννά»,
Τὸν Ἀναρχον Λόγον
Παρθένος γεννᾷ.

Ἡμέρα γλυκεῖα,
Θεοῦ εὐδοκία,
Ἡμέρα χαρᾶς,
Χαρᾶς ἱερᾶς.

Ἀνέτειλας τέλος,
Ὡ φῶς ἱλαρόν!
Ἄς ψάλλωμεν μέλος
Γλυκύ, ἱερόν.

Ἡμέρα γλυκεῖα,
Θεοῦ εὐδοκία,
Ἡμέρα χαρᾶς,
Χαρᾶς ἱερᾶς.

Τοὺς μάγους, τοὺς ξένους
Ἀστὴρ ὀδῆγεϊ,
Ἀκούει τοὺς αἶνους
Ἀγγέλων ἡ γῆ.

Ἡμέρα γλυκεῖα,
Θεοῦ εὐδοκία,
Ἡμέρα χαρᾶς,
Χαρᾶς ἱερᾶς.

Ἀγάλλου ἡ φύσις,
Εὐφραίνου, Σιών,
Καὶ ψάλλε ἡ κτίσις
Θεοῦ τὸν υἱόν.

Ἡμέρα γλυκεῖα,
Θεοῦ εὐδοκία,
Ἡμέρα χαρᾶς,
Χαρᾶς ἱερᾶς.

Χαρὰ ἐν ἀγγέλοις,
Χαρὰ ἐν θνητοῖς·
Θνητοῖς ἀνατέλλεις,
Χριστέ, λυτρωτής,

Ἡμέρα γλυκεῖα,
Θεοῦ εὐδοκία,
Ἡμέρα χαρᾶς,
Χαρᾶς ἱερᾶς.

Ὡ μῆτερ ἁγία,
Ἀγίου υἱοῦ,
Ἐν σοὶ εὐλογία
Καὶ χάρις Θεοῦ.

Ἡμέρα γλυκεῖα,
Θεοῦ εὐδοκία,
Ἡμέρα χαρᾶς,
Χαρᾶς ἱερᾶς.

Χαρὰ ἐν ὑψίστοις,
Χαρὰ ἐν ἡμῖν·
Ἡ σώζουσα πίστις
Ἄς λάμψῃ. Ἀμήν,

Ἡμέρα γλυκεῖα,
Θεοῦ εὐδοκία,
Ἡμέρα χαρᾶς,
Χαρᾶς ἱερᾶς.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΣΑΜΑΡΤΣΙΑΝΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Ποῖος εἶνε ὁ ἐπιμελέστερος τῆς τάξεώς σας, Τάκη;
Ἡρώτα ὁ πατὴρ τὸν ἑπταετὴ υἱόν του, διὰ τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ ὁποίου εἶχεν ἀρκετὰς ἀμφιβολίας.

— Δὲν ξεύρω, μπαμπᾶ μου.

— Πῶς δὲν ξεύρεις! ποῖος εἶνε ἐκεῖνος ποῦ κάθεται ἐνῷ ὅλοι γράφουν καὶ τοὺς κυττάζει;

— Ὁ διδάσκαλος μπαμπᾶ!

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Πασχοῦσης Κρήτης.

Ἡ μικρὰ Φιφὴ ἀλείφει με βράκην τὸ πρόσωπον τῆς κούκλας τῆς.

— Τί κάνεις, Φιφὴ; λέγει ὁ γέρον ὑπηρέτης των.

— Θέλω νὰ κοκκινίσω τὰ μούτρά τῆς.

— Καὶ με βράκη κοκκινίζουν;

— Βέβαια! ἡ μαμὰ ἔλεγε προχθὲς πῶς ἀπὸ τῆ βράκῃ ἔγεινε ἡ μύτη σου κόκκινη.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Μαρμαίροντος Ἀστέρου.

Ὁ Κουριοκεφαλᾶκης ἔκαμε καὶ αὐτὸς ἐν αἰνίγμα τὸ ὁποῖον ἔπρὸτεινε εἰς ἓνα συμμαθητὴν του:

— Τί πρᾶγμα ὅταν τὸ βάλουν εἰς τὴν ζυγαρίαν δὲν ταράσσει διόλου τὴν ἰσορροπίαν τῶν πλαστῆγων;

Ὁ συμμαθητὴς του θριαμβευτικῶς;

— Τὸ μυαλό σου, Κουριοκεφαλᾶκη μου!

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ὑπολαίδος.

Διδάσκαλος. Διατὶ ἔγραψες τὸ «ὀφθαλμὸς» με δύο λ καὶ ὄχι με ἓν;

Μαθητὴς. Μὰ πῶς νὰ τὸ γράψω με ἓν ἀρὸν ἔχομεν δύο μάτια;

Ἐστᾶλη ὑπὸ Πύρρου τοῦ Ἡπειρώτου.

Ὁ Γεωργάκης, τρέχει μέσα εἰς τὸν κῆπον ὡς μανιώδης.

— Τί κάμνεις αὐτοῦ, Γεωργάκη; φωνάζει ὁ πατὴρ του εἰσελθὼν τὴν στιγμὴν αὐτὴν.

— Πιάνω πεταλοῦδες, μπαμπᾶ.

— Καὶ πόσες ἔπιασες ὡς τώρα;

— Νά, ἂν πιάσω αὐτὴν ποῦ κυνηγῶ κι' ἀκόμη ἄλλη μία, τότε θὰ ἔχω πιασμένες δύο, ἀπαντᾷ ὁ Γεωργάκης.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Ἑλληνος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ».

Ὁ ἄλλος διαγωνισμὸς θὰ ἀρχίσῃ με τὸ νέον ἔτος, φιλικῶς τὴν χεῖρα τοῦ θ. Δεκατοῦ καὶ τῷ λέγει ὅτι αἱ λύσεις του δεκταί. Καταφιλεῖ τὸν Γεώργιον Λεοτίδην καὶ θὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὴν λύσιν τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν αἰχμαλώτων ἂν εἶνε ὀρθή. Τὴν Ἑλένην θεοτόκην ἀσπάζεται γλυκύτατα εἰς τὰ δύο ῥοδοκόκκινα μαγουλάκια, καὶ τὴν παρακαλεῖ νὰ εὐρίσκῃ ὀλίγον καιρὸν νὰ τῆς γράψῃ. Τὸ Πυρπολικὸν τοῦ Καράρη ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀνυπομόνως καρτερεῖ ἓνα ξυπνο γραμματάκι. — Τὸ Ἰωάννην Βιδάλην καὶ τὸν Μαθῶρον τῆς Ἐρετίας κατασπάζεται καὶ τοὺς δέχεται εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς τῆς.

Εἰς Ἀυταχὸν λοιπὸν μετεμορφώθης φίλε, Α. Θ. Π. Καλὰ! ὠπλίσθης ὅμως καὶ ὅπως τὸ συνώνυμόν σου, ὁστρακόδερμον διὰ τοὺς διαγωνισμοὺς; Νὰ σὲ ἰδῶ! Εἰς τὸν Πολιμιστὴν τοῦ 1821 πρόσφερε τοὺς ἀσπασμούς μου καὶ ἐπὶ τοῦ νὰ τοὺς μεταδώσῃ καὶ εἰς τὴν ἐξαδέλφην του.

Ἄν ἐστάλῃσαν μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ φύλλου, βεβαίως δὲν θὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν αἱ λύσεις σου, Ἀθῶα Περιστερά. Ἄν ὅμως πρὶν, ἔσο ἥσυχος.

Δεκτὸς ὁ ἀδελφός σου, φίλτατε Ἰωάννη Μαλαμᾶ Μανραγάρη, εἰς τὸν διαγωνισμὸν, οὔτε ἐρώτησιν κἂν δὲν ἤθελε. Καὶ τοὺς ἀδελφούς καὶ τοὺς φίλους τῶν συνδρομητῶν μου τοὺς ἀγαπῶ ἐξ ἴσου καὶ τοὺς δέχομαι με ἀνοικτὰς ἀγκάλας.

Δὲν ἀμφιβάλω, ἀγαπητὴ Βασιλεῦ τῶν Φαιάκων ὅτι θὰ πάρῃς τὸ πρῶτον βραβεῖον, ἂν προσπαθήσῃς. Ἡ θέλησις ἐκείνου ἀνθρώπου εἶνε πολὺ καλὸν πρᾶγμα, εἶνε θησαυρός. Ἀφοῦ λοιπὸν ἐσὺ τὴν ἔχεις δύνασαι ὄχι μόνον νὰ βραβευθῇς ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἀνώτερα νὰ κατορθώσῃς.

Ἐκαστος κανὼν, Κρόνιον Ὀρος, ἔχει καὶ τὴν ἐξαιρέσιν του. Νὰ μὲν ὀρθαὶ λύσεις ἐκείναι ὅσαι συμφωνοῦν μετὰς δημοσιευομένας, ἀλλὰ καὶ ὅσαι πληροῦσι τοὺς ὅρους τῆς προτεινομένης ἀσκήσεως θεωροῦνται ἐπίσης ὀρθαί.

Πολὺ καλὰ Ε. Ν. Π.: ἔχε σὺ τὸ ψευδώνυμον Φοῖβος Ἀπόλλων, καὶ ἀφοῦ ἔκαμες ἀρχὴν νὰ μοῦ γράψῃς, ἀναμένω ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον αὐτό, εὐφρεῖς ἐπιστολάς καὶ καλὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις· ἃς σὲ ἐμπνεύσῃ ὁ Ἀπόλλων!

Μὰ βέβαια, ἀγαπητὴ Ἀφρικανὴ Λέων, δὲν σὲ ἐλησμόνησα. Οὔτε νὰ τὸ φαντασθῇς κἂν. Πῶς νὰ λησμονήσω σὲ ἀφοῦ καθὼς μοι γράφεῖς «με περιμένεις καθὼς τὸν πατέρα σου ἐν Ῥωσσίᾳ εὐρισκόμενον καὶ με ἀγαπᾷς ὅσον καὶ τὴν μητέρα σου»; Τὰ φύλλα σοὶ ἐστάλῃσαν.

Τόπον διὰ δύο μικροὺς μου φίλους τὴν Ἀθηναίαν Τριαφυλλίαν καὶ τὸν Μικρὸν Ἡρώα. Εἶνε τόσον μικρὰ καὶ καταγίνονται τόσον! Νὰ μεγαλώσουν ὀλίγον καὶ θὰ περάσουν ὅλους εἰς τὴν φιλοπορίαν εἰς τὴν ἐξυπνάδα!

Καὶ τώρα ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, ἀσπάζεται τρυφερώτατα τὸν Μαρμαίροντα Ἀστέρα καὶ τὸν συγχωρεῖ. Σφίγγει φι-

λικῶς τὴν χεῖρα τοῦ θ. Δεκατοῦ καὶ τῷ λέγει ὅτι αἱ λύσεις του δεκταί. Καταφιλεῖ τὸν Γεώργιον Λεοτίδην καὶ θὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὴν λύσιν τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν αἰχμαλώτων ἂν εἶνε ὀρθή. Τὴν Ἑλένην θεοτόκην ἀσπάζεται γλυκύτατα εἰς τὰ δύο ῥοδοκόκκινα μαγουλάκια, καὶ τὴν παρακαλεῖ νὰ εὐρίσκῃ ὀλίγον καιρὸν νὰ τῆς γράψῃ. Τὸ Πυρπολικὸν τοῦ Καράρη ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀνυπομόνως καρτερεῖ ἓνα ξυπνο γραμματάκι. — Τὸ Ἰωάννην Βιδάλην καὶ τὸν Μαθῶρον τῆς Ἐρετίας κατασπάζεται καὶ τοὺς δέχεται εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς τῆς.

Σὲ ἀσπάζομαι, Ζωνταρὴ Κούκλα.

Καὶ ἐσὶ Τσίγγι Τσόγγι-Τοί.

Καὶ ἐσὶ, Μολυβέριε Στρατιώτα.

Οὕτως εἰς τὸ ἔξῃ: θὰ ἀπαντῶ εἰς ὅσους ἐκ τῶν φίλων μου δὲν μοῦ γράφουν τίποτε εἰς τὰς ἐπιστολάς των ἀλλὰ περιορίζονται εἰς κοινὰ γράμματα καὶ εἰς τὸ νὰ μοι λέγουν ὅτι στέλλουν τὰς λύσεις.

ΕΞΕΔΟΘΗ ΥΠΟ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ».

Η ΝΙΝΑ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΔΟΣ
ΛΟΥΙΖΗΣ Μ. ΑΛΚΩΤ

ΔΙΕΚΕΦΑΛΕΥΘΕΙΣΑ ΕΠΙ ΤΟ ΕΚΥΡΩΠΑΙΚΟΤΕΡΟΝ ΥΠΟ ΤΩΝ
ΑΜΕΡΙΚΑΝΩΝ ΓΑΛΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

Π. - Ι. ΣΤΑΛ ΚΑΙ Ι. ΛΕΡΜΩΝ

καὶ ἐξελληνισθεῖσα ὑπὸ Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΥ

Εἶνε ἐφάμιλλος τῆς πολυκρότου «Ἀνθούλας» καὶ τῆς περηνμισμένης «Μαρουσίας».

Ἀποτελεῖται ἐκ 375 σελίδων, περιέχει 20 ἐκλεκτὰς εἰκόνας καὶ

Τιμᾶται ἄδελτος φρ. 3,50 χρυσόδετος φρ. 5.

[Διὰ τοὺς συνδρομητάς μας τοὺς ἀνανεύοντας τὴν συνδρομὴν των ἐντὸς τοῦ Ἰανουαρίου τιμᾶται 50 λεπτὰ ὀλιγώτερον.]

συχος καὶ ἐβάδιζεν ἀτάραχος καὶ ἀνύποπτος. Ἀλλὰ μετὰ μεσημβρίαν, ὀλίγον πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, συνέβη τις ταραχή. Ὁ Οὐὲπ καὶ ὁ Κρὸς οἵτινες ἦσαν σκοποὶ ἐπὶ τῶν βράχων κατέβησαν καὶ ἔσπευσαν δρομαῖοι εἰς τὸ σπηλαῖον, ἀναγγέλλοντες ὅτι δύο ἄνδρες ἐφάνησαν ἐρχόμενοι μακρόθεν. Παρατηροῦντες ὁ Ἐβανς καὶ ἡ κυρὰ Καίτη ἔσπευσαν δρομαῖοι εἰς τὸ σπηλαῖον διὰ τὴν μὴ τοὺς ἀναγνωρίσωσιν οἱ ἐρχόμενοι. Παρατηρήσαντες δὲ ἐκ τῆς θυρίδος εἶδον ὅτι ἦσαν ὁ Ράκ καὶ ὁ Φόρτ.

«Βεβαίωτατα, εἶπεν ὁ Ἐβανς, θέλουν νὰ μας γελᾶσουν. Θὰ κάμουν ὅτι εἶνε τάχα ναῦται ναυαγοὶ καὶ θὰ ζητήσουν περίθαλψιν.

— Τί νὰ κάμωμεν; ἠρώτησεν ὁ Βριάν.

— Νὰ τοὺς ὑποδεχθῇτε μὲ καλὸν τρόπον.

— Αὐτοὺς τοὺς ἀθλίους! εἶπεν ὁ Βριάν, ἐγώ, ποτέ...

— Ἀναλαμβάνω ἐγώ, εἶπεν ὁ Γόρδων.

Καὶ ὁ μὲν Ἐβανς καὶ ἡ κυρὰ Καίτη ἐκρύβθησαν. Μετ' ὀλίγας δὲ στιγμὰς ὁ Γόρδων, ὁ Βριάν, ὁ Δόνιφαν καὶ ὁ Βάξτερ ἔτρεχον ἐπὶ τῆς ὄχτης τοῦ ποταμίου. Οἱ δύο ἄνδρες ὡς εἶδον τοὺς παῖδας, ὑπεκρίθησαν ὅτι ἐκπλήττονται, ὡσαύτως δὲ καὶ ὁ Γόρδων ἔδειξεν ὅτι ἐξεπλάγη.

Ὁ Φόρτ καὶ ὁ Ράκ ἐφάνοντο κατάκοποι. Ὅτε δὲ ἔφθασαν εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχτην, ὁ Γόρδων ἐφώνησε πρὸς αὐτούς:

«Ποῖοι εἰσθε;

— Καραδοτσακισμένοι ναυαγοὶ!... εἴμαστε ναῦτες τοῦ τρικάρτου Σέβε ρ ν που ἐβούλιαξε ἐδῶ ἐς τὸ νησί σας.

— Καὶ ἀπὸ ποῦ εἰσθε;

— Ἀχ! οἱ κατακαϊμένοι! εἴμαστε Ἀμερικάνοι.

— Καὶ οἱ σύντροφοί σας ποῦ εἶνε;

— Πνίγηκαν καὶ μόνο μεῖς οἱ κακομοιριασμένοι ἐγλυτώσαμε. Ἀχ! δὲν ἔχομε δύναμι! Μᾶς ἔφαγε ἡ πείνα, ψυχικὸ θά κανετε, ἀρχοντόπουλα, ἐς τοὺς καϊμένους τοὺς καραδοτσακισμένους!...

— Καλῶς ὠρίσατε, ἀδελφία, εἶπεν ὁ Γόρδων. Ὁ Θεὸς σὰς ἔστειλεν, ἔχομεν χρέος νὰ σας περιθάλψωμεν...»

Καὶ ταῦτα λέγων ὁ Γόρδων ἔνευσε πρὸς τὸν Μόκον, ὅστις παρευθὺς ἐπήδησεν εἰς τὸν κέλητα προσδεδεμένον ἐκεῖ εἰς τὴν ὄχτην, τὸν ἔλυσεν καὶ πλεύσας εἰς τὴν ἀντικρὺ ὄχτην παρέλαβε τοὺς δύο ναυαγοὺς καὶ τὸν μετᾶφεν εἰς τὴν δεξιὰν ὄχτην τοῦ ποταμίου.

Οἱ πονηροὶ ναῦται διὰ τὴν μὴ ἀναγκάζωνται νὰ ἀποκρίνωνται εἰς τὰς πυκνὰς ἐρωτήσεις τῶν παιδίων, καὶ διὰ τὴν μὴ ἐκφύγη τοῦ στόματός των ὑποπτος ἀπόκρισις, ἐν ἄλλοις λόγοις, φοβούμενοι μήπως τὰ παιδία «τοὺς πάρουν λόγια» ὡς λέγομεν κοινῶς, εἶπον ὅτι δὲν ἀντέχουσι καὶ ὅτι ἔχουσι χρεῖαν

ἀναπαύσεως. Παρεκάλεσαν δὲ νὰ τοὺς ἀφήσωσι νὰ διανυκτερεύσωσιν ἐντὸς τοῦ σπηλαίου.

Μετὰ χαρᾶς οἱ παῖδες εἰσῆγαγον αὐτοὺς εἰς τὸ σπηλαῖον· ἀλλ' εὐθὺς ὡς εἰσῆλθον, ἔρριψαν βλέμμα ἐταστικὸν καὶ παρετήρησαν μετ' ἐκπλήξεως τὰς ἀμυντικὰς παρασκευὰς τῶν παιδίων καὶ μάλιστα τὸ μικρὸν τηλεβόλον. Ὅσον δὲ καὶ ἂν προσεπάθουν νὰ μὴ φανῶσιν ὅτι κατασκοπεύουσιν, ὁ Γόρδων ὅμως ἐνόησε τὸν σκοπὸν των.

«Νὰ πλαγιάσωμε, ἀρχοντόπουλά μου, εἶπεν ὁ Ράκ, καὶ αὔριον θὰ σας διηγηθῶμε τὰ βάσανά μας καὶ τὰ παθήματά μας... Καὶ διὰ τὴν μὴ σας παραβαρύνωμε, ἂν ἔχετε κανένα ἄλλο μέρος νὰ μας βάλετε, νὰ μὴ κοιμηθῶμε μαζί σας.

— Μετὰ χαρᾶς, εἶπεν ὁ Γόρδων, θὰ σας παραχωρήσωμε τὸ μαγειρεῖόν μας καὶ ἐκεῖ θὰ κοιμηθῇτε μιὰ χαρὰ!»

Ὁ Ράκ καὶ ὁ σύντροφός του εἰσῆλθον εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ ἔρριψαν καὶ εἰς αὐτὸ ἐν βλέμμα, καὶ ἐβεβαίωθησαν ὅτι ἡ θύρα τοῦ ἐβλεπεν εἰς τὸ ποτάμιον. Ἀπὸ τοῦ θόλου ἐκρέματο φανάριον καὶ ἐφώτιζε τὸ μαγειρεῖον.

Κατεκλίθησαν δὲ ἡσυχοί, καίτοι εἴξευρον ὅτι μετ' αὐτῶν θὰ κοιμηθῇ καὶ ὁ Μόκος. Ἀλλὰ τί τοὺς ἐμελε! Ἄν ἐβλεπον ὅτι δὲν κοιμᾶται, ἀλλὰ τοὺς κατασκοπεύει, μήπως ἦτο δύσκολον νὰ του σφίγξουν τὸν λάρυγγα καὶ νὰ τὸν πνίξουν;

Τὴν νύκτα ὁ Οὐάλστον μετὰ τῶν τεσσάρων συντρόφων του ἐμελλεν νὰ ἔλθῃ ἐξωθεν τοῦ σπηλαίου, οἱ δὲ ψευδοναυαγοὶ εἶχον ἐντολὴν νὰ ἀνοίξωσι τὴν θύραν καὶ νὰ εἰσαγάγωσι τὸν ἀρχηγόν των καὶ οὕτω πῶς νὰ γίνωσι κύριοι τοῦ σπηλαίου.

Περὶ ὥραν ἐνάτην εἰσῆλθον ὁ Μόκος νὰ κοιμηθῇ· οἱ δὲ φιλοξενούμενοι ὑπεκρίθησαν ὅτι κοιμῶνται. Ἀλλὰ καὶ ὁ Μόκος ἄφ' οὗ κατεκλίθη ὑπεκρίθη ὅτι τὸν ἐπῆρεν εὐθὺς ὁ ὕπνος· εἶχεν ὅμως «τὰ μάτια του τέσσαρα!» καὶ ἦτο ἕτοιμος νὰ δώσῃ εἰδησιν, ἂν τυχὸν ἐβλεπε ὑποπτόν τι κίνημα...

Ὁ Ἐβανς καὶ ἡ κυρὰ Καίτη ἐξῆλθον τότε ἐκ τῆς κρύπτης των καὶ ἠνώθησαν μετὰ τῶν παιδίων, οἵτινες ἦσαν ἕτοιμοι εἰς ἀντίκρουσιν τοῦ ἐπερχομένου ἐχθροῦ.

«Τὸν νοῦν μας, παιδιά!» εἶπεν ὁ Ἐβανς.

Ἐν τούτοις δύο ὥραι παρήλθον καὶ ὁ Μόκος ἤρχισε νὰ ὑποπτεύῃ μήπως οἱ ψευδοναυαγοὶ εἶχον ἀναβῆλθαι τὸ σχέδιόν των εἰς τὴν ἄλλην ἡμέραν· διότι ἐπὶ δύο ὥρας ἦσαν ἀκίνητοι καὶ ἐφάνοντο κοιμώμενοι. Ἀλλ' ἐν ᾧ ἐσκέπτετο ταῦτα, ἀκούει ἐλαφρὸν θόρυβον καὶ βλέπει τὸν Ράκ καὶ τὸν Φόρτ ὅτι κινούνται, ὅτι ἐρπουσιν ἀπ' ἐκεῖ ὅπου ἐκοιμῶντο πρὸς τὴν θύραν.

Ἡ θύρα ἦτο ὠχυρωμένη διὰ μεγάλων λίθων, τοὺς ὁποίους ἦτο δύσκολον, ἂν μὴ ἀδύνατον, νὰ κα-

ταρρίψῃ τις. Ὅθεν οἱ δύο ναῦται ἤρχισαν νὰ ἀφαιρῶσι τοὺς λίθους, καὶ μετ' ὀλίγα λεπτά τῆς ὥρας ἡ θύρα ἦτο εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ναυτῶν, καὶ μόνον ὑπελείπετο νὰ σύρωσι τὸν μοχλὸν καὶ νὰ τὴν ἀνοίξωσιν.

Ἀλλ' ἐν ᾧ ὁ Ράκ ἄφ' οὗ ἔσυρε τὸν μοχλὸν ἡ τοιμάζετο νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν, χεῖρ στιβαρὰ ἐτέθη ἐπὶ τοῦ ὤμου του. Στρέφει τὴν κεφαλὴν καὶ ἀνακράζει...

«Ἐβανς!... ποῦ βρέθηκες ἐδῶ!...

— Τρέξετε, παιδιά!» ἀνεφώνησεν ὁ ναύκληρος καὶ ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ εἰσώρμησεν εἰς τὸ μαγειρεῖον ὁ Βριάν καὶ οἱ ἄλλοι παῖδες. Καὶ οἱ μὲν ρωμαλεώτεροι, ὁ Βάξτερ, ὁ Οὐίλκοξ, ὁ Δόνιφαν καὶ ὁ Βριάν συνέλαβον τὸν Φόρτ καὶ τὸν ἔδεσαν, ἀλλὰ ὁ Ράκ διὰ βιαίας κινήσεως ἀπώθησεν τὸν Ἐβανς καὶ τὸν ἐπλήγησεν ἐλαφρὰ διὰ τῆς μαχαίρας του εἰς τὸν ἀριστερὸν βραχίονα, καὶ ἔπειτα διὰ τῆς ἀνοικτῆς θύρας ἐπήδησεν ἐξω· μόλις δὲ ἀπεμακρύνθη δέκα βήματα καὶ ἠκούσθη πυροβολισμός.

Ὁ Ἐβανς ἐπυροβόλησε τὸν Ράκ, ἀλλὰ κατὰ τὰ φαινόμενα δὲν τὸν ἐπέτυχεν, διότι δὲν ἠκούσθη κραυγὴ πόνου.

«Νὰ πάρ' ἡ ὀργή!... δὲν τὸν ἐπέτυχεν τὸν κακοῦργον! ἀνεφώνησεν ὁ Ἐβανς. Τὸν ἄλλον... αἱ! ὅπως δῆποτε ἔχομεν ἓνα ὀλιγώτερον!»

Καὶ διὰ τῆς μαχαίρας του ἠθέλησε νὰ κτυπήσῃ τὸν Φόρτ.

«Μή!... μή!... λυπήσου με!... ἀνεφώνησεν ὁ ἄθλιος.

— Ναί, μή, Ἐβανς, ἀνεφώνησεν ἡ κυρὰ Καίτη, ριπτομένη μετὰ τοῦ Ἐβανς καὶ τοῦ Φόρτ. Ἀφῆσέ τον Ἐβανς μου, ἄφ' οὗ καὶ αὐτὸς μοῦ ἔσωσε τὴν ζωήν.

— Ἀς ἔχῃ χάριν! ἄς εἶνε, κυρὰ Καίτη, πρὸς χάριν σου, ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦλάχιστον.»

Ἀφῆκαν τὸν Φόρτ σφιγκτὰ δεδεμένον εἰς τινα γωνίαν, ἔφραξαν πάλιν τὴν θύραν τοῦ μαγειρείου, καὶ μέχρι τῆς πρωίας ἔμειναν ἀγρυπνοῦντες πάντες μικροὶ τε καὶ μεγάλοι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΗ'

ΑΝΑΚΡΙΣΙΣ ΤΟΥ ΦΟΡΤ. — ΠΟΥ ΕἶΝΕ Ὁ ΒΡΙΑΝ; — ΤΙΣ ΕΠΗΓΩΘΗ ΒΑΡΕΩΣ; — ΚΡΑΥΓΗ ΑΠΟ ΤΟΥ ΣΠΗΛΑΙΟΥ. — ΣΠΕΥΔΕΙ Ὁ ΦΟΡΤ. — ΒΡΟΝΤΑ ΤΟ ΤΗΛΕΒΟΛΟΝ.

Ἀφ' οὗ δὲ ἐγένεν ἡμέρα, εὐθὺς ὁ Ἐβανς, ὁ Βριάν, ὁ Δόνιφαν καὶ ὁ Γόρδων ἐξῆλθον τοῦ σπηλαίου μετὰ πολλῆς προσοχῆς. Τὰ πάντα ἦσαν ἡσυχά, τὰ ζῶα ἐπλανῶντο ἀτάραχα ἐντὸς τοῦ κτηνοτροφείου, καὶ ὁ Πιστὸς ἔτρεχε καὶ αὐτὸς ἐπάνω κάτω παίζων καὶ εὖθυμος.

Κατὰ πρῶτον παρετήρησαν μήπως φαίνωνται ἔχνη βημάτων καὶ ἀληθῶς ἐφάνοντο πολλὰ καὶ

πολύ πλησίον τοῦ σπηλαίου, διασταυρούμενα κατὰ διαφόρους διευθύνσεις· τοῦτο δὲ ἀπεδείκνυνεν ὅτι ὁ Οὐάλστον καὶ συντροφία εἶχον προχωρήσῃ μέχρι τοῦ ποταμίου περιμένοντες νὰ ἀνοιχθῇ ἡ θύρα τοῦ σπηλαίου. Αἵματος ὅμως ἔχνη δὲν ἐφάνοντο ἐπὶ τῆς ἁμμου, σημειὸν ὅτι ἡ σφαῖρα τοῦ Ἐβανς δὲν ἐπέτυχεν τὸν Ράκ.

Ἀλλ' ὅμως ἐν ζήτημα σπουδαῖον ἐγεννᾶτο, πόθεν εἶχεν ἔλθῃ ὁ Οὐάλστον ἐκ δυσμῶν ὅπως καὶ οἱ δύο ψευδοναυαγοί, ἢ ἐκ βορρᾶ ὅπου εἶχε τραπῇ εἰς φυγὴν ὁ Ράκ;

«Ἀς ἐρωτήσωμεν τὸν Φόρτ», εἶπεν ὁ Ἐβανς. Καὶ εἰσελθὼν εἰς τὴν ἀποθήκην ἔλυσεν τὰ δεσμὰ τοῦ δεσμίου καὶ τὸν ἤγαγεν εἰς τὸ σπηλαῖον.

»Ἀκου ἐδῶ, Φόρτ, εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ Ἐβανς· τὸ τέχνασμά σας δὲν ἐπέτυχεν. Ἐγὼ τώρα πρέπει νὰ μάθω τί σχέδια ἔχει ὁ Οὐάλστον. Σὺ βέβαια θὰ τα εἰξεύρεις.»

Ὁ Φόρτ, ἐνευσε κάτω τὴν κεφαλὴν καὶ δὲν ἐτόλμα νὰ ἀτενίσῃ πρὸς τὸν Ἐβανς καὶ τὴν Καίτην οὐδὲ πρὸς τοὺς παῖδας· ἀλλὰ ἴστατο ἄναυδος.

Ἡ Καίτη παρεμβαίνουσα εἶπε:

«Φόρτ ἔδειξες μιὰ φορὰ ὅτι ἔχεις καρδιάν, ὅταν δὲν ἄφησες τοὺς συντρόφους σου νὰ με σκοτώσουν. Τώρα λοιπὸν δὲν θὰ εἴπῃς δύο λόγια διὰ τὴν σῶσιν αὐτὰ ἐδῶ τὰ καλὰ παιδιὰ ἀπὸ χειροτέραν σφαγὴν;»

Ἀλλ' ὁ Φόρτ ἐσιώπα.

«Φόρτ, ἐπανελάβεν ἡ Καίτη, τὰ παιδιὰ σοῦ ἐχάρισαν τὴν ζωὴν ἐν ᾧ σοῦ ἔπρεπε νὰ σε ξεπαστρέψουν. Δὲν ἔχεις μέσα σου καρδιά; Ὑστερ' ἀπὸ τόσα κακά που ἔχεις κάμῃ, δὲν θέλεις νὰ γυρίσης καὶ εἰς τὸ καλὸν καὶ νὰ μετανοήσης; Συλλογίσου τί φρικτὸν κακούργημα θὰ βοηθήσης νὰ γίνῃ!»

Ὁ Φόρτ ἐστέναξε ὑποκώφως καὶ εἶπε:

«Καὶ τί μπορῶ ἐγὼ νὰ...»

— Εἰμπερεῖς νὰ μας πληροφορήσης, εἶπεν ὁ Ἐβανς, τί ἐμελλεν νὰ γίνῃ τὴν περασμένην νύκτα, καὶ τί θὰ γίνῃ ἀργότερα. Ἐπερίμενες μαζί με τὸν Ράκ τὸν Οὐάλστον νὰ τοῦ ἀνοίξετε τὴν θύραν;

— Ναί! εἶπεν ὁ Φόρτ.

— Καὶ τὰ παιδιὰ αὐτὰ τὰ ὁποῖα σε ἐφιλοξένησαν θὰ ἐφονεύοντο;...

Ὁ Φόρτ ἐκλινε τὴν κεφαλὴν ἐτι μᾶλλον καὶ δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ ἀποκριθῇ.

«Καὶ τώρα ἀπὸ ποῦ ἦλθαν ἐδῶ ὁ Οὐάλστον καὶ οἱ σύντροφοί του.

— Ἀπὸ τὸ βορεῖα.

— Καὶ σὺ με τὸν Ράκ ἤλθατε ἀπὸ τὸ νότιον μέρος;

— Ναί!

— Έπῃγαν καὶ εἰς τὸ ἄλλο μέρος τῆς νήσου, πρὸς τὸ δυτικόν ;

— Ὅχι ἀκόμη.

— Καὶ τώρα ποῦ νὰ εἶνε ;

— Δὲν εἰξεύρω . . .

— Δὲν εἰμπαρεῖς νὰ εἰπῆς περισσότερα, Φόρτ ; . . .

— Ὅχι . . . , καπετὰν Έβανς . . . ὅχι !

— Καὶ πιστεύεις ὅτι θὰ ἔλθῃ πάλιν ὁ Οὐάλστον.

— Ναί ! »

Προφανῶς ὁ Οὐάλστον καὶ συντροφία ὅτε ἤκουσαν τὸν πυροβολισμόν τοῦ Έβανς, ἐφοβήθησαν, διότι ἐνόησαν προφανῶς ὅτι ἀπέτυχε τὸ τέχνασμα τῶν καὶ ἐνόμισαν φρόνιμον νὰ ἀποχωρήσωσι περιμένοντες περίστασιν καταλληλοτέραν.

Ὁ Έβανς ἀφ' οὗ εἶδεν ὅτι δὲν δύναται νὰ μάθῃ περισσότερα, ἀπήγαγε τὸν Φόρτ εἰς τὴν ἀποθήκην καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν ἀπ' ἑξῶ.

Πρὸς περισσοτέραν δὲ ἀσφάλειαν ὁ Έβανς ἀπεφάσισε νὰ ἐπιχειρήσῃ ἐκδρομὴν εἰς τὰ πέριξ πρὸς κατασκόπησιν, πρᾶγμα κινδυνώδες μὲν ἀλλὰ χρησιμώτατον.

Περὶ τὴν μεσημβρίαν ὁ Μόκος ἐκόμισεν εἰς τὸν αἰχμάλωτον ὀλίγην τροφήν· ἀλλ' αὐτὸς μόλις τὴν ἤγειρεν. Έκάθητο δὲ σύννους· τί ἄρα γε συνέβαιναν ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ δυστυχοῦς τούτου ἀνθρώπου ; μήπως τὸν ἔτυπεν ἡ συνειδήσις του ; Κύριος οἶδε.

Μετὰ τὸ γεῦμα ὁ Έβανς ἀνεκοίνωσεν εἰς τοὺς παῖδας τὸ σχέδιόν του, ὅπερ ὁμοφώνως ἐγένετο ἀποδεκτόν. Ἀπεφασίσθη δὲ οἱ μὲν μικροί, ὁ Έβανς, ὁ Γέγκινς, ὁ Δόλγης, ὁ Κοστάρ νὰ μείνωσιν εἰς τὸ σπήλαιον μετὰ τῆς Καίτης καὶ τοῦ Ίακώβου καὶ τοῦ Μόκου ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ Βάξτερ, οἱ δὲ μεγάλοι, ὁ Βριάν ὁ Γόρδων, ὁ Δόνιφαν, ὁ Κρός, ὁ Σέρβης, ὁ Οὐέπ, ὁ Οὐίλκοξ, ὁ Γάρνερ, ἀπεφασίσθη νὰ συνοδεύσωσι τὸν καπετὰν Έβανς. Καὶ ναὶ μὲν αἱ δυνάμεις τῶν ἀντιπάλων δὲν ἦσαν ἀνάλογοι, διότι ἐμελλον νὰ ἀντισταθῶσιν ὀκτῶ παῖδες ἐναντίον ἑξ ἀνδρῶν ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας· ἀλλ' ὁμως πάλιν τὰ παιδιά ἦσαν κάλλιον ὡπλι-

σμένα, διότι ἕκαστον εἶχεν ὄπλον καὶ περιστροφον, ὁ δὲ Οὐάλστον εἶχε μόνον πέντε ὄπλα. Διὰ τοῦτο ὑπῆρχε μεγάλη πιθανότης ἐπιτυχίας, ἐὰν ἐγίνετο συμπλοκὴ ἐξ ἀποστάσεως, διότι καὶ ὁ Δόνιφαν καὶ ὁ Οὐίλκοξ καὶ ὁ Κρός ἦσαν ἄριστοι σκοπευταὶ καὶ κατὰ τοῦτο πολὺ ἀνώτεροι τῶν ναυτῶν. Έπειτα δὲ καὶ πολεμεφόνδια εἶχον ἐν ἀφονίᾳ, ἐν ᾧ ὁ Οὐάλστον, ὡς ἔλεγεν ὁ Έβανς, μόλις θὰ εἶχεν ὀλίγα τινὰ φυσίγγια.

Ἦτο ὥρα 2 μ. μ. ὅτε τὸ μικρὸν ἀπόσπασμα ἐξεκίνησεν ὁδηγούμενον ὑπὸ τοῦ Έβανς. Παρευθὺς δὲ ὁ Βάξτερ, ὁ Ίακώβος, ὁ Μόκος, ἡ Καίτη καὶ οἱ μικροὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ σπήλαιον καὶ ἔκλεισαν τὰς θύρας· δὲν τὰς ἐφραξαν ὁμως διὰ τῶν λίθων, διὰ νὰ εἶνε εὐκόλουν νὰ ἀνοίξωσιν ἀμέσως, ἐὰν τυχὸν τὸ ἀπόσπασμα ἐπανήρχετο κατεσπευσμένως καὶ ἦτο ἀνάγκη νὰ προφυλαχθῇ ἐν τῷ σπηλαίῳ.

Τὸ ἀπόσπασμα ἔβαινε μετὰ πολλῆς προσοχῆς πρὸς τὸ δάσος· διήλθε πλησίον τοῦ τάφου τοῦ Γάλλου ναυαγοῦ καὶ ἐλόξευσεν ὀλίγον διὰ νὰ πλησιάσῃ εἰς τὴν ὄχθην τῆς λίμνης. Ὁ Έβανς προηγείτο, μόλις κατορθώσας νὰ καταστείλῃ τὴν ὁρμὴν τοῦ Δόνιφαν, ὅστις ἤθελε καὶ καλὰ νὰ προχωρήσῃ.

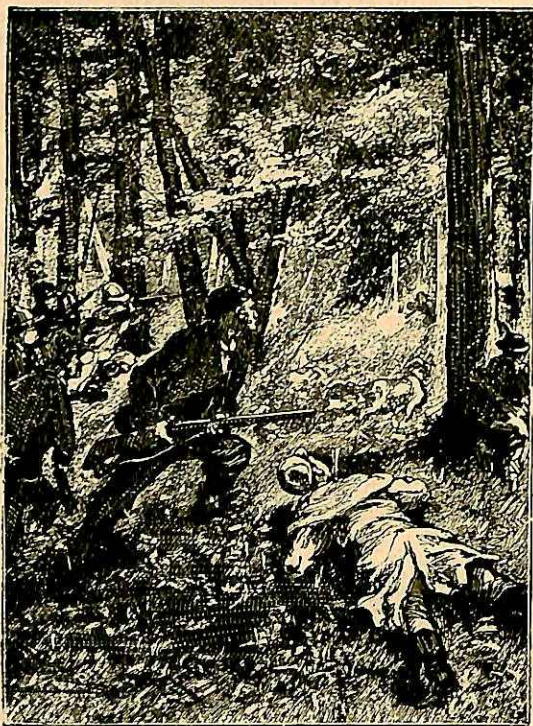
Ὁ Πιστός, τὸν ὁποῖον ὁ Γόρδων μάτην προσεπάθει νὰ συγκατήσῃ, ἐφαίνετο ὅτι ἀνεξήτει τι, ἔχων ὁρὰ τὰ ὦτα, τὴν ρίνα προσηλωμένην εἰς τὴν γῆν, καὶ μετ' ὀλίγον ἐφάνη ὅτι ἀνεκάλυψεν ἵχνη.

« Προσοχή ! εἶπεν ὁ Βριάν.

— Μάλιστα, εἶπεν ὁ Γόρδων, δὲν εἶνε ἵχνη ζώου . . . Κυττάξτε τὸν Πιστὸν πῶς κάμνει . . .

— Χωθῆτε 'ς τὰ χόρτα, εἶπεν ὁ Έβανς· καὶ σὺ κύριε Δόνιφαν, ὁ ὁποῖος εἶσαι ἄριστος σκοπευτής, ἂν τυχὸν καὶ προβάλῃ κανεὶς, μὴ τὸν ἀφήσῃς ν' ἀγίασῃ, τράβα τοῦ μία καὶ ἡ σφαῖρά σου θὰ πιάσῃ τόπον . . . »

Μόλις εἶπε τὰς λέξεις ταύτας ὁ Έβανς καὶ πυροβολισμὸς ἠκούσθη ἐκ δεξιῶν, ἡ δὲ σφαῖρα ἐγγίσασα ἐλαφρὰ τὴν κεφαλὴν τοῦ Βριάν ἐκόλλησεν ἐπὶ τοῦ δένδρου ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ὁ Βριάν ἐστηρίζετο.

« ΕΜΠΡΟΣ ΠΑΙΔΙΑ, ΑΝΕΦΩΝΗΣΕΝ Ο ΈΒΑΝΣ » (Σελ. 165)

Ἀλλὰ συγχρόνως σχεδὸν ἀντήχησε καὶ δεύτερος πυροβολισμὸς, ἠκούσθη κραυγὴ, καὶ πεντήκοντα βήματα μακρὰν ὄγκος μαῦρος κατεκυλίσθη κατὰ γῆς ὑπὸ τὰ δένδρα.

Ὁ Δόνιφαν εἶχε πυροβολήσῃ κατ' εὐθεΐαν εἰς τὸν καπνὸν τοῦ πρώτου πυροβολισμοῦ, καὶ ὡς φαίνεται ἐπέτυχεν. Ὁ Πιστὸς εὐθὺς ὤρμησεν εἰς τὰ ἐμπρός, ὁ δὲ Δόνιφαν παραφερόμενος ὑπὸ τῆς ὁρμῆς του ἠκούσθη τὸν Πιστόν.

« Έμπρός παιδιά ! ἀνεφώνησεν ὁ Έβανς, νὰ μὴ τὸν ἀφήσωμεν μόνον . . . »

Μετ' ὀλίγον ἐφθασαν πάντες ὅπου εἶχε σταθῇ ὁ Δόνιφαν, καὶ ἐσχημάτισαν κύκλον πέριξ πτώματος ἐξηπλωμένου ἐκτάδην ἐπὶ τῶν χόρτων.

« Αὐτὸς εἶνε, ὁ Πίχ ! ἀνεφώνησεν ὁ Έβανς. Τὸν ἀχρεῖον ! καλὰ τὴν ἔπαθε, παιδιά ! ἔχομεν ἕνα ὀλιγώτερον. Θάρρος !

— Καὶ οἱ ἄλλοι δὲν θὰ εἶνε πολὺ μακρὰν ! εἶπεν ὁ Γάρνερ.

— Ὅχι, παιδί μου ! Μὴ ἐκτίθεσθε πολὺ ! Γονατίσατε ! γρήγορα γονατίσατε ! . . . »

Τρίτη ἐκπυροσκόπησις, ἀλλ' αὐτὴ ἦλθεν ἐξ ἀριστερῶν. Ὁ Σέρβης δὲν εἶχε προφθάσῃ νὰ κύψῃ, καὶ ἡ σφαῖρα ἐξέγδαρεν ὀλίγον τὸ μέτωπόν του.

« Έπληγώθης ! ἀνεφώνησεν ὁ Γόρδων καὶ ἐσπευσε πρὸς αὐτόν.

— Δὲν εἶνε τίποτε, Γόρδων, δὲν εἶνε τίποτε ! . . . ἀπεκρίθη ὁ Σέρβης. Μ' ἐπῆρε ξώδεσμα ! »

— Ἀλλὰ ποῦ εἶνε ὁ Βριάν ; ἀνεφώνησεν αἰφνης ὁ Γάρνερ.

— Δὲν τὸν βλέπω πλέον ! » ἀπεκρίθη ὁ Οὐίλκοξ. Ἦκούοντο ὁμως μακρόθεν αἱ θορυβώδεις ὕλακαὶ τοῦ Πιστοῦ.

« Βριάν ! . . . Βριάν ! . . . », ἀνεφώνησεν ὁ Δόνιφαν.

Καὶ ὡς ἐκ συμφώνου πάντες ὤρμησαν πρὸς τὸ μέρος ὅθεν ἠκούοντο αἱ ὕλακαί. Ὁ Έβανς δὲν κατώρθωσε νὰ τοὺς συγκατήσῃ. Έβαινον πρὸς τὰ ἐμπρός κρυπτόμενοι ὀπισθεν τῶν κορμῶν τῶν δένδρων.

« Φυλάξου, καπετὰν Έβανς, φυλάξου ! » ἀνεφώ-

νησεν αἰφνης ὁ Κρός καὶ ἔπεσε κατὰ γῆς ἐπίστομα· Ὁ Έβανς ἔκυψε καθ' ἡν στιγμὴν ἀκριβῶς ἡ σφαῖρα διήρχετο ὀλίγους δακτύλους ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς του.

Έπειτα διὰ μιᾶς ἀνορθωθείς, εἶδεν ἕνα τῶν συντρόφων τοῦ Οὐάλστον φεύγοντα διὰ μέσου τοῦ δάσους. Ἦτο δὲ ὁ Ράκ, ὁ ψευδο-ναυαγός.

« Λάβε τὴν, Ράκ ! » ἀνεφώνησεν ὁ Έβανς καὶ ἐπυροβόλησεν, ὁ δὲ Ράκ ἐξηφανίσθη ὡς ἐὰν ἐσχίσθη ἡ γῆ καὶ τὸν κατέπιε.

« Μήπως καὶ πάλιν δὲν τὸν ἐπέτυχα ; . . . ἀνεφώνησεν ὁ Έβανς. Μὰ τότε λοιπὸν θὰ εἶνε μεγάλη μου στραβομάρα ! . . . »

Ταῦτα πάντα συνέδησαν ἐντὸς ὀλίγων δευτερολέπτων. Καὶ πάλιν δὲ ἐκεῖ πλησίον ἠκούσθησαν ὕλακαὶ τοῦ Πιστοῦ καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Δόνιφαν λέγοντος μετ' ἀγωνίας :

« Βάστα, Βριάν ! . . . βάστα ! »

Ὁ Έβανς μετὰ τῶν παίδων ἔσπευσε πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ εἰκοσι βήματα περαιτέρω εἶδον τὸν Βριάν παλαίοντα πρὸς τὸν Κόπ.

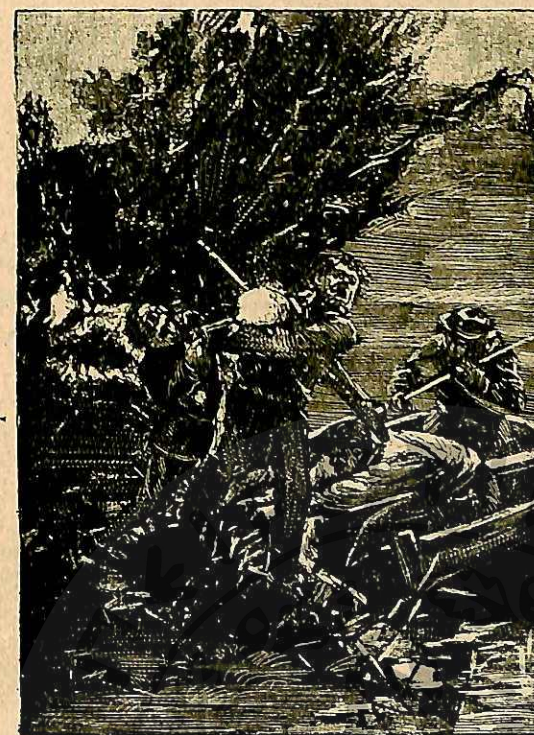
Ὁ ἄθλιος οὗτος εἰχερίψῃ τὸν Βριάν καὶ ἐμελλε νὰ τὸν πληῇ διὰ τοῦ ἐχειριδίου του· ἀλλ' ὁ Δόνιφαν προφθάσας ἐρρίφθη μεταξὺ τῶν δύο, καὶ αὐτὸς

ἔλαβε τὴν πληγὴν κατὰσθη . . . Έπεσε χωρὶς κἂν νὰ ἐκβάλῃ κραυγὴν.

Ὁ δὲ Κόπ, ἰδὼν τὸν Έβανς, τὸν Γάρνερ καὶ τὸν Οὐέπ ἐπερχομένους, ἐτράπη εἰς φυγὴν πρὸς βορρᾶν. Έπυροβόλησαν κατ' αὐτοῦ, ἀλλ' αὐτὸς μὲν ἐξηφανίσθη, ὁ δὲ Πιστὸς ἐπανήλθε χωρὶς νὰ κατορθώσῃ νὰ τὸν προφθάσῃ.

Ὁ Βριάν ἄμα ἠγέρθη καὶ εὐθὺς ἔσπευσε πρὸς τὸν Δόνιφαν, καὶ ὑποβαστάζων τὴν κεφαλὴν του προσεπάθει νὰ τὸν ζωογονήσῃ . . . Ὁ δὲ Έβανς καὶ οἱ λοιποὶ γεμίσαντες τὰ ὄπλα τῶν ἔσπευσαν πρὸς τὸν τραυματία.

Δυστυχῶς ὁ Δόνιφαν εἶχε τραυματισθῇ θανασίμως, ὡς φαίνεται. Εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς κλειστούς, τὸ πρόσωπον λευκὸν καὶ ἦτο ἀκίνητος. Οὐδὲ ἤκουε

« Ο ΙΑΚΩΒΟΣ ΕΞΕΚΕΝΩΣΕ ΤΟ ΠΕΡΙΣΤΡΟΦΟΝ ΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΣΤΗΘΟΣ ΤΟΥ ΟΥΑΛΣΤΟΝ » (Σελ. 167)

κάν την φωνήν του Βριάν, ὅστις μετὰ δακρύων ἐπανελάμβανε τὸ ὄνομά του.

Ὁ "Εβανς ἔκυψεν ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ γενναίου Δόνιφαν, ἤνοιξε τὸ φόρεμά του καὶ ἔσχισε τὸ περιστήθιον καὶ τὸν χιτῶνά του κατακόκκινα ἐκ τοῦ αἵματος. Πληγὴ στενὴ τριγωνικὴ ἔχαινε πλησίον τῆς τετάρτης ἀριστερᾶς πλευρᾶς. Ἀρά γε ἡ αἰχμὴ τοῦ ἐγχειριδίου ἤγγισε τὴν καρδίαν; "Οχι βέβαια, διότι ὁ Δόνιφαν ἀνέπνεεν ἀκόμῃ. Ἄλλ' ἦτο φόβος μήπως εἶχε προσβληθῇ ὁ πνεύμων, διότι ἡ ἀναπνοὴ τοῦ τραυματίου ἦτο ἀσθενεστάτη.

«Νά τον μεταφέρωμεν εἰς τὸ σπήλαιον, εἶπεν ὁ Γόρδων. Ἐκεῖ μόνον θὰ εἰμπορέσωμεν νά τον κυττάξωμεν...»

— Καὶ νά τον σώσωμεν! ἀνεφώνησεν ὁ Βριάν...
"Αχ! καλέ μου σύντροφε!... Ἐξετέθης διὰ νά με σώσης!»

Ὁ "Εβανς ἐπεδοκίμασε τὴν πρότασιν τοῦ Γόρδωνος, καθ' ὅσον μάλιστα τὰ πράγματα ἐφαίνοντο ὅτι ἡσύχασαν ἐπὶ τοῦ παρόντος. Ὡς φαίνεται οἱ ἔχθροί ἀπεφάσισαν νά ὑποχωρήσωσι.

Ἐν μόνον πρᾶγμα δὲν ἠδύνατο νά ἐξηγήσῃ ὁ "Εβανς, καὶ τοῦτο πολὺ τον ἐτάραττε. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς συμπλοκῆς οὔτε τὸν Οὐάλστων εἶχεν ἴδῃ, οὔτε τὸν Βράντ, οὔτε τὸν Βούκ, καὶ αὐτοὶ ἦσαν ἴσα ἴσα οἱ ἐπιφοβώτατοι τῆς συμμορίας.

Ἐν τούτοις κατεσκεύασαν φορεῖον ἐκ κλάδων δένδρων καὶ ἐξήπλωσαν τὸν Δόνιφαν ἀναισθητον. Τέσσαρες τῶν συντρόφων ἐσήκωσαν τὸ φορεῖον ἐλαφρὰ ἐλαφρά, οἱ δὲ λοιποὶ ἐβάδιζον περίξ αὐτοῦ, ἔχοντες ἑτοιμα τὰ ὅπλα των καὶ κρατοῦντες τὰ περιστροφά των. Καθ' ὁδὸν ὁ Δόνιφαν ἐστέναξεν ἐκ δαλαιμμάτων, ὁ δὲ στεναγμὸς οὗτος ἦτο τόσον λυπηρὸς, ὥστε ὁ Γόρδων ἔνευεν εἰς τοὺς κρατοῦντας τὸ φορεῖον νά σταθῶσι, καὶ ἡκροᾶτο τὴν ἀναπνοὴν του, ἔπειτα δὲ πάλιν ἡ συνοδεία ἐξηκολούθει τὴν πορείαν της.

Οὕτω πως ἐπορεύθησαν τὰ τρία τέταρτα τῆς ὁδοῦ· ὑπελείποντο δὲ μόνον περὶ τὰ ὀκτακόσια βήματα διὰ νά φθάσωσι εἰς τὸ σπήλαιον, τοῦ ὁποίου δὲν ἐφαίνετο ἡ θύρα, διότι ἐκρύπτετο ὑπὸ τῆς ἐξεχούσης ἀκτῆς.

Αἰφνης κραυγαὶ ἀκούονται ἀπὸ τοῦ μέρους τοῦ ποταμίου, ὁ δὲ Πιστὸς ὤρμησε πρὸς τὸ σπήλαιον.

Προφανῶς ὁ Οὐάλστων καὶ οἱ δύο σύντροφοί του προσέβαλον τὸ σπήλαιον. Καὶ πράγματι ἰδοὺ τί εἶχε συμβῇ.

Ἐν ᾧ ὁ Ράκ, ὁ Κοπ καὶ ὁ Πικ ἐνεδρεύοντες ὀπισθεν τῶν δένδρων ἀπησχόλουν τὸ μικρὸν ἀπόσπασμα τοῦ "Εβανς, ὁ Οὐάλστων, ὁ Βράντ καὶ ὁ Βούκ ἐξεκίνησαν κατὰ τοῦ σπηλαίου, καὶ θραύσαντες τὴν θύραν τῆς ἀποθήκης ἐγίναν κύριοι καὶ τοῦ σπηλαίου. Τότε ἠκούσθησαν αἱ κραυγαὶ τῶν παιδίων.

Ὁ "Εβανς ἀκούσας τὰς κραυγὰς, τὸν μὲν Κρός, Οὐέπ καὶ Γάρνερ ἀφῆκε πλησίον τοῦ Δόνιφαν, τὸν ὁποῖον δὲν ἔπρεπε νά ἀφήσῃ μόνον, παρέλαβε δὲ τὸν Γόρδων, τὸν Βριάν, τὸν Σέρβην καὶ τὸν Οὐίλκοξ, καὶ διὰ τῆς συντομωτάτης ὁδοῦ ἔσπευσε πρὸς τὸ σπήλαιον.

Μετ' ὀλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας, ὅτε ἠδύναντο νά διακρίνωσι τί γίνεται, ὁ τι εἶδον ἦτο λίαν ἀπελπιστικόν!

Ὁ Οὐάλστων ἐξήρχετο ἐκ τῆς θύρας τοῦ σπηλαίου κρατῶν ἀπὸ τῆς χειρὸς παιδίον, τὸ ὁποῖον ἔσυρε πρὸς τὸ ποτάμιον. Τὸ παιδίον τοῦτο ἦτο ὁ Ἰάκωβος. Μάτην ἡ Καίτη ὤρμησε πρὸς τὸν Οὐάλστων καὶ προσεπάθει νά ἀρπάσῃ τὸ παιδίον ἀπὸ τῶν χειρῶν του.

Ταυτοχρόνως δὲ ἐπεφάνη καὶ ὁ Βράντ κρατῶν τὸν Κοστάρ καὶ σύρων καὶ αὐτὸν πρὸς τὸ ποτάμιον. Ὁ Βάξτερ ὤρμησε κατὰ τοῦ Βράντ, ἀλλ' οὗτος ἀπωθήσας αὐτὸν βιαίως, τὸν κατεκύλισε κατὰ γῆς.

Ἀλλὰ τὰ ἄλλα παιδιά, ὁ Δόλγς, ὁ Γέγκινς, ὁ Ἰέρσον καὶ ὁ Μόκος δὲν ἐφαίνοντο. Τί ἄρα γε νὰ ἐγίναν;

Ἐν τούτοις ὁ Οὐάλστων καὶ ὁ Βράντ ἔσπευδον δρομαῖοι πρὸς τὸ ποτάμιον· ἀλλὰ πῶς θὰ το διαπεράσωσι; Κολυμβῶντες; "Οχι, διότι ὁ Βράντ εἶχεν ἐκβάλῃ ἐκ τῆς ἀποθήκης τὸν κέλητα καὶ τὸν εἶχεν ἑτοιμον.

Ἀν κατῶρθωνον νά διαπεραιωθῶσιν εἰς τὴν ἀριστερὰν ὄχθην τοῦ ποταμίου καὶ οἱ τρεῖς, θὰ ἦσαν ἀσφαλεῖς, διότι θὰ εἶχον ὡς ὁμήρους τὸν Ἰάκωβον καὶ τὸν Κοστάρ, καὶ Κύριος οἶδε ὁποίας προτάσεις ἤθελον προβάλλῃ εἰς τοὺς παῖδας.

Διὰ τοῦτο ὁ "Εβανς, ὁ Βριάν, ὁ Γόρδων, ὁ Κρός, ὁ Οὐίλκοξ ἔτρεχον ἀπνευστί, ἐλπίζοντες νά προφθάσωσι εἰς τὸ σπήλαιον πρὶν ὁ Οὐάλστων, ὁ Βούκ καὶ ὁ Βράντ διαφύγῃ πέραν τοῦ ποταμίου. Δὲν ἐπυροβόλουν δὲ φοβούμενοι μήπως φονεύσωσι τὸν Ἰάκωβον ἢ τὸν Κοστάρ.

Ἄλλ' ὁ Πιστὸς εἶχε προφθάσῃ ἤδη, καὶ ἀναπηδήσας ἤρπασεν ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ τὸν Βράντ, ὅστις διὰ νά ἀποκρούσῃ τὸν Πιστὸν ἀφῆκε τὸν Κοστάρ. Ὁ δὲ Οὐάλστων ἔσπευδε νά ἐπιβιβασθῇ εἰς τὸν κέλητα ἔλκων τὸν Ἰάκωβον...

Ἄλλ' αἰφνης ἐκ τοῦ σπηλαίου ἐξέσχεται δρομαίως ὁ Φόρτ.

Ἀρά γε ἔθραυσε τὴν θύραν τῆς ἀποθήκης καὶ ἤθελε νά ἐνωθῇ μετὰ τῶν παλαιῶν συγκακουργῶν του; Τούλάχιστον τοιοῦτόν τι ἐνόμισεν ὁ Οὐάλστων, διὸ καὶ ἀνεφώνησε:

«Βόηθά με, Φόρτ... ἔλα, τρέξε, βόηθά με!..»

Ὁ "Εβανς ἠτοιμάσθη νά πυροβολήσῃ, ἀλλ' ἐστάθη, διότι εἶδε τὸν Φόρτ ἐπιπίπτοντα κατὰ τοῦ Οὐάλστων, ὅστις παρενθὺς ἀφίνει τὸν Ἰάκωβον καὶ

πλήττει τὸν Φόρτ διὰ τοῦ ἐγχειριδίου του. Ὁ δύσμοιρος Φόρτ κατέπεσεν ἄπνους πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Οὐάλστων.

Ταῦτα συνέβησαν ἐν ᾧ τὸ ἀπόσπασμα τοῦ "Εβανς ἀπείχεν ἔτι περὶ τὰ ἑκατὸν βήματα ἀπὸ τοῦ σπηλαίου.

Ὁ Οὐάλστων ἠθέλησε τότε νά συλλάβῃ τὸν Ἰάκωβον καὶ νά τον ἀπαγάγῃ εἰς τὸν κέλητα, ὅπου ἀνέμενον ὁ Βούκ καὶ ὁ Βράντ, ὅστις εἶχε κατορθώσῃ νά ἀπαλλαχθῇ ἀπὸ τῶν ὁδόντων τοῦ Πιστοῦ.

Ἄλλ' ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ ὁ Ἰάκωβος μετὰ πολυθάρρους ἐξεκένωσε τὸ περιστροφὸν του εἰς τὸ στήθος τοῦ Οὐάλστων, ὅστις ἐξηπλώθη κατὰ γῆς βαρέως πληγωμένος.

Ἄλλ' οἱ δύο σύντροφοί του προφθάσαντες παρέλαβον αὐτὸν εἰς τὸν κέλητα καὶ ἀπεμακρύνοντο ἤδη...

Ἄλλ' αἰφνης βροντᾷ τὸ τηλεβόλον καὶ πλῆθος μύδρων ἐκσφενδονίζεται εἰς τὰ ὕδατα τοῦ ποταμίου. Ὁ Μόκος βλέπων τοὺς κακούργους φεύγοντας, ἔθεσε πῦρ εἰς τὸ τηλεβόλον καὶ ἐγίνεν ὁ τι ἐγίνε.

Καὶ ἤδη ἐκτὸς τῶν δύο ἀθλίων οὔτινες εἶχον ἐξαφανισθῇ εἰς τὸ δάσος, ἡ νῆσος Τσαίρμαν εἶχεν ἀπαλλαχθῇ τῶν δολοφόνων τοῦ Σέβερν, οὔτινες παρεσύροντο εἰς τὴν θάλασσαν ὑπὸ τοῦ ρεύματος τοῦ ποταμίου.

[Ἐπεται τὸ τέλος]

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ
Κατ' ἐπιτομήν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ
τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΓΕΝΝΑΙΟΤΗΣ ΔΥΟ ΠΑΙΔΙΩΝ

Εἰς ἓν χωρίον τῆς Οὐγγαρίας εἶχε μίαν πτωχὴν χήραν ἦτο ἀσθενὴς ἡ ταλαίπωρος, ἐκρύωνε πολὺ εἰς τὸ πτωχικὸν χαμόσπιτόν της καὶ ἔστειλε τὰ δύο παιδιά της μὲ τὸ ἔλκηθρόν των εἰς τὴν πεδιάδα νά φέρουν ὀλίγα χαμόκλαδα καὶ φρύγανα.

Τὸ μεγαλιέτερον ἐκ τῶν δύο παιδίων ἦτο μόλις δώδεκα ἐτῶν, τὸ μικρότερον μόλις ὀκτώ. Ἐν ᾧ διήρχοντο ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν τὸ μικρότερον λέγει:

— Γιαῖγκο, κάτι μοῦ λέγει πῶς θὰ πάθωμε τίποτε· ἄς πάμε πρῶτα ἔς τὴν ἐκκλησίαν νά κάνωμε τὴν προσευχή μας καὶ ἔπειτα τραβοῦμε τὸν δρόμον μας.

— Καλὰ λέγεις, εἶπε τὸ μεγαλιέτερον. Ἄς πάμε νά προσευχηθῶμε.

Ἀφῆκαν τὸ ἔλκηθρόν των εἰς τὴν θύραν τῆς ἐκκλησίας καὶ ἐμβῆκαν μέτα καὶ ἕκαμαν τὴν προσευχὴν των· ἔπειτα ἐξεκίνησαν, καὶ εἰς τὸν δρόμον ἦσαν πολὺ εὐθυμα βαδίζοντα ἐπὶ τῶν χιόνων· εἰς τὴν πεδιάδα εὗρον πολλὰ ξηρὰ ξύλα· εἶχαν κάμῃ ἀρκετὰ μεγάλων σωρὸν καὶ τὰ ἐτοποθέτουν καὶ τὰ ἔδενον ἐπὶ τοῦ ἔλκηθρου των, ὅτε παρετήρησαν δύο λύκους, οἱ ὁποῖοι ἔτρεχον κατ' εὐθείαν ἐπάνω των. Νά φύγουν ἦτο ἀδύνατον· κανέν δένδρον δὲν εὕρισκετο πλησίον ἐπὶ τοῦ ὁποίου νά σωθῶσι, διότι τριγύρω ἦσαν παντοῦ θάμνοι. Ἀλλὰ καὶ τὸ ὑψηλότερον δένδρον τί θὰ τὰ ὠφέλει; Οἱ λύκοι θὰ παρεμόνευσαν ὑποκάτω καὶ ἐφαίνοντο πολὺ πεινασμένοι.

Τί νά κάμουν λοιπὸν εἰς αὐτὴν τὴν φοβερὰν στιγμὴν τοῦ κινδύνου;

Τὸ μεγαλιέτερον, γενναῖον καὶ ἀποφασιστικὸν παιδίον, σκεπάζει τὸ μικρότερον μὲ τὸ ἔλκηθρον, ῥίπτει ἐπάνω ὅσα περισσότερα χαμόκλαδα ἠμπούρεσε καὶ τῷ λέγει:

— Παρακάλει τὸν Θεόν, ἀλλὰ μὴν κινηθῇς! Ἐχε θάρρος!

— "Αχ, Θεέ μου, εἶπε τὸ μικρότερον κλαῖον, σάν μᾶς φάνε ἡ μανὰ μας θὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴν λύπη της

Τὸ ἐν παιδίον λοιπὸν ἦτο κάτω ἀπὸ τὸ ἔλκηθρον καὶ τὰ χαμόκλαδα, ἀλλὰ τὸ μεγαλιέτερον ἐστάθη καὶ ἐπερίμενε μὲ τὸν πέλεκυν εἰς τὴν χεῖρα· καὶ ὅτε ἄγριος καὶ μὲ ὀφθαλμοὺς λάμποντας ἔφθασεν ὁ εἰς λύκος τρέχων πρὸ τοῦ συντρόφου, τὸ παιδίον ὤρμησε καὶ τῷ ἔδωκε μὲ τὸν πέλεκυν ἓν τόσον δυνατὸν κτύπημα κατακέφαλα ὥστε ἐξηπλώθη κάτω νεκρός. Τότε ἦλθε καὶ ὁ ἄλλος λύκος· ἀρπάζει τὸ παιδίον καὶ τὸ ῥίπτει κάτω. Ὁ Γιαῖγκος πιάνει ἀπὸ τὸν λαιμὸν τὸν λύκον καὶ τὸν σφίγγει μὲ ἀπελπιστικὴν δύναμιν κρατῶν μακρυὰ τὸ ὀρθάνοικτον καὶ φοβερὸν στόμα τὸ ὁποῖον ἤθελε νά τὸν φάγῃ· δὲν ἐφώναζε ὅμως διὰ νά μὴ σηκωθῇ ὁ ἀδελφός του καὶ κινδυνεύσῃ καὶ αὐτός. Ἀλλὰ τὸ μικρότερον παιδίον βλέπον κάτωθεν τοῦ καταφυγίου του τί συνέβαινε δὲν ἐκρατήθη· ἐπέταξε καὶ ἔλκηθρον καὶ ξύλα, ἐσηκώθη ἐπάνω, ἤρπασε τὸν κατὰ γῆς κείμενον πέλεκυν, καὶ δίδει μίαν τοῦ λύ-

κου εἰς τὴν ῥάχιν μὲ ὄλην τὴν δύναμιν του. Ὁ λύκος τότε στρέφεται κατὰ τοῦ νέου ἔθροῦ, καὶ χωρὶς ἄλλο θὰ τὸν κατεξέσχιζε ἂν δὲν ὤρμα μὲ ἀστραπιαίαν ταχύτητα ὁ μεγαλείτερος ἀδελφός καὶ ἐκτύπα τὸν λύκον θανατηφόρως μὲ τὸν πέλεκυν εἰς τὴν κεφαλὴν.

Τοιοῦτοτρόπως λοιπὸν δύο παιδιὰ μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ καὶ μὲ τὴν ἰδικὴν των γενναίότητα ἐνίκησαν δύο αἰμοδόρα θηρία, χωρὶς καὶ νὰ λάβωσι καμμίαν ἐπικίνδυνον πληγὴν. Τὰ δύο παιδιὰ ἐκπληκτα παρετήρησαν τὸ ἐν τῷ ἄλλο ἀφ' οὗ τὰ δύο θηρία μὲ στόμα ὀρθάνοικτον ἐκείντο καταγῆς ἀκίνητα καὶ νεκρά· καὶ ἔφριττον βλέποντα τοὺς φοβεροὺς ἐκείνους ὀδόντας, οἱ ὅποιοι ὀλίγον ἔλειψε νὰ κατασπαράξουν τὰς σάρκας των.

Τότε ἐγονάτισαν καὶ τὰ δύο καὶ ἀπέτειναν θερμὴν προσευχὴν εἰς τὸν Θεόν, εὐχαριστοῦντα αὐτὸν ἐκ βάθους καρδίας διὰ τὴν σωτηρίαν

των· ἔπειτα ἐμάζευσαν τὰ ξύλα, τὰ ἔθεσαν εἰς τὸ ἔλκηθρον, ἐφόρτωσαν ἐπάνω καὶ τοὺς δύο λύκους καὶ σύροντα τὸ ἔλκηθρον ἔφθασαν εἰς τὸ χωρίον των. Τὸ πρᾶγμα ἔγινε γνωστὸν ἀμέσως· ὅλοι ἔτρεχον εἰς τὸν δρόμον νὰ ἰδοῦν τοὺς δύο λύκους, τοὺς ὁποίους ἔφερον τὰ παιδιὰ. Ὅλοι ἐθαύμασαν τὴν ἀνδρείαν των, ὅλοι τὰ ἐφίλουν καὶ τὰ ἐπῆνουν καὶ μερικαὶ γραῖαι τὰ ἐδίδον καὶ ἀπὸ κανὲν ξηρὸν ὀπωρικόν. Ἦσαν καὶ ἀξιαγάπητα καὶ εὐμορφα παιδιὰ. Ἀλλὰ φαντάζεσθε τὴν συγκίνησιν τῆς μητρός των ὅταν εἶδε τοὺς δύο λύκαρους καὶ ἐσκέφθη ἀπὸ ποῖον κίνδυνον ἐγλύτωσαν τὰ ἀγαπημένα της παιδιὰ.

Ἡ ἱστορία αὕτη εἶνε ἀληθής· τὴν μετεφράσαμεν ἐκ τοῦ γερμανοῦ συγγραφέως Jacobs, ὅστις εἶδε μὲ τοὺς ὀφθαλμούς του τὴν θριαμβευτικὴν εἰσοδὸν τῶν δύο παιδίων εἰς τὸ χωρίον καὶ ἐθώπευσεν αὐτά.

Λ. Ε.

ΜΑΝΑ!

Μάνα κράζει τὸ παιδάκι,
μὰνα ὁ νειὸς καὶ μὰνα ὁ γέρος,
μὰν' ἀκοῦς εἰς κάθε μέρος...
ἂ, τί ὄνομα γλυκό!

Τὴν χαρὰ σου καὶ τὴν λύπην
μὲ τὴ μάνα τὴν μοιράζεις,
ποθητὰ τὴν ἀγκαλιάζεις,
δὲν τῆς κρύβεις μυστικό.

Εἰς τὸν κόσμον ἄλλο πλάσμα
δὲν θὰ βρῆς νὰ σὲ μαντεύῃ
σὰν τὴ μάνα ποῦ λατρεῖται,
σὰν τὴ μάνα ποῦ πονεῖ.

Τὴν ὑγείᾳ της, τὴν ζωὴ της,
ὅλα ἡ μάνα τ' ἀψηφάει
γιὰ τὸ τέκνο π' ἀγαπάει,
γιὰ τὸ τέκνο ποῦ φιλεῖ.

Ὅπου τρέχεις, πάντα ἡ μάνα
μὲ τὸν νοῦ σὲ συντροφεύει,
σὲ προσμένει, σὲ γυρεύει
μ' ἀνυπόμονη καρδιά.

Κι' ἂν σκληρὸς ἐσὺ φαρμάκια
τὴν ποτίζεις τὴν καυμένην,
πάντα ἡ μάνα σ' ἀπανταίνει
μὲ τὰ ὀλόθερμα φιλιὰ.

Δυστυχὴς ὅποιος τὴν χάνει!
Ὁ καῦμός εἶναι μεγάλος.
Σὰν τὴ μάνα δὲν εἶν' ἄλλος
εἰς τὸν κόσμον θησαυρός.

Κι' ὅποιος μάνα πλεῖα δὲν ἔχει,
μὰνα κράζει 'ς τ' ὄνειρό του,
πάντα μὰνα 'ς τὸν καῦμό του
εἶν' ὁ μόνος στεναγμός.

Γ. ΜΑΡΤΙΝΕΑΝΣ

ΛΑΙΜΑΡΓΟΣ

«Ξεύρεις ἀπὸ τί εἶνε αὐτὸ τὸ μῆλο, Φασουλῇ μου; Εἶνε ζαχαρένιο. Τὰ ξεύρω ἐγὼ αὐτὰ τὰ μῆλα. Τάχει μόνον τὸ δένδρον τοῦ Ἀγίου Βασιλείου· καὶ εἶνε εὐμορφα, βλέπεις! . . . εὐμορφότερα καὶ ἀπὸ τὰ ἀληθινὰ μῆλα.

»Ἦθελες νὰ τὸ δοκιμάσης, λέγεις;
»Ἀλλὰ εἶνε τοῦ Μιμῆ· ἐγὼ τὸ ἔφαγα τὸ 'δικό μου χθές, Φασουλῇ μου! ὅμως πολὺ θὰ ἐπιθυμοῦσες νὰ το ἐδοκιμάζεις ὀλίγον. . . τί νὰ κάμωμε; Κρίμα ποῦ δὲν εἶνε ἐδῶ ὁ Μιμῆς. Θὰ τὸ κατέβαζε 'ς τὴ στιγμή. Δὲν εἶνε καὶ δύσκολο! Ἔτσι κάνουν . . . γιὰ ἰδέ! . . . ὦ! τί ὄριμο ποῦ εἶνε! Ἐπεσε μόλις τὸ ἡγγισα· ἦλθε μονάχον τοῦ κάτω! Θὰ τὸ εἰπῶ αὐτὸ εἰς τὸν Μιμῆ.

»Εἶνε εὐμορφο, αἶ; κόκκινο, χρυσό . . . καὶ ἂν εἴξευρες τί νόστιμο ποῦ εἶνε! . . .

»Ἐλα, Φασουλῇ μου, μὴ κλαῖς, 'δικό σου εἶνε. Ἄν ἦτον ἐδῶ ὁ Μιμῆς, θὰ σοῦ ἔδινε, βεβαίως. Ἐχει καλὴ καρδιά ὁ Μιμῆς καὶ ἔπειτα δὲν τ' ἀγαπᾷ πολὺ ὅπως ἐσύ . . . κ' ἐγὼ!

»Σπάσε το μόνος σου, Φασουλῇ μου, μὲ τὸ ὑπόδημά σου! ὦ, πῶς ἐτρίφθη! Τόσον τὸ χειρότερον, τὰ ψίχουλα θὰ εἶνε διὰ τὸ προβατάκι.

»Ἀχ! πῶς λυώνουν αὐτὰ τὰ μῆλα! Τί κρίμα 'ς τὴ στιγμή μὴ ἐτελείωσε!

»Ξεύρεις, Φασουλῇ μου, ἔφαγες παρὰ πολὺ. Τί θὰ εἰπῇ ὁ Μιμῆς τώρα;

»Ἄ νὰ τὸς . . . καὶ νὰ καὶ ἡ μητέρα. Τί θὰ εἰπῇ ἡ μαμὰ; Θὰ μᾶς μαλώσῃ!»

Ἀλλ' ὅχι! Ἡ μαμὰ δὲν μαλώνει τὸν Φασουλάκον καὶ τὸ προβατάκι.

Ἡ μητέρα τὰ εἶδε ὅλα, τὰ ἤκουσε ὅλα, τὰ ἠνόνησεν ὅλα. Γνωρίζει ποία εἶνε ἡ ἀληθής, ἡ μόνη ἐνοχος. Ἡ μαμὰ εἶδε κάθε κομ-

μάτι τοῦ ζαχαρωτοῦ μῆλου νὰ περνᾷ ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ κλειστὸ στόμα τοῦ Φασουλῆ διὰ νὰ πέσῃ ἔπειτα εἰς τὸ ὀρθάνοικτον στόμα τῆς λαίμαργου κόρης της.

Ὁ Φασουλῆς δὲν εἶνε λαίμαργος, τὸ προ-

«ΕΤΣΙ ΚΑΝΟΥΝ . . . ΓΙΑ ΙΔΕ!»

βατάκι ἐπίσης δὲν εἶνε λαίμαργον. Ἡ ἀληθής λαίμαργος τὸ ξεύρει καλὰ, αὕτη ποῦ ἔφαγε μόνον ὅλον σχεδὸν τὸ μῆλον τοῦ Μιμῆ.

Εἰς μάτην ὁ Μιμῆς, τραγανίζων τὸ ὑπόλοιπον ποῦ ἔμεινε, εἰς μάτην ἐζήτησε χάριν διὰ τὴν ἀδελφὴν του. Ἡ μαμὰ εἶνε πολὺ πολὺ θυμωμένη καὶ δὲν θὰ τὴν φιλήσῃ ἀπόψε. Γ,

Ο ΥΠΕΡΗΦΑΝΟΣ ΣΩΤΗΡΗΣ

Ὁ Σωτήρης ἦτο μονογενὲς υἱὸς ἐνὸς πλουσιωτάτου κτηματίου. Οἱ γονεῖς του τὸν ἡγάπων πολὺ καὶ τῷ ἔκαμον ὅλας τὰς θελήσεις του. Ἐφόρει ὠραῖα φορέματα, καὶ ἐπεριπάτει μὲ καμάρι εἰς τοὺς δρόμους. Ἦτο πολὺ ὑπερήφανος καὶ φαντασμένος· ἐνόμιζεν ὅτι αὐτὸς εἶνε εἰς τὸν κόσμον καὶ ὄχι ἄλλος.

Δὲν κατεδέχετο νὰ συναναστρέφεται μὲ τὰ πτωχὰ παιδιὰ, δὲν ὠμίλει μὲ αὐτὰ, ἔκαμε ὅτι δὲν τὰ ἐβλεπε. Καὶ ὅταν ἠδύνατο νὰ πειράξῃ κανὲν πτωχὸν παιδί, δὲν ἄφινε τὴν εὐκαιρίαν νὰ τοῦ φύγῃ.

Ὅχι μακρὰν ἀπὸ τὸν Σωτήρη κατῴκει ὁ μικρὸς Παῦλος. Ὁ Παῦλος ἦτο υἱὸς ἐνὸς πτωχοῦ γεωργοῦ, τοῦ πτωχοτέρου τοῦ χωρίου· διὰ τοῦτο καὶ ὁ Παῦλος ἐφόρει πάντοτε πτωχικὰ ἐνδύματα. Τὸ καλοκαίρι μάλιστα πολλάκις τὸ καϊμένον τὸ παιδί ἐπεριπάτει ζυπόλυτον.

Ὁ ὑπερήφανος Σωτήρης δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ διόλου τὸν μικρὸν Παῦλον. Ὅπου τὸν ἐβλεπε ἐπήγαινε σιμὰ του καὶ δὲν τὸν ἄφινεν ἡσυχίαν. Τὸν ἐπειράζε. Τὸν ἐσκουντοῦσε. Ἐρριπτε τὸ καπέλλο του ἀπὸ τὸ κεφάλι του, ἐτραβοῦσε τ' αὐτιά του ἢ τὸν ἐκτυποῦσε εἰς τὴν μύτην. Κἄποτε μάλιστα καὶ τὸν ἐδερνε.

Ὁ μικρὸς Παῦλος ἔλεγε πολλάκις:

— Ἀφυσέ με, Σωτήρη, ἐγὼ δὲν σὲ πειράζω, τί μὲ βασανίζεις σύ;

— Ἐτσι θέλω, ἀπῆντα ὁ φαντασμένος καὶ σκληρὸς Σωτήρης.

Ἦλθε τὸ φθινόπωρον. Ἐπιασε δυνατὴ βροχὴ ἢ ὅποια ἡμέραν καὶ νύκτα δὲν ἔπαυε ὁ μικρὸς ποταμός, ὁ ὁποῖος ἦτο μέσα εἰς τὸ χωρίον ἐπλημμύρισε ἢ λίμνη ἢ ὅποια ἦτο παρέκει ἐξεχείλισε· ἀλλ' οἱ γεωργοὶ ἦσαν εὐχαριστημένοι, διότι ἔπειτα ἀπὸ τόσην ξηρασίαν ἐποτίσθη ἡ γῆ.

Ὁ πατήρ τοῦ Παύλου ὑπῆγεν εἰς τὸ χωράφι του διὰ νὰ τὸ ὀργώσῃ, ὁ δὲ Παῦλος κατὰ τὸ μεσημέρι τῷ ἔφερε τὴν τροφὴν του. Εἰς τὴν ἐπιστροφὴν πλησίον μιᾶς τάφρου ἤκουσε δυνατὰς φωνάς: Βοήθεια! βοήθεια!

Ὁ Παῦλος ἔτρεξε καὶ τί εἶδε μέσα εἰς τὴν τάφρον;

Τὸν Σωτήρη, τὸν ὑπερήφανον Σωτήρη, ὁ

ὁποῖος ὅμως τὴν ἡμέραν δὲν ἦτο καθόλου ὑπερήφανος, ἀλλ' ἐφώναζε καὶ ἔκλαιε· ἦτο μάλιστα, διὰ νὰ εἴπωμεν τὴν ἀλήθειαν, εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν· τὰ φορέματά του ἦσαν καταλασπωμένα, τὸ καπέλο του εἶχε κυλίσῃ μέσα εἰς τὰ νερά τῆς τάφρου.

— Βοήθεια! βοήθεια! ἐφώναζε ἀκόμη δυνατώτερα, ὅτε εἶδε τὸν Παῦλον.

Πῶς εἶχε πέσῃ ἐκεῖ μέσα;

Ἡθέλησε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ κτήμα των, τὸ ὁποῖον ἦτο ἔξω ἀπὸ τὸ χωρίον· ὅτε δὲ διῆλθε ἀπὸ τὴν τάφρον τοῦ ἤλθεν ἡ ιδέα νὰ τὴν πηδήσῃ· ἦτο συνειθισμένος ὅλοι νὰ τοῦ κάμουν τὸ θέλημά του, ἐνόμιζε λοιπὸν ὅτι καὶ ἡ τάφρος δὲν θὰ τοῦ χαλάσῃ τὸ χατήρι, ὅτι θὰ στενεύσῃ, θὰ συμμαζευθῇ διὰ νὰ πηδήσῃ ὁ ἀφέντης ὁ Σωτήρης· ἀλλ' ἡ τάφρος ἐμεινεν ὅπως ἦτο καὶ ὅτε ὁ κύρ Σωτήρης ἐπῆρε φόρα καὶ ἐπήδησε δὲν εὐρέθη εἰς τὴν ἄλλην πλευρὰν τῆς τάφρου, ἀλλ' εἰς τὸ βῆθος τῆς

Τὸ πρῶτον αἶσθημα τοῦ Παύλου ἦτο εὐχαρίστησις διότι ἐβλεπεν εἰς τοιαύτην κατάστασιν τὸν κακόν, τὸν σκληρόν, τὸν μοχθηρόν Σωτήρη, ὁ ὁποῖος τὸν ἔκαμνε τόσο πολὺ νὰ ὑποφέρῃ· ἀλλὰ τὸ αἶσθημα τοῦτο ὀλίγον διήρκεσεν· ἡ ἀγαθὴ καρδιά του συνεκινήθη ἀμέσως, τὰ ἐλθισμόνησεν ὅλα, καὶ ἐν μόνον ἐσυλλογίζετο πῶς νὰ τὸν ἐκβάλῃ ἐκεῖθεν.

Καὶ ἦτο ἀνάγκη νὰ ἐξέλθῃ ἀπ' ἐκεῖ τὸ ταχύτερον ὁ Σωτήρης· ἡ τάφρος ἦτο γεμάτη νερόν, καὶ τὰ ἐνδύματα τοῦ Σωτήρη εἶχαν βραχῇ· ὁ κακὸς ἦτο ψυχρὸς· ὁ δὲ Σωτήρης ἀν ἔμενεν ἐκεῖ ἠδύνατο ν' ἀρπάσῃ καμμίαν περιπνευμονίαν.

Ἀλλὰ τί νὰ κάμῃ ὁ Παῦλος; αὐτὸς οὔτε δύναμιν εἶχε νὰ τὸν σύρῃ οὔτε μέσον τι μὲ τὸ ὁποῖον νὰ τὸν ἐκβάλῃ. Ἐστάθη στιγμὰς τινὰς σκεπτικός, ἔπειτα εἶπεν εἰς τὸν Σωτήρη.

— Πρόσμενε, λιγάκι, Σωτήρη, σὲ λίγο θὰ σὲ βγάλω.

Καὶ ἔτρεξε ὅσον ἠδύνατο ταχύτερον πρὸς τὸ χωράφι των.

Διηγήθη εἰς τὸν πατέρα του τὸ συμβάν καὶ τὸν εἶπε νὰ τρέξῃ διὰ νὰ σώσῃ τὸν Σωτήρη.

— Ἀλλὰ πῶς νὰ τὸν βγάλω ἀπὸ μέσα;

Ἐκεῖ πλησίον ἔβασκε ἡ γίδα· ὁ μόνος θησαυρὸς τοῦ πτωχοῦ γεωργοῦ, ἦτο δεμένη μὲ μακρὸν σχοινίον εἰς πάσσαλον καὶ ἔβασκε.

— Βγάζουμε τὸ σχοινί, καὶ τὸ ρίχνουμε κάτω καὶ δένεται καὶ τὸν τραβάμε· ἐγὼ βαστῶ τὴν Σταχτερή.

Ὁ πατήρ τοῦ Παύλου ἔλαβε τὸ σχοινίον καὶ ἔτρεξε πρὸς τὴν τάφρον· ἐκεῖ ἔρριψε κάτω τὸ σχοινίον, εἶπεν εἰς τὸν Σωτήρη νὰ δεθῇ καλὰ καὶ τὸν ἐτραβῆζεν ἐπάνω.

— Ποῦ εἶνε ὁ Παυλάκης; ἦτο ἡ πρώτη ἐρώτησις τοῦ Σωτήρη.

— Εἶνε 'ς τὸ χωράφι, καὶ βαστᾷ τὴν γίδα, ποῦ τὴν ἔλυσεν ἀπὸ τὸ παλοῦκι, γὰρ νὰ μὴ φύγῃ· ἤθελε νάλλῃ καὶ ἐκεῖνος γὰρ νὰ βοηθήτῃ· μὰ πῶς νὰ κάμωμε ποῦ δὲν μπορούσε ν' ἀφήσῃ ἔτσι τὴ Σταχτερή;

Ὁ Σωτήρης μὴ ἔχων καιρὸν τὴν ὥραν ἐκείνην ν' ἀργοπορῇ διεσπύθη ταχέως εἰς τὴν οἰκίαν των. Κατετρόμαξαν οἱ γονεῖς του καθὼς τὸν εἶδον εἰς τοιαύτην κατάστασιν· ἀμέσως τὸν

ἔλυσαν ἀπὸ τὴν κορυφὴν ἕως τοὺς πόδας, τῷ ἔδωκαν καθαρὰ καὶ στεγνὰ φορέματα.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Σωτήρης συνήντησε πάλιν τὸν Παῦλον· ἐπῆγε σιμὰ του, ὄχι ὅμως διὰ νὰ τὸν πειράξῃ, νὰ τοῦ τραβήξῃ τὸ αὐτὶ ἢ τὴν μύτην, νὰ τοῦ ρίψῃ τὸ καπέλον ἀπὸ τὸ κεφάλι του· ὄχι· ὁ λύκος ἔγεινε διὰ μιᾶς ἀρνί, ἔπιασε τὸ χέρι του καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἀπὸ σήμερα θάμεθα φίλοι, Παῦλο.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ Παῦλος, ἐγὼ ἤθελα καὶ ἀπὸ πρὶν νὰ ἤμεθα, σὺ δὲν ἤθελες.

Ἡ καλὴ καρδιά τοῦ Παύλου ἔκαμε τὸ θεῦμα ἐκεῖνο· ὄχι μόνον τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἐγλύτωσε ἀπὸ τὰ βάσανα τοῦ Σωτήρη, ἀλλὰ καὶ τὸν Σωτήρη μετεμόρφωσε. Δὲν ἤξευρεν ὁ Παῦλος τί θὰ εἶπῃ καλὸν ἀντὶ κακοῦ, ἀλλ' ἡ ἀγαθὴ ψυχὴ του τὸ ἐνόησε, καὶ ἔκαμε καλὸν ἀντὶ κακοῦ καὶ ὄχι κακὸν ἀντὶ κακοῦ.

Ἡ ἀνταπόδοσις τοῦ κακοῦ εἶνε κακίστον πράγμα· ἡ καλλιτέρα, ἡ εὐγενεστέρα ἐκδίκησις εἶνε νὰ κάμῃς καλὸν ἀντὶ κακοῦ. *

Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΑΠΟ ΜΙΑΝ ΒΕΛΟΝΗΝ

Εἰς μιᾶν κωμόπολιν ἐζοῦσε ἐν ὄρφανόν πτωχόπαιδον, τὸ ὁποῖον διητηρεῖτο ἀπὸ τὴν ἐλεημοσύνην τῶν διαβατῶν. Μίαν ἡμέραν ἐνῶ ἐπήγαινε νὰ ἐπαιτήσῃ βλέπῃ κατὶ νὰ λάμπῃ κάτω· σκύπτει καὶ τὸ συνάζει· ἦτο μία βελόνη.

— Τί καλὰ ποῦ δὲν τὴν ἐπάτησα, ἐσυλλογίσθη, ἔτσι γυμνοπόδης ποῦ περπατῶ! καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του, δαγκάνων ἕνα κομματι ψωμί τὸ ὁποῖον εὐρέθη εἰς τὸν σάκκον του.

Ἐνῶ διήρχετο ἐμπρὸς ἀπὸ μιᾶς οἰκίας, παρετήρησε μικρὰν κόρην ἢ ὑποία ἐκάθητο εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας καὶ ἔκλαιε ἀπαρηγόρητα.

— Τί ἔχεις καὶ κλαῖς; τὴν ἠρώτησε.

— Γιατί κλαίω; ἐκεῖ ποῦ ἔρραβα ἔσπασε ἡ βελόνα μου καὶ θὰ μὲ δειρῇ ἡ μητέρα ἅμα πᾶν μέσα.

— Καὶ γι' αὐτὸ κλαῖς; εἶπε τὸ ζητιανόπουλο, νὰ πάρῃ αὐτὴ ποῦ τὴν εὐρήκα. Πᾶρε τὴν καὶ ἡ μητέρα σου δὲν θὰ μάθῃ ὅτι σοῦ ἔσπασε ἡ δίκῃ σου.

Τὸ κοριτσάκι εὐχαρίστησε ζωηρῶς τὸν εὐεργέτην τῆς καὶ ὑπεσχέθη νὰ τοῦ ἀνταποδώσῃ τὸ καλὸν ποῦ τῆς ἔκαμε εἰς πρώτην περίστασιν, διότι τώρα δὲν εἶχε τίποτε νὰ τοῦ δώσῃ.

Ἵστερον ἀπὸ μερικὰς ἡμέρας παρουσιάσθη ἡ περίστασις: Ἐνὰς συγγενὲς τῆς ἤλθεν ἀπὸ τὴν χώραν καὶ ἔφερε δῶρον εἰς τὸ κοριτσάκι πολλὰς πολλὰς βελόνας. Ἀκριβῶς τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἐπερνοῦσε καὶ πάλιν τὸ πτωχόπαιδον ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν οἰκίαν.

— Ἐ! ἐσύ! τοῦ φωνάζει τὸ κοριτσάκι· μοῦ ἔδωκες μιὰ βελόνα, ἐγὼ ὅμως θὰ σοῦ δώσω τώρα ἕνα χαρτί ἐλόκληρο γεμάτο βελόνες.

— Καὶ τί θὰ τὲς κάμω;

— Κουτέ! θὰ τὲς πωλήσῃς ἐξ-ἐξ ἢ δέκα-δέκα 'ς τὲς χωρικὰς καὶ μὲ τὰ χρήματα αὐτὰ θὰ ἀγοράσῃς ψωμί.

Τὸ πτωχόπαιδον πραγματικῶς ἐπῆρε τὰς βελόνας, εὐχαρίστησε τὴν μικρὰν καὶ ἐπῆγε καὶ τὰς ἐπώλησε. Τοῦ ἤρесе αὐτὴ ἡ δουλειά. Μὲ τὰ χρηματάκια ποῦ ἐσύναξε ἠγόρασε ἄλλας βελόνας, τὰς ἐπώλησε καὶ ἐκέρδισε πάλιν κατὶ τι.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἠγόρασε ἓνα κασελάκι με κλωστές, νήματα, καρφίτσες, βελόνες, δακτυλίδες. Ἄλλ' ἔπειτα ἀπὸ κάμποσον καιρὸν τὸ κασελάκι του κατήντησε τόσον βαρὺ ἀπὸ τὰ πολλὰ ἐμπορεύματα ὥστε ἠναγκάσθη νὰ ἀγοράσῃ ἓν ἄμαξάκι. Κατόπιν ἠνοιξε κατὰστημα φιλικῶν εἰς τὴν χώραν καὶ μετ' ὀλίγον ἔγεινε μεγαλέμπορος· αἱ ἐργασίαι του δὲ ἐπήγαγαν τόσον καλὰ, ὥστε ὅταν ἔγεινε τριάντα ἐτῶν εἶχε περιουσίαν ἀπὸ διακοσίας ἕως τριακοσίας χιλιάδας δραχμῶν. Ἐσυλλογίσθη τότε νὰ πάῃ νὰ ἰδῇ τὸ χωριὸν ὅπου ἓνα κομμάτι σίδερο κρυμμένο 'ς τὸ χῶμα ἔγεινε ἡ αἰτία τῆς εὐτυχίας του.

Ὅταν ἐπέρασε ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν οἰκίαν, ὅπου εἶδε τὸ κοριτσάκι νὰ κλαίῃ, ἐσταμάτησε. Εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν ἐκάθητο εὐμορφη κόρη με ἐργόχειρον εἰς τὰς χεῖρας καὶ ἐκεῖνος ἀνεγνώρισε τὰ χαρακτηριστικά της.

Ἐζήτησε πληροφορίας καὶ τοῦ εἶπον: ὅτι

ἂν καὶ ἦτο ἄξιο καὶ τίμιον κορίστι δὲν τὸ ἤθελε κανέναν γιὰ γυναῖκά του, ἀφοῦ δὲν εἶχε διόλου περιουσίαν. Ὁ νέος αὐτὸς τότε ἐπῆγε καὶ τὴν εὗρε :

— Μὲ γνωρίζετε, κυρία μου; τὴν ἠρώτησεν.

— Ὁχι, ὄχι, ἀπεκρίθη ἐκείνη.

— Δὲν ἐνθυμῆσθε ἓνα φτωχὸ ζητιανόπαιδον τοῦ ἐχαρίσατε μιὰ φορὰ ἓνα χαρτί βελόνες, ἐπειδὴ κ' ἐκεῖνο σὰς εἶχε δώσῃ μιὰ ποῦ τὴν εἶχε εὗρῃ 'ς τὸ δρόμον;

— Ἀλήθεια! τὴν ἔβλεπον.

— Λοιπὸν! τὸ δῶρό σας μοῦ ἦταν τυχερό, καὶ θὰ μὲ ὑποχρεώσετε ἂν θέλετε νὰ πάρετε τὸ μέρος σας ἀπὸ τὴν περιουσίαν ποῦ ἀπέκτησα ἐξ αἰτίας σας.

— Μὰ πῶς θὰ πάρω τὸ μέρος μου;

— Πῶς; νὰ γίνετε σύζυγός μου.

Καὶ ἐστεφανώθησαν...

[Μίμησις]

ΦΑΚ

ΝΑ ΗΜΟΥΝ ΑΣΤΡΟΝ!

Πόσες φορὲς ἐπόθησα μικρὴ — καὶ τῶρ' ἀκόμα
Εἰς τοῦρανοῦ τὸ γαλανὸ νὰ εὕρισκόμενον δῶμα,
Νᾶμουν ἀστὲρι ὁλόφωτο, ἀστὲρι ζηλεμένο,
Νὰ κατοικῶ 'ς τὸν οὐρανὸ τὸν διαμαντοσπαρμένο.

Νᾶχω τὴν πούλια συντροφιά καὶ τ' ἀργυρὸ φεγγάρι
Λιγάκι νὰ μοῦ δίνουνε ἀπ' τὴν ὀδική τους χάρι·
Μόλις τὸ σκότος ἀρχινᾷ νὰ βγαίνω 'ς τὰ οὐράνια
Νὰ λάμπω, ν' ἀκτινοβολῶ γεμᾶτο 'περηφάνεια.

Νὰ ζωγραφιέμαι 'ς τὰ νερά, νὰ τρέμω μεσ' 'ς τὸ κύμα,
Νὰ στέλνω τὰς ἀκτῖνες μου 'ς τοῦ ὀρφανοῦ τὸ βῆμα·
Νὰ φέγγω μεσ' 'ς τὴν ἐρημιὰ, νὰ φέγγω 'ς τὸ σκοτάδι
Τοῦ ὁδοιπόρου συντροφιά, παρηγοριὰ τὸ βράδυ.

Νὰ βλέπω τὴν Ἑλλάδα μου, ἄχ! καὶ τὸν Παρθενῶνα!
Αὐτὰ τὰ δυὸ ποῦ ἐλάτρευσα, αὐτὰ τὰ δυὸ καὶ μόνα!

ΣΑΦΩ ΡΟΔΙΑ

Ο ΜΟΥΡΓΟΣ ΚΑΙ Ο ΛΥΚΟΣ

«Ὡρα καλή, πατριώτη, καὶ καλὴ ὄρεξι!»
εἶπεν ὁ λύκος διερχόμενος πρὸ τῆς σκοπιᾶς τοῦ
Μοῦργου ὅστις τὴν ὥραν ἐκείνην ἐγευματίζεν.

— Ὡρα καλή! ἀπεκρίθη ὁ Μοῦργος καὶ
ἔβαλε τοὺς ἐμπροσθίους πόδας του ἐπὶ τοῦ
ἡρέατος τὸ ὅποιον ἔρωγε.

— Θὰ εἶνε νόστιμο αὐτὸ τὸ
ἡρέας...

— Πολὺ νόστιμον! ἀπεκρίθη ὁ
Μοῦργος καὶ ἐξηκολούθει νὰ μασᾷ.

— Δὲν εἶνε ἀρνάκι;

— Ἀρνάκι...

— Μὰ δὲν εἶνε ὠμό; ἢ ἔχω
ἄθος;

— Ὤμό... Ἔτσι
οὐ το δίνει πάντα ὁ κύριός μου.

— Ἀ! εἶπεν ὁ
λύκος ὅστις ἀπὸ
θῆς ἦτο νυστικός
καὶ δὲν ἔβλεπεν
πρὸ τὴν πείναν.
Ἀ! ἐμένα ὁ κύριός
μου δίνει ὅλο
καὶ ψητὸ ἀρνάκι.

— Ἔτσι αἱ! εἶ-
πεν ὁ Μοῦργος, ὅ-
πως βεβαίως δὲν
ἔχει καθόλου διά-
βωσιν νὰ μάθῃ τί

ἔρωγεν ὁ πατριώτης του, ἀλλὰ μᾶλλον δὲν

ἔβλεπε τὴν ὥραν πότε νὰ φύγῃ...

— Καὶ δὲν ἔχεις ιδέα πόσον εἶνε καλλίτερον
ὁ ψητὸ ἀρνάκι παρὰ τὸ ὠμό!

— Ἰσως, εἶπεν ὁ Μοῦργος χωρὶς καθόλου νὰ

ἐνηθῇ.

— Εἶνε, πῶς νὰ σου εἰπῶ, εἶνε νοστιμώτερον...

— Δὲν ἀντιλέγω...

— Θὰ το προτιμήσῃς, πατριώτη, ὅταν το
δοκιμάσῃς.

— Πιθανόν, εἶπεν ὁ Μοῦργος διακκαϊόμενος
ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ δαγκάσῃ ὀλίγον κρέας
καὶ νὰ ἀποτελειώ-
σῃ τὸ γεῦμά του.

— Νὰ σου εἰπῶ,
πατριώτη, ἐξηκο-
λούθησεν ὁ λύκος,
καὶ μὲν οὐ μὴν μιὰ
δουλειά; Τώρα νὰ
μου δώσῃς σὺ λι-
γουλάκι κρέας ὡ-
μό... μόνον νὰ
το δοκιμάσω (ἂν
καὶ ἐπιμένω ὅτι
τὸ ψητὸ εἶνε προ-
τιμώτερον) καὶ
αὐριον, ὅταν μου
δώσουν τὸ φα-
γητόν μου, θὰ σου
φέρω ἀπὸ τὸ ψη-
τόν μου νὰ δοκι-
μάσῃς καὶ σὺ καὶ
νὰ μου εἰπῇς τὴν
γνώμην σου.

— Μετὰ χα-
ράς! εἶπεν ὁ Μοῦρ-
γος. Ἀλλὰ καλ-
λίτερα νὰ μείνουν
τὰ πράγματα ὅ-
πως εἶνε. Ἐγὼ
λέγω ὅτι θὰ σου
ἀρέσῃ καλλίτερα
τὸ ὠμό μου, σὺ
λέγεις ὅτι θὰ μου ἀρέσῃ καλλίτερα τὸ ψη-
τό σου! Λοιπὸν ἂν θέλεις καὶ καλὰ νὰ γί-
νῃ τὸ πείραμα, φέρε μου αὐριον ἓνα κομ-
μάτι ἀπὸ τὸ ψητὸ σου, καὶ ἐγὼ θὰ σου δώσω
ἓνα κομμάτι ἀπὸ τὸ ὠμό μου μεθαιρίον χωρὶς
ἄλλο.

N**

« ΜΑ ΔΕΝ ΕΙΝΕ ὠΜΟ; Η ΕΧΩ ΛΑΘΟΣ; »

ΤΟΙΣ ΦΙΛΟΙΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙΣ

Λήγοντος τοῦ ἐνδεκάτου ἔτους τῆς «Διαπλάσεως» μετὰ τὴν ἐκδοσιν καὶ τοῦ ἐπομένου 24^{ου} τεύχους, παρακαλοῦμεν τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ λαμβάνωσιν αὐτὴν καὶ κατὰ τὸ δωδέκατον ἔτος 1890, ὅπως ἀνανεώσωσιν ἐγκαίρως τὴν συνδρομὴν των πέμποντες ἡμῖν τὸ ἀντίτιμον.

Δι' ἕκαστον συνδρομητὴν τίποτε δὲν σημαίνει νὰ πληρώσῃ τὴν συνδρομὴν του ἓνα ἢ δύο μῆνας ἐνωρίτερον, ἐνῶ τουναντίον ἡμᾶς ἡ ταχεῖα καὶ ἡμεσος πληρωμὴ τῆς συνδρομῆς μᾶς ἀπαλλάττει ἀπὸ πολλοὺς κόπους καὶ φροντίδας καὶ ἀπὸ σπουδαιοτάτης ἀπώλειαν χρόνου εἰς ἀνταλλαγὴν ἀλληλογραφίας καὶ εἰς λογιστικὴν ἐργασίαν κατατριβομένου, ἐνῶ ἐπωφελέστερον δι' αὐτοὺς τούτους τοὺς συνδρομητὰς θὰ ἡδυνάμεθα νὰ καταναλίσκωμεν τὸν χρόνον εἰς τελειοποίησιν τοῦ περιοδικοῦ.

Οὐδόλως λοιπὸν ἀμφιβαλλομεν ὅτι οἱ ἐνδιαφερόμενοι ὑπὲρ τῆς προόδου τοῦ φύλλου ἡμῶν, οἱ ἀγαπῶντες πραγματι αὐτό, οἱ ἀληθεῖς τέλος φίλοι τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ θὰ σπεύσωσι νὰ συμμορφωθῶσι πρὸς τὴν παράκλησίν μας ταύτην, πέμποντες ἡμῖν μὲ πρῶτην εὐκαιρίαν τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς των.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΔΩΡΟΝ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»,

Εὐθαρυνόμενοι ἐκ τῆς ἐνθουσιώδους ὑποδοχῆς ἧς ἔτυχε τὸ ΠΡΩΤΟΝ ΤΟΜΙΔΙΟΝ τοῦ ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ παρασκευάζομεν ἤδη καὶ νέον ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΤΟΜΙΔΙΟΝ, τὸν ὅποιον θὰ ἐκδοθῇ τὴν 15 Φεβρουαρίου 1890.

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΤΟΥΤΟ ΤΟΜΙΔΙΟΝ
ΤΟΥ

ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

ὅστις εὐτυχῆσιν νὰ το ἀναγνώσῃ θὰ λησμονήσῃ διὰ παντὸς τὴν λύπην, τὴν μελαγχολίαν, τὴν σκυθρωπότητα, ἣ καὶ ἂν ποτὲ αἱ τρεῖς αὐταὶ κυρίαι λησμονήσωσι ὅτι τὰς ἀπεκήρυξε ὁ ἀναγνώσας τὸ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΤΟΜΙΔΙΟΝ τοῦ ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ, καὶ θελήσωσι νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦν καμμίαν ἡμέραν, ἀρκεῖ νὰ τρέξῃ εἰς τὴν βιβλιοθήκην του, νὰ λάβῃ τὸ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΤΟΜΙΔΙΟΝ τοῦ ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ νὰ ἀνοίξῃ εἰς οἰανδήποτε σελίδα, νὰ ἀναγνώσῃ ὀλίγας γραμμάς, καὶ εὐθὺς πάλιν θὰ ἐπανακτήσῃ τὴν προτέραν του φαιδρότητα.

Ὅπως ὁ σταυρὸς ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ἀποδιώκῃ τὸν διάβολον, ἀπαράλλακτα θὰ ἔχῃ τὴν δύναμιν καὶ τὸ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΤΟΜΙΔΙΟΝ τοῦ ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ νὰ ἀποδιώκῃ τὴν λύπην, τὴν μελαγχολίαν, τὴν σκυθρωπότητα. Ὅποιος θὰ θέλῃ νὰ γελᾷ ὀλίγον θὰ διαβάξῃ μίαν οἰανδήποτε σελίδα

τοῦ μοναδικοῦ τούτου εἰς τὴν γλῶσσάν μας βιβλιαρίου ὅποιος θὰ θέλῃ νὰ γελᾷ περισσότερον θὰ διαβάξῃ περισσότερας σελίδας καὶ ὅποιος θὰ θέλῃ νὰ ξεκαρδίζεσθαι ἀπὸ τὰ γέλια θὰ διαβάξῃ ἀκόμη περισσότερας.

Τοιοῦτον βιβλιάριον θὰ εἶνε καὶ τοιαύτην δύναμιν θὰ ἔχῃ:

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΤΟΜΙΔΙΟΝ
ΤΟΥ

ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

τὸ ὅποιον θὰ ἐκδοθῇ τὴν 15 Φεβρουαρίου 1890.

Λοιπὸν αὐτὸ τὸ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΤΟΜΙΔΙΟΝ τοῦ ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ, ἐξ 128 σελίδων κομφοτάτου σχήματος ἀποτελούμενον, εἶνε τὸ

ΔΩΡΟΝ

τὸ ὅποιον θὰ λάβωσι

ΠΡΩΤΟΝ: πάντες οἱ νέοι συνδρομηταὶ τῆς «Διαπλάσεως» τοῦ 1890 καὶ

ΔΕΥΤΕΡΟΝ: ὅσοι ἐκ τῶν συνδρομητῶν τοῦ 1889 ἀνανεώσωσι τὴν συνδρομὴν των πρὸ τῆς ἐκδόσεώς του, ἥτοι πρὸ τῆς 15 Φεβρουαρίου 1890, πέμποντες ἡμῖν τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς των εἴτε κατ' εὐθείαν, εἴτε διὰ τῶν ἀνταποκριτῶν μας δι' ὧν μέχρη τοῦδε ἐλάβανον τὸ φύλλον.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Οὐρ, καίμενε Νίκο, μᾶς ξεκούρανε μὲ τῆς φωνῆς σου, ἔλεγεν ἡ Νίνα εἰς τὸν μικρὸν ἀδελφὸν της.

— Ἄν θέλῃς νὰ μὴ φωνάζω, ἀπαντᾷ ὁ Νίκος, 'πὲς τὴ μαμὰ νὰ μοῦ ἀγοράσῃ ἓνα τύμπανο.

Ἐστᾷ ὑπὸ τῆς Πασχοῦσης Κρήτης.

Ἡ μήτηρ παραπονεῖται κατὰ τοῦ Τάκη διότι τὴν ἐξυπνᾷ τὴν νύκτα καὶ τῆς ζητεῖ νερό. Ὁ Τάκης ὑπόσχεσται ὅτι δὲν θὰ τὴν ἐξυπνήσῃ πλέον.

Τὴν ἐπομένην νύκτα ὁ Τάκης ἐγείρεται σιγὰ σιγὰ ἀπὸ τὴν κλίνην του, πλησιάζει ἀκροποδῆτι εἰς τὴν μητέρα του, ἥτις κοιμάται, καὶ τῇ λέγει εἰς τὸ αὐτί.

— Μαμὰ, διψῶ! νὰ ποῦ σοῦ τὸ λέγω σιγὰ σιγὰ γιὰ νὰ μὴ σ' ἐξυπνήσω.

Ἐστᾷ ὑπὸ Πύργου τοῦ Ἡπειρώτου.

Ὁ διδάσκαλος ἐρωτᾷ τὸν Κουριοκεφαλᾶκην ὅστις ἐξέλεσεν ἐπὶ τοῦ πίνακος μίαν διαιρέσιν:

— Ἐὰν σοὶ εἴπῃ τις ὅτι ἡ πράξις σου δὲν εἶνε ὀρθὴ εἰ θὰ κάμῃς διὰ νὰ ἀποφύγῃς πᾶσαν ἀντίρρησην;

— Θὰ τοῦ εἰπῶ: Ἐχετε δίκαιον.

Ἐστᾷ ὑπὸ τοῦ Τίτιου τῆς Χώρας τῶν Ὁρέων.

Ὁ Κωστάκης μίαν ἡμέραν, θαυμάζων τὸν ἑαυτὸν του, ἔλεγεν εἰς τὴν ἀδελφὴν του:

— Γιὰ κύττα με. Ἄννα, πῶς 'μεγάλωσα... δὲν εἶμαι πλέον μωρό.

— Ἐχεις δίκαιον, ἀπαντᾷ ἡ Ἄννα, 'μεγάλωσες κατὰ ἓνα σῖγμα καὶ ἔγινες μωρός.

Ἐστᾷ ὑπὸ τῆς Ἰπολαΐδος.

Διδάσκαλος. Μά, παιδί μου, ἀκόμη δὲν εἴμπορεῖς νὰ μάθῃς ἀνάγνωσιν; Ἐγὼ εἰς τὴν ἡλικίαν σου ἐδιδάξαί ελευθέρως.

Μαθητής. Εἴχατε ὅμως ἄλλον διδασκαλὸν ἐσεῖς...

Ἐστᾷ ὑπὸ Χαραλ. Γ. Σαραντῆ.

— Μά Γιάγκο μου, μὰ παιδί μου, πάλιν τὰ ἴδια ἤρχισες; τὴν περασμένην ἑβδομάδα μ' ἔκαμες νὰ χαρῶ τόσο ποῦ ἦσουν ὁ πρῶτος εἰς τὴν τάξιν σου καὶ τώρα πάλιν μοῦ λέγει ὁ διδάσκαλός σου πῶς ἔμεινες πολὺ πίσω.

— Μὰ ξέρεις, μαμὰ μου, εἶνε κι' ἄλλες μητέρες ποὺ θέλουν νὰ χαροῦν κι' αὐτὲς νὰ εἶνε τὰ παιδιὰ των πρῶτα...

Ἐστᾷ ὑπὸ τοῦ Ἀδρείου Ἑλληνος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»,

Ἐβούρκωσαν τὰ 'μάτια μου, πολυπαθὴς Δούλη Ἑλλάς! Ἐβούρκωσαν ὅμως ἀπὸ χαρὰν, χαρὰν μεγάλην, ἀπερρίοιστον. Πῶς ὑπερφανεύομαι ὅταν βλέπω ὅτι κατορθώνω νὰ ἐμπνέω τέτοια αἰσθήματα εἰς τοὺς πολυαγαπημένους μου φίλους, νὰ τοὺς δεικνύω τὸν καλὸν δρόμον, νὰ τοὺς διδάσκω νὰ καταγίνονται μὲ ὀρεξιν καὶ ἐπιμέλειαν. Καὶ εἶδα ὄνειρα γλυκὰ καὶ ἔπασα χρυσοφτέρωτες ἐλπίδες, διὰ τὴν καλὴν, τὴν μεγάλην μας πατρίδα, ἀγαπημένην μου Δούλη Ἑλλάς. Αὐτὰ μοῦ εἶπε τὸ ποιηματάκι σου, ποῦ ὁμιλεῖ ὅς' ἂν νὰ τοῦ ἔβαλες μέσα ζωὴ ἀπ' τὴ δική σου! Εὐγε! Μοῦ ἤρεσε, αὐτὸ δὲ εἶνε φανερόν! Περιμένω καὶ ἄλλα, μὲ τὴν ἴδια χάρι γραμμένα μὲ τὴν ἴδια τρυφερότητα μὲ τὸ ἴδιο αἶσθημα! Ὅσο γιὰ τὰ φύλλα ποῦ μοῦ λέγεις, φαίνεται πῶς τὰ ἡμεροῖγια θὰ ἔχουν χαλάσῃ. Καὶ βεβαίαια...

Δὲν πρέπει νὰ ἔχῃς παράπονα ἐναντίον μου, ἀγαπητὲ Δαρμπαδάρει! ἂν δὲν σοῦ ἀπήντησα εἰς τὴν ἐπιστολήν σου εἶνε διότι δὲν θὰ εἶχες τίποτε ἄξιον ἀπαντήσεως. Θέλεις νὰ μὲ ἀναγκάσῃς νὰ εἰπῶ καὶ πάλιν ὅτι τοὺς φίλους μου ἐγὼ δὲν τοὺς χωρίζω διόλου, διόλου!

Ἐξυπνότερα τὸ γραμματάκι σου, Κορυδιέ! ἄλλ' εἰπέ μοι κρυφὰ κρυφὰ, τὸ δεύτερον κομμάτι τῆς μουργάσας ἦτα! καλοψημένο καὶ νόστιμο ὅπως αἱ εἰκόνες τοῦ ποιήματός σου; Ἀλήθεια τὸ ποιηματάκι σου μοῖ ἤρεσε καὶ νὰ μοὶ στέλλῃς τακτικὰ ὅλα ὅσα συνθέσεις νὰ τὰ βλέπω καὶ ἔτσι δὲν θὰ ἀφίνῃς τὴν Ἰπολαΐδα νὰ μοῦ τὰ προαναγγέλλῃ. Δὲν ξέρεις πόσον εὐχαριστοῦμαι νὰ βλέπω ἔτσι νὰ προοδεύουν οἱ μικροὶ μου φίλοι. Εὐγε! Εὐγε!

Τὸ νέον μυθιστόρημά μου, Κάλιχα, εἶνε ἐφάμιλλον τῶν «Διετῶν Διακοπῶν». Ἐτοιμάσου νὰ ἐντρυφήσῃς εἰς τὴν ἀνάγνωσίν του, διότι μὲ τὸ πρῶτον φύλλον τοῦ νέου ἔτους θὰ ἀρχίσῃ.

Μὲ συνεκίνησες, Τέκνον τῆς Δώρας τῶν Ὁρέων. Ἡ ἐπιστολή σου ἦτον δι' ἐμὲ τονωτικὸν φάρμακον ὅπερ ἀνεξωγόνησε τὰς δυνάμεις μου καὶ τὸ θάρρος μου ὅπως φροντίζω νὰ εὐχαριστῶ περισσότερον, πολὺ περισσότερον ἀκόμη τοὺς πολυαγαπημένους μου φίλους καὶ... ἐπὶ. Αἱ λύσεις σου ἔγιναν δεκταὶ καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ χαῖς δεύσερόλογον τὸν. Σερπετὸν διὰ τὴν φιλίαν του πρὸς ἐμέ.

Τί εἶνε καλὲ, αὐτά, Πάσχουσα Κρήτη; Θέλεις δηλαδὴ νὰ μὲ πειράξῃς; Ἄ ὅχι ποτὲ δὲν τὸ πιστεύω. Ἡ τρυφερά σου καρδιά ὑπέφερε, ἐξ ὧν εἶδα αὐτὸ εἶνε ἡ ἀλήθεια, ἡ μόνη ἀλήθεια. Σοῦ σφίγγω λοιπὸν φιλικώτατα μὲ δλὴ μου τὴν καρδίαν καὶ τὸ χεράκι σου καὶ σὲ συγχαίρω διὰ τὰ λεπτὰ καὶ σπάνια αἰσθήματα σου! μὲ μίαν παράκλησιν, νὰ μὴ παρεξηγηθῶμεν πλέον. Ἀἶ; σύμφωνοι;

Ὅλα, ὅλα ἐλήφθησαν, ἀγαπητὲ Βασαρδάνη, καὶ τὰ ὥραϊα ἐξ αὐτῶν θὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν. Μὴ δυσαρεστηθῇς ὅμως, σοὶ λέγω ἐκ τῶν προτέρων, ἂν δὲν ἰδῇς αὐτὰ δημοσιευμένα, διότι ὁ μόνος λόγος θὰ εἶνε ὅτι δὲν ἦσαν καλὰ. Ἐγὼ οὐτὲ λησμονῶ τοὺς φίλους μου οὔτε κακίονω μαζὶ τοὺς.

Ραγίζεται ἡ καρδιά μου πάντοτε ὅταν βλέπω γράμματα μὲ κατάμαυρον περιθώριον, καὶ περισσότερον ὅταν εἶνε ἀπὸ φίλους μου. Τὸ τί ἡσθάνηκα ὅμως ἅμα ἐδιδάσκα το τρυφερὸ γραμματάκι τῆς Ἀθώας Περιστερᾶς μόνον ἐγὼ τὸ ξεύρω. Ἐκλαύσα πικρά, μὲ μεγάλο παράπονον γιὰ τὴν ὀρφάνια της καὶ γιὰ τὰ παράπονα ποῦ μετ' ἄμεινε. Πῶς νὰ σὲ ξεχάσω, ἄχολη μου Ἀθώα Περιστερά, τώρα ἴσα ἴσα τοῦ θέλω νὰ σὲ παρηγορήσω γιὰ τὸ φοβερὸ δυστύχημα ποῦ σοῦ ἔτυχε; Κἄτι λάθος ἢ συμβαίνει τὸ ὅποιον θὰ οπεύσω νὰ τὸ διορθώσω. Δὲν ἔχω λέξεις νὰ σὲ συλλυπηθῶ καὶ μόνον τὸν Θεὸν παρακαλῶ νὰ σοῦ βρῇ μὲ βάλσαμον τὴν πληγὴν ποῦ σοῦ ἄνοιξε ὁ θάνατος τοῦ πατρὸς σου. Παρακάλεῖ τον καὶ σὺ μὲ δλὴ τὴν καρδιά σου.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ καταφιλεῖ τὸν Μιμῶνον Μεξήν καὶ θὰ δημοσιεύσῃ τὰ αἰνίγματα του ἂν εἶνε καλὰ: σφίγγει φιλικῶς τὴν χεῖρα τοῦ Γεωργίου Ζώτου καὶ τοῦ στέλλει τὴν Μαρουσία. Ἀσπάζεται τὸν Α. Ι. Κ καὶ δέχεται τὰς λύσεις του. Ἐπίσης τὸν Ι. Θ. Α. καὶ δέχεται τὸ νέον του ψευδώνυμον Ἑλλήν Ναυαρχος καὶ τῷ ἀποστέλλει τὸ ἴον φυλλάδιον. Στέλλει τὰς προσήσεις της εἰς τὸν Παράλαμπην Σαραντῆ καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ χαρίῃ τὴν ἐπιστολήν του ἀπὸ τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις. — Φιλεῖ τὸν Ἀνδρείον Ἑλληνα καὶ ὑχεταὶ ἅλα τὰ παιδικὰ του πνεύματα νὰ εἶνε καλὰ καὶ ἀξία νὰ δημοσιευθῶσιν. Περιπτύσσεται τρυφερὰ τὴν Ἀκάνθιον Ροδῆν δίχως φόβον καὶ τὴν εὐχαριστεῖ ἐγκαρδίως διὰ τὰ αἰσθήματα της.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αἱ λύσεις θὰ δημοσιευθῶσιν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Ἰανουαρίου]

182. Λεξιγραφία.

Εἶμαι νῆσος τῆς Ἑλλάδος ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφήσης;
 "Ἄν τοὺς πόδας μ' ἀφαιρέσης
 Κι' ἂν τῶν αὐτῶν ἐν γράμματι θέσης
 Γίνομαι λευκὴ σάν χιόνι, ὅπως θὰ παρατηρήσης.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου.

183. Στοιχειογραφία.

"Ἡμην ὥραϊον παλγινὸν τῶν παιδικῶν σου χρόνων
 Κ' εἶχα διὰ μητέρα μου ἐσένα, φίλη, μόνον.
 Ὅποια πλὴν διαφορὰ, δυὸ γράμματα ἂν μου βγάλης
 Εἰς μέρος τι τοῦ σώματος εὐθὺς με μεταβάλλεις.
 Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑργατικῆς Μελίσσης.

184. Στοιχειογραφία.

"Ἐὰν θέλῃς νὰ μ' ἀκούσης ἵτους ναοὺς νὰ πορευθῇς;
 "Ἄν δ' ἀλλάξης τὸν λαὸν μου εἰς τὴν κλίνην θὰ μ' εὕρῃς.
 Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑσπερίας Ἀύρας.

185. Ἀναγραμματισμός.

"Ἀπ' τῆς φουρτούνας τὰ κακὰ τὰ πλοῖα προφυλάττων
 Γεννῶμαι εἰς τὴν σφαῖράν μας ἀπὸ νερὸ πολὺ.
 Καὶ ἂν ἀλλάξης τὴν σειρὰν τῶν πέντε μου γραμμάτων
 Πάλιν νερόν, τὸ σῶμά μου, πολὺ ἀποτελεῖ!
 Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πρασίνης Γουστερίτσας.

186. Αἵνιγμα.

"Ἡ γυνὴ ἡ μαλλωτὸς τίκει παῖδα ἄμαλλον
 Κι' ὁ παῖς ὁ ἄμαλλος τίκει παῖδα μαλλωτόν.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐπιστάτου Ἐπιπύρου.

187. Αἵνιγμα.

"Ἄν φωνάξῃς, θὰ φωνάξω ἂν μιλῇς, θὰ μιλῶ
 Μόνον ἂν περιπατήσῃς δὲν θὰ σὲ ἀκολουθήσω.
 Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τομύριδος.

188. Αἵνιγμα.

"Ἐνὼ πλανῶμ' ἐλεύθερα ἵστας ἀχανεῖς ἐκτάσεις
 Καὶ ὑπηκόους κέκτημαι ἐπὶ τῆς γῆς ἀπάσης;
 Εὐρίσκομαι καὶ δέσμιος ἵστας χεῖρας τῶν παιδίων
 Ὡς ἐν ἐκ τῶν ὥραϊων τῶν τῶσων παιγνιδίων.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὠκύποδος Ἀχιλλέως.

189. Ρόμδος.

"Ἄπας ἵς αὐτὸ τὸ πρῶτόν μου ἵς αὐτὸ τὸ τελευταῖον.
 Δισύλαβος τις πρόθεσις ἐκ τῶν πολὺ ἐν χρήσει.
 Ῥῆμα κοινὸν ποῦ ὁ καθείς τὸ ἔχει ἐκστομίσῃ.
 Νὰ μὴ γενῇς τὸ κεντρικὸν θὰ εἶνε τρίς εὐκαῖτον.
 Καρπὸς εἰς οὐ τὸ ἄκουσμα ἐξ ἡδονῆς ῥιγῶ.
 Ἀπὸ ἐμὲ ἡ μήτηρ μου, ἡ ἐξ αὐτῆς ἐγώ;
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κατεργαράνου.

190. Παίγνιον.

Διαιρέσον τὸ ἓνα εἰς τρία διάφορα καὶ ἴσα μέρη.
 Ἐστάλη ὑπὸ Φλωρετίας Ἀρσίνης.

191. Πρόβλημα.

"Ἡγόρασέ τις πῆχεις τινὰς ὑφάσματα ἂντὶ 180 δρ.
 ἂν δὲ διὰ τοῦ αὐτοῦ ποσοῦ ἡγόραζε τρεῖς πῆχεις περιπλέον
 ἐκ τοῦ ὑφάσματος; θὰ ἐπλήρωνεν ἕκαστον πῆχυν 3 δραχμὰς
 ὀλιγώτερον. Πόσου; πῆχεις ἡγόρασεν;
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πιν-Σό.

192. Φύρδην—μείγδην.

Κίνου ἥβον, κίνου λήνουδ
 Κίνου νῆς κηνὶν δοδυ.

Ἐστάλη ὑπὸ Λυκούργου τοῦ Λακεδαιμονίου.

193—197. Φωνηεντογραφία.

Τῇ βοήθειά τῶν κάτω συνφωνῶν σχηματίσον πέντε
 λέξεις, ὧν ἑκάστη νὰ περιέχῃ τέσσαρα διάφορα φωνήεντα.
 Ἡ τάξις τῶν συμφωνῶν δύναται νὰ μεταβληθῇ.
 Αἱ εὐρεθησόμεναι λέξεις θὰ σημαίνωσι τὰ ἑξῆς:
 1) Ποταμόν 2) Νόμον 3) Πόλιν 4) Πόλιν 5) Κόλπον.
 α.) ΣΝΠ β.) ΣΜΝΣ γ.) ΝΡΘΠΝ δ.) ΒΑΚΣ ε.) ΣΡΚΝΣ.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κάλχα.

198—202. Μαγικὸν γράμμα.

Ποῖον γράμμα πρέπει νὰ προσθέσωμεν εἰς τὰς ἐπομέ-
 νας λέξεις ὅπως σχηματίσωμεν ἄλλας λέξεις;
 Ρέα, ἄμα ρόκα, ἄμα, ναός.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀφρικανοῦ Λέοντος.

203. Ἀκροστοιχία.

Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦ-
 σι τὸ ὄνομα βασιλέως τῆς Σπάρτης.

1) Πτηνὸν 2) Θηρίον 3) Σύνδεσμος 4) Τετράποδον 5)
 Ἐνδοξος τόπος 6) Τετράποδον 7) Ἀρχαία βασιλόπαις 8)
 Ἡμίθεος 9) Νῆσοι.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φοῦν-Ση.

204. Διπλῆ ἀκροστοιχία.

Διὰ τῶν ἀρχικῶν καὶ τελικῶν γραμμάτων τῶν ἑξῆς
 λέξεων νὰ σχηματισθῶσι δύο ὀνόματα ἀρχαίων Θεῶν.

1) Γράμμα τοῦ ἀφανέστου 2) Ἐποχὴ τοῦ ἔτους 8) Φωνὴ
 τετραπόδου 4) Ἡγεμονία τῆς Τουρκίας.
 Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλένης Φλώρης.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Νομβρίου πνευματικῶν ἀσκήσεων.

77. Πλείστοι ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἐπιιδόντες εἰς
 τὴν στιχομυθίαν κατέγιναν εἰς τὴν σύνθεσιν ἑξαστίχου
 ἐπὶ τῇ βάσει τῶν προταθεισῶν ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 30 Σε-
 πτεμβρίου ὁμοιοκαταληξιῶν. Ἐκ τῶν σταλλέντων ἡμῖν
 ἑξαστίχων ἄσια λόγου εἶνε τὸ τοῦ Κρονίου "Ὅρους τὸ
 τοῦ Πύρρου τοῦ Ἡπειρώτου, Χαράλ. Σαράντη, καὶ
 Πικροβίου. Δημοσιεύομεν τὸ ὑπὸ τοῦ Κρονίου "Ὅρους
 σταλὲν ὡς καλλίτερον ὄλον:

Πόσο πολὺ παράξενο ποῦ φαίνεται ἵς ἐμένα
 Παιδιά νὰ βλέπω ῥάθυμα,
 Ὅταν θὰ ποῦν τὸ μάθημα
 Νὰ στέκωνται σιωπηλὰ μὲ μάτια διακρυσμένα.
 Μοῦ ἔρχεται νὰ τοὺς εἰπῶ: βρὲ πῆγαινε κοιμήσου
 Νὰ δνειρευθῇς τὸ καθεστὶ, νὰ παύσῃς οἱ καίμοί σου!

129 Λάκκος (Λ, Κώς). — 130 Χάρτης. Ἄρης. —
 131. Σφάλμα, ἄλλα. — 132. Ρίς. — 133. Τὸ βιβλίον. —

134 Α Ν Α — 135. Π Ε Τ Α Δ Ο Ν
 Ν Υ Ν Τ Α Ε Ε Ι Δ Ι
 Α Ν Α Λ Ο Ν Δ Ι Ν Ο Ν

— 136. Θ — 137. Ο
 Ε Ρ Ι Σ
 Λ Ρ Α Κ Ο Σ
 Ο Κ Ν Η Ρ Ι Α Ο Ι Κ Τ Ρ Ο Σ
 Σ Σ Ο Ρ Ο Σ
 Ι Σ Ο Σ
 Σ

— 138. Ἀπὸ τὴν τρύπαν. — 139. Δελφοί (Δ=4, Ε=5,
 Λ=30, Φ=500, Ο, 1). — 140. Παντὸς ἀριθμοῦ λ. χ.
 τοῦ 4 τὸ τετράγωνον 16, οὐτίνος τὸ διπλάσιον 32 διαι-
 ροῦμενον διὰ τοῦ 4 δίδει 8. — 141-148. α.) Κάμηλος.
 β.) Κηφισός γ.) Κέρκυρα δ.) Περικλῆς ε.) Ἀθῶν
 ς.) Ὠθεῖα. — 147-148. Οἶκος, ὄνος, πόνος, πόθος, Πῦθος,
 ζῦθος. β.) Παῖλος, Πύλος, Πύρρος, Σπῦρος, Σκυρος,
 Κῦρος. — 149. ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ, εἰλος, μισθός, ἰσθμός,
 στῆθος, τιμιδής, ὅστις, κλείς, λίθος ἥλιος. — 150. ΕΥΦΥΙΑ
 (1. Ἐκεῖ. 2. Ἰαλός. 3. Φθόνος. 4. Ἰδωρ. 5. Ἰχνεύμων.
 6. Ἀτμός). — 151. Τὸ θάρρος δὲν συνίσταται μόνον εἰς
 τὸ νὰ περιτροπῶμεν τὸν κίνδυνον καὶ τὸν θάνατον ἀλλὰ
 καὶ εἰς τὸ νὰ ὑποφέρωμεν τὴν δυστυχίαν, τὴν ἔνδειαν τὴν
 λύπην. Δύναται τις νὰ φανῇ γενναῖος ἐν τῇ πενίᾳ, τῇ δου-
 λείᾳ, τῇ ἀσθενείᾳ. Ἡ τοιαύτη γενναϊότης ὀνομάζεται
 ὑπομονή.

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ. — ΚΑΤ' ΕΠΙΤΟΜΗΝ ΥΠΟ Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΥ

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 161]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΘ'

ΑΝΑΡΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΔΟΝΙΦΑΝ. — ΕΧΕΤΕ ΥΓΕΙΑΝ! ..

Νέα ἐποχὴ ἤρχιζεν ἤδη διὰ τοὺς νεαροὺς ἀποί-
 κους τῆς νήσου Τσαίρμαν. Καὶ μέχρι τοῦδε μὲν
 ἡγωνίζοντο πρὸς
 ἐξασφάλισιν τῆς
 ζωῆς τῶν ἐν μέσῳ
 μεγάλων κινδύ-
 νων, ἀλλ' ἀπὸ
 τοῦδε ἔμελλον νὰ
 ἐργασθῶσιν ὑπὲρ
 τῆς ἀπελευθερώ-
 σεως αὐτῶν καὶ
 τῆς ποθητῆς ἐπα-
 λίδου εἰς τοὺς κόλ-
 πους τῆς φιλτά-
 της τῶν πατρίδος
 καὶ τῶν φιλτάτων
 ἀπογεννητῶν τῶν.
 Ἀφ' οὗ παρῆλ-
 θεν ὁ κίνδυνος, ἐ-
 ράνη εἰς τὰ παιδιά
 πολὺ μεγαλήτε-
 ρος παρ' ὅσον τον
 ἐνόμιζον πρὶν. Ἐ-
 γαίνοντο τρόπον
 τινὰ καταβεβλη-
 μένοι ἕνεκα τῆς
 ἐπιτυχίας τῶν, τὴν
 ὁποίαν δὲν ἠδύ-
 ναντο ἀκόμῃ νὰ
 πιστεύσωσιν. Ἐ-
 βόξαζον δὲ τὴν
 θείαν Πρόνοιαν ἡ-
 τις ἐφώτισε τὸν
 Φόρτ, τοῦ ὁποίου
 τὸ ἀνέλπιστον κί-
 ῆμα ἀπῆλλαξεν
 αὐτοὺς τῶν τριῶν
 κινδυνωδεστάτων
 κακούργων, τοῦ
 Οὐάλστων, τοῦ
 Βούκ καὶ τοῦ
 Βράντ! Διότι ἄνευ τῆς παρεμβάσεως τοῦ Φόρτ δὲν
 ἔα ἡδύνατο ὁ Μόκος νὰ μυδροβολήσῃ, διότι μετὰ τῶν
 κακούργων θὰ ἐφόνευε καὶ τὰ δύο αἰχμάλωτα παι-
 δία. Ἄν δὲ οἱ κακούργοι ἤρπαζον τὰ παιδιά, τί θὰ
 συνέβαινε; εἰς πόσον ἐξευτελιστικὸς ὅρους ἤθελον
 ὑποκύψῃ διὰ νὰ σώσωσι τὸν Ἰάκωβον καὶ τὸν Κοστάρ!

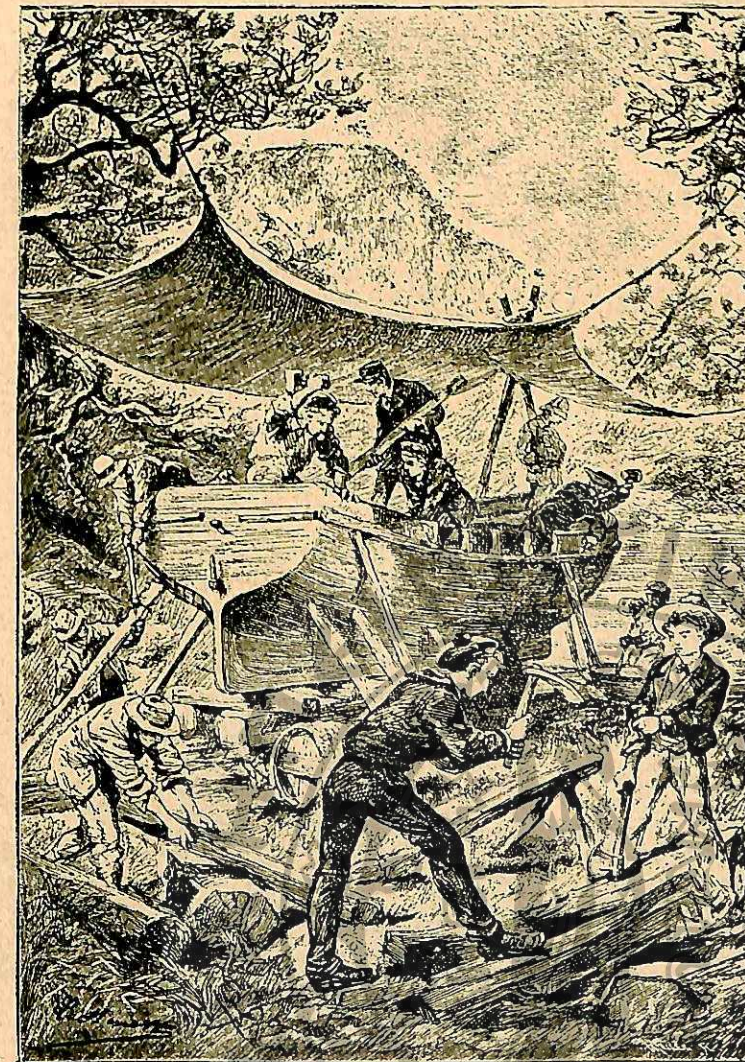
ΕΤΟΣ 41^{ον}. — ΤΕΥΧΟΣ 24^{ον}.

Τοὺς δὲ ἡρωϊκῶς ἀγωνισαμένους συνεχάρησαν
 ὅπως ἤξιζεν εἰς αὐτοὺς, τὸν μὲν Μόκον διὰ τὴν
 κατάλληλον ἐκπυρσοκρότησιν τοῦ τηλεβόλου διὰ
 τῆς θυρίδος τῆς ἀποθήκης, τὸν δὲ Ἰάκωβον διὰ τὴν
 ἀταραξίαν καὶ τὸ
 θάρρος του ὅτε
 ἐπυροδόλησε τὸν
 Οὐάλστων τέλος
 δὲ συνεχάρησαν
 καὶ τὸν Κοστάρ,
 ὅστις, ὡς εἶπεν
 «καὶ αὐτὸς θὰ ἐ-
 πυροδόλῃ, ἐὰν εἴ-
 χε περιστροφὴν»
 ἀλλὰ δυστυχῶς
 δὲν εἶχε!

Οὐδὲ ὁ Πιστός
 ἐλησμονήθη. Καὶ
 αὐτὸς ἔλαβε θω-
 πείας καὶ περιποι-
 ῆσεις ἀφθόνους,
 καὶ ὁ Μόκος τον
 ἐφιλοδώρησε ῥί-
 ψας εἰς αὐτὸν ἐξ-
 αἶρετον κόκκαλον
 γεμάτον μυελοῦ.

Ἐννοεῖται δὲ
 ὅτι ὁ Βριάν, ἄφ'
 οὐ ἤκουσε τὸν
 βρόντον τοῦ τηλε-
 βόλου τοῦ Μόκου,
 ἐπανῆλθε πάλιν
 ἐκεῖ ὅπου οἱ σύν-
 τροφοὶ ἐφύλαττον
 τὸ φορεῖον. Μετ'
 ὀλίγην δὲ ὥραν
 ἐξήπλωσαν τὸν
 Δόνιφαν ἐπὶ τῆς
 κλίνης του ἀναί-
 σθητον. Ὅλην
 νύκτα δὲ ἡ κυρά
 Καίτη, ὁ Γόρδων,
 ὁ Βριάν, ὁ Οὐίλ-
 πλησίον τῶν δύο
 τραυματιῶν.

Ὅτι ὁ Δόνιφαν ἦτο θανασίμως πληγωμένος οὐ-
 δεμία ἀμφιβολία. Ἀλλ' ὅμως, ἐπειδὴ ἡ ἀναπνοὴ
 ἦτο ὁμαλὴ καὶ κανονικὴ, ὁ πνεύμων δὲν εἶχε τρυ-
 πηθῇ ὑπὸ τοῦ ἐγχειριδίου τοῦ Κόπ. Ἡ κυρά Καίτη

ΤΟΜΟΣ 16^{ος} — 12

« ΠΑΝΤΕΣ ΕΙΡΓΑΖΟΝΤΟ ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΤΩΝ » (Σελ. 179)

συνέλεξε βότανά τινα και κατεσκεύασε κατάπλασμα και το επέθηκεν επί του τραύματος διά να προληφθῇ ἡ πύησις, διότι τοῦτο ἦτο ὅλος ὁ κίνδυνος. Ἀλλά τὸν Φόρτ εἶχε πλήξῃ ὁ Οὐάλστων εἰς τὴν κοιλίαν και ὁ τραυματίας ἐγίνωσκεν ὅτι τὸ τραῦμά του ἦτο θανάσιμον· και ὅτε συνήλθεν ὀλίγον και ἀνέλαβε τὰς αἰσθήσεις του, ἐψιθύρισε πρὸς τὴν Καίτην, ἥτις κύπτουσα ἐπ' αὐτοῦ τὸν περιποιεῖτο:

«Εὐχαριστῶ, καλὴ μου Καίτη! Εὐχαριστῶ! Τοῦ κακού χάνεις τοὺς κόπους σου!... Δὲν ἔχω ζῶν!»

Και δάκρυα ἔρρεον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του. Ἀρά γέ τον ἐτυπεν ἡ συνείδησις διὰ τὸ κακούργημα εἰς τὸ ὅποιον εἶχε περιπλεχθῇ ἀκουσίως γενόμενος συνερχὸς τῶν ἀθλίων κακούργων Οὐάλστων και συντροφίας; Βεβαίως...

«Ἐλπίζε, Φόρτ! εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ Ἔβανς... ἐπλήρωσε τὰ ἐγκλήματα σου διὰ τοῦ αἵματός σου. Θὰ ζήσης...»

«Οχι! ὁ ἀτυχὴς ἔμελλε νὰ ἀποθάνῃ... και περὶ ὦραν τετάρτην τῆς πρωίας ἀπεσδέσθη. Ἀπέθανε μετανόησας και τυχὼν βεβαίως συγγνώμης και συγχωρήσεως παρὰ Θεοῦ και ἀνθρώπων, ἀνευ ἀγωνίας και ἀνευ πολλῶν πόνων.

Τὴν ἐπιούσαν ἔθαψαν αὐτὸν πλησίον τοῦ Ἰάλλου ναυαγοῦ, και δύο σταυροὶ ἐδείκνυν τὸν τόπον τῶν δύο τάφων.

Ἀλλ' ὅμως ἡ ἀσφάλεια τῆς νήσου δὲν ἦτο τελεία, ἐφ' ὅσον ἦσαν ἐκεῖ ὁ Ράκ και ὁ Κόπ. Διὰ τοῦτο ὁ Ἔβανς ἀπεφάσισε νὰ δώσῃ πέρας εἰς τὴν ὑπόθεσιν. Λοιπὸν ὁ Γόρδων, ὁ Βριάν, ὁ Βάξτερ, ὁ Οὐίλκοξ και ὁ Ἔβανς ἐξῆλθον εἰς ἀναζήτησιν αὐτῶν τὴν αὐτὴν ἡμέραν, ἔχοντες τὸ ὅπλον ἐπ' ὤμου και τὸ περιστρόφον ἐν τῇ ζώνῃ. Παρέλαβον δὲ ὡς ὁδηγὸν τὸν Πιστὸν διὰ νὰ ἀνακαλύψωσι τὰ ἔχνη τῶν δύο κακούργων.

Ἀλλ' εὐτυχῶς αἱ εἰρεῖναι οὔτε μακραὶ ἦσαν οὔτε ἐπικίνδυναι, διότι τὸ ἀπόσπασμα ἐπέσθη μετ' ὀλίγον ὅτι οἱ σύντροφοι τοῦ Οὐάλστων δὲν ἦσαν ἐπιφοδοὶ πλέον. Καθ' ὁδὸν ἀνεκαλύφθησαν ἔχνη αἵματος ἀνὰ μέσον τῶν χόρτων, και ἑκατὸν βήματα εὐρέθη ὁ Κόπ νεκρὸς· ἔλαβον και τὸ πτώμα τοῦ Πίκ, ὅστις εἶχε φονευθῇ ἐν ἀρχῇ τῆς συμπλοκῆς. Ὁ δὲ Ράκ εὐρέθη ἐντὸς τινος λάκκου ὅπου εἶχε καταπέσῃ ὅτε ἐπληγώθη θανάσιμῶς. Καὶ τὰ τρία ταῦτα πτώματα ἐτάφησαν εἰς ἓνα και τὸν αὐτὸν λάκκον.

Μετὰ ταῦτα τὸ ἀπόσπασμα ἐπανήλθεν εἰς τὸ σπήλαιον και ἀνήγγειλε τὰ χαρὰς εὐαγγελία. Ἀλλ' ἡ χαρὰ και ἡ εὐτυχία δὲν ἦτο τελεία ἐφ' ὅσον ἡ ζωὴ τοῦ Δόνιφαν ἦτο ἐν κινδύνῳ! «Οχι βέβαια!

Τὴν ἐπιούσαν ὁ Ἔβανς, ὁ Γόρδων, ὁ Βριάν και ὁ Βάξτερ συνεκρότησαν συμβούλιον περὶ τοῦ τί ὤφειλον νὰ πράξωσι. Τὸ κυριώτατον δὲ ἦτο νὰ λάβωσι εἰς τὴν κατοχὴν τῶν τῶν ἄκατον τοῦ Σέ-

βερν. Πρὸς τοῦτο δὲ ἀπεφασίσθη νὰ μεταβῶσιν ὁ Ἔβανς, ὁ Βριάν και ὁ Βάξτερ. Ἐφόρτωσαν εἰς τὸν κέλητα, τὸν ὅποιον ἀνεύρον εἰς τινα καμπὴν τοῦ ποταμοῦ σφόν και ἀκαίρεον, πάντα τὰ χρήσιμα ἐργαλεῖα, τροφάς, πολεμφοῖα, ὅπλα και τῇ 6 Δεκεμβρίου ἐξέπλευσαν εἰς ἀνέυρεσιν τῆς ἀνάτου.

Εὐτυχῶς ἡ ἄκατος εὐρέθη ἔξω εἰς τὴν ξηρὰν ἐπὶ τῆς ἁμμου, ὅπου τὴν εἶχον ἀνασύρη ὁ Οὐάλστων και συντροφία, διὰ νὰ τὴν ἐπισκευάσωσι. Ὁ Ἔβανς ἐξήτασεν αὐτὴν ἐπιμελῶς και εἶδεν ὅτι ἡ ἐπισκευὴ ἦτο εὐκόλος· ἀλλ' ὅμως ἡ ἐργασία θὰ ἐγίνετο ταχύτερα και εὐκολώτερον, ἐὰν κατάρθωνον νὰ τὴν μεταφέρωσιν εἰς τὸ πατάμιον τὸ ὅποιον διήρχετο πλησίον τοῦ σπηλαίου.

Ἀπεφάσισαν λοιπὸν νὰ τὴν μεταφέρωσι μεθαύριον ὅταν γίνῃ ἡ παλίρροια και νὰ τὴν ῥυμουλκήσῃ ὁ κέλης. Προσωρινῶς δὲ ὁ Ἔβανς ἔφραξεν τινὰς χαρμάδας διὰ τῶν ὁποίων εἰσῆρχετο τὸ ὕδωρ εἰς τὴν ἄκατον.

Τὴν ἐπιούσαν λίαν πρωτὶ εὐθὺς ὡς ἐφάνη ἡ παλίρροια ἔδεσαν τὴν ἄκατον ὀπίσω του κέλητος, και ἐξεκίνησαν ἀναπλέοντες τὸ ποτάμιον διὰ νὰ φθάσωσιν εἰς τὴν λίμνην. Ἀλλὰ κατὰ τὸν πλοῦν τὰ νερά εἰσεπήδησαν εἰς τὴν ἄκατον και τὴν ἐγέμισαν, και διὰ τοῦτο μετὰ πολλῆς δυσκολίας ἔπλεον, ὥστε μετὰ πολλὰ κατάρθωσαν νὰ φθάσωσιν εἰς τὴν δεξιὰν ὄχθην τῆς λίμνης περὶ ὦραν 5 μ. μ.

Ὁ Ἔβανς ἐνόμισε φρόνιμον νὰ μὴ ἐκτεθῶσιν εἰς τοὺς κινδύνους νυκτερινοῦ πλοῦ, ἀλλὰ νὰ διανυκτερεύσωσι παρὰ τὴν ὄχθην τῆς λίμνης, ὅπερ και ἐγίνετο. Ἐδείπνησαν μετὰ πολλῆς ὀρεξέως και ἐκοιμήθησαν ὕπνου γλυκύτατον, ἀντὶ προσκεφαλαίου ἔχοντες τὸν κορμὸν χονδρὸν δένδρου, και τοὺς πόδας ἐμπροσθεν πυρᾶς λαμπρᾶς, ἥτις ἔκαε μέχρι τῆς πρωίας.

«Ἄς ἐπιθιβάσθωμεν!» ἀνεφώνησεν ὁ Ἔβανς εὐθὺς ὡς αἱ πρῶται πρωῒναι λάμπειν ἐφώτισαν τὰ ὕδατα τῆς λίμνης. Εὐτυχῶς δὲ ἔπνεεν ἀνεμος ἐλαφρὸς βορειοανατολικὸς· ὑψώθη τὸ ἱστίον και ὁ κέλης ἤρχισε νὰ πλέῃ κατευθυνόμενος πρὸς δυσμὰς και ῥυμουλκῶν τὴν ἄκατον, ἥτις ἦτο ὅλη σχεδὸν βυθισμένη ἐντὸς τῆς λίμνης και μόλις ἐξεῖχε τὸ ἐπάνω μέρος αὐτῆς.

Κατὰ τὸν πλοῦν οὐδὲν δυσάρεστον συνέβη· ἀλλ' ὁ Ἔβανς ἄριστα προνοήσας ἦτο ἐτοιμος νὰ κόψῃ τὸ σχοινίον διὰ τοῦ ὁποίου ἦτο δεδεμένη ἡ ἄκατος εἰς τὸν κέλητα, ὥστε, ἐὰν τυχὼν ἐκείνη ἐβυλίετο, νὰ μὴ παρασυρθῇ και ὁ κέλης εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης.

Ὀλὴν τὴν ἡμέραν ἔπλεον και περὶ ὦραν 5 μ. μ. εἰσέπλεον εἰς τὸ ποτάμιον ὁ κέλης και ἡ ἄκατος και προσωρμίσθησαν εἰς τὸ ὠρισμένον μέρος. Ἐπευφημία και κραυγαὶ ἀγαλλιᾶσεως ὑπεδέξαντο τὸν Ἔβανς και συντροφίαν.

Κατὰ τὴν ἀπουσίαν ταύτην ἡ κατάστασις τοῦ Δόνιφαν εἶχε πῶς βελτιωθῇ και ἤρχισε νὰ ἀναλαμβάνῃ τὰς δυνάμεις του. Καὶ τὸ τραῦμά του ἐπλησίαζε νὰ ἐπουλωθῇ διὰ τῶν καταπλάσμάτων τὰ ὅποια ἡ Καίτη κατεσκεύαζεν ἐκ διαφόρων βοτανῶν και ἡλλαξεν ἀνὰ δύο ὥρας. Ἀναμφιβόλως ἡ ἀνάρρωσις ἦτολε διαρκέσει πολὺ, ἀλλ' ὁ Δόνιφαν ἦτο κράσεως ἰσχυρᾶς και βεβαίως ἔμελλε νὰ θεραπευθῇ ἐντελῶς.

Εὐθὺς τὴν ἐπιούσαν ἔγινεν ἐναρξίς τῆς ἐπισκευῆς τῆς ἀνάτου. Πρωτίστη δὲ ἐργασία ἦτο νὰ ἀνελκύσωσιν εἰς τὴν ξηρὰν τὴν ἄκατον, ὅπερ και κατωρθώθη οὐχὶ μετὰ μικρᾶς δυσκολίας· διότι εἶχε μήκος μὲν τριάκοντα ποδῶν, πλάτος δὲ ἔξ. Ὡστε ἡδύνατο νὰ περιλάβῃ και τοὺς δεκαεπτὰ ἐπιβάτας τῆς ἀποικίας, συμπεριλαμβανομένης και τῆς κυρᾶς Καίτης και τοῦ καπετὰν Ἐβανς.

Ὁ Ἔβανς ἦτο ἄριστος ξυλουργὸς ὡς ἦτο και ἄριστος ναυτικός, ἡδυνήθη δὲ νὰ ἐκτιμήσῃ τὴν ἀξίαν και τὴν ἐπιδεξιότητα τοῦ Βάξτερ. Διάφορα ὕλικά τοῦ Σλώγι ἐχρησιμοποιήθησαν, ἐσκεπάσθη διὰ καταστρώματος τὸ ἥμισυ μέρος τῆς ἀνάτου, διὰ νὰ δύνανται νὰ καταφεύγωσιν ὑποκάτω ἐν ὥρᾳ βροχῆς ἢ τρικυμίας ἢ και νὰ περιπατῶσιν ἐπ' αὐτοῦ ὅτε ἦτο εὐδία. Ἡ Καίτη ἔκοψε και ἔρραψε τὰ χρήσιμα ἱστία, και πάντες οἱ παῖδες εἰργάζοντο ἕκαστος κατὰ τὰς δυνάμεις του.

Αἱ ἐργασίαι τῆς ἐπισκευῆς διήρκεσαν τριάκοντα ἡμέρας και ἐπερατώθησαν τῇ 8 Ἰανουαρίου.

Ἦδη ἡ ἄκατος ἦτο ἐτοίμη, ἀλλὰ ἀνέβαλλον τὸν ἀπόπλου χάριν τοῦ Δόνιφαν, ὅστις ἦτο ἀκόμη ἀδύνατος. Ἐξήρχετο ὅμως ἐκ τοῦ σπηλαίου και εἶχεν ἀναλάβῃ διὰ τῆς καλῆς τροφῆς και τοῦ καθαροῦ ἀέρος. Ἦτο ὅμως ἀνάγκη νὰ ἐνδυναμωθῇ ἐτι μάλλον, διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ ἀνθέξῃ εἰς ταξίδιον τὸ ὅποιον ἔμελλε νὰ διαρκέσει τινὰς ἐβδομάδας.

Ἐν τούτοις ὁ συνήθης βίος τῶν παιδῶν δὲν μετεβλήθη· μόνον τὰ μαθήματα ἐχαλαρώθησαν ὀλίγον ἕνεκα τῶν ἐργασιῶν τῆς ἐπισκευῆς τῆς ἀνάτου. Ὡστε οἱ τέσσαρες μικροί, ὁ Γέγκινς, ὁ Ἰβερσον, ὁ Δόλγς και ὁ Κουτάρ εἶχον διακοπὰς.

Ἐννοεῖται δὲ ὅτι ὁ Οὐίλκοξ, ὁ Κρός και ὁ Οὐέπ ἐπανελάβον τὰ κυνήγια τῶν. Τώρα πλέον κατεφρόνουν τὰς παγίδας και τοὺς λάκκους, και τοι ὁ Γόρδων πάντοτε συνεβούλευε τὴν οἰκονομίαν τῆς πυρίτιδος και τῶν σφαιριδίων. Ὅθεν ἐκπυρσοκροτήσεις ἤκούοντο πανταχόθεν και ἡ ὀψοθήκη τοῦ Μόκου ἦτο καθ' ἡμέραν μεστὴ νωποῦ κρέατος, τὰ δὲ παστὰ ἐφυλάσσοντα διὰ τὸ ταξίδιον.

Ἐὰν ὁ Δόνιφαν ἡδύνατο νὰ ἀναλάβῃ τὰ καθήκοντα ἀρχικυνηγοῦ τῆς μικρᾶς ἀποικίας, μετὰ πόσου ζήλου και προθυμίας θὰ ἐθάρρευε τὰ διάφορα θηράματα, τριχωτὰ και πτερωτά, οὐδόλως συλλο-

γίζομενος νὰ οἰκονομῇ τὴν πυρίτιδα! Ἐσπαράσσετο δὲ ἡ καρδιά του διότι δὲν ἡδύνατο και αὐτὸς νὰ κυνηγῇ. Ἀλλ' ὅμως ὤφειλε νὰ ὑπομένῃ και νὰ μὴ πράξῃ ἀπερίσκεψίαν τινά.

Τέλος τὸ τελευταῖον δεκαήμερον τοῦ Ἰανουαρίου καθελκύσθη ἡ ἄκατος εἰς τὴν θάλασσαν, και μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἤρχισεν ἡ φόρτωσις. Βεβαίως ὁ Βριάν και οἱ ἄλλοι παῖδες ἐπεθύμουν νὰ παραλάβωσιν ὅσα πράγματα εἶχον διασώσῃ ἐκ τοῦ ναυαγίου τοῦ Σλώγι... ἀλλ' ὅμως ἦτο ἀδύνατον διότι δὲν τα ἐχώρει ἡ ἄκατος. Διὰ τοῦτο ἔπρεπε νὰ ἐκλέξωσι τὰ ἀπολύτως χρήσιμα. Καὶ ἐν πρώτοις μὲν ὁ Γόρδων παρέλαβε τὰ μετρητά, τὰ ὅποια εἶχον εὑρεθῇ ἐν τῷ ταμείῳ τοῦ Σλώγι. Ὁ δὲ Μόκος ἐφόρτωσεν ὅσα τρόφιμα ἐχρειάζοντο εἰς διατροφήν δεκαεπτὰ ἐπιβατῶν οὐχὶ ἐπὶ τρεῖς ἐβδομάδας, καθ' ἃς ἴσως ἦτολε διαρκέσει τὸ ταξίδιον, ἀλλὰ ἐπὶ πολὺν χρόνον, διότι τίς οἶδεν ἐὰν τρικυμία ἢ ἄλλο θαλάσσιον δυστύχημα ἡνάγκαζεν αὐτοὺς νὰ ἀποβιβασθῶσιν εἰς ἄλλην τινὰ νῆσον.

Ἐπειτα ἐφορτώθησαν ἀσφαλῶς τὰ πολεμφοῖα και τὰ ὅπλα και τὰ περιστρόφα. Κατὰ πρότασιν δὲ τοῦ Δόνιφαν ἐφόρτωσαν και τὰ δύο μικρὰ τηλεβόλα, τὰ ὅποια ἐὰν τυχὼν ἦτολον βαρύνῃ πολὺ τὴν ἄκατον κατὰ τὸν πλοῦν, ἡδύνατο κάλλιστα νὰ τα ρίψωσιν εἰς τὴν θάλασσαν.

Ὁ δὲ Βριάν παρέλαβε τὰ ἐνδύματα πάντα, μέγα μέρος τῶν βιβλίων τῆς βιβλιοθήκης, τὰ κυριώτατα μαγειρικά σκεύη και μίαν θερμάστραν και πάντα τὰ ναυτικά ὄργανα οἷον θαλάσσια ὠρολόγια, δίπτρα, τηλεσκόπια, πυξίδας, δρομόμετρα, φανάρια, και τὸ φορητὸν ἀκάτιον.

Ὁ δὲ Οὐίλκοξ παρέλαβε τὰ δίκτυα και τὰς ὀρμιάς ὅσαι ἡδύνατο νὰ χρησιμεύσωσι και κατὰ τὸν πλοῦν.

Ἐγέμισαν δὲ ἐκ τοῦ ποταμοῦ ὕδατος δέκα μικρὰ βυτία, τὰ ὅποια ἐτοποθέτησαν εἰς τὸ βάθος τῆς ἀνάτου κατὰ σειράν, ὡσαύτως δὲ ἐτοποθέτησαν και τὸ βράνδου και ὅσα ἄλλα πνευματώδη ποτὰ εἶχον κατασκευάσῃ ἐκ τῶν καρπῶν τῆς τρούλλας και τοῦ ἀλγαρρόβου.

Τὴν 3 Φεβρουαρίου τὰ πάντα εἶχον φορτωθῇ εἰς τὴν ἄκατον και μόνον ὑπελείπετο νὰ ὀρισθῇ ἡ ἡμέρα τοῦ ἀπόπλου. Τοῦτο δὲ ἔμελλε νὰ κανονισθῇ ἐκ τῆς καταστάσεως τοῦ Δόνιφαν, ἂν δηλαδὴ ἦτο εἰς κατάστασιν νὰ ὑπομείνῃ τὰς κακουχίας τοῦ ταξιδίου.

Μάλιστα! Ὁ γενναῖος παῖς ἦτο εἰς κατάστασιν! Διότι τὸ τραῦμά του εἶχεν ἐπουλωθῇ ἐντελῶς, ἡ ὀρεξίς εἶχεν ἐπανελθῇ και μόνον ἔπρεπε νὰ προσέχῃ νὰ μὴ τρώγῃ παρὰ πολὺ. Ἦδη δὲ στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Βριάν ἢ τῆς Καίτης περιπάτει καθ' ἡμέραν ἐπὶ τινὰς ὥρας ἔξω τοῦ σπηλαίου.

« Ἀς ἀναχωρήσωμεν! . . . ἄς ἀναχωρήσωμεν! εἶπε. Δὲν βλέπω τὴν ὥραν πότε νὰ εὐρεθῶ εἰς τὴν θάλασσαν· ἡ θάλασσα θὰ με κάμῃ ἐντελῶς καλὰ! »

Ἡ 5 Φεβρουαρίου ὠρίσθη ἡ ἡμέρα τοῦ ἀπόπλου. Τὴν παραμονὴν ὁ Γόρδων ἡλευθέρωσε πάντα τὰ ζῷα τοῦ κτηνοτροφείου. Γουανάκοι, προδατοκάμηλοι, διάφορα πτηνὰ οὐδεμίαν εὐγνωμοσύνην δεικνύοντα διὰ τὰς τόσας περιποιήσεις ἐπὶ τόσον χρόνον, οὐδὲ ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἐδίστασαν ὅτε ἠνοιχθῇσαν αἱ θύραι, ἀλλὰ διὰ μιᾶς ἐφυγον καὶ ἐξηφανίσθησαν εἰς τὸ δάσος.

« Τὰ ἀχάριστα! ἀνεφώνησεν ὁ Γάρνερ, ἐν ᾧ ἡμεῖς τὰ ἐπιποιούμεθα μὲ τὴν ἐπιμέλειαν καὶ προσοχὴν! »

— Τέτοιος εἶνε ὁ κόσμος! » ἀπεκρίθη ὁ Σέρβης, τόσον ἀστείως, ὥστε ἡ φιλοσοφικὴ αὐτὴ σκέψις ἐκίνησε τὸν γέλωτα καὶ τὴν εὐθυμίαν πάντων.

Ἀλλὰ πρὶν ἐγκαταλείψει τὴν νῆσον, ὁ Βριάν καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ἠθέλησαν νὰ ἐπισκεφθῶσιν ἅπαξ ἐτι διὰ τελευταίαν φορὰν τοὺς τάφους τοῦ Γάλλου ναυαγοῦ Φραγκίσκου Βωδουέν καὶ τοῦ μετανόησαντος κακούργου Φόστ. Ἐδεήθησαν μετ' εὐλαθείας καὶ

συγκινήσεως ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς αὐτῶν καὶ εἶπον πρὸς αὐτοὺς τὸ ὕστατον χαῖρε!

Μετὰ τὴν εὐσεβῆ ταύτην ἐπίσκεψιν ἐπεβίβασθησαν εἰς τὴν ἄκατον, ὅπισθεν τῆς ὁποίας ἔδесαν τὸν κέλῃτα.

Καὶ ὁ μὲν Δόνιφαν ἐκάθισεν ἐπὶ τῆς πρύμνης πλησίον τοῦ Ἐβανς, ὅστις ἐκράτει τὸ πηδάλιον. Ἐπὶ τῆς πῶρας δὲ ὁ Βριάν καὶ ὁ Μόκος ἐκάθηντο παρὰ τοὺς πόδας τῶν ἱστίων.

Οἱ δὲ λοιποὶ παῖδες ὡς καὶ ὁ Πιστὸς ἐκάθισαν ὅπου ἤθελεν ἕκαστος.

Τὸ μέγα σχοινίον ἐλύθη καὶ αἱ κῶπαι ἐπληξάν τὸ ὕδωρ. Ἡ ἄκατος ἐξεκίνησε καὶ τρεῖς ζητωκραυ-

γαὶ ἀντήχησαν εἰς ἀποχαιρετισμὸν τῆς φιλοξένου νήσου, ἥτις ἐπὶ τούτους μῆνας περιέθαλψε καὶ ἔσωσε τοὺς μικροὺς ἀποίκους.

Καταπλέοντες τὸ ποτάμιον ἔφθασαν περὶ τὴν μεσημβρίαν εἰς μέρος ἀβαθές, ὅπου θὰ ἦτο κίνδυνος νὰ καθίσῃ ἡ ἄκατος ἥτις ἦτο κατάφορτος. Ἐκεῖ λοιπὸν ὁ Ἐβανς ἔκρινε καλὸν νὰ ἀγκυροβολήσῃ

ἔως ὅτου ἔλθῃ ἡ παλίρροια, καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν πλοῦν μετὰ τῆς ἀμπώτιδος.

Ἐξ ὅλας ὥρας ἔμειναν ἐκεῖ. Οἱ ἐπιβάται ἐγευματίσαν μετὰ πολλῆς ὀρέξεως καὶ μετὰ τὸ γεῦμα ὁ Οὐίλκοξ καὶ ὁ Κρός ἐξηλθον ἔξω καὶ ἐφόνευσαν πτηνὰ τινα. Καὶ ὁ Δόνιφαν ἐκ τῆς πρύμνης ὅπου ἐκάθητο ἐπυροβόλησε καὶ αὐτὸς καὶ ἐφόνευσεν δύο πτηνὰ. Ὁ πυροβολισμὸς οὗτος ἐθεράπευσεν αὐτὸν ἐντελῶς.

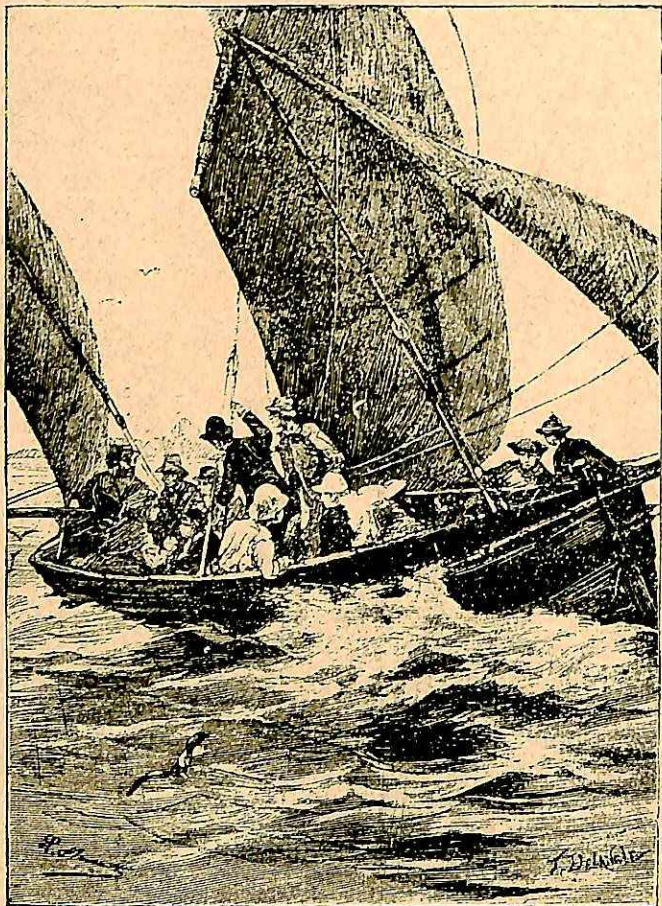
Ἦτο δὲ πολὺ ἐξώρας ἤδη ὅτε ἡ ἄκατος κατέπλευσεν εἰς τὴν ἐκβολὴν τοῦ ποταμίου. Ἐπειδὴ δὲ ἔνεκα τοῦ σκότους ἦτο κινδυνῶδες νὰ ἐκτεθῶσιν εἰς τοὺς σκοπέλους τῆς παραλίας, ὁ Ἐβανς εἶπε νὰ διανυκτερεύσῃσαν ἐκεῖ καὶ τὸ πρῶτ' πλὴν νὰ ἐκπλεύσῃ.

Νύξ ἤρρεμος καὶ σιωπηλή. Ὁ ἀνεμὸς εἶχε

κοπάσῃ τὴν ἐσπέραν, καὶ ὅτε οἱ γλάροι καὶ τὰ ἄλλα θαλάσσια πτηνὰ κατέφυγον εἰς τὰς ὁπὰς τῶν βράχων καὶ τὰς φωλεὰς τῶν, σιωπὴ ἄκρα ἔγινεν εἰς τὸ μέρος ὅπου εἶχε ναυαγήσῃ τὸ Σλώγι.

Τὴν ἐπαύριον ὁ ἀνεμὸς ἦτο ἀπὸ γειος. Τὰ χαράγματα ὁ Ἐβανς εἶπε νὰ ἀνοίξῃσι τὰ ἱστία, ἡ δὲ ἄκατος κυβερνωμένη ὑπὸ τῆς στιβαρᾶς χειρὸς τοῦ ναυκλήρου ἐξέπλευσεν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὰ βλέμματα πάντων ἦσαν ἐστραμμένα πρὸς τὸν βράχον ὅπου ἦτο τὸ σπήλαιον, ἔπειτα δὲ εἰς τοὺς τελευταίους βράχους τῆς ἀποτόμου ἀκτῆς. Ὅτε δὲ ἔκαμψαν καὶ τὸν τελευταῖον βράχον ἀντήχησε μία βολὴ τηλεβόλου συνοδευμένη

« Η ΑΚΑΤΟΣ ΕΞΕΠΛΕΥΣΕ » [Σελ. 180]

ὑπὸ τριῶν ζήτω, ἐν ᾧ ἡ Ἀμερικανικὴ σημαία ἐκυμάτιζεν ἐπὶ τῆς ἀκάτου.

Μετὰ ὀκτώωρον πλοῦν ἡ νῆσος Τσαίρμαν εἶχεν ἐξαφανισθῇ πρὸς βορρᾶν εἰς τὸν ὀρίζοντα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Ο ΠΟΡΘΜΟΣ. — ΤΟ ΑΤΜΟΠΛΟΥΝ «ΓΡΑΦΤΟΝ». — ΚΑΤΑΠΛΟΥΣ ΕΙΣ ΛΟΥΚΛΑΝΔΗΝ. — ΥΠΟΔΟΧΗ. — ΕΒΑΝΣ ΚΑΙ ΚΥΡΑ ΚΑΙΤΗ. — ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ.

Τὴν 11 Φεβρουαρίου ἡ ἄκατος ἐξακολουθοῦσα νὰ πλῆθ' ἀνέμου οὐρίου, εἰσέπλευσεν εἰς τὸν Μαγγελάριον πορθμὸν καὶ ἔλαβε τὴν πρὸς τὰ μεσημβρινοανατολικά διεύθυνσιν.

Τὴν πρωΐαν τῆς 13 τοῦ μηνὸς ὁ Σέρβης ἱστάμενος ἐπὶ τῆς πῶρας ἀνεφώνησε :

« Καπνὸς δεξιὰ!... »

— Θὰ εἶνε τίποτε ψαράδες, εἶπεν ὁ Γόρδων.

— Ὅχι! εἶπεν ὁ Ἐβανς, εἶνε καπνὸς πλοίου. »

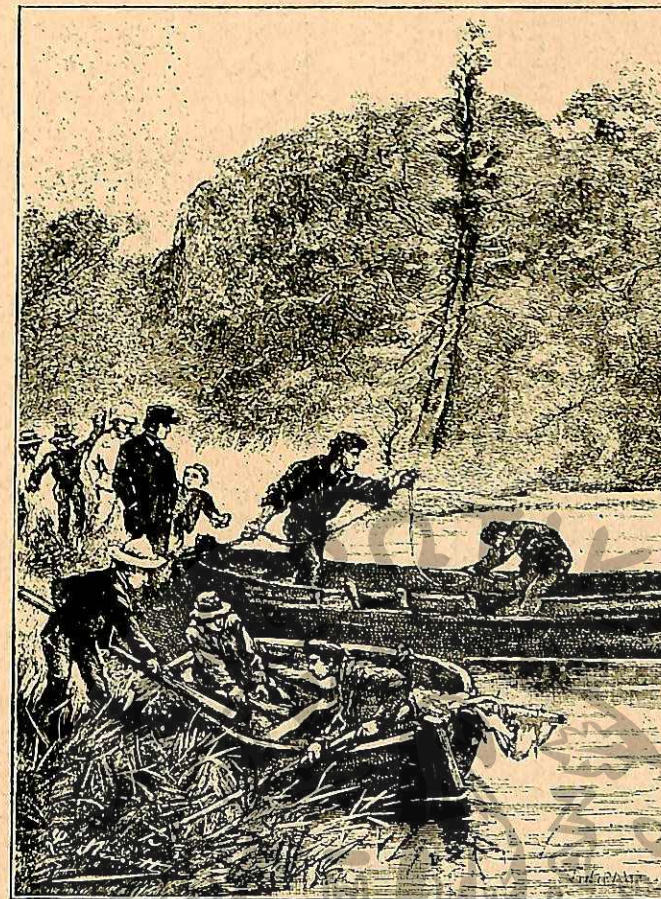
Παρευθὺς ὁ Βριάν ἀνερριχθῇ εἰς τὸν ἀκάτιον ἱστὸν καὶ ἀνεφώνησε καὶ αὐτὸς :

« Πλοῖον! . . . πλοῖον! . . . »

Μετ' οὐ πολὺ ἐφάνη καὶ τὸ πλοῖον. Ἦτο δὲ ἀτμόπλοον ὀκτακοσίων περίπου τόνων καὶ ἔπλεε μετὰ ταχύτητος ἑνδεκα μέχρι 12 μιλίων τὴν ὥραν.

Ἐπευφημαὶ ἀντήχησαν ἐκ τῆς ἀκάτου καὶ πυροβολισμοί. Τὸ ἀτμόπλοον παρετήρησε τὴν ἄκατον καὶ μετὰ δέκα λεπτά τῆς ὥρας ἡ ἄκατος ἦτο πλησίον τοῦ ἀτμόπλου Γράφτον, ὅπερ ἐπλεε! εἰς Αὐστραλίαν.

Ἐν συντόμῳ ὁ κ. Τομ Λόν, πλοίαρχος τοῦ Γράφτον, ἔμαθε τὰ περὶ τοῦ Σλώγι μετὰ πολλῆς συγκινήσεως· διότι ἡ εἰδησις τῆς ἀπωλείας τοῦ Σλώγι εἶχε διαδοθῇ καὶ εἰς Ἀγγλίαν καὶ εἰς Ἀμερικὴν. Ὁ πλοίαρχος παρέλαβε τάχιστα τοὺς ἐπιβάτας τῆς ἀκάτου καὶ ὑπεσχέθη νὰ τοὺς μεταφέρει κατ' εὐθείαν εἰς Ἀουκλάνδην, καὶ τοι ἔμελλε νὰ παρεκκλίνῃ τῆς ὁδοῦ του.

« ΗΡΧΙΣΕΝ Η ΦΟΡΤΩΣΙΣ » (Σελ. 179)

Ὁ πλοῦς ἐγίνε πολὺ ταχέως καὶ τὸ Γράφτον προσωρμίσθη εἰς τὸν ὅρμον τῆς Ἀουκλάνδης τῇ 25 Φεβρουαρίου, τοῦτ' ἐστὶ δύο ἔτη παρ' ὀλίγας ἡμέρας ἀφ' οὗ οἱ δεκαπέντε οἰκτρόφοι τοῦ Παιδαγωγείου Τσαίρμαν εἶχον παρασυρθῇ μακρὰν τῆς Νέας Ζηλανδίας χιλίας ὀκτακοσίας ὅλας λεύγας!

Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ περιγράψωμεν τὴν χαρὰν καὶ τὴν ἀγαλλίασιν τῶν οἰκογενειῶν αἱ ὁποῖαι ἐπανεβλέπον τὰ παῖδιά των, παρὰ πᾶσαν ἐλπίδα, ἐν ᾧ τὰ ἐνόμιζον ὅτι τα κατέπιεν ὁ Εἰρηγνικὸς Ὠκεανὸς ;

Ἐν ῥίπῃ ὀφθαλμοῦ καθ' ἅπασαν τὴν πόλιν διεδόθη ἡ εἰδησις ὅτι τὸ Γράφτον ἐπ' ἀνέφερεν εἰς τὴν πατρίδα των τοὺς νεαροὺς ναυαγούς. Ὁλη ἡ πόλις κατέβη εἰς τὴν παραλίαν, καὶ ἐπευφήμησαν ὅτε τὰ παῖδιά ἐπιπτον εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν γονέων των. Αἱ ἐρωτήσεις ἐπιπτον βροχηδὸν καὶ πάντες μετὰ θαυμασμοῦ καὶ ἐκπληξέως ἠκροῶντο τὰ περίεργα συμβάντα τῶν μικρῶν μας φίλων.

Τὸ ἡμερολόγιον τὸ ὁποῖον συνέτασεν ὁ Βάξτερ ἐξετυπώθη εἰς χιλιάδας ἀντιτύπων καὶ ἔγινεν ἀνάσπαστον ὑπὸ τῶν φιλοπεριέργων ἀναγνώστων τῆς Νέας Ζηλανδίας. Αἱ

δὲ ἐφημερίδες τοῦ τε παλαιοῦ καὶ τοῦ νέου κόσμου μετέφρασαν αὐτὸ εἰς πάσας τὰς γλώσσας καὶ το ἐδημοσίευσαν, διότι οὐδεὶς ὑπῆρχε μὴ ἀκούσας μετὰ συγκινήσεως τὴν καταστροφὴν τοῦ Σλώγι. Καὶ πάντες ἐθαύμαζον τὴν φρόνησιν καὶ σύνεσιν τοῦ Γόρδωνος, τὸν ζῆλον καὶ τὴν μετριοφροσύνην τοῦ Βριάν, τὴν τόλμην καὶ τὸ θάρρος τοῦ Δόνιφαν καὶ τὴν ἐπιμονὴν καὶ τὴν καρτερίαν πάντων τῶν παίδων μικρῶν τε καὶ μεγάλων.

Μεγάλων περιποιήσεων ἠξιώθησαν ὁ Ἐβανς καὶ ἡ κυρὰ Καίτη, οἵτινες εἰργάσθησαν καὶ ἐφρόντισαν περὶ τῆς σωτηρίας καὶ διασώσεως τῶν παίδων. Διὰ κοινῆς συνεισφορᾶς τῶν πολιτῶν ἐναυπηγήθη

πλοῖον ἐμπορικὸν καὶ ἐδωρήθη εἰς τὸν γενναῖον Ἑβανς. Τὸ πλοῖον ὠνομάσθη Τσαίρμαν καὶ κύριος αὐτοῦ καὶ πλοίαρχος ἦτο ὁ Ἑβανς ἐπὶ τῷ ὄρω νὰ ἐγγραφῇ εἰς τὸν λιμένα τῆς Ἀουκλάνδης. Ὅσκις δὲ κατέπλεεν εἰς Νέα Ζηλανδίαν ἐπανερχόμενος ἐκ τῶν μακρῶν ταξιδίων του, ἐτύγγανεν ὑποδοχῆς ἐγκαρδίου παρὰ τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν παιδιῶν του.

Ἡ δὲ κυρὰ Καίτη ἔγινε τὸ μῆλον τῆς ἐριδος ἤθελον νὰ τὴν παραλάβωσιν αἱ οἰκογένειαι τῶν παιδῶν, τὴν ἤθελε καὶ ἡ οἰκογένεια τοῦ Βριάν, καὶ ἡ τοῦ Γάρνερ, καὶ ἡ τοῦ Οὐίλκοξ, καὶ ἡ τοῦ Ἰβερσον, καὶ ἡ τοῦ Σέρβη καὶ πᾶσαι αἱ ἄλλαι· ἀλλὰ τέλος ἔμεινεν ὁριστικῶς παρὰ τῇ οἰκογενείᾳ τοῦ Δόνισαν, τοῦ ὁποῖου εἶχε σῶσιν τὴν ζωὴν διὰ τῶν περιποιήσεών της.

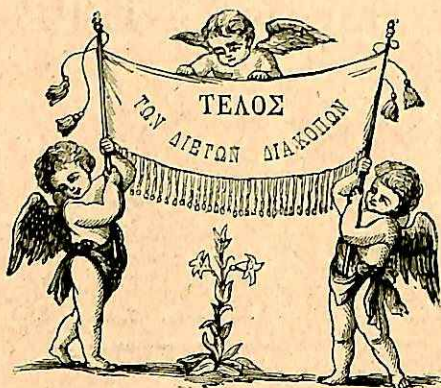
ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Ὡς ἠθικὸν συμπέρασμα ἰδοὺ τί πρέπει νὰ ἐνθυμῇσθε, φιλόμουσοι ἀναγνώσται καὶ ἀναγνώστριαί τῆς μυθιστορίας ταύτης, ἣτις πιστεύομεν δικαίως ἐπιγράφεται Διετεῖς διακοπαί:

Οὐδέποτε βεβαίως οἱ μαθηταὶ Παιδαγωγείου τινὸς θὰ ἐκτεθῶσιν εἰς τὸν κίνδυνον νὰ διέλθωσι τὰς διακοπὰς τῶν ὥς οἱ οἰκότροφοι τοῦ Παιδαγωγείου Τσαίρμαν· ἀλλὰ τοῦτο ὀφείλει πᾶς ἐξ ὑμῶν νὰ γινώσκῃ καλῶς, ὅτι διὰ τῆς τάξεως, διὰ τοῦ ζήλου καὶ διὰ τοῦ θάρρους εὐκόλως δύναται τις νὰ σωθῇ καὶ ἐκ τοῦ μεγίστου τῶν κινδύνων.

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

Κατ' ἐπιτομήν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ
τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΕΝ ΝΟΡΒΗΓΙΑ

Ἡ μεγαλειτέρα καὶ ἐπισημοτέρα τῶν ἐορτῶν ἐν Νορβηγίᾳ εἶνε ἡ ἐορτὴ τῶν Χριστουγέννων. Διαρκεῖ ἄνευ διακοπῆς δεκατέσσαρας ἡμέρας, κατὰ τὸ διάστημα δὲ τοῦτο μόνον αἱ ἀπολύτως ἀναγκαῖαι ἐργασίαι ἐκτελοῦνται. Ὑπνῆται καὶ ὑπνῆτριάι ἐορτάζουν· διότι ἔχουν κάμην μὲ χαρὰν καὶ μὲ ζῆλον ὅλας τὰς προετοιμασίας διὰ τὴν ὥραίαν καὶ ἀγαπητὴν αὐτὴν ἐορτήν.

Ὅλοι αἱ οἰκίαι δέχονται εὐχαρίστως τοὺς φίλους καὶ τοὺς γνωστούς, ὁ δὲ σκληρὸς πάγος ὁ ὁποῖος ἀποκλείει εἰς τὰς οἰκίας τῶν τοὺς κατοίκους τῶν μεσημβρινῶν χωρῶν, ἐκεῖ τούναντίον συνδέει τὴν συγκοινωνίαν, πεδιάδες αἱ ὁποῖαι ἔνεκα τῶν πολυπληθῶν κόλπων τῆς Νορβηγίας ἐχωρίζοντο ἀπὸ τὴν θάλασσαν συν-ενοῦνται διὰ τοῦ πάγου καὶ πολυἀριθμὰ ἐλ-

κηθρα διασχίζουσι τὴν Νορβηγίαν καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις· πλῆθος δὲ νέων μὲ χιονοπέδιλα ἀναβαίνουν εἰς τὰ βουνά. Αὐτὴν τὴν ἐποχὴν ἀκριβῶς συναντῶνται οἱ μακρὰν ἀλλήλων εὐρισκόμενοι φίλοι, ὅπως εἰς τὴν νοτίαν Εὐρώπην τὸ θέρος, τὴν ἐποχὴν τῶν ταξιδίων. Ἀλλὰ διὰ τοὺς κατοίκους τῶν βορείων χωρῶν αὕτη εἶνε ἡ πλέον χαρμύσυνος ἐποχὴ.

Τότε ἡ πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπη ἀνθίζει καὶ μοσχοβολεῖ εἰς ὅλας τὰς καρδίας. Ὅλοι τότε συλλογίζονται τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀπὸ τὰ δῶρα, ἀπὸ τὰ τρόφιμα, ἀπὸ τὰ γλυκίσματα, ἀπὸ ὅτι ἔχουν δίδουν καὶ εἰς τοὺς πτωχοὺς ὥς καὶ διὰ τὰ πτηνὰ ἀκόμη φροντίζουν τὰς ἡμέρας αὐτάς· ῥίπτουν εἰς τοὺς ἀγροὺς κριθὴν καὶ βρώμην διὰ τοὺς σπουργίτας.

ΚΑΤ' ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΙΔΙΑ

Κάτ' ἀπὸ τὴν ἀπιδιά
Κάθεται μὴ παπαδιά
Καὶ μαθαίνει τὰ παιδιὰ
Μὲ ψυχὴ καὶ μὲ καρδιά
Νὰ διαβάσουν παστρικά
Γράμματα ἑλληνικά.
Ὅποιο μάθῃ θὰ κερδίῃ
Καὶ τὸ νοῦ του θ' ἀκονίσῃ.
Κι' ὅποιο γράμματα δὲ μάθῃ,
Τί θὰ πάθῃ! τί θὰ πάθῃ!

Μέρα, ἡμέρα μεσημέρι
Ποῦ πηγαίνει δὲ θὰ ξέρῃ,
Δυὸ γαδάρων νὰ χωρίσῃ
Ἀχυρα δὲν θὰ γνωρίσῃ.
Ζῶο δίποδο θὰ μείνῃ
Γιὰ νὰ τρώγῃ καὶ νὰ πίνῃ,
Νᾶχη μοναχὴ δουλειὰ του
Νὰ γεμίσῃ τὴν κοιλιὰ του,
Νὰ τὸ περιπαίζου ὅλοι
Καὶ καθημερὴν καὶ σχολῇ.

Χρ. ΣΑΜΑΡΤΣΙΔΗΣ

ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ ΤΟΥ ΤΑΚΗ

— Γιατί τὰ ματάκια σου εἶνε βουρκωμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα, Τάκη μου; Μήπως σ' ἐπείραξε κανεὶς εἰς τὸν δρόμον;

— Ὡ ναί, μαμά, ὁ Πετράκης ἄρπαξε τὴν φωλιά τοῦ πουλιοῦ ποῦ κελαδεῖ κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρό μας. Ἡθέλησα νὰ τὸν ἐμποδίσω, μ' ἐκτύπησε, καὶ τώρα... ἄκουε πῶς φωνάζει ἡ πτωχὴ μητέρα τῶν πουλιῶν ποῦ τὰ ζητεῖ τὰ καϊμένα... Ὁ κακός!

Καὶ ἤρχισε πάλιν ὁ Τάκης νὰ θρηνηῖ ἰσχυρότερον καὶ τὸ προσωπάκι του κοκκινίζει καὶ ὠχρίᾳ, ἔπειτα καὶ ὁ κτύπος ἐκεῖνος εἰς τὸ μέτωπον τὸν πονεῖ πολὺ.

— Ἐλα, χρυσό μου, σῶπαίνε, σπόγγισε τὰ δάκρυά σου· ἴσως ὁ Πέτρος θὰ μετενόησεν δι' αὐτὴν τὴν κακὴν τοῦ πράξιν, γιατί τὴν ἔφερε πίσω τὴν φωλιάν, ὅπου ἦτον πρὶν κρυμμένη.

— Ἀ ναί, τὴν βλέπω, μαμά, τί χαρὰ μου! ἀλλὰ ποῖός θὰ εἰδοποιήσῃ τὴν πτωχὴ τῶν μητέρων ὅτι τὴν καρτεροῦν τὰ μικρά της, καὶ ἀνοίγουν τὰς ὤμμορφες μυτίτσες τους;

— Ἡσύχασε, παιδί μου· ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος ἔβαλε ἀγγέλους διὰ νὰ φυλάγουν τὸν κάθε ἄνθρωπον, ἔχει πλασμένους καὶ ἀγγέλους διὰ νὰ προστατεύουν τὰ ἄθῳα πουλάκια καὶ τὰς φωλιὰς των.

— Τί θὰ κάνει λοιπὸν ὁ Θεὸς τὸν Πέτρο ποῦ εἶνε τόσο κακὸ παιδί;

— Θὰ τὸν παρακκλέσῃς ἀπόψε εἰς τὴν προσευχὴν σου νὰ τὸν συγχωρήσῃ δι' ὅσα σοῦ ἔκαμε, καὶ ὁ Θεὸς θὰ σὲ ἀκούσῃ, διότι ὁ Πετράκης μετενόησεν πλέον διὰ τὴν πράξιν του καὶ ἔφερε πίσω τὰ πουλάκια ἐς τὴν μαμά των. Αὐριοῦν τὸ μέτωπόν σου θὰ περάσῃ καὶ τὰ ἀγαπημένα σου πουλάκια θὰ λησμονήσουν τὰς φωνὰς των· θὰ πάμε μαζὶ εἰς τοῦ Πετράκη καὶ θὰ τὸν συμβουλευσώμεν νὰ εἶνε καλὸς καὶ νὰ προστατεύῃ τοὺς θελκτικὸς αὐτοὺς τραγουδιστάς, ἀφοῦ χωρὶς αὐτοὺς οὐδὲ κεράσια οὐδὲ ῥοδάκινα θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἔχωμεν. Ξεύρεις, νομίζω, πῶς μὲ τὰς μυτίτσες των φονεύουν τὰ ἔντομα τὰ ὁποῖα τρώγουν τὰ ἄνθη τῶν καρποφόρων δένδρων, ἀλλέως οὔτε ἄνθη οὐδὲ καρποὶ, ποῦ τοὺς ἀγαπᾷς τόσον πολὺ.

Ὁ Τάκης προσεκτικὸς ἐκίνησε τὸ κεφαλάκι του· ἔπειτα ἐνηγκαλίσθη πολὺ πολὺ τὴν μητέρα του.

Τὸ βράδυ ὁ ἀγγέλός του ἐμειδίασε ὅταν ὁ Τάκης ἐπῆγε εἰς τὸ κρεβάτι του διὰ νὰ κοιμηθῇ ἡσυχὸς καὶ εὐχαριστημένος, διότι τὸν ἤκουσε νὰ παρακαλῇ τὸν Πλάστην νὰ δημιουργήσῃ πολλὰ πουλιὰ... πολλὰς φωλιὰς... πολλὰ κεράσια... πολλὰ...

Ἀλλ' ἔπειτα ἐκοιμήθη καὶ ἐσιώπησε.

[Μίμησις]

ΦΑΚ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΕΚΑΤΟΥ ΟΓΔΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

(ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ ΕΠΙ ΔΕΔΟΜΕΝΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ)

Ἐκ τῶν λαβόντων μέρος εἰς τὸν δέκατον ὀγδὸν διαγωνισμὸν τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, πρὸς σύνθεσιν διηγήματος ἐπὶ δεδομένης εἰκόνας, ἐκρίθησαν ἄξιοι :

Τοῦ πρώτου βραβείου
Ἀμφιτρίτη.

Τοῦ δευτέρου βραβείου
Ὁφειλία καὶ Ἐριφίλη. — Μέλας Ἀετός.

Τοῦ τρίτου βραβείου
Βασίλισσα τῆς Νυκτός. — Νίκη. —
Γαλινναία Θάλασσα.

Ἐπαίνου

Ἵπολαίς. — Ὀρφεύς. — Ἀλκυὼν. — Βασιλεὺς τῶν Ἀνθέων. — Χρυσόκομος Νάρκισσος. — Τιτίκα. — Σοφὸς Πλάτων. — Ἰάσων. — Ἀτρόμητος Ἀχιλλεύς. — Ἴον

τοῦ Ἀγροῦ. — Ἑργατικὴ Μέλισσα. — Κυριακοῦλα Μαυρογένους. — Μοσχολόλον Ἑαρ. — Φοῖβος Ἀπόλλων.

Εὐφήμου μνείας

Ἀνθοπώλις τῆς Φλωρεντίας. — Ἰωνικὸς Ἀστὴρ. — Ἑθνικὴ Σημαία τῶν Κρητῶν. — Ἀτρόμητος Μπουμπουλίνα. — Γεώργιος Ν. Ἀρχαυλάκης. — Σάββας Πασαρίδας. — Τόξον τοῦ Φοίβου. — Ρύαξ Νητου. — Γεώργιος Κλεάνθου Λεοντίδης. — Ξενοφῶν Ἀθηναῖος. — Περικλῆς Κ. Μαρουδῆς. — Ροδαλὴ Λύγουλα. — Νικόλαος Δ. Κλωναράκης. — Ἀνδρέας Διονυσίου Μόρφης. — Πρίγκηψ Ζιλλάχ. — Φιλοκτήτης. — Γεώργιος Ι. Ζωτός. — Μαρία Ναίπη. — Μικρὰ Δόκιμος. — Γέρων Ἀγωνιστής. — Καλλιέλαδος Ἀηδών. — Ἀνδρέας Βοντισιάνος. — Ἡρώς τῆς Μαντινείας. — Πηνελόπη Δ. Μεσσηνέζη. — Χ. Ν. Ἀναγνωστόπουλος. — Ἀντίνοος ὁ Τρῶς. — Νηματῆς. — Καραϊσκάκης. — Νικόλαος Θ. Λουλουδάκης. — Μιχαὴλ Στρογκώφ. — Νομοθέτης Λουκουργος. — Πολεμιστὴς τοῦ 1821.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ 18^{ον} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ",

(Τὸ βραβευθὲν διήγημα)

— Μιὰ πεντάρα! μιὰ πεντάρα, καλοὶ ἀφεντάδες, ν' ἀγοράσω λίγὸ ψωμί γιὰ τὰ καϊμένα τὰ παιδιὰ μου· τρέμουν ἀπ' τὸ κρύο, εἶνε ὀρφανά, δὲν ἔχουν πατέρα!

Αὐτὰ ἔλεγε μιὰ χειμωνιάτικη βραδυὰ ἡ κυρὰ Μάρθα εἰς τοὺς σπανίους διαβάτας, στεκομένη εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Σταδίου καὶ κρατοῦσα ἀπὸ τὸ χέρι τὸ παιδί της, τὸν Κώστα· ἡ Κατίνα τὸ κοριτσάκι ἀποκοιμήθηκε ἔς τὴ θερμὴ ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας της. Ὅλη τὴν ἡμέρα ἐγύριζε μέσα ἔς τὸ δρόμο καὶ κανένας δὲν ἔδωκε προσοχὴ ἔς τὴν πτωχὴν χήρα καὶ ἔς τὰ δυστυχισμένα ὀρφανά της. Ἐβράδυνασε καὶ αὐτὴ ἐκεῖ ἀκόμα. Ἐξάρωνε ἀπὸ τὸ κρύο κ' ἐσφιγγε τὰ δόντια της διὰ νὰ μὴ κτυποῦν.

— Ἐλα, Κώστα, ἔλα, παιδί μου, κανεῖς δὲν θὰ περάσῃ τέτοια ὥρα πλειά, πάμε πίσω.

— Πεινώ, μητέρα, τῆς ἀπήντησε.

— Τί νὰ σοῦ κάνω, χρυσό μου, δὲν ἔχω τίποτε· τί νὰ σοῦ δώσω; Πάμε πίσω ὁ ὕπνος θὰ σὲ χορτάσῃ!

— Καὶ ποῦ νὰ κοιμηθοῦμε ἀφοῦ μᾶς ἔδιωξεν ὁ νοικοκύρης μας;

— Ἀχ! ποῦ; θὰ τρυπώσωμεν σὲ καμμιὰ πόρτα ἀπὸ κάτω.

— Θὰ κρυώνω, μητέρα.

— Τὸ ξεύρω, Κώστα μου· θὰ σφιχτῆς ἀπάνω μου, θὰ μ' ἀγκαλιάσῃς καὶ θὰ ζεσταθῆς.

Καὶ ἐπροχωροῦσαν σιγὰ σιγὰ· τέλος ἐφθασαν σὲ μιὰ θύρα μὲ στοὰ ἐμπρὸς καὶ ἐκεῖ ἐσταμάτησαν. Ἡ μητέρα ἐκάθησεν εἰς τὸ ὑψηλότερο σκαλοπάτι, καὶ ὁ Κώστας ὀρθός, ἀκουμβισμένος ἐπάνω της, ἀποκοιμήθηκε.

Τότε ἐλεύθερη ἀφῆκε τὰ δάκρυά της νὰ τρέξουν ἀφθονά, νὰ ἐλαφρώσῃ ἡ καρδιά της.

Ἦτον μεσάνυχτα ὅτε ἐφθασεν ἄμαξα ἐμπροσθεν τῆς θύρας καὶ ἀπὸ αὐτὴν κατέβη ἕνας κύριος καὶ μία κυρία. Ὁ κύριος ἄμα εἶδε τὴν γυναῖκα μὲ τὰ παιδιὰ της ἤρχισε νὰ τὴν ὑβρίζει· τὸν ἐπροπῆρε ὁ θυμὸς του χωρὶς νὰ ἐξετάσῃ γιατί βρίσκεται τέτοια ὥρα ἐκεῖ μὲ τὰ μωρά της τὰ παιδιὰ.

— Δὲν ντρέπεσαι νὰ ζητιανεύῃς μεσάνυχτα ὥρα; φύγε ἀπ' ἐδῶ!

— Μὴ μὲ διώχνετε, σὰς παρακαλῶ, κύριε, ἀφήσατέ με νὰ περάσω τὴν νύχτα ἐδῶ ποῦ εἶνε σκεπά. Ἰδέτε πῶς βρέχει!

Καὶ πραγματικῶς ἔβρεχε δυνατά.

Ἡ κυρία ἡ ὁποία ἔρενε μέσα εἰς τὴν ἄμαξαν, καθὼς ἤκουσε τὴν ἀδύνατον καὶ παρακλητικὴν

τὴν ἄλλην ἡμέραν τὴν ἠρώτησε ποία ἦτο καὶ ποῦ εὐρέθηκε:

Ἡ γυναῖκα ἐκείνη διηγήθη:

«Τότε ἔς τὴν Ἀλεξάνδρεια ποῦ ἐγένεν ἡ ταρχὴ ἐφύγαμε καὶ μεῖς, μαζί μὲ τοὺς ἄλλους. Ὡς ἕνα δρόμο ποῦ περνούσαμε εἶχε πάρῃ ἕνα σπιτί φωτιά καὶ ἕνα παιδάκι μικρὸ ἐκόντεψε νὰ πέσῃ κάτω. Ὁ ἄνδρας μου τὸ ἔσωσε

"ΤΟΤΕ ΑΦΗΚΕ ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ ΤΗΣ
ΝΑ ΤΡΕΧΟΥΝ ΑΦΘΟΝΑ"

τότε καὶ τὸ πήραμε μαζί. Ἐδυστυχίσαμεν κατόπιν καὶ τώρα δὲν ἔχομε νὰ φάμε. Μᾶς ἐδιώξαν ἀπ' τὸ σπιτί καὶ θὰ κάμετε μεγάλο ψυχικὸ νὰ μᾶς βοηθήσετε.»

Ἡ κυρία εἰς ὅλην αὐτὴ τὴν ἱστορίαν ἤκουε προσεκτικὰ· ἔπειτα τὴν ἠρώτησε καθέκαστα καὶ ἡ πτωχὴ χήρα τῆς ἔδειξε ἕνα σταυρὸ ποῦ ἐφοροῦσε ἐπάνω του ὁ Κώστας.

— Τὸ παιδί μου! Τὸ παιδί μου! Μανώλη, ἄνδρα μου, τὸ παιδί μας!

Ἐτρεξε ὁ κύριος Μανώλης κ' ἐγνώρισε τὸν υἱόν του! Τὸ παιδάκι ἰσχυρισμένο ἔβλεπε τὴν ἱστορίαν αὐτὴ καὶ ἔς τὸ τέλος ἐνόησε τί ἔτρεχε.

Ἐυχαρίστησαν τὴν γυναῖκα ἐκείνην, τὴν ἐκράτησαν εἰς τὸ σπιτί καὶ τὴν ἐπεριποιήθησαν.

Ἀνέθρεψαν τὸ κοριτσάκι της καὶ ἔπειτα... καθὼς εἰς τὰ παραμύθια, ἔζησαν αὐτοὶ καλὰ κ' ἐμεῖς καλλίτερα.

ΑΜΦΙΤΡΙΤΗ

φωνὴν τῆς πτωχῆς τὴν ἐλυπήθη καὶ ἐζήτησεν νὰ μάθῃ ποία εἶνε. Εἶπε εἰς τὸν σύζυγόν της ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν, ἔτρεξε μέσα καὶ προσεκάλεσε τὴν γυναῖκα.

— Ἐλα μέσα, ἔλα μέσα· καὶ ἡ πτωχὴ χήρα ἐμβῆκε.

— Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, κυρία· ὁ Θεὸς νὰ σὰς ἔχῃ γερή, νὰ κόβῃ τὲς ἡμέρες μου, νὰ σὰς τὲς δίνῃ χρόνια.

Τὴν ἐκάθισε δίπλα ἔς τὴν φωτιά καὶ ἔδωκε ἔς τὰ παιδάκια ποῦ ἐξύπνησαν λίγὸ φαγεῖ. Ἐπειτα ἐκοιμήθηκαν ἡσυχά ὅλοι καὶ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΕΙΚΟΣΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

τοῦ προταθέντος ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Μαΐου 1889 πρὸς εὐρεθιν τῶν λύσεων τῶν ἐν τοῖς φυλλαδίοις Μαΐου, Ἰουνίου, Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου ἐ. ε. 136 πνευματικῶν ἀσκήσεων.

[Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ πόσας ὀρθὰς λύσεις ἀπέστειλεν ἕκαστος ἐμπροσθέντως]

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ
(Ἡλικίας 12—15 ἐτῶν)

Πρῶτον βραβεῖον : Ρόδον τῶν Κερμεδέκ, 104.
Δεύτερον βραβεῖον : Πίν-Χό, 93.—Πάσχουσα Κρήτη, 92.
Τρίτον βραβεῖον : Ἀκακία, 84.—Κάλας, 81.—Μαρμαίρων Ἀστήρ, 74.
Ἐπαινος : Στρατηγὸς Γόρδων, 61.—Γεώργιος Οἰκονόμου, 60.—Ἀντώνιος Χωραφᾶς, 55.—Θεοτολόμαγνης, 54.—Ἀθανάτος Σωκράτης, 54.—Ἐξοδὸς τοῦ Μεσολογγίου, 52.
Εὐφημος μνεῖα : Σπ. Φωστηρόπουλος, 32.—Μαρία Θεοχάρη, 27.—Ἀνοικτόκαρδος, 27.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ
(Ἡλικίας 8—12 ἐτῶν)

Πρῶτον βραβεῖον : Ἡρώκη Πάργα, 84.
Δεύτερον βραβεῖον : Τρυγῶν, 82.—Μιμήκος Μίξης, 77.
Τρίτον βραβεῖον : Ἀλμυρὸν Ἄλας, 68.—Βύρων, 65.—Πυρπολὶκὸ τοῦ Κανάρη, 57.
Ἐπαινος : Φαλμεσπρούμ, 50.—Ἀτρόμητος Εὐζωνος, 46.—Ἑλένη Θεοτόκη, 42.—Μεσολογγίτοπούλα, 39.
Εὐφημος μνεῖα : Νῆτος Τσαίρμυ, 39.—Φαλακροκόραξ, 35.—Τσάτσα Γελαστή, 25.—Ἐνδυμίων, 24.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ
(Ἡλικίας ἕως 8 ἐτῶν)

Πρῶτον βραβεῖον : Ζωντανὴ Κούκλα, 70.
Δεύτερον βραβεῖον : Σταμάτιος Καραβίτης, 63.—Πράσιος Λόφος, 57.
Τρίτον βραβεῖον : Χρυσοδεμένο Βιβλίο, 55.—Θάλασσα I, 49.—Γλεύκος, 48.
Ἐπαινος : Μέλι τοῦ Ὑμηττοῦ, 36.—Ἀπαλὸν Κύμα, 28.—Πυκνὴ Ὀμίχλη, 26.—Νικόλαος Ἀλατιανός, 25.
Εὐφημος μνεῖα : Κλειστὸ Στόμα, 20.—Γελόσσα Φύσις, 18.—Τριαντάφυλλον, 15.

ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ ὀρθὰς λύσεις ἀναμῆ καὶ οἱ ἐξῆς ἐκ τῶν τριῶν τάξεων : Σ. Θ. Ἀγαπητός, 6.—Ἀμφιρίτη, 10.—Ἀνθισμένη Λεμονιά, 23.—Ἄνθος Μυρσίνης, 15.—Ἀφροδίτη τῆς Μήλου, 12.—Βαθυλὼνία Ἰγμεμονί, 16.—Ε. Βαζιλίκης, 19.—Βήττα, 20.—Ἀριάδνη Βογιατζόγλου, 4.—Γκινάκας, 10.—Γαρίδα, 22.—Ἀνδρέας Δημόπουλος, 6.—Δαρεῖος ὁ Μέγας, 22.—Νικόλαος Δεραμῆς, 24.—Ἐαρινὴ Νύξ, 24.—Ἐπτανησία, 21.—Ζήνων ὁ Ἑλεάτης, 21.—Ἐμμανουὴλ Θεοφορίδης, 18.—Γ. Α. Κρασσᾶς, 10.—Δευκὴ Μαργαρίτα, 4.—Δ. Ε. Λυκούδης, 6.—Ἡρακλῆς Μαρούσης, 12.—Ἰω. Μαλαμᾶ Μαυραγάνης, 17.—Νικόλαος Μελετόπουλος, 5.—Οὐρανία Αὔρα, 19.—Παλλὰς, 15.—Τάκης Πλατανίτης, 13.—Πολυπράγμων Ὀδυσσεύς, 5.—Πράσινη Γουστερίτσα, 17.—Σαχάρη, 12.—Σεμνὴ Ἰα, 4.—Οὐρανία Σοκόλη, 15.—Κλειὴ Σολωμοῦ, 11.—Δέλα Σολωμοῦ, 14.—Χρήστος Σχίμπε, 11.—Τερπικέρανος Ζεὺς, 15.—Τουρκουμάχος Τζαβέλλας, 15.—Ζεννὴ Τσιροπινᾶ, 14.—Φιλόπατρις Ἰων, 15.

Η ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΑΙΧΜΑΛΩΤΩΝ

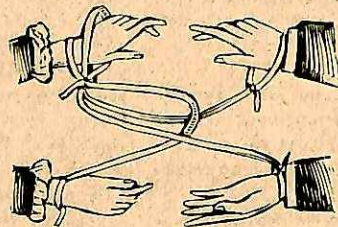
Πλείστοι ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Διαπλάσεως» ἠττολήθησαν εἰς τὴν εὐρεθιν τοῦ τρόπου τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν αἰχμαλώτων, ἣν ἐπροτεῖναι ἐν σελ. 45 τοῦ φυλλαδίου τῆς 15 Αὐγούστου Ἐπέτυχον δὲ οἱ ἐξῆς : Ἑλένη Κουτσοβίλη, Ἀθάνασος Σωκράτης, Ἀλέξανδρος Δημητριάδης, Δέλα Κλειὴ Σολωμοῦ, Ἐμμανουὴλ Φωστίνης, Μαρμαίρων Ἀστήρ καὶ Σπυρίδων Βόρσας, πρὸς οὓς πάντας θὰ σταλῇ τὸ ὑποσχεθὲν δῶρον.

Ἐκτὸς τούτων καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἀπήντησαν εἰς τὴν ἐρώτησίν μας ἀλλ' ἀστόχως : εἰς λ. γ. ἔγραψαν ὅτι οἱ αἰχμαλῶται ἀπελευθεροῦνται ἂν κόψωμεν τὸ χεῖρ τοῦ ἐνός· ἄλλος ἀνέσφιζαμεν τὸν βρόχον τῆς μιᾶς χειρός· ἄλλος ἂν ὁ εἰς τῶν αἰχμαλώτων διέλθῃ ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς τοῦ ἐτέρου· ἄλλος ἂν σχίσωμεν καθέτως εἰς δύο τὸν ἕνα ἐκ τῶν αἰχμαλώτων καὶ τέλος κάποιος

ἔγραψεν ὅτι δὲν εἶνε δυνατὴ ἡ ἀπελευθέρωσις ὑφ' οὓς ὅρους ἐπροτεῖναι, καὶ μόνον διὰ τὴν πειρᾶζωμεν τοὺς ἀναγνώστας μας τὴν ἐδημοσιεύσαμεν.

Ἐκ τῶν ἀποσταλῆσιν ὀρθῶν λύσεων εὐκρινέστερον εἶνε γεγραμμένη ἡ τῆς Ἑλένης Κουτσοβίλης ἣν καὶ δημοσιεύομεν : «Ὁ θέλων τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν αἰχμαλώτων, γράφει ἡ Δεσποινὴ Κουτσοβίλη, λαμβάνει τὴν μέσσην τοῦ σπάγου τοῦ ἐνός ἐξ αὐτῶν καὶ τὴν φέρει πρὸς μίαν τῶν χειρῶν τοῦ δευτέρου. Τὴν μέσσην αὐτὴν—προσέχων μὴ στραφῇ περὶ ἑαυτὴν—περᾶ διὰ τοῦ δεσμοῦ ἐκ τῶν μέσα πρὸς

τὰ ἔξω καὶ ἀφοῦ σύρει ὀλίγον τὸν σπάγον τὸν περᾶ πάλιν, τότε ἐκ τῶν ἔξω πρὸς τὰ ἔσω, ὡς δεικνύει τὸ σχῆμα, περιβάλλων οὕτω τὴν χεῖρα ὡς διὰ βραχιολίου. Ἀπομακρυνόμενος κατόπιν τῶν δύο αἰχμαλώτων ἀπ' ἀλλήλων, χωρίζονται καὶ ἐλευθεροῦνται !»

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΕΙΚΟΣΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

τοῦ προταθέντος ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 παρελθόντος Ἰουλίου πρὸς σύνθεσιν παιδικοῦ πνεύματος

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Πάσχουσα Κρήτη.—Πύρρος ὁ Ἡπειρώτης.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ὑποαῖς.—Ἀνδρέας Ἑλληνας.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Νεράϊδα τῆς Λίμνης.—Τέκνον τῆς Χώρας τῶν Ὁρέων.—Μαρμαίρων Ἀστήρ.

ΕΠΑΙΝΟΣ : Ἀκακία.—Κορυδαλλός.—Χρυσήμυς.—Σαχάτης.—Ἀθύντος Σωκράτης.—Περωτὴ Φήμη.—Μεσολογγίτοπούλα.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : Μικρὴ Καρδιά.—Μαγεμένη Ἀκρογιαλιά.—Ἀνθισμένη Λεμονιά.—Φλύαρος Ἰχθύς.—Ἀριάδνη Βογιατζόγλου.—Μπαρμπα-Γεώργης.—Ἀφρικανὸς Λέων.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Τάκης εἰσέρχεται δρομαῖος εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἀδελφῆς του.

—Νίνα, τῇ λέγει ἀσθμαίνων, ἔμαθες τὰ νέα ; σήμερον τὸ πρῶτ' ὁ σιδηρόδρομος τοῦ Πειραιῶς ἐπέρσεν ἐπάνω ἀπὸ ἕνα μικρὸ παιδί ! ..

—Τὸ κακόμοιρο ! λέγει ἡ Νίνα φρικτωσά, καὶ βέβαια ἐσκοτώθηκε τὸ πτωχό, αἱ !

—Ἄ, μὲν ! τίποτε δὲν ἔπαθε, ἐπειδὴ ἦτο κάτω ἀπὸ ἕνα γεφύρι ! ..

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Πασχοῦσας Κρήτης.

Ὁ μικρὸς Ἀντωνάκης καὶ ἡ μικρὰ ἀδελφὴ τοῦ Κουφιροκεφαλᾶ φιλονεικοῦσι τίνος ἡ μητέρα ξεύρει περισσότερα.

—Ἡ μητέρα μου ξεύρει τοῦτο, λέγει ὁ εἰς.

—Ἡ μητέρα μου ξεύρει ἐκεῖνο, λέγει ἡ ἄλλη.

Καὶ ἡ φιλονεικία ἐξκολουθεῖ.

Ἄλλ' ἀφ' ἑνὸς ἡ ἀδελφὴ τοῦ Κουφιροκεφαλᾶ θριαμβεύουσα :

—Μάθε λοιπόν, ἀνακράζει, ὅτι ἡ δίκῃ μου ἡ μητέρα ἔμφορετ' ἡ δὲ καὶ ἕνα πρᾶγμα ποῦ δὲν μπορεῖ ἡ δίκῃ σου : μπορεῖ νὰ βγάλῃ μὲ μιὰς ὅλας τῆς τὰ δόντια καὶ πάλιν νὰ τὰ βάλῃ ! .. Νά !

Ὁ Ἀντωνάκης ἐμεινεν ἄναυδος, καὶ ἠναγκάσθη νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἡ δίκῃ του ἡ μητέρα δὲν κάμνει τέτοιο κατόρθωμα.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Ἑλληνας.

Ἡ μικρὰ Σοφία εἶνε λίαν ἀνήσυχος· θορυβεῖ καὶ κλαίει ἀδικόπως. Τὴν διατάσσει ἡ μήτηρ τῆς νὰ πάγῃ νὰ κοιμηθῇ καὶ ὑπακούει, ἀλλ' ἀπὸ τῆς κλίνης ἐξακολουθεῖ νὰ κλαίῃ καὶ νὰ φωνάζῃ, χωρὶς ὅμως κανεὶς νὰ προσέχῃ εἰς αὐτήν.

Ἐπὶ τέλος ἀπελπισθεῖσα ἀναφωνεῖ :

—Μὰ δὲν θὰ ἔλθῃ λοιπόν κανεὶς νὰ μοῦ πῇ νὰ ἴσυχάσω ;

Ἐστᾶλη ὑπὸ Πύρρου τοῦ Ἡπειρώτου.

Ὁ Κοκὸς διδάσκεται ὑπὸ τοῦ πατρὸς του τὴν ἀραιότητα.

ΠΑΤΗΡ : Εὐρὲς 5 μῆλα καὶ ἐπῆρες τὰ δύο· πόσα μένουσιν ;

ΚΟΚΟΣ : Κανένα.

ΠΑΤΗΡ : Πῶς κανένα ;

ΚΟΚΟΣ : Μὰ τόσο κουτὸ μὲ νομίζεις, ποῦ ἂν εὐρὼ 5 μῆλα, νὰ πάρω μόνον 2 ;

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Τέκνου τῆς Χώρας τῶν Ὁρέων.

—Μαμά, ὁ Γιάγκος δὲν μ' ἀφίνει νὰ κοιμηθῶ καθόλου.

—Γιατί, παιδί μου, δὲν σὲ χωρεῖ τάχα καὶ τοῦ δύο τοῦ κρεββάτι ;

—Μὰς χωρεῖ, ἀλλὰ θέλει νὰ κοιμηθῇ αὐτὸς ἐς τὴν μέση καὶ ἐγὼ ἐς τῆς δύο ἄκρας.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Μαρμαίρωντος Ἀστήρος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Οἱ τυχόντες βραβεῖον εἰς τοὺς τρεῖς διαγωνισμούς, τῶν ὁποίων τὰ ἀποτελέσματα δημοσιεύονται σήμερον, παρακαλοῦνται νὰ μᾶς δηλώσωσι τὴν διεύθυνσιν τῶν διὰ τὰς ἀποστείλων τὴν βραβεῖαν· οἱ δὲ τυχόντες πρώτων βραβείων παρακαλοῦνται νὰ μᾶς ἀποστείλωσι καὶ τὴν φωτογραφίαν τῶν, διὰ νὰ δημοσιεῖται ἐν τῇ «Διαπλάσει».

Εὐχαρίστησε ἀπὸ μέρους μου τὴν μητέρα σου, ἀγαπημένον Ρόδον, διὰ τοὺς κολακευτικούς λόγους τοὺς ὁποίους ἐξέφρασε διὰ τὸ περιδικόν μου. Εἶμαι εὐτυχὴς νὰ μανθάνω ὅτι τὸ θεωρεῖς τόσο ὠφέλιμον καὶ τόσο διδακτικόν διὰ τοὺς μικροὺς μου φίλους.

«Καλλιτέχνις !» Μπορῶ νὰ οἰκιοποιηθῶ τὸ ψευδώνυμον αὐτό ; κραυγάζει ἡ Μικρὰ Καλλιτέχνις. Καὶ διατί ὦχι, ἀγαπητὴ μου μικρούλα ; διὰ τὰς ἐργασίας καὶ τῆς μελέτης, δύνασαι καὶ νὰ τὸ ἐπαληθεύσῃς τὸ ψευδώνυμόν σου.

Χαριτωμένον πάντοτε, Δευκὸν Γεράκιον καὶ τὰ γραμματάκια σου σοῦ ὁμοιάζουν.

Ἐχει δίκαιον τὸ Ἡφαιστεῖον νὰ εἶνε εὐχαριστημένον μανθάνον ὅτι ὁ Ἰωάννης ἐφρονίμευσε, ὅτι πρωτεύει εἰς τὰ μαθήματά του καὶ ὅτι τὸν ἀγαπᾷ ὁλος ὁ κόσμος. Μὲ εὐχαρίστησε πολὺ πολὺ τὸ γραμματάκι σου.

ὦ ! ὦ ! τί λέγεις, καλὴ Μυρωμένη Ἀνθος ; Ἀκούσατε ! «Προτιμῶ, γράφει, νὰ στερηθῶ τὸ χεῖρ ἢ τὸ πόδι μου παρὰ σένα, περιπόνητό μου ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ». Μεγάλῃ ἡ θυσία σου, καὶ ἀπεριόριστος ἡ ἀγάπη σου, καλὴ μου φίλε. Εὐτυχὴς ὅτι δὲν θὰ συμβῇ τοιοῦτόν τι, διότι οἱ γονεῖς σου εἶνε ἀνεπτυγμένοι, καὶ ἐννοῦν πῶς ἀδίκημα θὰ ἦτο διὰ τὸ παιδί τοῦ νὰ μὴ παίρνῃ τὴν «Διαπλάσιν».

Καθαρώτερα ! Καθαρώτερα γράφε τὰς ἐπιστολάς σου, μικρὴ μου φίλε Ἀσκληπιὲ Ε. Ζ. ἂν θέλῃς νὰ μοῦ προξενῇς τὴν εὐχαρίστησιν τὴν ὁποίαν αἰσθάνομαι ἀναγινώσκουσα τὰς ἐπιστολάς τῶν συνδρομητῶν μου.

Δὲν ἐβραβεύθης λέγεις ἀκόμη εἰς τὸν διαγωνισμὸν τῶν λύσεων, Νεραντζούλα Φουντωτῆ ; τί νὰ γίνῃ ! ἔχε ὑπομονήν. Τὸ νέον ἔτος ἔσως, ὥστερ' ἀπὸ τόσους διαγωνισμούς ποῦ θὰ προτείνω ! ..

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αἱ λύσεις θὰ δημοσιευθῶσιν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Φεβρουαρίου 1890]

205. Λεξιόγραφος.

Εἶν' εὐκολος ἡ λύσις μου, δὲν ἀπαιτεῖται καὶρόν.
Τὸ ἡμισὺ μου εἶν' ἡ γῆ, τὸ ὅλον μου νερόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀθώας Περιστερᾶς.

206. Στοιχειόγραφος.

Ἐπὶ γῆς μέγας ἐπὶ γῆς. Ἐγνώρισα μητέρα,
Ἀλλὰ τὸν σύζυγον αὐτῆς δὲν εἶχα καὶ πατέρα.
Μὲ πλοῖον ἐταξείδευσα καὶ μὲ τὰ πλοῖα τρέχω
Τώρα ἀροῦ καὶ τρίχηλον καὶ κεφαλὴν δὲν ἔχω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πρασίνης Ρουστερίτσας.

207. Στοιχειόγραφος.

Ἀειθαλὲς εἶμαι φυτὸν σύμβολον τῆς φιλίας.
Ἀκέφαλον ὀνομαστὴ πόλις τῆς Κιλικίας.
Βαρβάρων δύναμις ἐκεῖ πάλαι κατετροπώθη
Καὶ εἰς μεγάλους βασιλεῖς διὰ φυγῆς ἐσώθη.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σφριγγῆς.

208. Ἀνιγμὰ.

Μονόπους, τεράπους εἰς δίποδος χρῆσιν
Ἐν τοῖς οἴκοις σας μένω. Προσμένω τὴν λύσιν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λαδωμένου Ποντικοῦ.

209. Παίγνιον.

Διὰ τῶν γραμμάτων τῶν λέξεων: ἔτι, ἀργός, τίνα
σχημάτισον τὸ ὄνομα ἐνδόξου πολιτοῦ τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὠραίας Ἑλένης.

210. Πρόβλημα.

Τίνος ἀριθμοῦ τὸ διπλάσιον, τὸ τριπλάσιον, τὸ τετρα-
πλάσιον καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς μέχρι τοῦ εἰκοσαπλασίου, πλὴν
τοῦ ἐνδεκαπλασίου, σύγχεϊται ἐξ ἀριθμητικῶν ψηφίων τοι-
ούτων ὥστε τὸ ἄθροισμα αὐτῶν εἶναι πάντοτε ἴσον τῷ
ἀρχικῷ ἀριθμῷ;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κλυταίμνης.

211—214. Μεταμορφώσεις.

Περὶ τοῦ τρόπου τῆς λύσεως τῶν μεταμορφώσεων (ἴδ. σελ. 112).

Α') Ἡ Ἥρα δι' ὀκτώ μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ ψευδύμα.
Β') Ὁ Αἴμος διὰ τεσσάρων μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ
ἄθως.

Γ') Τὸ βρέφος δι' ὀκτώ μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ κρῖνον.

Δ') Τὸ σῶμα διὰ πέντε μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ κρήμη.

Ἐστάλησαν ὑπὸ τοῦ Καλοῦ Φίλου.

215. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 6 8 10 = Κάτοικος Ἑλληνικοῦ Νομοῦ.

2 7 2 1 6 2

= Βασίλισσα.

3 2 1 2 7 8 10

= Φυτὸν ὑρόβιον.

4 1 2 9 8 5 6 3 2 6

= Μέλη τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων.

5 6 2 3 8 9 8 10

= Δειτουργὸς τοῦ Κυρίου.

6 7 2 1 2 6 2

= Σειρὰ ὁρέων.

7 4 9 4 1 2 8 10

= Ἡρώς τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου.

8 9 8 10

= Τετράποδον.

9 4 6 1 8 10

= Μέγας ποταμός.

10 2 1 2 7 6 10

= Νῆσος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀφρικανοῦ Λέοντος.

216. Ἀπροσδόκητον.

Ποία γυνὴ εἶναι πολὺ ξένη εἰς τὸν κόσμον;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλείως τῆς Ἀμμου.

217. Ἀκροστοιχίς.

Τὰ ἀρχικά τῶν ἐπομένων λέξεων σχηματίζουν τὸ ὄνο-
μα ἀρχαίου φιλοσόφου:

1) Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 2) Ῥωμαῖος αὐτοκράτωρ. 3) Νῆτος τοῦ Αἰγίου. 4) Ἡρώς. 5) Σοφός. 6) Μούσα. 7) Ὠρα τοῦ ἔτους. 8) Ἡγεμονόπαις τῶν Φαίακων. 9) Φι-
λόστοργος ἀδελφὴ. 10) Πόλις τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τσίγης—Τοῦχης—Τσί.

218. Μεσοστοιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι
τὸ ὄνομα ἥρωος τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου.

1) Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 2) Ἐνδοξος στρατηγός. 3) Πόλις
τῆς Γαλλίας. 4) Ἀπαρχίτητον εἰς τινα τῶν τετραπόδων.

Ἐστάλη ὑπὸ Χαράλ. Γ. Σαράντη.

219. Ἑλλητισμός.

*δ—ἄ—ἄ*α*ἔ*η*—*ἄ*—ἄ*ἄ*—*ἄ*ἔ*—*ῶ*—ἄ*ῶ*—
*ῶς—*ἰ*αἰ*ο*ἰ*α*—*ῶ*—ἰ*ἰ*ῶ*—*ου*—ἔ*ἔ*—*ῶ*—ἰ*ῶ*—
ῶ*—*ἄ*—ἔ*ἔ*—*ἄ*—ἄ*α*ἰ*ἰ*ἦ*—ἰ*—ῶ*—ῶ*ῶ*ῶ*.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀμαλιδῆς.

220. Φωνηεντόλιπον.

*—Δπλς,—τ—κτ—ἐχν—πδκν—πρδκν—σγγρμμ,—
σρχτ—θρμθκς—π—τ—πμν—φλλδ—ς—τ—δδκν—τς—
τς—κδς—τς.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 30 Νοεμβρίου πνευματικῶν ἀσκήσεων.

152. Σύνταγμα, σάγμα. — 153. Ὁμηρος, μηρός. — 154
Κάλυμνος (Κ, Λῆμνος). — 55. Τάρας, τέρας. — 156 Δοῦ-
λος, δόλος. — 157. Ἡ καπνοδόχος. —

158. Π Ο Α — 159. ΜΑ ΘΗ ΜΑ
Π Ο Λ Ι Σ ΘΗ ΚΑ ΡΙ
Π Ο Λ Ε Μ Ο Σ ΜΑ Ρ Ι Α

Α Ι Μ Ο Σ — 161. Β Δ Α
Σ Ο Σ Ε Α Ι
Σ Ν Ρ Τ

— 160. Κ Η Π Ο Σ Ν Ε Μ Ε Σ Ι Σ
Η Λ Ο Σ Β Ι Τ
Π Ο Α Α Ο Ι
Ο Σ Ε Σ Α
Σ

— 162. Ἡγόρασεν 60 στρουθία, 23 ξυλόκοτας, 17 πέρδι-
κας. — 163-167. Ἀσέστος, Ἰαμος, εὐρεῖς, κυρὸς, φάρος.
— 168-171. Α') Ὁρος, ὄλος, πόλος, πῶλος, μῶλος, Μῆλος,
μῆλον. Β') Κόραξ, κόρα, κόμμα, κῶμα, ὄμα, θύρα,
λύρα, λαῦρα, σαῦρα. Γ') Αἶθος, πίθος, πάθος, Πάρος,
φάρος, φόρος, φόνος, ὄνος, οἶνος, οἶκος. Δ') Μῆλος, ἦλος,
ἦλος, ὄνος, τόνος, Τῆρος. — 172. Ἡ λέξις ἐκδύω. —
173-178. α') Κάρολος. β') Σπάρτη. γ') Σαρδηνία. δ')
Ἡρακλῆς. ε') Κάμηλος. ζ') Τρυγών. — 179. ΘΑΛΗΣΣΑ
(θάλασσα, ἄσματος, λύπη, ἥττα, σοφός). — 180. ΣΥΓΡΟΣ,
ΝΑΕΟΣ (1. ΣολομῶΝ. 2. Ὑδρα. 3. Ρύα. 4. Ὀνειρο.
5. Σχῆρο). — 181. Τὸ ἀντικείμενον μιᾶς ἐριδος εἶναι πολ-
λάκις ἐλαφρότερον τοῦ πτεροῦ μυίας.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΛΥΣΕΩΝ

ὁ προκηρυχθεὶς τὴν 15 Σεπτεμβρίου λέγει σήμερον, ἀπὸ τοῦ προπεροῦ, δὲ φυλλαδίου ἀρχεῖται νέος διαγωνισμὸς τῶν λύσεων, εἰς ὃν δύναται νὰ λάβωσι
μέρος πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ συνδρομηταὶ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, συμμορφούμενοι πρὸς τοὺς ὅρους οὗς ὁ δημοσιεύσαμεν εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον.